Psalmii - Comentarii W. McDonald

Persoana cu adevărat binecuvântată este cel care se ţine cât mai departe cu putinţă de stilul de viaţă al celor răi. În contactele sale cu ei, ei evită complicitatea cu ei sau chiar aprobarea tacită a păcatului şi batjocurilor lor. Asta nu înseamnă că omul fericit se izolează complet de cei răi. Mai degrabă, el le mărturiseşte despre „păcat, neprihănire şi judecată," căutând să li-L prezinte pe Cristos, singura sursă de plăcere durabilă. Omul fericit este prieten adevărat al celor răi, dar nu şi părtaş cu ei la faptele lor.

Este imposibil să vizualizăm un om fericit care să nu fie în acelaşi timp şi un om al Bunei Cărţi. El are o foame nepotolită după Cuvântul Domnului. El iubeşte Biblia şi meditează asupra ei zi şi noapte. Prin intermediul acestor acţiuni viaţa lui este înnobilată şi îmbogăţită, el devenind un canal de binecuvântări cereşti către alţii.

Omul care este despărţit de păcat şi alipit cu totul de Scripturi posedă calităţile unui pom puternic, sănătos şi credincios: Sădit (Sensul literal al termenului tradus prin „sădit" este transplantat), o imagine foarte adecvată a persoanei născute din nou) lângă râuri de apă - el dispune astfel de un izvor necurmat de hrană şi apă înviorătoare.

El îşi dă rodul la timp - adică etalează harurile Duhului iar cuvintele şi acţiunile sale sunt întotdeauna cuvenite şi făcute la timpul lor.

Frunza lui nu se va usca - viaţa lui spirituală nu este supusă schimbărilor ciclice, ci este caracterizată de un proces continuu de prefacere interioară. După cum s-a exprimat D. L. Moody: „Toţi pomii Domnului sunt pereni, rămânând mereu verzi."

Acest fel de om va prospera în tot ce va face. Motivul îl constituie, desigur, faptul că el trăieşte în părtăşie cu Domnul şi toată slujirea lui este, prin urmare, călăuzită de Duhul Sfânt. Singurul mod în care poate cineva reuşi să trăiască o viaţă creştină biruitoare este să fie condus de Duhul lui Dumnezeu. În schimb, acţiunile impulsionate de „Eu”-ul omului sunt o enormă pierdere de timp, bani şi eforturi!

Nu tot aşa sunt cei răi. Adică ei nu sunt nici bine sădiţi, nici roditori, nici prosperi sau durabili. Ca pleava, lor le lipseşte substanţa sau miezul. Când se abat furtunile, instabilitatea lor iese numaidecât la suprafaţă. Un vânt puternic îi va mătura.

Cei răi nu vor sta în picioare la judecată. Ci, desigur, se vor înfăţişa înaintea lui Dumnezeu în ziua Judecăţii de la Marele Tron Alb. Dar sensul care se desprinde de aici este că nu vor avea în ziua aceea nici o apărare care să stea în picioare. În limbaj idiomatic, vom spune că nu vor avea pe ce se sprijini în acea zi! Mai mult, ei nu vor putea sta în picioare în adunarea celor neprihăniţi; ei vor fi excluşi pe veci din compania celor care sunt salvaţi prin har, prin credinţa în Domnul Isus Cristos.

Care este motivul acestei stări de lucruri? Domnul cunoaşte calea celor neprihăniţi. El nu numai că este conştient de viaţa lor, ci o şi aprobă. Ce contrast cu modul în care se încheie o viaţă de păcat: moartea veşnică!

Nu putem sublinia îndeajuns însă faptul că destinul unei persoane nu este stabilit de felul în care îşi trăieşte viaţa. Factorul determinant este dacă s-a născut din nou prin credinţa în Isus Cristos. Cel neprihănit este cel care şi-a mărturisit păcatul şi L-a primit pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor personal al său. Viaţa sa neprihănită este rezultatul noii sale vieţi în Cristos. Cel rău este cel care refuză să-şi recunoască nevoia şi să-şi plece genunchiul în faţa Domnului Isus. El ţine mai mult la păcatul său, decât la Mântuitorul şi astfel îşi pecetluieşte pierzarea.

Decretul imuabil

Pentru a plasa psalmul acesta în contextul ce-i aparţine, trebuie să privim în viitor, spre sfârşitul Marii Strâmtorări, imediat înainte de glorioasa revenire a Domnului Isus Cristos pentru a domni pe acest pământ. În acea perioadă o federaţie uriaşă de dregători şi naţiuni se va forma şi va încerca să-L împiedice pe Cristos de a prelua frânele conducerii acestei lumi, de a-Şi întemeia guvernarea Sa unică peste toată lumea.(La Fapte 4:25-28, Petru şi Pavel au asociat Psalmul 2 cu respingerea lui Cristos. Este adevărat că Psalmul a avut o împlinire parţială când Irod, Pilat din Pont, Neamurile şi israeliţii s-au unit cu toţii pentru a-L ucide pe Cristos. Dar împlinirea plenară a acestui psalm este încă la timpul viitor.)

Dar această federaţie îşi va dovedi totala neputinţă, planurile fiindu-i zădărnicite. „De ce," se întreabă psalmistul, intră naţiunile neevreieşti şi poporul evreu într-o conspiraţie atât de zadarnică? Cum îşi pot închipui regii naţiunilor şi dregătorii evrei că vor putea reuşi în rebeliunea lor împotriva autorităţii Domnului şi a Unsului Său?"

Dumnezeu din ceruri va râde de stupida şi sfidătoarea lor acţiune. Îşi va arăta dispreţul pentru pumnii lor strânşi şi lozincile lor sforăitoare. Toată lăudăroşenia şi ameninţările lor nu sunt altceva decât chiţcăitul unui şoricel în faţa unui leu!

În cele din urmă Dumnezeu va sparge tăcerea. Când va lua El cuvântul, mânia şi furia Lui vor fi atât de mari, încât duşmanii Lui se vor umple de groază, auzind irevocabila Sa decizie: „L-am instalat pe Regele Meu pe Sfântul Meu Munte Sion." Când Dumnezeu îşi va pronunţa decizia, împlinirea ei va fi atât de sigură de parcă s-ar fi şi întâmplat.

Apoi Cristos însuşi va adăuga propria Sa mărturie. El va dezvălui faptul că, în conversaţie particulară cu El, Tatăl I-a spus mai întâi Lui: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut." Acest decret trebuie înţeles în cel puţin patru feluri: Mai întâi, există un sens real în care Cristos a fost Fiul lui Dumnezeu din toată veşnicia. Apoi la Fapte 13:13 versetul este citat cu referire la întruparea lui Cristos. În al treilea rând, Cristos a fost născut în cadrul învierii -„cel întâi născut dintre cei morţi" (Coloseni 1:18). Şi, în fine, unii sugerează că „ziua aceea" se referă la o zi din viitor când Cristos va fi încoronat ca Rege.

Dar Tatăl a adăugat şi următoarele cuvinte: „Cere-Mi şi-Ţi voi da naţiunile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire." Cu alte cuvinte, Dumnezeu Tatăl I-a promis Fiului Său o domnie universală. Tot pământul se va supune autorităţii Sale iar domnia Sa se va extinde de la un capăt la altul al pământului.

În fine Dumnezeu I-a dat lui Cristos autoritatea de a Se ocupa de orice act de nesupunere şi răzvrătire. El îi va frânge cu un toiag de fier pe cei care se ridică împotriva Sa, sfărâmându-i ca pe un vas al olarului. Din alte texte din Scriptură aflăm că Cristos îşi va exercita autoritatea şi

când va reveni pe pământ, şi pe tot parcursul domniei Sale de o mie de ani. Înainte de a fi încoronat ca Rege, El îi va distruge pe cei care nu ascultă de evanghelie. Apoi, în timpul Mileniului, Cristos va domni cu un toiag de fier, pedepsind răzvrătirea oriunde se va manifesta aceasta în toată urâciunea ei.

În continuare se aude glasul Duhului Sfânt. Într-un mişcător apel evanghelistic, El îi îndeamnă pe regi şi pe dregători să-L iubească şi să-L slujească pe Domnul. A-L respinge echivalează cu nimicirea, pe când a Te încrede în El înseamnă siguranţă şi fericire adevărată.

Pentru om cel mai înţelept, logic şi rezonabil lucru pe care-l poate face este să se încreadă în Creatorul său. Pe de altă parte, a nu crede în Cel Atotputernic şi a-L înfrunta este cel mai iraţional lucru care se poate concepe.

Un studiu al stărilor sufleteşti

Dacă suntem supuşi unor stări sufleteşti mereu schimbătoare, putem să ne mângâiem, aflând că şi David a trecut printr-o situaţie asemănătoare! În psalmul acesta el străbate întreaga gamă, de la disperarea cumplită la încrederea plină de calm.

La început David este copleşit de forţa numerică superioară a duşmanilor săi. Ce poate face un singur om în faţa unei mulţimi atât de mari? Apoi el suferă cumplit de pe urma usturătoarelor înţepături ale lor, când aceştia afirmă că păcatul lui este cel care l-a despărţit de orice nădejde de ajutor divin.

Versetul 1 se încheie cu enigmaticul cuvânt Sela(h). Întrucât aceasta este prima din cele şaptezeci şi una de apariţii ale acestui termen în Psalmi, vom zăbovi un pic asupra lui, pentru a-l explica. Din nefericire, comentariile noastre vor constitui mai puţin o explicaţie, şi mai mult o mărturisire a ignoranţei noastre! Adevărul simplu este că noi nu ştim ce înseamnă acest cuvânt. Tot ce putem face este să enumerăm câteva sensuri propuse de unii, lăsându-l pe cititor să decidă care e sensul cel mai adecvat.

Sela înseamnă a intensifica tonul vocii sau acompaniamentul instrumental; adică a cânta mai tare cu vocea sau la instrumente muzicale. „Crescendo" cum am spune în limbaj muzical.

Sela mai poate indica o pauză sau o invitaţie la reculegere; cu alte cuvinte, „Să stăm şi să ne gândim puţin la aceste lucruri."

Termenul acesta este redat în Septuaginta prin dispsalmos, care poate însemna fie o ridicare a tonului la instrument, deci un forte, fie, mult mai probabil, un interludiu instrumental. Unii cred că înseamnă o repetiţie, un fel de da capo. De asemenea ar putea însemna sfârşitul unei strofe muzicale. Sau ar putea să însemne chiar o înclinare a trupului, în semn de reverenţă sau adânc respect.

Starea sufletească, a psalmistului se schimbă în versetul 3. David nu mai priveşte la duşmanii săi, ci la Domnul, ceea ce determină o modificare totală a perspectivei sale. Imediat el îşi dă seama că are în Iehova un scut, o sursă de slavă, ca El este Cel care-i înalţă capul. Fiindu-i scut, Domnul îi dăruieşte ocrotire deplină de atacurile vrăjmaşului. Iar la capitolul glorie, Domnul îi dă slavă, demnitate, scoţând la iveală dreptatea cauzei sale, în contrast cu ruşinea, ocara şi defăimarea de care l-au acoperit duşmanii săi. Fiind Cel ce-i înalţă capul, Domnul îl îmbărbătează şi-l ridică.

Inspirat de aceste gânduri măreţe şi adevărate despre Dumnezeu, David se prosterne înaintea Domnului în rugăciune, primind imediat asigurarea că cererea i-a fost ascultată şi acordată. Dumnezeu răspunde de pe muntele Lui cel sfânt, adică de la templul Său din Ierusalim, lăcaşul în care a locuit El în mijlocul poporului Său.

Asigurat de ocrotirea lui Iehova, psalmistul se întinde, adormind în linişte şi experimentând cel mai dulce somn cu putinţă - darul nepreţuit de care le face Dumnezeu parte celor care se încred în El, chiar în mijlocul celor mai stresante împrejurări din viaţă. După o noapte binecuvântată de odihnă, David se trezeşte cu conştiinţa că Domnul a fost Cel care i-a calmat nervii încordaţi de teamă şi de prevestiri rele. Acum el are curajul de a sta neînfricat în faţa duşmanilor săi, chiar dacă este înconjurat de zece mii dintre ei!

Dar asta nu înseamnă că nu ar mai avea nevoie să se roage. Harul care ne-a susţinut în noaptea trecută nu va fi de ajuns pentru ziua de azi. Avem nevoie de o nouă încărcătură a harului lui Dumnezeu pentru fiecare zi ce se deschide în fata noastră. Prin urmare, David se duce din nou înaintea Domnului, cerându-i izbăvire, încredinţat ca Dumnezeu îi va lovi peste obraz pe duşmanii săi, sfărâmându-le dinţii.

În ce-l priveşte pe David, Iehova este Singurul care poate să izbăvească pe cineva; mântuirea aparţine numai Domnului. Aşadar, el îl roagă pe Dumnezeu să binecuvânteze poporul Său, arătându-Şi faţă de ei în continuare minunata Sa izbăvire. Iureşul de emoţii ale acestui om al lui Dumnezeu poate fi mai lesne înţeles dacă aruncăm din nou o privire la titlul Psalmului: „Un Psalm al lui David, când a fugit de fiul său Absalom". Comandantul duşmanilor săi nu era altul decât propriul său fiu! Destul de rău ar fi fost dacă duşmanii aceştia ar fi fost invadatori străini, dar faptul că erau conduşi de fiul rebel al lui David i-a sporit cu mult amărăciunea.

Când pătrunde David în prezenţa Domnului, I se adresează cu cuvintele: Dumnezeul neprihănirii mele. Asta transmite gândul potrivit căruia David se poate bizui pe Domnul, fiind încredinţat că Dumnezeul dreptăţii îşi va face dreptate. Oamenii n-au decât să-l defăimeze şi să-l ponegrească, dar Dumnezeu cunoaşte adevărata faţă a lucrurilor şi va avea grijă ca dreptatea să triumfe!

Apoi David adaugă: „Tu m-ai eliberat în întristarea mea". În Noua Traducere a lui Darby citim următoarele: „Sub presiune, Tu m-ai lărgit." De obicei noi concepem presiunea ca efect de comprimare, de reducere a volumului unui obiect, dar Dumnezeu utilizează presiunea pentru a produce o lărgire spirituală! Prosperitatea nu ne este de prea mare folos; în schimb, adversitatea produce creştere spirituală şi maturitate. Spurgeon a spus odată: Mă tem că tot harul pe care l-am dobândit din anii mei de tihnă şi confort, ceasurile mele de mulţumire sufletească nu valorează nici doi bani. Dar binele pe care l-am primit de pe urma întristărilor şi durerilor mele sunt un dar incalculabil de mare. Cât de mult sunt eu dator ciocanului şi nicovalei, focului şi dălţii! Suferinţa este obiectul cel mai de preţ din mobilierul casei mele.

Aducându-şi aminte cum Dumnezeu i-a răspuns la rugăciuni în trecut când a fost sub presiune, David are acum libertatea deplină de a-L ruga pe Dumnezeu să-l asculte din nou.

Prilejul imediat care a determinat apelul lui David poate fi dedus din versetele 2-5. El era vorbit de rău, defăimat de oameni neprincipiali. Aceşti critici necruţători îi târau numele prin noroi, atentând la caracterul său, pătându-i reputaţia cu acuzaţii josnice şi lipsite de orice temei.

David îi întreabă câtă vreme vor continua ei să urle ca nişte bezmetici împotriva lui, amintindu-le apoi că eforturile lor de a-l răsturna sunt zadarnice, deoarece Dumnezeu însuşi este de partea Lui: „Domnul l-a pus deoparte pentru El pe cel neprihănit." Cei care se încred în Domnul sunt ca „lumina ochilor Săi" (Ţefania 2:8). Numele lor sunt săpate în palmele mâinilor Sale (Isaia 49:16). El îi aude când strigă şi Se grăbeşte să le vină în ajutor. David anticipează astfel argumentul lui Pavel din Romani 8:31: „Dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine ne poate sta împotrivă?"

Duşmanii lui David trebuie să-şi calmeze nervii. Dacă vor totuşi să fie mânioşi, atunci să fie mânioşi pentru o cauză dreaptă. Sintagma „Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi" este citată la Efeseni 4:26, dar acolo se adresează credincioşilor, amintindu-le că este drept să se mânie pentru cauza lui Dumnezeu, dar niciodată pentru ei înşişi. Aici în Psalmul 4, desigur, cuvintele sunt adresate oamenilor răi, pentru a-i preveni să nu lase ca mânia lor să se transforme în fapte violente. Când stau treji în tăcerea nopţii, bine ar face să-şi cerceteze inima şi să-şi revină din rătăcirea lor, realizând cât de nechibzuit este să lupte împotriva lui Dumnezeu. Şi astfel reflectând la starea lor, ar înceta să mai defăimeze şi să urzească planuri rele.

Într-un apel evanghelistic fierbinte, David îi sfătuieşte pe cei răi să îmbine neprihănirea practică cu credinţa în Domnul. „Faceţi din dreptate jertfa voastră" (Gelineau). Dar asta pot să facă doar cei care şi-au pus încrederea în Domnul.

Sunt mulţi cei care doresc prosperitate şi fericire. Aceştia tânjesc mereu după ceea ce este bine. Numai ca ei vor binecuvântarea fără Autorul binecuvântării, şi binele în afară de Dumnezeu. Ei vor binefacerile unei vieţi pline de Cristos, fără Dătătorul acestor binefaceri.

În contrast cu aceştia, David se duce direct la Izvorul oricărui bine, spunând: „Doamne, fă să răsară peste noi lumina feţei Tale."

Bucuria pe care o are el în Domnul întrece cu mult satisfacţia resimţită de cei răi când hambarele scârţâie sub povara grânelor iar butoaiele gem de vin. „Nici pe departe n-au putut recoltele îmbelşugate de grâne şi de vin să-mi aducă bucuria pe care mi-o torni Tu în inimă" (Knox).

Asigurat din nou că numai Domnul poate să-i împlinească toate nevoile, nelinştea psalmistului încetează. Acum poate să se culce şi să doarmă în pace, ştiind că Domnul este Cel care-i dă linişte deplină în locuinţa sa. Ce schimbare a produs rugăciunea în doar opt versete!

Rugăciunea de dimineaţă

Subtitlul Psalmului 5 sună astfel: Către mai marele cântăreţilor. De cântat cu flaute. Un Psalm al lui David.

Întrucât mulţi dintre Psalmi au titluri oarecum asemănătoare cu acesta, trebuie să amintim din nou că, în opinia multor învăţaţi, aceste subtitluri constituie o parte integrantă a textului sacru. În unele versiuni ale Bibliei (care se ţin după modelul textului original din ebraică), subtitlurile acestea sunt încorporate în textul psalmului respectiv, ca verset de sine stătător. Unii cercetători cred că subtitlurile ar aparţine sfârşitului fiecărui psalm precedent, dar nu există probe concludente în sprijinul acestei teorii. Problema cea mai mare de care ne lovim la aceste subtitluri constă în dificultatea elucidării sensurilor, care sunt adesea obscure. Aşa de pildă subtitlul Psalmului 5 indică un acompaniament muzical, dar în alte cazuri se indică o melodie diferită pe care se poate cânta psalmul respectiv. Psalmul 57, de pildă, conţine următorul subtitlu: „De cântat [pe melodia] Nu nimici!" La data redactării Psalmului 57 această melodie era probabil binecunoscută, dar nu şi în prezent. Uneori sensul este atât de obscur încât traducătorii NKJ au recurs la transliteraţia termenilor din ebraică. Astfel în Psalmul 16 găsim subtitlul: „Un MichtamW al lui David." (Koehler şi Baumgartner susţin că michtam ar putea avea legătură cu termenul acadian pentru acoperire, de unde sensul lui ar putea fi acela de „psalm de ispăşire.") Din fericire, noi putem savura un psalm chiar şi fără sa-i cunoaştem sensul subtitlului.

Psalmul 5 este o rugăciune de dimineaţă în care David reflectă pe marginea atitudinilor radical diferite manifestate de Dumnezeu faţa de cei neprihăniţi şi faţă de cei răi.

De la început el îl roagă pe Dumnezeu să audă nu doar cuvintele sale, ci şi meditaţia sa. Este o cerere întemeiată, deoarece Duhul Sfânt poate interpreta nu numai cuvintele rostite de noi, ci şi meditaţia inimii noastre.

Psalmistul îl roagă pe Dumnezeu să audă nu numai meditaţiile sale, ci şi sunetul strigătului său. Cu alte cuvinte, mai mult decât simplele cuvinte, sugerând faptul că până şi intonaţia vocii, profunzimea timbrului sunt percepute şi interpretate corect de Dumnezeu.

Adresându-se lui Dumnezeu cu cuvintele: „Regele şi Dumnezeul meu" David relevă relaţia caldă, personală şi intimă pe care a avut-o cu Domnul. În cuvintele: „Ţie mă rog" psalmistul arată că el se roagă singurului Dumnezeu adevărat -„Ţie şi numai Ţie!" Relaţia aceasta nu era doar posesivă, ci şi exclusivă.

Rugăciunile lui David nu erau răzleţe, ci regulate. În fiecare dimineaţă Domnul îi auzea glasul. În fiecare dimineaţă omul lui Dumnezeu pregătea o jertfa de rugăciune, aşteptând ca Domnul să Se reveleze în cursul zilei. Prea de multe ori noi nu aşteptăm să primim răspunsurile lui Dumnezeu. „Multe răspunsuri ne scapă," spune F.B. Meyer „deoarece nu mai avem răbdare să aşteptăm pe chei întoarcerea corăbiilor."

De-a pururea conştient de duşmanii săi, încrederea lui David în rugăciune este întărită când îşi aduce aminte de sfinţenia şi neprihănirea lui Dumnezeu. Credincioşii au acces privilegiat la tronul de har. Nu tot aşa stau lucrurile cu cei răi. Dumnezeu nu-Şi poate găsi plăcerea şi nu poate tolera nici o formă de răutate. Răul nu poate înnopta la El în casă. Cei lăudăroşi nu beneficiază de nici o audienţă la acest Rege. El îi urăşte pe toţi răufăcătorii - adevăr de natură să răstoarne mitul atât de răspândit că Dumnezeu este numai dragoste şi că, prin urmare, ar fi incapabil de a urî! Sfinţenia lui Dumnezeu reclamă pedepsirea tuturor mincinoşilor şi detestarea tuturor ucigaşilor şi a înşelătorilor.

În contrast cu adversarii lui răi, David are acces necontenit în prezenţa Domnului prin mulţimea de îndurări şi har a Domnului. Într-un spirit de profundă reverenţă, David s-a închinat, ca toţi evreii evlavioşi, cu faţa îndreptată spre templul sfânt. Întrucât templul nu a fost, în realitate, construit decât după moartea lui David, textul de aici se referă probabil la tabernacol (cortul întâlnirii) ca de altfel şi referirile de la 1Samuel 1:9;3:3 şi 2Samuel 22:7.

Hărţuit de vrăjmaşii lui, David îl roagă pe Domnul să-Şi arate dreptatea, trecându-l cu bine prin pericolele care-l înconjoară şi arătându-i limpede calea pe care trebuie să meargă.

În continuare psalmistul introduce motive puternice pentru care Dumnezeu ar trebui să-l răzbune pe slujitorul său neprihănit, pedepsindu-i pe duşmanii cei răi, în ale căror cuvinte nu te poţi încredere deloc! Viaţa lor lăuntrică, gândurile şi motivaţiile inimii lor sunt cu totul stricate şi înclinate numai spre nimicire. Gâtlejul lor este ca un mormânt deschis, duhnind a corupţie, gata să înghită victimele. Sunt nişte linguşitori nesinceri şi înrăiţi.

Pierzarea lor este dreaptă. Îşi merită pedeapsa. Uneltirile lor nemernice ar trebui să se întoarcă asupra lor înşişi ca un bumerang. Nenumăratele lor fărădelegi cer neapărat izgonirea lor. Păcatul lor de căpetenie este faptul că s-au răzvrătit împotriva Domnului Dumnezeu.

Dar pe când Dumnezeu Se poartă cu duşmanii Săi prin judecată, fie ca prietenii Săi să aibă întotdeauna motive să se bucure şi să strige de bucurie, găsind în El adăpostul lor puternic şi sigur! Toţi cei ce-L iubesc pe Iehova să-L preamărească, pentru că este Apărătorul lor sigur! Nu există nici o îndoială, Dumnezeu negreşit se poartă cu bunăvoinţă faţă de cel neprihănit, înconjurându-l cu harul Său, ca un scut protector.

David a interpretat boala sa ca pe o lovitură dată de Dumnezeu pentru un păcat anumit Adesea procedăm şi noi la fel, acesta fiind primul gând care ne trece prin minte. Şi, desigur, de multe ori diagnosticul corespunde cu realitatea, unele boli fiind într-adevăr cauzate de un păcat nemărturisit din viaţa credinciosului (1 Corinteni 11:30). Dar nu întotdeauna stau lucrurile aşa. Adesea Dumnezeu îngăduie ca o boală să constituie trambulina de pe care să poată fi lansate puterea şi slava Sa (Ioan 9:3; 11:4) sau să fie intermediul prin care să se producă roadă spirituală (Romani 5:3) sau să prevină un păcat (2 Corinteni 12:7) , după cum boala poate fi şi rezultatul surmenării (Filipeni 2:30) sau al procesului natural al îmbătrânirii (Eclesiastul 12:3-6).

Ori de câte ori se abate o boală, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne asigurăm că nu avem în viaţa noastră nici un păcat nemărturisit. Apoi trebuie să-L rugăm pe Domnul să-Şi aducă la îndeplinire planul său prin boala respectivă şi să ne vindece. După aceea suntem cu totul îndreptăţiţi să recurgem la un medic şi la medicamente, dar şi atunci trebuie să fim cu multă băgare de seamă să ne punem încrederea în Domnul, şi nu în mijloacele de care binevoieşte El să se folosească (2 Cronici 16:12). Orice vindecare vine numai de la Domnul, fie că este de natură miraculoasă, fie obişnuită. Dacă într-un anumit caz El decide să nu aducă vindecare, atunci El va dărui harul ca bolnavul să-şi poată duce suferinţa sau să moară. În mod obişnuit nu ni se dă harul necesar pentru trecerea Iordanului în viaţa de dincolo decât în clipa când avem nevoie de acest har.

Psalmistul a cerut cu mult patos, în cuvinte bine articulate, vindecarea sa, deoarece se usca. Oasele îl chinuiau întruna. Chiar viaţa sa lăuntrică - emoţiile sale, intelectul şi voinţa - au fost afectate. Dar se pare că răspunsul Domnului a întârziat. Câtă vreme va mai trece până când El va binevoi să aducă vindecare celui suferind?

David îl roagă pe Domnul să se întoarcă de la ceea ce i se pare lui a fi o atitudine de indiferenţă şi să-i salveze viaţa din boală şi moarte. Singurul său temei pentru a cere izbăvirea din starea lui nenorocită este îndurarea fără de margini a lui Iehova.

Ne este prezentat apoi un argument neobişnuit în favoarea vindecării, şi anume faptul că dacă David ar fi să moară, asta nu l-ar fi de nici un folos Domnului. Câtă vreme David este în viaţă, poate să-şi aducă aminte de Dumnezeu şi să-L laude. Dar dacă va muri, Dumnezeu va fi uitat. Trupul fără spirit nu ar fi capabil să-I aducă mulţumiri. Argumentul acesta e, într-o măsură, valabil, cât priveşte trupul, căci un cadavru este incapabil de a-şi aminti sau de a lăuda pe Dumnezeu. Dar cât priveşte spiritul şi sufletul, argumentul lui David denotă cunoaşterea mărginită pe care o aveau sfinţii din Vechiul Testament cu privire la viaţa de dincolo de mormânt. Graţie revelaţiei mult mai cuprinzătoare pe care ne-a adus-o Cristos, noi ştim că atunci când moare un credincios, el părăseşte trupul său pământesc, ajungând în prezenţa lui Cristos, care este cu mult mai bine (Filipeni 1:23). El este despărţit de trup şi acasă la Domnul (2 Corinteni 5:8). Aşadar credinciosul nu intră într-o stare de adormire a sufletului, ci este conştient în prezenţa Domnului, lăudându-L si închinându-I-se.

Trebuie să precizăm însă un lucru în favoarea lui David, anume faptul că s-a folosit minunat de lumina pe care a avut-o, întreţesând-o în însăşi fibra rugăciunilor sale. Dacă rugăciunile noastre ar utiliza la fel de frumos lumina superioară de care dispunem, ce imnuri de laudă, ce cereri binecuvântate s-ar îndrepta de pe buzele noastre către El!

Ne putem face o idee despre profunzimea suferinţei care-l afecta pe psalmist citind cuvintele în care îşi descrie el starea. Era total epuizat de gemetele şi suspinele sale. Toată noaptea îşi uda perna de lacrimile vărsate. Ochii i s-au afundat în orbite, de atâta mâhnire, dar vederea i s-a înceţoşat din pricina asupririi sub care îl ţineau duşmanii. Ba i s-a părut că întreaga sa viaţă este plină până la refuz de necazuri şi că nu mai poate îndura.

Dar rugăciunea aduce schimbări în orice împrejurări. Printr-o comunicare tainică a Duhului, psalmistului i se dă asigurarea că Domnul a auzit plânsul său şi că rugăciunea i-a fost ascultată. Întărit de această asigurare, el le porunceşte duşmanilor săi să se împrăştie. Acum nu mai este timorat de ameninţările lor, deoarece îşi dă seama că ei vor fi înfrânţi şi acoperiţi de ruşine când Domnul Se va ridica să-i pedepsească.

Doamne, ce schimbare produce în noi un singur ceas

Petrecut în dulcea Ta prezenţă!

Ce poveri grele din piept ni se ridică!

Ce ploaie răcoritoare înviorează al nostru pământ uscat!

îngenunchem şi toate în jurul nostru par să pălească;

Ne ridicăm de pe genunchi şi toate - de departe, şi de aproape -

Prind contur în lumina Ta binecuvântată;

îngenunchem slăbănogiţi, dar ne ridicăm plini de putere!

Atunci cum se face că ne nedreptăţim pe noi înşine

Şi pe alţii, refuzând să fim umpluţi cu putere,

Lăsându-ne, în schimb, doborâţi de griji,

Cu inimi adesea şovăielnice sau împietrite,

Îngrijoraţi sau timoraţi, când la îndemână ne stau prin rugăciune

Bucuria, tăria şi curajul de care Tu, Doamne, oricând vrei să ne faci parte?

-Richard Chenevix Trench

Strigătul celor asupriţi

Titlul din ebraică ni-l prezintă ca pe un Şigaion al lui David, pe care l-au cântat Domnului din cauza beniamitului Cuş.

F.W. Grant scrie că termenul şigaion presupune o odă sau un imn de mare intensitate sonoră, cântat cu entuziasm, în care autorul. este copleşit de un mare avânt. Cuş, subiectul odei, provenea din acelaşi trib din care se trăgea şi Saul, şi a fost probabil unul din slujbaşii lui de rang înalt. În orice caz, el a fost un duşman neîmpăcat al lui David. NKJV traduce termenul şigaion prin meditaţie.

În cadrul unui apel înflăcărat, David se roagă să fie izbăvit de cei ce-l urmăreau, fiindcă altminteri va fi ca un miel neajutorat, atacat de un leu, târât fără vlagă şi lipsit de viaţă.

Cuş îl acuza pe David de o mulţime de fărădelegi, probabil şi de presupuse tentative de asasinare a lui Saul şi de raiduri împotriva cetăţilor de aprovizionare ale regelui. Dar David îşi susţine nevinovăţia. El nu era vinovat de aceste fapte. Mâinile sale nu au prădat. El nu s-a răzbunat pe rege, chiar atunci când a avut prilejul s-o facă. Dacă ar fi făcut faptele de care este acuzat, atunci s-ar supune consecinţelor, lăsând să fie vânat şi prins, lovit şi ucis.

Dar întrucât el n-a făcut nici unul din aceste lucruri de care este acuzat, se înfăţişează înaintea Domnului, cerându-i cu încredere să Se scoale în mânia Sa şi să-l pedepsească pe duşmani, răzbunându-i pe cei drepţi. El îl înfăţişează pe Dumnezeu în postura de judecător în faţa căruia se adună o mulţime de oameni. De pe scaunul Său de judecată, Iehova judecă popoarele. Tot ce cere David este să fie judecat după neprihănirea şi integritatea lui. Această atitudine poate părea la prima vedere extrem de trufaşă, dar să nu uităm că David nu susţine că ar fi desăvârşit în neprihănirea lui, în toate compartimentele vieţii sale, ci numai în acele acuzaţii care i se azvârleau în faţă.

Versetul 9 dă glas strigătului înălţat de asupriţii lui Dumnezeu din toate veacurile. Toate inimile evlavioase tânjesc după ziua când se va pune capăt domniei răului, când cei drepţi vor moşteni pământul. Ziua aceea va veni când Cristos va reveni pe pământ, pentru a-Şi întemeia împărăţia. Între timp, Dumnezeul cel neprihănit, care cunoaşte gândurile şi motivaţiile din inima omului, este scutul şi ocrotitorul celor drepţi şi judecătorul neprihănit care se mânie pe cei răi în fiecare zi.

Dumnezeu dispune de un arsenal foarte bine dotat. Dacă cel rău nu se pocăieşte, El îşi va ascuţi sabia, îşi va încorda arcul şi va lansa săgeţile de foc. Armele lui Dumnezeu sunt mortale!

La sfârşit, David este încrezător că duşmanul său va culege exact ceea ce a semănat. Păcatul său îşi va urma cursul, trecând prin obişnuitele etape: concepţia, sarcina, naşterea şi apoi moartea. Mai întâi duşmanul urzeşte un complot vizând distrugerea psalmistului. Curând mintea sa e plină de tot felul de planuri care de care mai rele. Apoi el îşi aduce la îndeplinire monstruoasele planuri. Dar acestea se întorc împotriva sa, el căzând în propria-i cursă. Şi tot necazul şi violenţa pe care le-a plănuit pentru psalmist se. Întorc împotriva capului său printr-o inexplicabilă întorsătură de situaţie.

Această mânuire onestă a cumpenei justiţiei îl îndeamnă pe David să-şi înalţe inima plină de mulţumire către Domnul, cântând şi lăudând numele Domnului Celui Preaînalt.

Maiestatea Domnului se poate vedea în toată creaţia, doar să aibă omul ochi să vadă! Orice domeniu al ştiinţelor naturii abundă în probe ce vestesc înţelepciunea şi puterea Creatorului. Gloria lui Dumnezeu este mai presus de ceruri. Planetele, stelele şi chiar universul fără margini nu prezintă decât o fărâmă din măreţia lui Dumnezeu. Dar oamenii aşa-zişi sofisticaţi se fac că nu văd aceste dovezi, ca şi când ele n-ar exista.

Dar pruncii, în credinţa lor nevinovată, preamăresc măreţia lui Dumnezeu în gânguritul lor. Este exact ce a declarat Cristos însuşi: Dumnezeu a ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi, dar le-a descoperit pruncilor (Mat. 11:25).

Fie că interpretăm cuvântul „prunci" în sens literal, fie că înţelegem prin acesta ucenicii Domnului care posedă o credinţă de copil în El, adevărul rămâne în picioare că ei alcătuiesc un pilon de nădejde pentru Domnul, din pricina duşmanilor Săi. Adesea ei pot reduce duşmanul lui Dumnezeu la tăcere printr-o simplă întrebare sau o observaţie naivă. După cum nu e nevoie decât de un ac mic pentru a sparge un balon mare, tot aşa aceşti adepţi simpli ai Mielului adesea răstoarnă elevatele argumente ale celor care neagă prezenţa şi directa intervenţie a lui Dumnezeu în creaţie şi în providenţă!

Nici o ramură a ştiinţei nu proclamă mai elocvent măreţia lui Dumnezeu, în contrast cu nimicnicia omului decât astronomia. Simplul fapt că distanţele trebuie socotite în ani lumină ilustrează concludent acest adevăr. După cum se ştie, viteza luminii este de 300 000 de kilometri pe secundă. Într-un an sunt aproximativ 31,5 milioane de secunde. Prin urmare lumina străbate anual circa 9 450 000 000 000 kilometri pe an! Şi totuşi unii aştri se află la distanţe de miliarde de ani lumină de pământ! Nici nu e de mirare că acestor calcule li se spune că sunt astronomice!

Privind bolta cerească în timpul nopţii, gândurile noastre parcă se apropie şi mai mult de Dumnezeu, când vedem luna şi stelele - lucrarea mâinilor Lui! Când ne gândim la miliardele de stele, la vastele distanţe din univers şi la puterea ce ţine planetele pe orbitele lor cu precizie matematică, mintea noastră rămâne uluită.

Într-o privinţă, planeta pământ nu este decât o fărâmă minusculă în imensitatea universului. Or, dacă aşa stau lucrurile cu pământul, atunci ce este un singur om de pe această planetă? Şi totuşi Dumnezeu este preocupat de fiecare individ în parte! Se interesează personal de orice fiinţă omenească.

Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa. Deşi mai prejos decât Dumnezeu, omul are o serie de facultăţi comune cu Dumnezeu, pe care nu le posedă nici o altă formă a creaţiei Sale de pe pământ. Tot ce a făcut Dumnezeu a primit calificativul de bun, dar verdictul în cazul creării omului a fost „foarte bun."

Ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, omul a primit stăpânire peste toate felurile de animale, păsări, peşti şi reptile. Totul i-a fost dat în stăpânire. Dar scriitorul cărţii Evrei ne aminteşte că în prezent omul nu se bucură de o stăpânire absolută asupra pământului (Evrei 2:5-9). Câinii latră la om, şerpii îl muşcă, păsările şi peştii fug de el. Explicaţia rezidă, desigur, în faptul că atunci când păcatul a intrat în lume, prin Adam, omul şi-a pierdut suveranitatea absolută asupra creaţiei inferioare. Şi totuşi planul lui Dumnezeu rămâne în picioare. El a decretat ca omul să aibă stăpânire şi nimic nu va putea bloca planurile lui Dumnezeu. Prin urmare, deşi observăm că nu toate lucrurile îi sunt supuse omului în prezent, totuşi îl vedem pe Isus - Cel prin care va fi în cele din urmă refăcută stăpânirea omului. Când Cristos a venit pe pământ, El a devenit pentru un timp mai prejos decât îngerii, pentru ca, în calitate de Om, să poată muri pentru omenire. Acum El este încoronat cu glorie şi onoare la dreapta lui Dumnezeu. Într-o zi Cristos, Fiul omului, va reveni pe pământ, pentru a domni ca Rege al regilor şi Domn al domnilor, în Mileniu, stăpânirea ce fusese zădărnicită prin acţiunea primului Adam va fi restaurată de către Ultimul Adam.

Atunci poporul răscumpărat al lui Dumnezeu va cânta, pătruns de o nouă înţelegere a cuvintelor: „O, Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!"

Ziua răzbunării

Dacă inscripţia din versiunea în limba caldeeană este corectă, David celebrează aici victoria sa asupra lui Goliat. Dar e limpede că el priveşte mai departe, dincolo de acest triumf vremelnic, la victoria finală a lui Dumnezeu asupra duşmanilor Săi. Psalmul este un acrostih, bazat pe prima jumătate a literelor alfabetului ebraic.(Psalmul 10 este clădit pe a doua jumătate a alfabetului ebraic, ceea ce i-a determinat pe unii să creadă că Psalmii 9 şi 10 au fost iniţial un singur psalm)

Dulcele bard al Israelului este plin de încântare când se gândeşte la lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Aici el nu se gândeşte aşa de mult la lucrările Sale în cadrul creaţiei sau răscumpărării, cât la faptele neasemuit de spectaculoase prin care a zdrobit vrăjmaşii Israelului. David îi dă lui Dumnezeu toată cinstea - neatribuindu-şi nici un merit şi nepunând aceste victorii pe seama armelor sau priceperii omului. Din toate fibrele fiinţei sale el cinsteşte şi preamăreşte numele Celui Preaînalt. Pilda de iubire şi devoţiune manifestată de David faţă de Domnul ar trebui să ne facă pe mulţi dintre noi să ne dăm seama cât de reci şi insensibili la dragostea lui Dumnezeu suntem uneori.

Apoi psalmistul ne aminteşte despre bătălia plină de vitejie a lui Dumnezeu, pentru noi însă aceste versete avându-şi împlinirea deplină doar la a doua venire a Domnului nostru Isus Cristos. E de ajuns să-L vadă duşmanii, că o şi iau la fugă îngroziţi. Ei vor cădea împotmolindu-se, panicaţi şi răpuşi înainte de a putea scăpa cu fuga. Cei neprihăniţi vor fi răzbunaţi în ziua aceea de către Rege, când El va sta pe slăvitul Său tron. Abia atunci pământul se va bucura cu adevărat, cunoscând adevărata judecată şi neprihănire.

Neamurile asupritoare vor fi aspru mustrate şi toţi duşmanii Israelului vor fi acoperiţi de ocară şi daţi uitării pe veci. Vor fi îngropaţi în ruinele mult trâmbiţatei lor civilizaţii! Oraşe ce par în prezent clădite pentru a dura în veci vor fi complet dărâmate. Nume precum Washingtonul, Moscova sau Ottawa vor fi uitate pe veci.

Toţi vrăjmaşii vor dispare, dar Domnul va dăinui în veac, la fel de neprihănit şi demn de încredere cum a fost dintotdeauna. În strălucirea Lui fără seamăn, pe tronul Slavei Sale, El va domni peste întreaga lume cu neprihănire absolută. Tuturor li se va face dreptatea pe care o merită. Pavel a recurs la această parte a versetului 8 în mesajul său adresat locuitorilor Atenei, când a explicat că agentul activ din viitoarea judecată va fi Domnul Isus Cristos cel înviat:

Dumnezeu, deci, trecând cu vederea timpurile de neştiinţă, porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit şi despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morţi (Fapte 17:30,31).

Masele de oameni asupriţi ai pământului vor găsi în El turnul lor de scăpare şi adăpostul lor sigur. Toţi cei care îl cunosc îşi vor pune încrederea în El, realizând că El nu a înşelat niciodată încrederea şi aşteptarea copiilor Săi.

Israel nu numai că va cânta laude Domnului, ci îşi va împlini rolul misionar ce i s-a încredinţat pentru Neamuri, rememorând minunatele izbăviri de care i-a făcut parte Domnul şi reliefând că Cel care răzbună sângele poporului Său nu a rămas deloc nepăsător în faţa suferinţelor îndurate de israeliţi, că rugăciunile lor nu au rămas fără răspuns.

Dar condiţiile proprii Mileniului nu au sosit încă. Versetele 13 şi 14 ne readuc brusc la neîmbietorul prezent! David are în continuare nevoie de îndurarea lui Dumnezeu, care să-l apere de duşman, pentru ca porţile Sionului să răsune iarăşi de cântecele de laudă ale psalmistului.

Apoi el se avântă din nou spre acea zi viitoare când naţiunile antisemite vor cădea în groapa pe care au săpat-o evreilor, fiind prinse în laţul pe care l-au întins străvechiului popor al lui Dumnezeu. Nu este altceva decât o repetare a istoriei - un alt caz în care Haman este spânzurat pe însăşi spânzurătoarea ce i-o ridicase lui Mardoheu!

Din nou Domnul Se va dovedi că este Cel ce răsplăteşte după faptă, făcându-i pe cei răi să culeagă ce-au semănat. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Sensul termenului „Sela" este greu de definit, unul din înţelesuri putând fi acela de intensificator (vezi notele de la Psalmul 3).

Când David spune că cei răi vor fi aruncaţi în iad (în ebraică Şeol), el nu limitează sensul cuvântului la starea fiinţei umane despărţită de trup sau la mormânt. Aici contextul cere neapărat sensul de iad. Aceasta este soarta tuturor naţiunilor care Îl uită pe Dumnezeu.

La fel de sigur este faptul că cei nevoiaşi nu vor fi întotdeauna daţi uitării. Sau cum traduce Knox: „Răbdarea celor apăsaţi nu va fi în zadar." Toate speranţele lor se vor împlini în acea zi din Mia de ani.

Gândurile lui David despre acea zi când neprihănirea va domni stârnesc în credincioşi un dor fierbinte după împlinirea cât mai grabnică a acestei promisiuni. Şi astfel se naşte rugăciunea ca Domnul să Se scoale şi să zădărnicească planurile omului, judecând naţiunile. Stând în prezenţa Judecătorului Celui Atotputernic, ele îşi vor da seama, cuprinse de groază, cât de mici şi de neputincioşi sunt oamenii muritori.

Tăcerea lui Dumnezeu

Încă din primele cuvinte ale Psalmului dăm de întrebarea de care ne lovim cu toţii, mai devreme sau mai târziu: De ce tace Domnul când cei nevinovaţi suferă iar cei răi domnesc nestingheriţi? Tocmai când dăm peste taine de acest fel credinţa noastră este chemată să ne vină în ajutor, să ne încurajeze să ne punem încrederea în El, chiar atunci când nu înţelegem, şi să îndurăm până la capăt.

Rugăciunea celor asupriţi

În nesuferita lor aroganţă, oamenii răi îi hărţuiesc fără încetare pe sfinţii neajutoraţi. Ce ar putea fi mai potrivit pentru ei decât să sufere chiar soarta pe care le-au dorit-o celor neprihăniţi?

Profilul inamicului (10:3-11)

Cel rău obişnuieşte să se laude cu lucrurile pe care intenţionează să le facă. În goana lui nebună după avuţii, el huleşte şi-L dispreţuieşte pe Domnul, deoarece oricine se închină în faţa aurului îl respinge pe Dumnezeu, stilul său de viaţă este bazat pe principiul atotsuficienţei - el n-are nevoie de nimeni! Nici de Dumnezeu nu are nevoie, ci trăieşte ca şi când Dumnezeu nu ar exista.

Toate par să-i meargă după voia sa. Face ce face şi scapă de necazurile ce se ţin scai de restul omenirii. Principiile călăuzitoare pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru ai Săi depăşesc cu mult standardele celui rău; acesta nu poate înţelege adevărurile spirituale sau principiile divine. El îi ia în batjocură pe duşmanii săi, pentru care are doar cuvinte de dispreţ. Nimic nu-i va tulbura liniştea - pare să-şi zică el. Cât va trăi pe acest pământ, se va bucura de o existenţă lipsită de griji.

Ori de câte ori este prin preajmă, te poţi aştepta să se învineţească cerul de atâtea sudalme câte rosteşte acest om. Dacă se întâmplă să nu-l înşele pe cineva, atunci precis îl ocăreşte pe altcineva! Niciodată nu pare să discute despre vreun lucru constructiv. Numai despre crime şi violenţă vorbeşte tot timpul. Aidoma gangsterilor, el stă la pândă în locuri ferite, de unde să se năpustească asupra celor nevinovaţi. Când trec aceştia pe acolo, el îi doboară cu focuri de armă. Întotdeauna e cu ochii în patru, să-i depisteze pe cei naivi şi neajutoraţi.

Ca un leu în vizuina sa, el stă la pândă, gata să se năpustească asupra prăzii. Ca un vânător îşi ademeneşte victima în laţul său, pentru a o şantaja, extorca, mitui, înrobi sau omorî. Sărmana victimă este copleşită de frică - doborâtă de forţa enormă a criminalului. În disperarea sa, cel atacat crede că Dumnezeu a uitat de el, că priveşte în altă parte şi că niciodată nu va vedea nenorocirea copilului Său.

Strigătul celor credincioşi (10:12-18)

Dar acum a sosit timpul ca Domnul să treacă la acţiune, ridicând mâna şi judecându-l pe asupritor, dar arătându-şi îndurarea faţă de cel asuprit. De ce să li se permită forţelor răului să continue nelegiuirea lor şi necinstirea lui Dumnezeu? De ce să fie lăsate să prindă curaj, crezând că Dumnezeu nu le va cere niciodată socoteală pentru crimele lor?

Dar Dumnezeu vede! El ţine o evidenţă foarte exactă a tuturor faptelor de nedreptate şi fărădelege, pentru ca să poată răsplăti cu vârf şi îndesat într-o zi. Deci nu în zadar îşi încredinţează cel neajutorat soarta în mâna lui Dumnezeu. Oare nu S-a dovedit Dumnezeu că este prietenul orfanilor? Domnul va auzi strigătul celui credincios, frângând braţul celui rău şi demascând răutatea sa, pedepsindu-l până la ultima fărâmă a nelegiuirii sale.

Va veni o zi a răzbunării când împărăţiile lumii vor deveni împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său. Atunci cei răi şi naţiunile prigonitoare vor fi pierit, cum a prezis profetul Isaia:

Iată, toţi cei ce sunt mâniaţi pe tine vor fi ruşinaţi şi dizgraţiaţi; cei ce se luptă cu tine vor fi de nimic şi vor pieri. Îi vei căuta şi nu-i vei mai găsi pe cei ce se certau cu tine; vor fi nimiciţi, vor fi pierduţi cei ce se războiau cu tine. Căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: „Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov şi rămăşiţa lui Israel; căci Eu îţi vin în ajutor" (Isaia 41:11-13).

Putem fi asiguraţi pe deplin că Domnul va auzi şi va răspunde la rugăciunile celor smeriţi. Le va acorda har în orice încercare prin care trec şi îşi va pleca urechea spre ei, ca să facă dreptate orfanului şi celui asuprit. Va veni ziua, slavă Domnului, când omul pământului nu-i va mai asupri pe cei săraci şi lipsiţi de apărare!

De ce să fugi, când poţi să te încrezi în Domnul?

Psalmul 11 este un bun antidot pentru ştirile cele mai neliniştitoare ce umplu pagina întâi a cotidianelor. Când ştirile conţin doar relatări negative, despre războaie, violenţe, crime, corupţie şi tulburări politice, David ne aminteşte că ne putem ridica deasupra împrejurărilor vieţii, aţintindu-ne privirile asupra Domnului.

Se pare că atunci când David s-a dus să deschidă uşa de la intrare, i-a dat buzna în casă un oaspete înfrigurat. Faţa-i era palidă, ochii erau gata să-i iasă din orbite şi buzele-i tremurau de emoţie. Printre sughiţuri i-a spus lui David despre pericolul ce-l păştea, sfătuindu-l să fugă în munţi. Psalmul de faţă este răspunsul lui David la sfaturile pesimiste ale vizitatorului, ce prevedea numai disperare şi descurajare.

Mai întâi David afirmă cu simplitate încrederea sa în Domnul, adăpostul său: „De ce să fugi, când poţi să te încrezi în Domnul?" Apoi îl mustră pe aducătorul de veşti rele pentru tentativa acestuia de a-i tulbura pacea. Observaţi că textul din versetele 1b la 3 conţine cuvintele descurajatorului din toate vremurile, care încep cu sintagma: „Fugi ca o pasăre în munţii tăi." El îi spusese de fapt lui David: „Eşti neputincios şi neajutorat ca o pasăre. Nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să fugi. Ucigaşii sunt acum la putere. Înarmaţi pană-n dinţi, ei sunt gata să-i doboare pe cetăţenii cumsecade, ce respectă legile. Ordinea şi legalitatea au dispărut iar temeliile societăţii se clatină. Întrucât aşa stau lucrurile, ce speranţă mai crezi că poate avea un om neprihănit ca tine?"

Ce speranţă? Păi, desigur speranţa în Domnul! Domnul este in templul Său cel sfânt şi nimic nu poate opri împlinirea planurilor Sale! Tronul Său este în cer, neclintit şi imuabil, indiferent câte împărăţii de pe pământ s-ar ridica. Deşi nimic nu poate tulbura liniştea şi seninătatea lui Dumnezeu, El este totuşi preocupat de treburile fiilor oamenilor. El nu numai că vede tot ce se întâmplă, dar în permanenţă emite judecăţi de valoare cu privire la cei neprihăniţi şi la cei răi. Deşi Dumnezeu este dragostea nemărginită, sufletul Său îi urăşte pe oamenii care practică violenţa, drept care va aduce peste ei un potop de judecată, va îngrămădi cărbuni de foc şi pucioasă şi-i va lovi cu un val de căldură pustiitoare.

După cum Dumnezeu îl urăşte pe omul violent, tot aşa El îl iubeşte pe cel neprihănit. Dumnezeu însuşi este neprihănit şi iubeşte neprihănirea. În ultimă instanţă, răsplata celor drepţi va fi privilegiul de a sta în prezenţa lui Dumnezeu.

Prin urmare, nu trebuie să ne îngrijorăm când citim titlurile cotidianelor. Valurile de împrejurări nefavorabile pot părea potrivnice nouă în orice clipă, dar iureşul planului irezistibil al lui Dumnezeu va câştiga negreşit biruinţa în ultimă instanţă.

El iese biruitor pretutindeni şi toate lucrurile îi slujesc tăriei Sale;

Faptele Sale toate sunt binecuvântarea întruchipată, cărarea Sa - lumină neumbrită.

Noi nu-L înţelegem, dar pământul şi cerul vestesc cum

Dumnezeu domneşte suveran de pe tronul Său, Atoputernic stăpânitor peste toate.

- Autor anonim

Declinul general al credincioşiei în rândurile oamenilor, în special în vorbirea lor, evocă rugăciunea din versetul 1: Doamne, vino în ajutorul meu, că a dispărut pioşenia. Într-o lume decăzută, puţine inimi curate au mai rămas (Knox).

Apoi trei sunt acuzele concrete ce i se aduc generaţiei necredincioase:

Minciunile - Membrii acestei generaţii sunt vinovaţi nu doar de forme flagrante de înşelăciune, ci şi de aşa-zisele „minciuni nevinovate," de jumătăţi de adevăruri, de exagerări şi de promisiuni nerespectate.

Linguşiri - Ei se acopăr unii pe alţii de complimente nesincere. A elogia pe cineva nu e totuna cu a-l flata. A flata înseamnă a-i atribui virtuţi pe care e limpede că nu le posedă. Or, flatările au totdeauna în spate un scop sinistru sau egoist.

„Cu două feţe" - Una gândesc, şi alta spun! Asemenea lui Machiavelli, ei practică duplicitatea şi intriga.

Sfinţii din toate veacurile au suspinat şi au aşteptat ca Domnul însuşi să închidă buzele linguşitoare ale celor răi, să imobilizeze limbile celor care se laudă că principiile lor vor prevala, că ei au libertatea de a spune tot ce doresc, indiferent ce cred alţii.

Ca răspuns la gemetele celor săraci şi nevoiaşi, Domnul promite că Se va ridica şi le va „acorda mântuirea după care însetează" (Gelineau). Şi ceea ce El a promis va şi înfăptui cu siguranţă. Promisiunile Lui sunt curate ca argintul încercat în cuptorul pământului, purificat de şapte ori - cu alte cuvinte, ca cel mai curat argint care se cunoaşte. În cuvintele lui Dumnezeu nu este nici o viclenie, nici o flatare, nici un cuvânt cu două înţelesuri, nici o eroare. Sunt cuvinte în care putem avea deplină încredere.

Prin urmare, credinciosul se îndreaptă instinctiv către Domnul, cerându-I ocrotirea în faţa actualei generaţii - ocrotire nu doar de atacurile ei, ci şi de orice formă de compromis sau complicitate la faptele ei.

Ultimul verset este o descriere a „acestei generaţii" - generaţia rea a celor ce stau mereu la pândă, preamărind ticăloşenia şi dispreţuind virtutea. Este aceeaşi generaţie pe care o găsim descrisă cu lux de amănunte în Proverbe 30:11-14:

Este o generaţie care blestemă pe tatăl său şi nu binecuvântează pe mama sa. Este o generaţie care se crede curată, şi totuşi nu este spălată de întinăciunea ei. Este o generaţie ai cărei ochi sunt trufaşi şi care îşi ţin pleoapele sus; o generaţie ai cărei dinţi sunt nişte săbii şi ai cărei măsele sunt nişte cuţite ca să-l mănânce pe cel nenorocit de pe pământ şi pe cei lipsiţi dintre oameni.

Până când?

De patru ori David exclamă cu îmfrigurare: „Până când, Doamne?" Urmărit cu îndârjire de inamic (probabil de Saul), David se întreba de ce întârzie carul lui Dumnezeu. Oare nu va mai sosi ajutorul sperat, ca să-l scape de groaznicele sale griji ce-l striveau sub povara lor?

El se simţea părăsit de Domnul.

Se considera alungat de la îndurarea Domnului.

Trăia momente de cumplită deprimare sufletească, zi de zi.

Suferea umilinţa de a fi mereu de partea celor înfrânţi.

Dumnezeu este chemat să ia notă de strâmtorarea lui David şi să-i trimită degrabă ajutor, pentru ca el să poată evita două dezastre. Primul: moartea lui David; iar al doilea: prilejul pe care l-ar oferi astfel duşmanului de a jubila. Dacă Domnul nu va interveni îndată ca să-i învioreze ochii, curând pleoapele i se vor închide pe veci, în moarte. Dacă Iehova nu va produce o întorsătură, duşmanii se vor putea lăuda în curând că au câştigat biruinţa şi că David a fost înfrânt definitiv.

Acum nu mai este nici o îndoială cu privire la deznodământul situaţiei. Psalmistul crede că răspunsul nu va întârzia să sosească. Punându-şi încrederea în îndurarea Domnului, el ştie că va trăi zilele în care va vedea izbăvirea de asuprirea duşmanului. În anticiparea salvării sale, el cântă de bucurie, lăudân-du-L pe Domnul pentru bunătatea şi îndurarea Sa fără de margini.

Psalmul acesta este asemenea feluritelor încercări pe care le trimite Dumnezeu peste noi: începe cu un suspin, dar se sfârşeşte cu o cântare!

Crezul nebunului este următorul: Nu există Dumnezeu." De fapt, el nu doreşte sa existe un Dumnezeu, ceea ce-l determină să nege existenta lui Dumnezeu.

Este o poziţie cât se poate de iraţională. Mai întâi de toate, cine spune aşa are pretenţia că este atotştiutor. El spune: „Ştiu totul. Nu se poate să existe un Dumnezeu în afara hotarelor cunoaşterii mele." În al doilea rând, cine spune că nu există Dumnezeu are pretenţia că este omniprezent, căci afirmă, de fapt: „Eu sunt prezent simultan peste tot şi nu este posibil ca Dumnezeu să existe fără ştirea mea." Din nou, această atitudine ignoră minunăţiile lui Dumnezeu dezvăluite în creaţia Sa - imensitatea universului, mişcarea uluitor de precisă a planetelor,

minunata calitate a pământului de a susţine viaţa, modul infinit de complex în care a fost conceput trupul uman, fantastica complexitate a creierului uman şi extraordinarele proprietăţi ale apei şi solului.

Să luăm, de pildă, excelenta capacitate a pământului de a susţine viaţa. Henry Bosch a scos în evidenţă următoarele ipostaze din care reiese designul minunat şi infinit de minuţios al operei lui Dumnezeu: Pământul se roteşte în jurul axei sale cu circa 1000 de mile pe oră. Dacă viteza aceasta ar fi doar de 100 de mile pe oră, durata unei zile şi nopţi ar fi de zece ori mai mare iar planeta noastră ar trece printr-un ciclu alternativ de căldură sfâşietoare şi îngheţ cumplit. Dar dacă ar fi de dimensiunile planetelor Jupiter, Saturn sau Uranus, gravitaţia extremă ar face aproape imposibilă orice mişcare a oamenilor. Dacă am fi tot atât de aproape de soare precum este Venus, căldura ar fi insuportabilă; dacă am fi la aceeaşi depărtare de soare cum este planeta Marte, am fi acoperiţi de zăpadă şi gheaţă în fiecare noapte, chiar şi în regiunile cele mai calde ale planetei. Dacă oceanele ar avea jumătate din dimensiunea lor actuală, am beneficia doar de o pătrime din căderile de precipitaţii de care ne bucurăm în prezent. Dacă oceanele ar fi doar cu o pătrime mai mari, precipitaţiile anuale ar creşte de patru ori, iar pământul ar deveni o mlaştină vastă, cu neputinţă de a susţine viaţa. Apa îngheaţă la 0 grade Celsius. Ar fi un dezastru dacă oceanele ar îngheţa la acea temperatură, întrucât atunci gradul de topire în regiunile polare nu s-ar echilibra iar acumulările de gheaţă nu s-ar topi secole de-a rândul! Pentru a preveni o atare catastrofa. Domnul a pus sare în mare, pentru a-i modifica punctul de îngheţ.

Posibilitatea ca toate acestea să fi apărut la întâmplare este atât de infimă încât nici nu merită să fie luată în considerare. De aceea Biblia spune că ateii sunt nebuni (proşti). Sunt nebuni pe plan moral. Nu se are în vedere aici coeficientul lor de inteligenţă, ci cel al moralei lor.

Verdictul lui Dumnezeu pentru aceşti proşti este că sunt corupţi în ei înşişi şi că se poartă abominabil. Există o strânsă corelaţie între crezul cuiva şi conduita sa. Cu cat este mai coborâtă concepţia sa despre Dumnezeu, cu atât mai scăzut va fi şi nivelul său moral. Fie pe temeiul cauzei, fie al consecinţei, ateismul şi agnosticismul sunt intrinsec legate de o viaţă stricată, cum arată şi Barnes:

Concepţia că nu există Dumnezeu se întemeiază de obicei pe dorinţa de a trăi o viaţă destrăbălată sau este îmbrăţişată de cei care trăiesc, în realitate, o asemenea viaţă, cu dorinţa de a se menţine în depravarea lor şi de a evita orice teamă cu privire la o răsplată viitoare.

Când Domnul priveşte din înălţimea cerurilor să vadă dacă vreunul din descendenţii lui Adam se poartă înţelept, căutându-L pe Dumnezeu, ceea ce găseşte nu este deloc pe placul Lui. Dacă ar fi lăsat de capul său, omul niciodată nu L-ar căuta pe Dumnezeu. Doar prin înrâurirea Duhului Sfânt pot oamenii ajunge să-şi dea seama de nevoia lor de Dumnezeu şi de mântuirea Sa.

Pavel citează din primele trei versete ale Psalmului acesta în Romani 3:10-12 pentru a demonstra că păcatul a afectat întreaga omenire şi orice părticică a fiinţei tuturor. Aici în Psalmul 14 David nu se gândeşte la întreaga omenire, deşi descrierea ar fi valabilă. Mai degrabă, el se gândeşte la cei ce-L tăgăduiesc pe Dumnezeu în contrast cu cei neprihăniţi; la infidelii aceştia care s-au îndepărtat de Dumnezeul Cel Adevărat şi Viu, căzând în apostazie. Ei sunt corupţi din punct de vedere moral. Dumnezeu însuşi nu poate găsi nici unul care să facă binele, nici unul măcar

Ignoranţa lor este evidenţiată de modul în care îi tratează pe oamenii lui Dumnezeu. Dacă şi-ar da seama că Dumnezeu îi apără pe cei săraci şi pedepseşte păcatul, niciodată nu i-ar sfâşia pe credincioşi, ca şi când aceasta ar fi o acţiune permisă, la ordinea zilei, asemenea consumului pâinii! Dacă ar cunoaşte bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu, nu ar trece prin viaţă fără să se roage.

Când Domnul va lua partea celor nevinovaţi, cei răi vor fi îngroziţi. Căci ei întotdeauna şi-au bătut joc de cei săraci, ridiculizând credinţa lor simplă, dar acum vor vedea că Dumnezeul pe care L-au tăgăduiesc este refugiul copiilor Săi.

Măreaţă va fi ziua când Mesia va ieşi din Sion pentru a-i izbăvi pe ai Săi! Bucuria lui Israel va fi fără margini, când sfinţii evrei ai lui Cristos vor fi pentru totdeauna şi definitiv izbăviţi din captivitatea lor, în mijlocul Neamurilor care îl tăgăduiesc pe singurul Dumnezeu.

Individul pe care Dumnezeu îl alege să-l ţină companie - este tema Psalmului 15. Deşi nu se spune efectiv acest lucru în Psalmul 15, calificarea primordială pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu este naşterea din nou. Fără naştere din nou nimeni nu poate vedea sau intra în împărăţia lui Dumnezeu. Naşterea aceasta din nou sau de sus este experimentată prin har, prin credinţă şi are loc fără nici o legătură cu faptele meritorii pe care le-ar putea face omul.

Luat ca atare, Psalmul pare să implice că mântuirea ar avea o anumită legătură sau ar depinde de caracterul nobil al cuiva, de faptele sale bune. Dar luat în contextul întregii Scripturi, el poate însemna doar un singur lucru: că cel care salvează este genul de credinţă care are drept rezultat o viaţă de sfinţenie. Asemenea lui Iacov în epistola sa, David spune aici că credinţa autentică în Domnul va avea drept rezultat acel gen de fapte bune pe care îl descrie Psalmul de faţă.

Apropo, Psalmul acesta nu-şi propune să ne ofere un catalog complet al virtuţilor cetăţeanului Sionului. Portretul este cât se poate de bine conturat, dar nu exhaustiv.

Mai întâi de toate, cetăţeanul Sionului umblă în integritate. Omul integru este omul cu o morală sănătoasă. Este un om complet, bine conturat şi echilibrat. În al doilea rând, cetăţeanul Sionului face ceea ce este drept şi bine. El are grijă să-şi menţină un cuget curat. El preferă să facă totul pentru a se duce în rai cu o conştiinţă curată, decât să rămână pe pământ cu una pătată.

Te poţi bizui pe un astfel de om să spună adevărul din inimă. Mai bine ar muri decât să spună o minciună. Este un om care se ţine de cuvânt. Da al său e da şi nu nu!

El nu defăimează cu limba lui. Nu-l vei găsi bârfindu-i pe alţii. Vorbirea de rău şi bălăcărirea altora nu-şi găseşte nici un loc pe buzele sale. El îşi disciplinează limba pentru a-i edifica pe alţii, iar nu pentru a-i asasina cu vorba! El nu-i face rău aproapelui. Nu doreşte altceva decât să ajute, să încurajeze şi să înveţe pe alţii. Când aude o bârfă delicioasă despre un prieten al său, o îngroapă imediat! Te poţi bizui pe el să nu răspândească ceea ce a auzit.

Liniile morale de demarcaţie nu sunt estompate la acest om. El discerne între păcat şi neprihănire, între întuneric şi lumină, între rău şi bine. El disprețuieşte un om ticălos în sensul că se împotriveşte cu vehemenţă prin prezenţa şi mărturia sa oricărei răutăţi a acestui om. Pe de altă parte, el se identifică pe faţă cu toţi cei din casa credinţei, pe care îi aprobă din toată inima.

Dacă a făcut o promisiune, şi-o va respecta, chiar dacă acest lucru îl va costa, soldându-se cu o pierdere financiară. De pildă, să spunem că un credincios se învoieşte să-şi vândă casa pentru suma de 85 000 de dolari. Dar înainte de a semna actele, constată că ar fi putut s-o vândă cu 90 000 de dolari. Întrucât şi-a dat cuvântul primului cumpărător, nu va anula contractul iniţial.

Prietenul lui Dumnezeu nu-şi împrumută banii cu dobândă, adică unui alt membru al casei lui Dumnezeu. Sub legea lui Moise, un israelit putea să împrumute unuia dintre Neamuri cu dobândă (Deuteronom 23:19,20) dar i se interzicea să procedeze astfel cu un alt evreu (Exod 22:25; Levitic 25:35-37). Dacă evreii aflaţi sub stăpânirea legii se călăuzeau după acest principiu, cu atât mai mult ar trebui s-o facă creştinii, care trăiesc sub har!

În fine, omul neprihănit nu primeşte mită împotriva celui nevinovat. El urăşte orice încălcare a dreptăţii şi infirmă zicala că „toate au un preţ."

Prin urmare, acesta este tipul de persoană care trăieşte pentru Dumnezeu în timp şi pentru eternitate. Dacă stăm sa ne gândim, nici o altă persoană nu s-ar simţi bine în prezenţa lui Dumnezeu!

Cristos a înviat!

Cheia înţelegerii Psalmului 16 ne-o dă Fapte 2:25-28, unde Petru citează versetele 8-11 ca având referire la învierea lui Cristos. Să introducem, prin urmare, cheia în broască şi să ascultăm cum se roagă scumpul nostru Mântuitor cu puţin timp înainte de moartea Sa.

Ca Omul desăvârşit, complet dependent de Dumnezeu, Cristos strigă către Cel care este singurul Său refugiu, ca să-L scape. În toţi cei treizeci de ani petrecuţi pe pământ, Mântuitorul nu numai că L-a recunoscut pe Dumnezeu ca Domn al Său, ci L-a mărturisit cu bucurie, Dumnezeu reţinându-I în întregime interesul vieţii Sale. Cuvintele: „Bunătatea mea nu este nimic fără Tine" nu ştirbesc adevărul potrivit căruia în Mântuitorul nostru nu s-a găsit nici un păcat, ci pur şi simplu constituie o mărturie mişcătoare că Cristos Şi-a găsit toată împlinirea în Dumnezeu (aici textul din NKJV diferă total de versiunea română, n.tr.). Mărturia aceasta se poate compara cu închinarea din Psalmul 73:25: „Pe cine am eu în cer decât pe Tine? Şi nu doresc pe altul pe pământ decât pe Tine."

Locul central pe care L-a ocupat Dumnezeu în viaţa lui Mesia nu exclude însă adânca consideraţie pentru sfinţii din ţară. De fapt, cele două laturi sunt vital interconectate: a-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a-i iubi pe ai Săi (1 Ioan 5:1,2). Domnul Isus îi consideră pe sfinţii Săi drept nobilii pământului, cei în care El îşi găseşte toată plăcerea. Ascultaţi mărturia similară din partea unui sfânt al lui Dumnezeu de demult: Din prima zi când am pornit la drum şi până în ceasul de faţă, am fost copleşit peste măsură de haruri, cât poate un muritor şi un păcătos să ducă. Am avut părtăşie cu cei de un caracter ales de pe pământ şi cu toţi cei care s-au străduit din răsputeri să-mi arate bunăvoinţă din pricina Domnului.

În contrast cu adevăraţii închinători ai lui Dumnezeu sunt cei ce se închină altui dumnezeu. Idolatria aduce întotdeauna o sumedenie de dureri în vieţile celor care o practică. Poate că una din cele mai mari judecăţi ce se abat asupra idolatrilor este faptul că aceştia devin aidoma obiectului închinării for. Sfântul Fiu al lui Dumnezeu Se desolidarizează de orice părtăşie cu jertfele lor de sânge. De fapt, El nici nu va pomeni numele lor pentru ca nu cumva prin asta să lase să se înţeleagă că i-a tolerat pe ei sau ritualurile lor păgâne.

Cât priveşte viaţa Sa personală. Domnul este partea Sa de moştenire şi paharul Său. Domnul este Cel care păzeşte hotarele moştenirii Sale. Gândindu-Se la modul înţelept şi minunat în care Tatăl a plănuit fiecare amănunt al vieţii Sale, El o compară cu o moşie plăcută într-un cadru minunat şi cu o moştenire alcătuită integral din lucruri bune. Dacă trăim în părtăşie cu Dumnezeu, şi noi putem să-L lăudăm pentru felul în care a rânduit vieţile noastre. Când ne plângem, trădăm o lipsă de încredere în înţelepciunea, dragostea şi puterea lui Dumnezeu.

Aici Cristos îl laudă pe Domnul pentru credincioşia cu care L-a călăuzit şi sfătuit toată viaţa. Chiar în ceasurile de nesomn, pe când Se ruga şi medita la Cuvântul lui Dumnezeu, inima Lui îl instruia. Departe de a fi risipit, acest timp a fost sfinţit pentru confortul şi binecuvântarea Sa. De câte ori experienţa lui Cristos a fost dublată în vieţile copiilor lui Dumnezeu!

Căci mulţi rapsozi cu har dintre acei fii ai luminii vor spune despre cele mai măiestre cântări ale lor: „În ceasurile nopţii le-am învăţat." Tot aşa, multe imnuri de slavă pe care le înălţăm în casa Tatălui fost-au întâi şlefuite şi intonate într-o umilă odaie, departe de lumina soarelui. - Autor anonim

Restul versetelor din Psalmul 16 au fost citate de Petru în ziua de Rusalii ca referire la învierea lui Cristos: Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea Mea, pentru că El este la dreapta Mea, ca să nu fiu clătinat. De aceea, mi se bucură inima şi Mi se înveseleşte limba; chiar şi trupul Mi Se va odihni în nădejde, căci nu vei lăsa sufletul Meu în Hades, nici nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscute căile vieţii şi Mă vei umple de bucurie în prezenţa Ta."

Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraţilor, să vă spun fără sfială că a murit şi a fost îngropat; iar mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Prin urmare, David fiind profet şi ştiind că Dumnezeu îi făgăduise printr-un jurământ că din rodul trupului său, după trup, îl va ridica pe Cristos să stea pe tronul său, el, prevăzând aceasta, a vorbit despre învierea lui Cristos, că sufletul Său nu va fi lăsat în Hades iar trupul Său nu va vedea putrezirea. Pe acest Isus Dumnezeu L-a înviat, noi toţi fiind martorii acestui lucru. Prin urmare, fiind înălţat la dreapta lui Dumnezeu şi după ce a primit de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce vedeţi si auziţi acum (Fapte 2:25-33).

Observaţi acum ideile pe care le subliniază Petru din acest pasaj (care nouă aproape sigur ne-ar fi scăpat):

1. David s-a referit la Cristos (v. 25). David nu putea vorbi despre el însuşi, întrucât trupul său încă se află într-un mormânt din Ierusalim.

2. Ca profet, psalmistul ştia că Dumnezeu îl va învia pe Cristos înainte ca El să domnească de pe tronul Său.

3. Prin urmare, David a prezis că Dumnezeu nu va îngădui sufletului lui Cristos să rămână în Hades, după cum nu va permite ca trupul lui Cristos să se descompună.

4. Într-adevăr Dumnezeu L-a înviat pe Cristos şi ce s-a întâmplat în Ziua de Rusalii a fost rezultatul glorificării Sale la dreapta lui Dumnezeu.

Ţinând cont de această introducere, să analizăm acum ultimele versete ale Psalmului 16.

Mai întâi, Mesia afirmă fără echivoc că El L-a păstrat pe Domnul întotdeauna înaintea Sa. El a trăit pentru Iehova. Niciodată nu a făcut nici un lucru din voinţă proprie. Totul a fost făcut în ascultare de voia Tatălui Său.

Pentru că El este la dreapta mea, nu mă voi clătina. În Scriptură dreapta reprezintă:

Putere (Psalmi 89:13) Siguranţă (Psalmi 20:6) Onoare (Psalmi 45:9; 110:1) Plăcere (Psalmi 16:11) Favoare (Psalmi 80:17) Susţinere (Psalmi 18:35).

Aici dreapta se referă la siguranţă, la ocrotire.

Asigurat de grija şi ocrotirea necurmată a lui Dumnezeu, Mântuitorul priveşte viitorul cu încredere. Inima I se bucură. Sufletul îi este plin de desfătări veşnice iar trupul Său este în siguranţă. El ştie că Dumnezeu nu-I va lăsa sufletul în Şeol şi nu va îngădui că trupul Său să vadă putrezirea. Cu alte cuvinte, Cristos va fi înviat din morţi.

Referirea la Şeol trebuie explicată, întrucât acesta este termenul utilizat în Vechiul Testament pentru „lumea de jos" şi pentru a descrie starea detaşată de trup a celor care au murit. Este echivalentul termenului grec ,,Hades" din Noul Testament. Şeol nu indica atât un loc geografic, cât starea celor morţi - despărţirea personalităţii de trup. Termenul a fost utilizat pentru a descrie condiţia tuturor celor morţi, credincioşi sau necredincioşi. Pe de altă parte, echivalentul din NT, Hades, se foloseşte numai în cazul necredincioşilor. Şeol era un termen foarte imprecis, nedefinit, care nu transmitea o imagine clară a vieţii de dincolo de mormânt. De fapt, exprima mai multă incertitudine, decât cunoştinţe certe.

În NT, lucrurile se schimbă radical. Cristos a dus viaţa şi nemurirea la lumină prin evanghelie (2 Timotei 1:10). Astăzi ştim că atunci când un necredincios moare, duhul şi sufletul lui sunt într-o stare de suferinţă numită Hades (Luca 16:23), pe când trupul său se duce în mormânt. În schimb, duhul şi sufletul credinciosului se duc în prezenţa lui Cristos, în cer (2 Corinteni 5:8; Filipeni 1:23), iar trupul lui se duce în mormânt.

Când a spus Mântuitorul: „Tu nu vei lăsa sufletul meu în Şeol," El a dezvăluit cunoştinţa prealabilă conform căreia Dumnezeu nu va îngădui ca El să rămână în starea despărţită de trup. Deşi a intrat în Şeol, El nu a rămas acolo.

Dumnezeu nu a permis procesului natural al descompunerii să aibă loc. Printr-un miracol al conservării, trupul fără viaţă al lui Cristos a fost împiedicat să putrezească, timp de trei zile şi trei nopţi.

În ultimului verset al acestui psalm, binecuvântatul nostru Domn îşi exprimă deplina încredinţare că Dumnezeu îi va arăta cărarea vieţii - cărarea de revenire din moarte la viaţa. Cărarea aceasta avea să-L ducă, în cele din urmă, în prezenţa lui Dumnezeu, unde avea să trăiască bucurii nespuse şi desfătări veşnice.

Veşnica enigmă

Când facem ce este rău şi suferim pentru acest lucru, propria noastră conştiinţă ne spune că ne meritäm pedeapsa. Dar cu totul altceva este suferinţa noastră când nu are nici o legătură cu vreo faptă rea pe care am săvârşit-o! Acest gen de suferinţă - „suferinţa din pricina neprihănirii," cum o numeşte Petru - constituie o enigmă veşnică pentru copilul lui Dumnezeu.

David a cunoscut partea sa de suferinţă de acest gen. Dar el a şi ştiut ce să facă în situaţii de suferinţă din pricina neprihănirii. El a adus cazul său înaintea Judecătorului cel Drept, încrezător că va avea parte de o judecată dreaptă.

Uneori David ni se pare angajat într-un act de autoapărare, un fel de pronunţată justificare, bazată pe un egoism feroce. El pare să strige în gura mare că este neprihănit, integru şi ascultător. Ai zice că a atins starea de desăvârşire şi totala nepăcătoşenie. Dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. David nu clamează nevinovăţia în toate domeniile vieţii sale, ci doar în împrejurările de faţă. El spune că nu a făcut nici un lucru prin care să fi provocat ostilitatea manifestată în prezent de duşmanii săi.

Am putea parafraza cazul lui David după cum urmează:

„Doamne, Te rog ascultă pricina mea, deoarece este dreaptă. Pleacă-Ţi cu toată luarea aminte urechea la ceea ce spun, deoarece sunt persecutat pe nedrept, în pledoaria mea pentru obţinerea dreptăţii, eu nu ascund nimic, spun lucrurilor pe nume, exact aşa cum s-au petrecut, fără înţelesuri ascunse, fără nici o intenţie de inducere în eroare. Înaintea tribunalului Tău, Doamne, solicit achitarea mea. Fie ca ochii Săi să vadă, toate aspectele cauzei mele şi să decidă în favoarea dreptăţii.

„Dacă îmi vei pune inima la încercare, dacă mă vei verifica în întuneric şi la lumină - indiferent cât de minuţios mă vei cerceta - vei constata că opoziţia nu are nici un motiv temeinic să mă hărţuiască în acest fel. Spun adevărul, nu mint. Cât priveşte obişnuita răutate a oamenilor, eu am reuşit să mă ţin departe de violenţă prin alipirea de cuvântul Tău, Biblia. Nu bizuindu-mă pe propriile mele forţe, ci pe poruncile. şi promisiunile Tale, eu am umblat pe cărările ascultării de Tine. Paşii nu mi-au alunecat. N-am recurs la acte de violenţă împotriva duşmanilor mei, deşi am avut destule şanse s-o fac!

„Acum îţi încredinţez Ţie pricina mea. Fac apel către Tine, Doamne, să-mi faci dreptate, încrezător că mă vei auzi şi-mi vei răspunde. Tu eşti Mântuitorul celor care caută adăpost de duşmanii lor la dreapta Ta. Acum alerg la Tine, Doamne; arată-Ţi bunătatea Ta cea minunată, în mod cu totul spectaculos!

„Apără-mă ca pe lumina ochiului Tău - şi prin asta înţeleg pupilele ochiului, acoperite de pleoape, de sprâncene, de orbitele osoase şi reflexul de a duce imediat mâna la ochi (F.B. Meyer). Ascunde-mă la umbra protectoare şi plină de afecţiune a aripilor Tale. Atunci voi fi în siguranţă de cei răi, care mă jefuiesc de tot ce am şi caută să-mi ia însăşi viaţa. După cum bine ştii, Doamne, inimile lor îmbuibate sunt incapabile de milă iar din gurile lor se revarsă cele mai îngrozitoare cuvinte cu care se laudă, arătând ce-mi vor face. Se ţin aproape de mine, nu mă scapă din vedere. Iată, acum m-au încolţit, m-au hăituit. Ochii lor sunt deja aţintiţi la lovitura de graţie. Sălbatici ca leul când îşi caută flămând prada, şireţi ca puiul de leu ce stă la pândă după un tufiş, ei sunt gata să se năpustească asupra mea şi sa mă sfâşie.

„Doamne, trebuie neapărat să-mi vii în ajutor! Înfruntă-i şi răstoarnă-i! Cu sabia Ta, scapă-mă din ghearele celor răi care nu au altă preocupare decât ce pot obţine de la viaţa aceasta. Tu le-ai dăruit, pe plan material, mai mult decât le este necesar. Chiar copiii lor au mai mult decât le trebuie - îndeajuns să poată lăsa moştenire pruncilor lor.

„N-au decât să şi le ţină pe toate, mie nu-mi pasă! Pe mine mă interesează comorile spirituale, nu cele materiale. Îmi este de ajuns sa Te privesc în faţă ca unul care am fost declarat neprihănit, iar nu ca un păcătos vinovat. Voi fi satisfăcut când mă voi trezi în asemănarea Ta."

E. Eendor Samuel a remarcat că versetul 15 conţine toate elementele de la 1Ioan 3:2:

Satisfacţie supremă:	1 Ioan - Ce vom fi nu s-a arătat încă... dar .
	Psalmi - Mă voi sătura.
O transformare completă:	1 Ioan - Vom fi ca El.
	Psalmi - Mă voi trezi în chipul Tău.
O vedere lărgită:	1 Ioan - îl vom vedea aşa cum este.
	Psalmi - Voi vedea faţa Ta.

Vezi şi 1 Corinteni 15:51-55 şi Apocalipsa 22:4.

Puterea care L-a înviat pe Cristos din morţi

Ne dăm seama că psalmul acesta se referă la Domnul Isus Cristos din pricina faptului că versetul 49 este citat în Romani 15:9, unde se arată limpede că despre El este vorba.

De aceea, Te voi lăuda printre neamuri şi voi cânta Numele Tău.

Când cercetăm textul mai îndeaproape, constatăm că nu ne-am înşelat. Psalmul se referă, într-adevăr, la Domnul Isus Cristos, descriind plastic moartea Sa, învierea, înălţarea, a doua Sa venire şi glorioasa Lui împărăţie.

În nici un alt loc din Biblie nu ni se prezintă o relatare mai vie a extraordinarei bătălii ce a avut loc în lumea nevăzută cu prilejul învierii Mântuitorului. Dar despre asta vom mai vorbi.

Cântarea începe cu cuvinte de laudă la adresa Domnului pentru că a auzit şi a răspuns la rugăciunile preaiubitului Său Fiu. Observaţi figurile de stil la care recurge autorul pentru a descrie tăria, siguranţa, securitatea şi mântuirea ce se găsesc în Dumnezeu: tăria mea... stânca mea... fortăreaţa mea... izbăvitorul meu... scutul meu si cornul mântuirii mele, turnul meu cel înalt.

Moartea se apropie cu repeziciune de Mântuitorul suferind, încolţindu-L. Într-o suită de imagini ce se succed cu repeziciune, El Se descrie pe Sine ca fiind legat cu funii, copleşit treptat de valuri, prins ca într-o mreajă de „legăturile morţii,", confruntat cu o sumedenie de laţuri din care nu poate scăpa. Într-o situaţie atât de disperată, nu I-a mai rămas decât o singură resursă: rugăciunea către Dumnezeu. Cristos nu a cerut să fie izbăvit de moarte - adică scutit de ea, deoarece exact pentru scopul acesta venise în lume (Ioan 12:27). Tot ce a cerut El a fost să fie izbăvit din moarte. „Care, în zilele petrecute în trupul Său, după ce a oferit cereri şi rugăminţi către Cel care era în stare să-L salveze din moarte, cu strigăte puternice şi cu lacrimi..." (Evrei 5:7, JND).

În cumplita Sa strâmtorare, Cristos a avut asigurarea deplină că rugăciunea Sa a fost auzită şi ascultată. Restul Psalmului ne arată cum strigătele pline de patos rostite în grădina Ghetsimani şi pe Golgota au mobilizat toate forţele Atotputerniciei în folosul Său. „Glasul este subţire şi solitar," scrie F. B. Meyer, „dar răspunsul zguduie creaţiunea."

Când ajungem la versetele 7-19, avem impresia că a izbucnit războiul. Or, tocmai asta a avut loc la învierea lui Cristos. Bătălia s-a dat între Dumnezeu şi ostile iadului. Satan şi toţi demonii săi au tăbărât în jurul mormântului de la periferia Ierusalimului, hotărâţi să împiedice cu orice preţ învierea Domnului Cristos. Asta pentru ca dacă Domnul învia (cum, desigur, a şi înviat!), din punctul de vedere al Satanei, toate succesele obţinute prin răstignirea Fiului lui Dumnezeu ar fi fost total pierdute. Drept care, aceste oşti s-au postat la mormântul sigilat al Mântuitorului. Dar apoi Dumnezeu S-a coborât din ceruri cu cea mai mare etalare de forţă pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Ulterior apostolul Pavel a descris-o în cuvintele: „lucrarea nemărginitei mărimi a puterii Sale pe care a desfăşurat-o în Cristos când L-a înviat dintre cei morţi" (Efeseni 1:19,20). Mai mare decât forţa ce a creat universul, mai mare decât tăria care a izbăvit Israelul din Egipt, puterea învierii pe care a utilizat-o Dumnezeu în cazul lui Cristos a alungat oştirile de principalităţi, puteri şi duhuri rele în acea primă dimineaţă de Paşte.

La apropierea lui Dumnezeu, pământul s-a cutremurat. Mânia Sa este cumplită, înfăţişată prin fumul care-I iese din nări, prin focul dogorâtor ce se revarsă în şuvoaie din gura Sa şi prin cărbunii aprinşi ce se rostogolesc peste duşmanii Săi. Coborându-Se, călare pe un nor sub chipul unui heruvim, lumea este zguduită de o furtună violentă de întuneric, tunete, fulgere şi grindină, toate năpustindu-se asupra duşmanului în cadrul unui atac mai puternic decât orice bombă. Ca în cazul traversării Mării Roşii, apele mării şi ale râurilor se dau înapoi îngrozite de mânia Celui Atotputernic.

În imagini de un simbolism izbitor, Dumnezeu zdrobeşte, răneşte, sfărâmă şi schilodeşte, duşmanul, până când acesta se retrage, învins definitiv. Apoi Dumnezeu Se coboară şi-L ridică pe Cristos din mormântul încă sigilat. Aleluia! Cristos a înviat! Nu numai că Dumnezeu îl învie din morţi, dar îi şi asigură o înălţare triumfătoare prin domeniul vrăjmaşului, proslăvîndu-L la dreapta Sa. Astfel, după cum se exprimă Pavel, „După ce a dezarmat principalităţile şi puterile, le-a făcut de ruşine în public, triumfând asupra lor" (Coloseni 2:15).

Aici avem raţiunea sau mistica învierii. A existat o anumită necesitate morală pentru ca Dumnezeu să-L învie pe Domnul Isus. Această necesitate a izvorât din viaţa fără de păcat, lipsită de orice pată a lui Cristos, precum şi din devotamentul Său neabătut faţă de voia Tatălui Său, şi din perfecţiunea lucrării Sale de pe crucea Calvarului. Toate atributele neprihănite ale lui Dumnezeu cereau ca El să-L scoată pe Mântuitor din mormânt, înviindu-L în puterea unei vieţi fără de sfârşit. Asta se înţelege prin maiestuoasa rostire: „Cristos a fost înviat din morţi prin gloria Tatălui" (Romani 6:4). Gloriosul caracter al lui Dumnezeu a făcut ca învierea să fie o necesitate morală, răsplata neprihănirii personale desăvârşite a lui Cristos.

Deşi David este cel care a scris versetele 20-30, ele nu se aplică întru totul la el. Mai degrabă, el a vorbit profetic prin inspiraţia Duhului Sfânt despre Cel care avea să fie deopotrivă Fiul şi Domnul său (Matei 22:41-46).

Aceste versete descriu a Doua Venire a lui Cristos. El va veni din cer „cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, răzbunându-Se împotriva celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu şi pe cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos" (2 Tesaloniceni 1:7, 8). El va fi „îmbrăcat cu o mantie muiată în sânge... Din gura Lui iese o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile... şi va călca în picioare teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic" (Apocalipsa 19:13, 15).

Cristos este înfăţişat aici, în principal, ca un războinic. Acest text este în deplin acord cu alte versete din Scriptură care ne învaţă că atunci când va reveni pe pământ, va veni mai întâi de toate „ca să execute judecata împotriva tuturor, să-i condamne pe toţi cei nelegiuiţi de toate faptele lor nelegiuite pe care le-au săvârşit în mod nelegiuit şi de toate cuvintele aspre pe care păcătoşii nelegiuiţi le-au rostit împotriva Lui" (Iuda 15).

După ce va fi fost echipat pentru război de către Dumnezeu Tatăl (v. 31-37), Cristos îi va urmări şi-i va distruge cu desăvârşire pe duşmanii Săi (v. 37-42).

După zdrobirea duşmanilor Săi, Cristos îşi va întemeia împărăţia pe pământ şi va domni ca Rege al regilor şi Domn al domnilor. Apoi El este căpetenia tuturor naţiunilor de pe pământ. Atât Israelul răscumpărat, cât şi Neamurile răscumpărate vor sluji, supuse, dregătoriei neprihănite a Cristosului glorificat. Străinii vor mima ascultarea.

Psalmul se încheie cum a început: cu un imn de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru minunata îndreptăţire şi răzbunare a Domnului Isus. El a dăruit regelui Său multe biruinţe şi Şi-a arătat îndurarea faţă de unsul Său, faţă de Fiul Său.

Având în vedere ce a făcut, şi noi trebuie să-L preamărim între Neamuri, să cântăm laude Numelui Său.

Cele două cărţi ale lui Dumnezeu

„Cerurile declară slava lui Dumnezeu, întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Sale." Şi ce minunat este conţinutul acestei vestiri! Gândiţi-vă, înainte de toate, ce vor spune acestea despre imensitatea universului! Dacă am călători cu viteza luminii - de 300.000 km pe secundă sau aproximativ şase bilioane de mile pe an - ne-ar trebui zece miliarde de ani ca să ajungem în punctul cel mai îndepărtat ce poate fi observat de un telescop. Dar şi atunci tot am fi departe de spaţiul cosmic. De fapt, în prezent astronomii cred că spaţiul cosmic nu are limite! Pământul nostru nu este decât o fărâma mică de tot în imensitatea spaţiului cosmic!

Gândiţi-vă apoi la numărul de stele şi alţi aştri cereşti. Cu ochiul liber nu vedem decât circa cinci mii de stele. Cu un telescop de dimensiuni mici vedem cam două milioane. Dar cu telescopul Palomar putem vedea miliarde de galaxii, nu doar stele individuale!

Apoi gândiţi-vă la distanţele dintre corpurile cereşti şi pământ precum şi la distanţele dintre ele. Cineva a imaginat aceste distanţe în felul următor: dacă ar costa un cent ca să parcurgi 1000 de mile, o călătorie până la lună ar costa $2,38, o călătorie până la soare ar costa $930, dar o călătorie pană la cea mai apropiata stea ar costa 260 de milioane de dolari!

Unei raze de lumină de la cea mai îndepărtată dintre stelele ce se pot vedea îi trebuie zece miliarde de ani să ajungă până la pământ. Prin urmare, când privim în spaţiul cosmic, privim de fapt în trecut. De pildă, noi nu vedem galaxia Andromeda unde se află ea în prezent, ci unde era în urmă cu două milioane de ani!

Deşi stelele ni se par nouă destul de aglomerate pe bolta cerească, în realitate distanţele dintre ele sunt atât de mari încât au fost comparate cu nişte nave cosmice iluminate, cu o distanţă de un milion de mile între ele, plutind pe o mare pustie.

Dacă creaţia este atât de măreaţă, cu cât mai măreţ este Creatorul! Zi şi noapte cerurile vestesc măreţia puterii şi înţelepciunii Sale. Bolta cerească proclamă fără încetare minunăţia lucrării mâinilor Sale. (în accepţiunea biblică, termenul „întinderea lor" sau „firmament" se referă la întinderea cerurilor.) După cum s-a exprimat Isaac Watts, „Natura, ca un tom deschis, de-a pururea vesteşte slava Sa."

Fără grai, fără cuvinte, fără nici o voce audibilă, şi totuşi predica stelelor străbate tot pământul, glasul lor răspândindu-se până la marginile lumii. Doar privind în sus către ceruri omul poate şti că există Dumnezeu, putând percepe eterna Sa putere (Romani 1:20). Terifiantele dimensiuni şi complexitatea universului confirmă observaţia Lordului Kelvin, potrivit căreia „dacă vei gândi suficient de asiduu, vei fi obligat de ştiinţă să crezi în Dumnezeu." Iar Kant a scris: Este imposibil să contemplam ţesătura lumii fără să recunoaştem admirabila ordine sub care este dispusă şi manifestarea certă a mâinii lui Dumnezeu în perfecţiunea corelaţiilor ei. Raţiunea, care a considerat şi admirat cândva atâta frumuseţe şi perfecţiune, resimte o justificată indignare faţă de nebunia şi neruşinarea celor care îndrăznesc să atribuie toate acestea purei întâmplări sau unui accident fortuit. Fără îndoială, cea mai înaltă înţelepciune a conceput planul iar puterea Infinită l-a dus la îndeplinire.

Psalmistul vede bolta cerească ca un cort uriaş pe care Dumnezeu l-a pregătit soarelui. Când soarele răsare dis-de-dimineaţă, este ca un mire ce iese din odaia sa de nuntă. Soarele se deplasează pe bolta cerească asemenea unui om puternic, care aleargă cu bucurie în cursa sa. Cursa începe în răsărit pentru ca apoi, la capătul drumului să sfârşească prin a apune de cealaltă parte a orizontului. Noi ştim, desigur, că în realitate soarele nu răsare şi nu apune, ci pământul se deplasează în relaţie cu soarele, creând o iluzie. Dar în pasajele poetice, Biblia adesea recurge la limbajul aparenţelor umane, cum procedăm şi noi în vorbirea de toate zilele. Nimic nu este ascuns de căldura soarelui, care se bucură de expunere universală, pătrunzând în cele mai ascunse colţuri ale lumii.

Dar creaţia nu este decât unul din volumele prin care ni se descoperă Dumnezeu. Versetul 7 ne prezintă Volumul Doi al revelaţiei lui Dumnezeu -„legea Domnului." Ambele volume îl slăvesc pe Dumnezeu şi îi inspiră pe oamenii cu scaun la cap să se închine lui Dumnezeu. Puţini comentatori ai Psalmilor au putut rezista să nu citeze faimosul dicton al lui Kant: Cerul înstelat de deasupra mea şi legea morală din lăuntrul meu sunt două lucruri care îmi umplu sufletul de o admiraţie şi reverenţă nespus de mari.

Dar există o diferenţă între cele două cărţi ale lui Dumnezeu. Creaţia ni-L descoperă pe Dumnezeu Cel Tare, Dumnezeul Puterii. Dar Cuvântul Său ni-L revelează ca pe Cel care încheie un legământ cu poporul Său, stabileşte o relaţie. Lucrările lui Dumnezeu ne dezvăluie cunoştinţa şi puterea Sa, dar Cuvântul Său ne descoperă dragostea şi harul Său. Adevărul ştiinţific poate stimula intelectul nostru, dar adevărul spiritual ne convinge şi ne mustră inima şi conştiinţa noastră!

În elogiul său la adresa Cuvântului lui Dumnezeu, David îl descrie nu numai ca pe legea Domnului, ci şi ca pe mărturia Domnului, legile Domnului, porunca Domnului, frica de Domnul şi judecăţile Domnului. Psalmistul îi atribuie Cuvântului lui Dumnezeu opt calităţi excelente. El este perfect, sigur, drept, curat, pur, trainic, adevărat şi neprihănit. Apoi el enumera cinci din lucrările sale minunate: el converteşte sufletul, îi face pe cei simpli înţelepţi, îmbucură inima, luminează ochii şi îl povăţuieşte pe slujitorul lui Dumnezeu.

Valorile Cuvântului lui Dumnezeu nu se pot calcula în termenii aurului. Dar el are totuşi un lucru în comun cu aurul: cine doreşte să se înfrupte din comorile sale va trebui să sape pentru a-l descoperi. Multe bogăţii inimaginabil de mari sunt ascunse pe paginile Cărţii lui Dumnezeu, şi

interesele noastre supreme vor fi servite pe deplin când vom căuta cu stăruinţă aceste comori.

Slava lui Dumnezeu stă în ascunderea lucrurilor. Dar slava împăraţilor stă în cercetarea lucrurilor (Proverbe 25:2).

Pot afirma cu certitudine ca nici un căutător de minerale şi metale preţioase nu este mai încântat când găseşte aur, decât sunt eu când găsesc aceste mărgăritare, aceste comori spirituale în Biblie! Oricât de mult mi-ar plăcea mierea, gustul ei nu este nici pe departe atât de dulce cât este Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu! Cuvintele nu pot exprima îmbogăţirea, înnobilarea şi satisfacţia pe care le-am găsit în Biblia mea!

Cartea asta veche îmi este călăuză;

Mi-e prieten de nădejde.

Îmi va lumina şi călăuzi paşii.

Şi cu fiecare făgăduinţă ce o descopăr

Sunt mai mângâiat, mai luminat în mintea mea,

Citind Cuvântul în fiecare zi şi împlinindu-l.

Edmund Pillifant

Apropo, găsesc deosebit de expresivă sintagma: „mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri." Cea mai curată miere este cea care picură din fagur, nu cea care este presată.

Mai mult, prin ele slujitorul Tău este povăţuit Prin Scripturi credinciosul este învăţat să se împotrivească diavolului, să fugă de ispită, să urască păcatul şi să evite orice lucru care pare a fi rău. În ascultarea de preceptele Cuvântului, creştinul găseşte împlinirea adevărată a vieţii. Pe plan spiritual, fizic şi mental, el se bucură de cea mai frumoasă şi mai bună viaţă de care poate avea parte! Pe deasupra la toate acestea, el acumulează răsplata care-i va fi dăruită la Scaunul de Judecată al lui Cristos. „Evlavia este de folos pentru toate lucrurile, având promisiunea vieţii care este acum şi a celei viitoare" (1 Timotei 4:8).

Dar când ne gândim cât de sfântă, dreaptă şi desăvârşită este legea Domnului, ne dăm seama ce slăbănogi suntem, ce eşecuri suferim şi atunci exclamăm împreună cu David: „Cine poate să-şi înţeleagă greşelile:" Barnes scrie: Având în vedere cât de curată, cât de sfântă şi cât de strictă este această lege în cerinţele sale - afirmându-şi jurisdicţia asupra gândurilor, cuvintelor şi întregii vieţi - cine poate să-şi aducă aminte de câte ori s-a îndepărtat de la o asemenea lege? Un sentiment oarecum similar se regăseşte în Psalmul 119:96: „Am văzut sfârşitul întregii perfecţiuni; porunca Ta este extrem de cuprinzătoare." Pe măsură ce Scripturile ne expun, arătându-ne aşa cum suntem, convingându-ne de păcate de care anterior nu fuseserăm conştienţi, suntem îndemnaţi să cerem iertare în rugăciune pentru greşeli secrete - pentru abateri de care nici noi, nici alţii nu am fost conştienţi, deşi Dumnezeu desigur le-a cunoscut prea bine. Păcatul este păcat, chiar dacă nu suntem conştienţi de el. Prin urmare, mărturisirea noastră trebuie să cuprindă întotdeauna şi păcatele ascunse.

Dar psalmul acesta ne învaţă să ne rugăm nu numai pentru curăţirea de păcate necunoscute, dar şi păzirea de păcatul mândriei, izvorât din îngâmfare şi încrederea în noi înşine. Mândria a fost păcatul din care s-au născut toate celelalte păcate în univers. Mândria este cea care l-a condus iniţial pe Lucifer la răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Mai mult decât orice, psalmistul s-a temut de stăpânirea unor astfel de păcate ale mândriei în viaţa sa. Dacă va putea scăpa de stăpânirea lor, scrie el, atunci va fi nevinovat de un păcat mare - concret, de marele păcat al îndepărtării de Dumnezeu şi al răzvrătirii împotriva Lui.

Elogiul s-a încheiat. David a preamărit cartea creaţiei şi cartea revelaţiei. Acum el înalţă o rugăciune de încheiere, pentru ca cuvintele şi meditaţia lui să fie bine primite de Domnul, tăria (textual: „Stânca") şi Răscumpărătorul său. Când Dumnezeu este înfăţişat ca o stâncă, această figură de stil are menirea de a sugera tărie, siguranţă şi mântuire. Ca Răscumpărător al nostru, Dumnezeu în Cristos este Cel care ne răscumpără din păcat, din robie şi din ruşine.

În ajunul bătăliei poporul se îndreaptă spre Domnul, rugându-L să răspundă la rugăciunea regelui şi să-i întoarcă înapoi pe duşmani, aducând peste ei o zdrobitoare înfrângere. Când oamenii strigă: „Să te ocrotească numele Dumnezeului lui Iacov," aceste cuvinte ne amintesc că numele lui Dumnezeu reprezintă însăşi Persoana Sa. De trei ori în acest psalm găsim referiri la acest nume minunat:

Să te ocrotească numele Dumnezeului lui Iacov (v. 1).

În numele Dumnezeului nostru vom flutura steagurile noastre (v. 5).

Ne vom aduce aminte de numele Domnului Dumnezeului nostru (v. 7).

Williams dispune aceste referiri sub forma unor aliteraţii reuşite: The Defending Name. The Displayed Name. The Delivering Name. (Numele apărător. Numele desfăşurat. Numele izbăvitor.)

Este precizată sursa ajutorului cerut. Lăcaşul de închinăciune din Sion a fost locuinţa lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, a fost normal ca israeliţii să se aştepte să primească ajutor şi sprijin din lăcaşul de închinăciune din Sion.

Credincioşia şi ascultarea de care a dat dovadă regele, prin faptul că a adus ofrande şi jertfe de ardere de tot, sunt prezentate ca motiv special pentru care Domul se cuvine să-şi aducă aminte de el, cu bunăvoinţa Sa.

Regele dorea ca Domnul să încununeze planurile sale şi scopul său cu succes. Aici supuşii săi se roagă ca într-adevăr acesta să fie deznodământul bătăliei. Ei deja se gândesc la marea sărbătoare pe care o vor organiza după victoria militară, întâmpinând cu strigăte de bucurie vestea biruinţei, cu steagurile fluturând în vânt, aducând şi ele omagiu numelui lui Dumnezeu.

Se ridică întrebarea dacă cuvintele „Domnul să împlinească toate cererile tale" sunt rostite de popor, de preot sau de rege. În orice caz, este o rugăciune demnă.

Răspunsul Regelui

Îmbărbătat de interesul manifestat de popor, prin rugăciunile sale, regele se bucură în încredinţarea că Domnul va trimite într-adevăr tot ajutorul necesar din cerurile sfinţeniei Sale şi va interveni cu minunata etalare a nemărginitei Sale puteri.

Rugăciunea plină de încredere a poporului (20:7-9)

Această încredere este contagioasă. Oamenii aceştia plini de cucernicie, inspiraţi de asigurarea pe care o văd în liderul lor, nu mai sunt impresionaţi de forţa militară a duşmanului. Acesta n-are decât să se laude cu carele sale de război aparent invulnerabile şi cu caii încercaţi în luptă. Israel se va lauda cu numele Domnului! Mai bine este să te încrezi în El, decât în arsenalele cele mai puternice! La o privire a Domnului, chiar şi cele mai puternice oştiri vor cădea răpuse la pământ! Dar cei care sunt de partea Domnului vor rămâne în picioare chiar şi după ce se va fi termina războiul.

Având pacea minţii, oamenii îl roagă din nou pe Domnul să-i dăruiască regelui biruinţă, răspunzând la rugăciunile ce I-au fost aduse pentru izbăvire.

Aplicaţia

Aplicaţia istorică a acestui psalm o găsim în înfrângerea de către David a amoniţilor şi a sirienilor (2 Samuel 10:14-19). Dar Psalmul mai poate fi aplicat şi la Domnul Isus, ca o rugăciune pentru învierea Sa. Credincioşii Săi se roagă ca Dumnezeu să-Şi arate deplina satisfacţie pentru jertfa lui Cristos de la Calvar Înviindu-L din morţi. Angajându-Se în luptă cu Satan şi cu oştirile sale, Mesia este sigur de rezultatul luptei. Psalmul 20 anticipează bucuria fără margini din dimineaţa învierii. Psalmul acesta se poate aplica şi la misionarii care pătrund în teritoriul Satanei sau la orice creştin care se luptă să câştige teren nou pentru Domnul.

Sentimentul electrizant al biruinţei (21:1-7)

Regele se bucură pentru felul în care Domnul Şi-a descoperit tăria în bătălia ce a avut loc. Este prea plin de sentimente înalte de recunoştinţă când se gândeşte la intervenţia lui Iehova la timpul potrivit. Dumnezeu i-a dăruit victoria pe care o dorise, izbânda pentru care se rugase. Iehova i-a ieşit în întâmpinare cu binecuvântări de triumf şi prosperitate. Cel Preaînalt i-a aşezat pe cap o cunună de aur curat. Drept răspuns la cererea regelui ca Dumnezeu să-l păzească, Domnul i-a dăruit viaţă - da, viaţă îndelungată, pe veci de veci. Această sintagmă se referă probabil şi la David, care a fost binecuvântat cu zile multe, dar în primul rând se referă la viaţa nesfârşită a lui Mesia Cel înviat.

Pasajul acesta capătă o frumuseţe şi mai mare când realizăm că se referă la Domnul Isus Cristos. Ajutorul şi mântuirea pe care le-a adus Dumnezeu au conferit mare cinste numelui Său. Înviindu-L din morţi şi aşezându-L la dreapta Sa, Dumnezeu L-a încununat cu slavă şi cinste (Evrei 2:9). Da, Domnul L-a binecuvântat nespus de mult, pe veci de veci, făcându-L o binecuvântare pentru toată lumea! Aşezat în locul cel mai înalt de cinste, Cristos este umplut de bucurie în prezenţa Tatălui Său. Tocmai încrederea Sa neclătinată în Domnul este aceea care L-a dus la acest loc de onoare. Şi îndurarea Celui Preaînalt este cea care va asigura veşnica Sa preamărire.

Pierzarea duşmanilor Regelui (21:8-12)

În acest punct poporul se adresează direct regelui. (în secţiunea precedentă oamenii se adresaseră Domnului.) Dacă îi atribuim regelui identitatea lui Mesia, înseamnă că fragmentul descrie pierzarea duşmanilor lui Cristos cu prilejul celei de-a doua veniri a Sa.

Dreapta Sa îi va scoate la iveală pe toţi duşmanii Săi. Nici unul din cei care-L urăsc nu va scăpa. Instrumentul distrugerii lor va fi focul. El va fi descoperit din cer „cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, răzbunându-Se împotriva celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu şi pe cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos" (2 Tesaloniceni 1:7,8). De asemenea El îi va distruge şi pe descendenţii acestora de pe faţa pământului, şi pe urmaşii lor de pe pământ.

Complotul de a-L opri pe Cristos să-Şi preia frânele guvernării Sale universale (descris şi în Psalmi 2:2,3) va eşua lamentabil. Rebelii se vor retrage îngroziţi, când Dumnezeu îi va lovi năprasnic!

Lăudaţi pe Domnul!

În strofa de încheiere, Domnul este preamărit pentru modul în care Şi-a revelat tăria. Cântece de laudă izbucnesc pentru că Dumnezeu Şi-a dezvăluit puterea, scăpându-i pe ai Săi şi înfrângându-i pe toţi duşmanii Săi. Este cântarea rămăşiţei Israelului, care se roagă pentru preamărirea lui Mesia, ca El să fie recunoscut, în sfârşit, ca Domn al domnilor şi Rege al regilor.

Cristos în suferinţă şi în glorie

Părăsit! Mai degrabă Dumnezeu Se putea separa de esenţa Sa; iar păcatele lui Adam s-au interpus între neprihănitul Fiu şi Tatăl; Da, dintr-odată, strigătul de orfan al lui Emanuel a zguduit întregul univers - S-a ridicat singur, fără ecou, „Dumnezeul Meu, sunt părăsit!" S-a înălţat de pe buzele Lui sfinte, în mijlocul creaţiunii Sale pierdute Pentru ca nici un credincios să nu mai trebuiască să rostească vreodată acele cuvinte dezolante. - Elizabeth Barrett Browning

Apropie-te de acest Psalm cu toată solemnitatea şi reverenţa, deoarece nu ai stat probabil niciodată pe un teren mai sfânt. Ai ajuns la Golgota, unde Bunul Păstor îşi dă viaţa pentru oi. Preţ de trei ore pământul a fost învăluit într-un întuneric adânc. Acum „strigătul de orfan al lui Emanuel străbate întregul univers: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?"

Îndărătul pătrunzătoarei întrebări stă cumplita realitate - Mântuitorul suferind realmente a fost, total şi efectiv, părăsit de Dumnezeu. Eternul Fiu, ce fusese dintotdeauna desfătarea Tatălui Său, era acum abandonat! Omul Desăvârşit, care făcuse fără greş voia lui Dumnezeu, a trăit acum groaznica şi dezolanta realitate de a fi despărţit de Dumnezeu!

Îndată se naşte întrebarea: „De ce?" De ce a trebuit să sufere Fiul lui Dumnezeu, cel fără păcat, toată concentraţia ororii iadului veşnic, în acele nesfârşite trei ceasuri de întuneric? Scriptura ne dă răspunsul: Mai întâi, Dumnezeu este sfânt, neprihănit şi drept, ceea ce înseamnă că trebuie să pedepsească păcatul oriunde îl întâlneşte. A trece cu vederea păcatul sau a-l tolera îi este cu neputinţă lui Dumnezeu. Asta ne conduce la al doilea punct. Deşi Domnul Isus nu a avut nici un păcat propriu, El a luat asupra Sa păcatele noastre. El Şi-a asumat de bună voie

responsabilitatea de a achita plata tuturor fărădelegilor noastre. Datoria ce trebuia plătită de noi a fost trecută în contul Său, El devenind de bună voie garanţia, gajul pentru această datorie. Dar în acest punct ce putea face Dumnezeu? Toate atributele neprihănirii Sale cereau pedepsirea păcatului. Însă acum El priveşte jos pe pământ şi-L vede pe singurul Său Fiu născut, care s-a făcut ţap ispăşitor pentru alţii. Fiul iubirii Sale a devenit purtătorul păcatului nostru. Prin urmare, ce va face Dumnezeu când va vedea păcatele noastre aşezate asupra preaiubitului Său Fiu? Nici o clipă nu a existat nici cea mai mică îndoială cu privire la ce va face Dumnezeu! El a declanşat fără ezitare toată furia mâniei Sale neprihănite asupra propriului Său Fiu preaiubit. Şuvoiul înfiorător al judecăţii divine s-a revărsat peste Victima nevinovată. Din pricina noastră, de dragul nostru, Cristos a fost părăsit de Dumnezeu, pentru ca noi să nu mai trebuiască să fim niciodată părăsiţi.

Astfel, când citim despre profunda, cumplita suferinţă a lui Cristos, întotdeauna trebuie să ne aducem aminte că El a suportat-o în întregime pentru noi, de dragul nostru. Fiecare propoziţie ar trebui s-o punctăm, adăugând: pentru mine. El a fost părăsit - pentru mine. Când îl aud strigând: „De ce stai departe de a Mă ajuta, de cuvintele geamătului Meu?" Eu ştiu că şi aceasta a fost pentru mine. Şi tot pentru mine au rămas cerurile tăcute în faţa Lui, zi şi noapte.

Într-o privinţă, Mântuitorul Şi-a explicat părăsirea în cuvintele: „Dar Tu eşti sfânt, Cel care locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel." Dragostea lui Dumnezeu cerea ca plata păcatului să fie achitată. Dragostea lui Dumnezeu a asigurat ceea ce cerea sfinţenia Sa. El L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă înlocuitoare. Acum „aspra justiţie nu mai are ce să ceară iar îndurarea poate să-şi reverse belşugul."

Dar ia să ascultăm din nou! Mântuitorul încă îi vorbeşte Tatălui Său, amintindu-I că patriarhii niciodată n-au fost părăsiţi. Strigătele lor de ajutor, rostite dintr-o inimă credincioasă, n-au rămas niciodată fără răspuns. Nici o singură dată măcar nu au fost ei dezamăgiţi, când au strigat după izbăvire. În pofida păcatului lor şi a abaterilor lor, Dumnezeu nu a avut niciodată de gând să-i părăsească. Asta pentru că sentinţa aceea I-a fost rezervată Mielului fără pată al lui Dumnezeu!

Nu numai că El a fost părăsit de Dumnezeu, dar a fost şi dispreţuit şi respins de popor. Pentru creaturile cărora mâinile Lui le-au dat formă Cristos nu era nici măcar un om, ci doar un vierme. El a cunoscut amărăciunea batjocurilor şi respingerii manifestate chiar de cei pe care venise să-i mântuiască. Chiar pe când atârna pe cruce, gloata L-a ridiculizat şi L-a batjocorit pe Eternul Iubitor al sufletelor lor! Oricât de incredibil ni s-ar părea, oamenii aceştia au cântat o cântare de batjocură în care au râs de aparenta Sa neputinţă şi de prezumtiva zădărnicie de a-Şi pune încrederea în Dumnezeu.

„S-a încrezut în Domnul; să-L scape acum, întrucât îşi găseşte desfătarea în El!" Exact aşa a spus gloata rânjind de ură la cruce (Matei 27:39,43).

Dar acum Fiul Omului Se întoarce de la om către Dumnezeu, aducându-Şi aminte de Betleem. Dumnezeu este Cel care L-a adus pe lume din pântecele fecioarei. Dumnezeu este Cel care L-a păzit în zilele pline de primejdii ale prunciei Sale. Dumnezeu L-a susţinut în copilăria Sa şi apoi în tinereţea Sa. Pe temeiul acestei relaţii de dragoste din partea Tatălui de care a beneficiat în trecut, Cristos Se adresează acum lui Dumnezeu, rugându-L să Se apropie în ceasul acesta de cumplită, zdrobitoare şi unică încercare.

Mulţi din cei care alcătuiau gloata plină de ură de la Calvar erau israeliţi. Cristos îi compară cu taurii puternici din Basan şi cu leul care sfâşie şi răcneşte. Ţinutul Basan, situat pe malul de est al Iordanului, era renumit pentru mănoasele sale păşuni şi pentru vitele sale binehrănite. Mai târziu Amos avea să-i numească pe israeliţii dedaţi la o viaţă de huzur „vaci de Basan" (Amos 4:1). Când Cristos Se referă aici la taurii din Basan, El îi are în vedere pe proprii Săi concetăţeni, care păndeau ca nişte animale să-şi sfâşie prada. Ei nu erau doar ca nişte tauri puşi pe împuns, ci ca nişte lei ce răcneau şi sfâşiau. Mesia al Israelului venise, dar ei se năpusteau asupra Lui ca nişte lei asupra unui mieluşel!

Suferinţele fizice ale lui Cristos au fost atât de cumplite încât nu se pot descrie. În primul rând, El era sfârşit şi sleit de orice puteri, complet epuizat; a fost vărsat ca apa. Apoi suferea agonia dislocării încheieturilor, datorită atârnării pe cruce. Toate oasele I-au ieşit din încheieturi - în organele Sale interne s-au produs perturbaţii violente; de pildă, inima Sa s-a topit ca ceara în pieptul Său. A fost cuprins de o insuportabilă slăbiciune; puterea I s-a uscat ca un ciob de vas. Pe deasupra, suferea cumplit de sete; limba i se lipea de cerni gurii. Toate acestea nu puteau însemna decât un singur lucru: Dumnezeu L-a dus în ţărâna morţii.

După cum îşi asemuise torţionarii Săi evrei cu nişte tauri şi lei, acum îi compară pe călăii săi neevrei cu nişte câini. Era la ordinea zilei între evrei să se refere la Neamuri cu apelativul câini (Matei 15:21-28). Aici termenul este aplicat în special soldaţilor romani care-L înconjurau ca o haită de javre asmuţite, ce-şi arătau colţii, mârâind. Această adunătură de netrebnici I-a străpuns mâinile şi picioarele. Holbându-se la trupul Său pe jumătate gol, răufăcătorii aceştia îi vedeau oasele gata să-I străpungă pielea contractată, scena provocându-le o nesfârşita satisfacţie şi o perversă plăcere.

Apoi, într-una din minunatele profeţii întâlnite în acest Psalm, Domnul Isus prevede că soldaţii îi vor împărţi veşmintele între ei, trăgând la sorţi pentru hainele Sale. Iată ce s-a întâmplat cu sute de ani mai târziu: Apoi ostaşii, după ce L-au răstignit pe Isus, I-au luat hainele şi le-au făcut patru părţi: câte o parte pentru fiecare ostaş. Dar cămaşa n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură ţesătură de sus până jos. Şi au zis deci unul către altul: „Să n-o sfâşiem, ci să aruncăm sorţii pentru ea, a cui să fie; (Ioan 19:23, 24).

Pentru ultima oară în acest Psalm, Mântuitorul imploră prezenţa şi ajutorul lui Dumnezeu. El Se roagă să fie izbăvit de sabie şi de puterea câinelui, ambele fiind referiri la Neamuri. Sabia este simbolul puterii guvernământului, al stăpânirii (Romani 13:4). Aici se referă la guvernul roman cu puterea sa de a impune pedeapsa capitală. Câinele, cum am arătat mai sus, se referă la soldaţii neevrei. Apoi în versetul 21, Cristos cere să fie salvat din gura leului şi din coarnele boilor sălbatici. După cum am văzut în versetele 12 şi 13, asta se referă la poporul Israel, care i-a spus lui Pilat: „Noi avem o lege şi potrivit cu legea noastră El trebuie să moară..." (Ioan 19:7).

„Mi-ai răspuns" constituie o tranziţie distinctă şi triumfală între versetele 21 şi 22; Este puntea de legătură dintre cele două secţiuni principale ale Psalmului. Filonul liric ne transportă acum de la tonul pledoariei sfâşietoare la imnul jubilaţiei triumfătoare. Suferinţele Domnului Isus sunt de acum pe veci încheiate, aparţin trecutului. Lucrarea Sa răscumpărătoare s-a săvârşit. Crucea a fost înlocuită cu o cunună! Între aceste două versete psalmistul ne poartă într-o clipă de la Prima venire a lui Cristos la cea de-a Doua Sa venire - de la Calvar la Muntele Măslinilor! Deşi Psalmul nu spune acest lucru, noi ştim că intervalul dintre aceste două evenimente cuprinde moartea Mântuitorului, învierea Sa, înălţarea Sa la cer, precum şi întreaga eră a Bisericii în care ne aflăm noi cei de azi.

Deja, când am ajuns în acest punct al Psalmului 22, Cristos a revenit pe pământ, ca să guverneze ca Rege, Rămăşiţa credincioasă din cadrul naţiunii Israel a intrat în împărăţia de o mie de ani, cu toată gloria care va însoţi această împărăţie. Mesia al Israelului este gata să le

mărturisească fraţilor Săi evrei despre credincioşia lui Dumnezeu, manifestată în faptul că I-a răspuns la rugăciuni în prima parte a Psalmului. Acum Cristos îl laudă pe Dumnezeu în mijlocul adunării.

Următoarele două versete ne dau substanţa spuselor pe care le va adresa Cristos Israelului răscumpărat în acea zi când va începe mia de ani, în cadrul a trei paralelisme maiestuoase, Cristos li se adresează cu cuvintele: „voi, urmaşii lui Iacov," şi „voi sământa lui Israel." Apoi îi îndeamnă să-L laude pe Domnul, să-L slăvească şi să se teamă de El. Motivaţia acestui răspuns reverenţios o constituie faptul că Dumnezeu a auzit şi a răspuns la strigătele zguduitoare pe care le-a rostit El la Calvar. Dumnezeu nu a dispreţuit suferinţele îndurate de Preaiubitul Său Fiu, după cum El nu Şi-a ascuns pentru totdeauna faţa de El. Mai degrabă, „Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domn" (Filipeni 2:9-11).

Dumnezeu este ţinta laudei lui Mesia: „În adunarea cea mare, lauda Mea spre Tine va fi îndreptată..." În strâmtorarea Sa, Cristos jurase că-L va lăuda pe Domnul în public, iar acum El îşi va împlini juruinţele înaintea celor care se tem de Domnul.

În ultimele şase versete ale Psalmului asistăm la o schimbare de vorbitor. Acum vorbeşte Duhul Sfânt, descriind condiţiile ideale care vor domni în timpul celor o mie de ani de pace şi prosperitate. Sărăcia va fi alungată; cei săraci vor mânca şi se vor sătura. Pământul va fi plin de laudă la adresa lui Dumnezeu. Toţi cei care îl caută pe Domnul îl vor lăuda. Asupra acestor închinători Duhul rosteşte binecuvântarea: „Inima voastră să trăiască pe vecie!"

Va exista o trezire mondială. Toate marginile pământului îşi vor aduce aminte că Cristos a murit la Calvar şi se vor întoarce la Domnul. Toate familiile şi naţiunile se vor uni într-un act măreţ de omagiu şi închinăciune.

Domnul însuşi îşi va exercita domnia şi stăpânirea peste tot pământul. Ale Lui sunt drepturile la tron şi El va domni peste naţiuni. Toţi oamenii mari ai pământului se vor supune guvernării Sale şi orice muritor se va pleca înaintea Lui - toţi cei care se coboară în ţărână şi cei care nu pot să-şi păstreze viaţa.

Faima lui Cristos va dăinui. Generaţie după generaţie îl va sluji şi va proclama virtuţile, minunăţia şi desăvârşirea Sa. Un mesaj special va fi transmis din generaţie în generaţie: faptul că Cristos a împlinit cu neprihănire măreaţa lucrare de răscumpărare. Psalmul 22 începe cu al patrulea cuvânt de pe cruce - strigătul de ispăşire. Şi se sfârşeşte cu cuvintele: „fiindcă El a făcut aceasta," care au exact acelaşi înţeles cu al şaptelea cuvânt de pe cruce: „S-a sfârşit!” (Ioan 19:30). De-a lungul veacurilor vestea bună va fi transmisă din generaţie în generaţie, toţi minunându-se de faptul că El a făcut toate acestea.

În pofida popularităţii de care se bucură în toată lumea, psalmul acesta nu este pentru toţi, ci se aplică doar la cei care sunt îndreptăţiţi să spună: „Domnul este Păstorul meu." E adevărat că Bunul Păstor a murit pentru toţi, dar numai cei care realmente Îl primesc printr-un act conştient al credinţei lor, sunt oile Sale. Lucrarea Sa de mântuire este suficientă pentru toţi, dar ea este efectivă doar pentru cei care realmente cred în El. Prin urmare, totul depinde de pronumele personal meu. Dacă El nu este Păstorul meu, atunci restul Psalmului nu-mi aparţine. Pe de altă parte, dacă El este cu adevărat al meu iar eu sunt cu adevărat al Său, atunci eu am totul în El!

Nu voi duce lipsă de hrană pentru suflet şi trup, pentru că El mă paşte în păşuni verzi. Nu voi duce lipsă nici de înviorare, pentru că El mă duce la ape de odihnă.

Nu voi duce lipsă de vitalitate pentru că El îmi înviorează sufletul. Nu voi duce lipsă de călăuzire pe plan moral, pentru că El mă călăuzeşte pe cărările neprihănirii din pricina Numelui Său.

Zâmbim când citim despre copilaşul care a intrat în panică atunci când a recitat acest psalm, dându-i o formă puţin diferită: „Domnul este păstorul meu; nu trebuie sa mă îngrijorez." Dar el a avut mai multă dreptate decât ne dăm seama! Lui i-au scăpat cuvintele exacte, dar a prins sensul exact. Dacă Domnul este Păstorul nostru, n-avem de ce să ne îngrijorăm!

Şi n-avem de ce să ne temem de moarte. În valea umbrei morţii nu avem de ce să ne temem, deoarece Păstorul este cu noi. Boldul morţii este păcatul - păcatul nemărturisit şi neiertat. Dar Cristos a deposedat moartea de boldul ei, în ce-l priveşte pe credincios. El a îndepărtat păcatele noastre odată pentru totdeauna. Acum cel mai rău lucru pe care poate să ni-l facă moartea este, în realitate, cel mai bun lucru care ni s-ar putea întâmpla! Şi astfel putem cânta:

O moarte, o mormântul e, nu mă mai tem de puterea ta;

Datoria este achitată.

Asupra lui Isus, în acel sumbru, groaznic ceas,

Păcatele noastre au fost depuse.

-Margaret L. Canon

Este adevărat că creştinii pot avea anumite presimţiri rele cu privire la suferinţa care adesea însoţeşte moartea. După cum a fost auzit un sfânt în vârstă afirmând: „Nu mă supăr că Domnul îmi desface cortul, dar sper că o va face cu multă grijă!"

De asemenea este adevărat că nu ni se dăruieşte harul de care avem nevoie în clipa morţii decât atunci când avem efectiv nevoie de el. Dar faptul rămâne că moartea nu ne mai îngrozeşte, deoarece ştim că a muri înseamnă a fi cu Cristos - şi aceasta este cu mult mai bine. ‚A muri este câştig."

Toiagul şi nuiaua Păstorului sunt surse de mângâiere, ocrotire şi călăuzire. Ori de câte ori este necesar, El poate folosi şi nuiaua, în scopurile îndreptării. Majoritatea oilor au nevoie, din timp în timp, de această îndreptare.

Între timp, Păstorul ne pregăteşte o masă în prezenţa duşmanilor noştri. Pe masă sunt desfăşurate toate binecuvântările spirituale pe care ni le-a cumpărat El cu sângele Său scump. Masa înfăţişează tot ce avem în Cristos. Deşi înconjuraţi de duşmani, noi ne bucurăm de aceste binecuvântări în pace şi siguranţă. J. H. Jowett ilustrează acest adevăr: Ospitalitatea orientală îi garantează unui om aflat în vizită un grad

mare de confort. „Toate consideraţiile sacre ale ospitalităţii se adună în jurul său, apărându-l. Este condus în cort, i se aşează în faţă bucate din care să se înfrupte, în timp ce urmăritorii săi de care a reuşit să scape stau neputincioşi la uşa cortului."

De asemenea El ne unge capul cu untdelemn. Păstorii ung capetele oilor cu untdelemn pentru a le alina durerile provocate de zgârieturi şi julituri. Pentru preoţi untdelemnul de ungere reprezintă consacrarea lor în slujba încredinţată. Pentru regi untdelemnul cu care sunt unşi este asociat cu încoronarea lor. Fiecare credincios este uns cu Duhul Sfânt în momentul în care îl primeşte pe Mântuitorul. Ungerea îi garantează slujba de învăţător pe care o desfăşoară Dumnezeu Duhul Sfânt în viaţa credinciosului.

Când ne gândim la toate bogăţiile harului pe care le avem în Cristos Isus, izbucnim în strigăte de bucurie, spunând împreună cu psalmistul: „Paharul meu este plin de dă peste el!"

Dragostea Lui e nemărginită,

Harul lui nu cunoaşte măsură,

Puterea Sa nu are nici un hotar,

Căci din bogăţiile Sale infinit de mari în Isus

El ne dăruieşte mereu, mereu, mereu.

-Armie Johnson Funt

În fine, pe deasupra la toate, mai avem şi taina unei veşnicii fericite. Însoţiţi toată viaţa de bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu, în cele din urmă ajungem în casa Tatălui, în locuinţa noastră eternă. Gândindu-ne la toate acestea, trebuie să-i dăm dreptate lui Guy King, când spune: „Ce cerşetori norocoşi suntem!"

Cine este Regele slavei?

Psalmul al douăzeci şi patrulea ne îndreaptă privirile spre un eveniment din viitor, care va avea loc la sfârşitul Marii Strâmtorări. Tunetele judecăţilor lui Dumnezeu au încetat, Domnul Isus a revenit pe pământ, Şi-a înfrânt duşmanii. Acum Cristos se îndreaptă triumfător spre Ierusalim, pentru a domni de acolo ca Rege al regilor şi Domn al domnilor. Este o procesiune triumfală cum lumea nu a mai văzut. După cum spectatorii de odinioară au fost şocaţi de profunzimea suferinţei Mântuitorului, tot aşa acum ei vor rămâne muţi de uimire în faţa splendorii gloriei Sale.

Pe măsură ce alaiul se apropie de cetatea Ierusalim, crainicii vestesc mesajul potrivit căruia pământul şi tot ce este pe el aparţine lui Dumnezeu. Este declaraţia dreptului divin de proprietate, Cristos fiind îndreptăţit pe de-a întregul să domnească. Apoi ni se oferă motivul: Cristos este Cel care a făcut lumea. El este Cel care a adunat apele la un loc, făcând să apară uscatul. Prin urmare, El vine să-Şi ia în primire tot ce este al Său, dar care I-a fost refuzat de veacuri.

Următoarele patru versete descriu genul de oameni care vor intra în împărăţie şi vor beneficia de domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pământ, într-un climat de pace şi prosperitate. Aceştia vor fi rămăşiţa credincioasă a Israelului şi Neamurile răscumpărate, care se vor sui la templul de la Ierusalim ca să se închine. S-ar părea la prima vedere că aceşti oameni se califică pentru a intra în împărăţie pe baza caracterului lor bun, dar nu aşa stau lucrurile. Caracterul lor este rezultatul naşterii din nou, de sus, căci dacă nu se naşte cineva din nou, nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu (Ioan 3:3. 5). Prin urmare, oamenii aceştia sunt sfinţii nobili care au trecut prin marea strâmtorare şi şi-au albit hainele în sângele Mielului. Patru trăsături de caracter sunt scoase în evidenţă: Ei au mâini curate. Cu alte cuvinte, acţiunile lor sunt neprihănite, fără pată. Apoi ei au o inimă curată. Adică motivele lor sunt sincere iar minţile lor necorupte. Ei nu subscriu la nici un act de falsitate. Şi, în fine, ei nu pervertesc dreptatea, adică nu depun mărturie mincinoasă, nu spun ceea ce nu este adevărat. Mâinile lor, inima lor, sufletul lor, buzele lor sunt neprihănite.

Aceştia sunt genul de oameni care vor fi supuşii împărăţiei de o mie de ani a lui Cristos. Deşi în trecut ei au fost ridiculizaţi şi dispreţuiţi de către cei răi, acum ei vor fi îndreptăţiţi şi răzbunaţi de Dumnezeul mântuirii lor. Da, aceştia vor fi cetăţenii Mileniului - oameni care vor căuta faţa lui Dumnezeu, oameni care au primit har de la Dumnezeul care-i iubeşte pe cei nevrednici.

Îmi place sa cred că alaiul a cântat cuvintele din versetele 1-6 în timp ce traversa Valea Chedron. Dar acum s-au oprit din cântat, la un semnal dat de crainicul din capul procesiunii, care se adresează cu următoarele cuvinte străjerilor de la porţile Ierusalimului: „Porţi, ridicaţi-vă capetele! Ridicaţi-vă, uşi veşnice, ca să intre Regele slavei." Iar santinela de pe zidul cetăţii întreabă cu glas energic: „Cine este acest Rege al slavei?" Şi i se răspunde pe un ton maiestuos: „Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel viteaz în luptă."

Între timp, alaiul s-a apropiat mult de cetate, dar porţile tot nu se deschid. Prin urmare, crainicul porunceşte din nou porţilor să se deschidă ca să intre Regele slavei. Şi iarăşi este rugat să-L identifice pe Rege. Crainicul răspunde cu cuvintele: „Domnul oştirilor, El este Regele slavei."

Apoi Regele pătrunde în cetate cu supuşii Săi loiali, pentru a lua în mâna Lui străpunsă de cuie sceptrul stăpânirii universale. F. B. Meyer scrie: Psalmul acesta se împlineşte în noi când Isus intră în inima noastră ca Rege să domnească, realizarea definitivă urmând să aibă loc atunci când pământul, cu întreaga sa populaţie, Îl va aclama ca Domn al său.

Secretul Domnului

Este un psalm acrostih, deşi una din literele alfabetului ebraic este omisă iar alta este folosită de două ori.(Litera pentru ,,r' (reş) apare în ambele versete, 18 şi 19, deşi în versetul 18 ne-am aştepta să vedem litera „q" (qof)) Este greu de depistat o temă unificatoare. Mai degrabă, psalmul pare să fie un amestec de rugăciuni şi meditaţii, singura legătură aparentă fiind cea alfabetică.

Mai întâi avem rugăciunea pentru ocrotire. Se pare că duşmanii lui David nu sunt niciodată prea departe. Prin urmare, el cere ajutor de la Domnul, recunoscându-L pe Dumnezeu ca singurul în care îşi poate pune încrederea. Ruga dublă a lui David este ca niciodată să nu fie dezamăgit pentru că şi-a pus încrederea în Iehova şi ca duşmanii lui să nu aibă ocazia de a jubila pentru faptul că Dumnezeu l-ar fi dezamăgit pe copilul Său. Este rugăciunea pentru toţi care se bizuiesc pe Domnul. Cât priveşte pe cei care în mod intenţional comit înşelăciuni, el le

doreşte o doză bună de ocară.

În următoarea secţiune, psalmistul zugrăveşte portretul unui discipol care doreşte să fie învăţat. El vrea să cunoască căile Domnului, să umble pe cărările Sale şi să crească în adevărul Său. Motivaţia sa pare să izvorască din dragostea pentru Dumnezeul mântuirii sale, pentru Cel în care îşi găseşte el toate împlinirile.

Apoi David este înfăţişat în ipostaza de păcătos care urmăreşte să obţină iertarea. El apelează la îndurările şi bunătatea Domnului, rugându-L pe Domnul să-Şi aducă aminte de harul pe care l-a revărsat în trecut - ca şi când El ar putea uita! Dacă atari cereri trădează din partea lui David o cunoaştere imperfectă a harului lui Dumnezeu, să nu uităm că el a trăit într-o epocă a umbrelor, pe când noi ne bucurăm de lumina deplină a erei evangheliei. Păcatele tinereţii lui David îl nelinişteau. Da, ele revin în conştiinţa oamenilor când nici nu se aşteaptă. Psalmistul îl roagă însă pe Domnul să treacă sub pecetea uitării aceste păcate, aducându-şi în schimb aminte de David după bunătatea şi îndurarea Domnului. O atare rugăciune este irezistibilă. Ce eliberare este în a şti ca păcatele noastre se află sub sânge, că au fost îndepărtate, fiind la fel de departe cum este estul de vest, îngropate în marea uitării lui Dumnezeu, pe veci iertate!

Acum David trece de la rugăciune la contemplare. El este plin de admiraţie, gândindu-se la slujba de învăţător pe care o desfăşoară Iehova. Pentru că Domnul este realmente bun şi drept, El îi învaţă pe păcătoşi calea adevărului, dreptăţii şi mântuirii. Cea mai importantă calitate de care avem nevoie pentru a putea fi învăţaţi de El este smerenia - noi trebuie să fim gata să recunoaştem ignoranţa noastră şi necesitatea de a fi învăţaţi. Dacă ne lăsăm învăţaţi, curând vom afla ce este drept şi bine; cu alte cuvinte, vom cunoaşte voia lui Dumnezeu. Contrar opiniei unora, cei care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu nu au de suferit o viaţă neplăcută, ci, dimpotrivă, viaţa lor este plină de semnele palpabile ale iubirii şi credincioşiei statornice a lui Dumnezeu.

David revine acum pe scurt la rugăciunea pentru iertare. Pe deplin convins de magnitudinea vinovăţiei sale, el îşi întemeiază apelul pe adevărul cuvintelor: „Pentru Numele Tău, Doamne." Întrucât numele unei persoane adesea reprezintă persoana respectivă, psalmistul face aici apel la însuşi caracterul lui Dumnezeu - în special la îndurarea şi harul Său - aceasta fiind sigura garanţie că David va fi iertat. Nici un cuvânt nu se pomeneşte despre meritele personale ale lui David!

Din nou el îşi întrerupe rugăciunea pentru a se angaja într-un monolog spiritual. El îl consideră pe omul care se teme de Domnul ca pe unul care beneficiază de ce are mai bun sa ne ofere Dumnezeu. Acest gen de om va experimenta:

Călăuzire sigură - Dumnezeu îi va arăta calea pe care trebuie să meargă.

Prosperitate personală - Dumnezeu îi va purta de grijă, ca sa nu ducă lipsă.

Siguranţa familiei - copiii lui vor moşteni pământul.

Părtăşie divină - se va afla într-un cerc intim de prieteni cărora Domnul le descopere voia Sa şi căile Sale, într-o manieră intimă.

Acesta este negreşit versetul de aur al Psalmului: Secretul Domnului este cu cei ce se tem de El; Şi El le va arăta legământul Său.

Lui Daniel, „omul mult preaiubit," i-a dăruit Dumnezeu minunatele vedenii cu privire la guvernele Neamurilor, ce se vor succeda, fiind în cele din urmă înlocuite cu împărăţia finală a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos. Iar apoi lui Ioan, preaiubitului ucenic care-şi rezema capul pe pieptul lui Isus, i s-a dat minunata revelaţie de pe insula Patmos.

David se include pe sine în acest grup de oameni temători de Dumnezeu. Ochii lui privesc încontinuu spre cer, cu încredere şi nădejde, David fiind încrezător că Domnul îl va smulge din laţul necazurilor şi suferinţelor în care este prins în acest psalm.

Menţionarea laţului îi face pe David să întrerupă meditaţiile spirituale, şi să rostească o rugăciune pentru situaţia în care se află. Este singuratic şi apăsat. Necazurile inimii sale sunt peste măsură de mari. Prin urmare, el îl imploră pe Dumnezeu să Se întoarcă spre el cu îndurare, să-i ridice povara inimii şi să-l izbăvească din suferinţele sale; să ţină cont de încercările prin care trece şi să-i ierte toate păcatele. David îl mai roagă pe Domnul să-l apere de duşmanii săi şi de ura lor neîmpăcată, dovedindu-l nevinovat şi arătând că nu degeaba s-a încrezut în Iehova. Când David se roagă: „Integritatea şi dreptatea să mă ocrotească," el nu se referă la propria sa rectitudine, ci mai degrabă îl roagă pe Dumnezeu să-i arate neprihănirea Sa, izbăvindu-l pe cel care şi-a pus încrederea în El.

În ultimul verset, David se identifică pe sine cu Israel şi se roagă pentru răscumpărarea naţiunii. Asta sugerează că un psalm ca acesta va deveni limbajul rămăşiţei evlavioase a Israelului când vor veni zilele Marii Strâmtorării.

Un psalm al despărţirii

Când citim Psalmul 26 pentru prima oară am putea conchide că este produsul unui egoist fără margini de încrezut. Dar după o mai atentă examinare, vom vedea că avem de a face cu o descriere faptică a vieţii unui om despărţit de lume şi alipit cu totul de Dumnezeu. Citind printre rânduri, aflăm că David a fost acuzat că ar fi fraternizat cu oameni răi şi că ar fi fost necredincios faţă de Iehova. Aici el face o pledoarie de auto-apărare. Nicăieri nu pretinde că ar fi lipsit de păcat, dar nu acceptă acuzele care i se aduc, faţă de acestea declarându-se nevinovat.

El lasă în cele din urmă cazul său în mâna Domnului, ca El să-l rezolve şi să-i dea câştig de cauză. Contrar acuzelor ce i le aduceau duşmanii săi, David s-a purtat într-adevăr cu integritate morală. Realmente el a avut o umblare consecventă, bizuindu-se mereu pe Domnul. În cuvinte împrumutate din limbajul metalurgiei, el se supune lui Dumnezeu, ca să fie încercat de El pentru a i se dovedi autenticitatea şi sinceritatea, pentru a fi încercat în creuzet, dovedindu-se că nu conţine zgură. Atât în ce priveşte inima sa (afecţiunile) cât şi mintea sa (motivele), David a fost încrezător că va fi achitat, întrucât întotdeauna a avut înaintea sa bunătatea Domnului, umblând pe cărările credincioşiei faţă de Cuvântul lui Dumnezeu.

A sta cu muritorii idolatri înseamnă a-i aproba şi a avea părtăşie cu ei. Or, David nu a făcut una ca asta. A se însoţi cu ipocriţii înseamnă a fi părtaş de bună voie cu înşelătorii şi cu impostorii. David nu a fost vinovat nici de acest lucru. Dimpotrivă, el a urât compania infractorilor şi a dat dovadă de râvnă sfântă în evitarea oricărei fraternizări cu cei răi.

Dar integritatea lui David nu a constat doar din despărţirea de oamenii răi, ci şi din alipirea de Dumnezeu. Înainte de a se apropia de altarul Domnului, David s-a asigurat că mâinile sale sunt curăţite de păcat şi de întinare. Astfel, luând poziţia de închinător curăţit, el a cântat din toată inima laudă şi mulţumire lui Dumnezeu pentru minunatele Sale lucrări. Pentru el închinarea nu era un ritual rigid, pe care trebuie să-l suporţi fiindcă n-ai încotro. Lui David realmente îi plăcea casa Domnului, unde norul de slavă simboliza prezenţa slăvită a lui Dumnezeu însuşi.

Pentru că a refuzat să se unească cu cei răi din lumea aceasta, David se roagă să fie cruţat de soarta lor: pe lumea cealaltă. El a evitat practicile păcătoşilor, ucigaşilor şi mituitorilor din viaţa aceasta. Acum se roagă să scape de compania lor în viaţa de dincolo de mormânt. Fiindcă el a trăit o viaţă neprihănită, acum se roagă să fie salvat de soarta celor răi şi să fie tratat cu har de către Domnul.

Stând pe terenul neted al unei istorii nepătate, David jură că îl va binecuvânta pe Domnul în adunări. Se cuvine să remarcăm că mai există un aspect al despărţirii pe care nu-l relevă acest psalm. Deşi trebuie să fim despărţiţi de păcătoşi, evitând să aprobăm chiar prin tăcerea noastră, darămite prin complicitatea noastră faptele rele săvârşite de ei, totuşi trebuie subliniat că nu trebuie să ne izolăm de ei când e vorba de a le spune că au nevoie de Cristos. Domnul Isus însuşi a fost un prieten al păcătoşilor; El nu numai că i-a primit la Sine, dar a mâncat şi a băut cu ei. Dar El niciodată nu Şi-a compromis loialitatea Sa faţă de Dumnezeu, după cum niciodată nu a ezitat să le spună că sunt păcătoşi şi că au nevoie de iertare. Când a vizitat casa lui Simon, iată ce ne spune Episcopul Ryle că a făcut Domnul: El a dus „treburile Tatălui" cu Sine la masa fariseului. El a mărturisit împotriva păcatului care-l asalta pe fariseu. El i-a explicat fariseului natura iertării gratuite de păcate şi secretul adevăratei iubiri a Domnului. El a făcut cunoscută natura mântuitoare a credinţei. Dacă creştinii care se pronunţă în favoarea unor relaţii apropiate cu cei neconvertiţi vor vizita casele acestora în spiritul Domnului nostru şi vor vorbi şi se vor comporta cum a vorbit şi S-a comportat El, atunci n-au motive să întrerupă această practică. Dar vorbesc ei oare şi se comportă ei la mesele cunoştinţelor lor neconvertite cum a făcut Isus la masa lui Simon? La această întrebare sunt ei chemaţi să răspundă. Este o întrebare la care bine am face dacă am medita cu toţii.

De pildă, când mai marii preoţilor, căpitanii templului şi bătrânii au venit în Grădina Ghetsimani ca să-L prindă pe Cristos, El le-a spus: „Acesta este .ceasul vostru, şi puterea întunericului" (Luca 22:53). Dar în acest moment El Se va fi mângâiat cu gândul:

Domnul este lumina mea şi mântuirea mea; De cine să mă tem?

Domnul este tăria vieţii mele; De cine să-mi fie teamă?

Dumnezeu a fost lumina Lui în timp ce întunericul se lăsa. Dumnezeu a fost mântuirea Sa, adică Izbăvitorul Său de duşmanii Săi pământeşti. Dumnezeu a fost cetăţuia vieţii Sale, un refugiu în vreme de furtună. Cu aşa ocrotire, El nu avea de ce să Se teamă de nimeni!

Când au venit oamenii să-L aresteze pe Domnul Isus, El i-a întrebat: „Pe cine căutaţi?" Ei i-au răspuns: „Pe Isus din Nazaret." De îndată ce a spus: „Eu sunt Acela," ei s-au dat înapoi şi au căzut la pământ (Ioan 18:6). În acel moment Cristos probabil a meditat asupra acestor cuvinte:

Când cei răi au venit împotriva mea ca să-mi mănânce carnea, duşmanii şi prigonitorii mei s-au împiedicat şi au căzut.

S-au năpustit asupra Lui ca nişte păsări de pradă, dar slava dumnezeirii Sale, a „Marelui EU SUNT" a strălucit prin învelişul Său uman, cei care au venit să-L prindă fiind doborâţi la pământ.

Ioan ne spune că cei care au venit să-L aresteze pe Isus în Grădina Ghetsimane au fost: un detaşament de ostaşi, câţiva ofiţeri din partea marilor preoţi şi numeroşi farisei. Au venit cu felinare, cu torţe şi cu arme (Ioan 18:3). Când i-a văzut apropiindu-se, El a putut rosti cu deplină stăpânire de Sine:

Chiar dacă o oştire ar tăbărî împotriva mea, Inima mea tot nu se va teme;

Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, Tot plin de încredere aş fi.

Sărmanul Petru a încercat să-L apere pe învăţătorul, tăind urechea robului marelui preot. Dar Isus i-a răspuns lui Petru: „Nu voi bea oare paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?" Singura Lui dorinţă a fost de a locui în prezenţa Tatălui şi, întrucât cărarea spre slavă trecea mai întâi pe la cruce. El a fost pregătit să-i îndure suferinţele şi ruşinea. Limbajul Său a fost următorul:

Un lucru am cerut din partea Domnului, Şi pe acesta îl doresc fierbinte:

Să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieţii mele,

Să privesc frumuseţea Domnului şi să mă minunez în templul Său.

Oamenii care ştiu ce vor sunt demni de toată admiraţia. Nimic nu poate să le stea în cale, până când şi-au atins scopul.

În cele din urmă, ceata de soldaţi împreună cu căpitanul şi ofiţerii iudeilor L-au prins pe Isus şi L-au legat (Ioan 18:12). Celor aflaţi la faţa locului li s-a părut că totul s-a sfârşit, cauza Domnului Isus fiind pierdută definitiv. Dar chiar în clipele acelea El va fi rostit cuvintele:

Căci El mă va ocroti în coliba Sa în ziua necazului,

Mă va ascunde sub acoperişul cortului Său şi mă va înălţa pe stâncă.

Inima Sa se odihnea pe făgăduinţa dăruită de Dumnezeu tuturor celor ce-L iubesc.

Soldaţii L-au dus pe Cristos la marele preot Caiafa (Matei 26:57). Caiafa fusese cel care îi sfătuise pe iudei că este de folos să moară un singur om pentru popor (18:14). Deşi duşmanii lui Cristos intenţionaseră să-L înalţe pe o cruce între cer şi pământ, Domnul nostru însuşi anticipa un alt fel de înălţare:

Şi acum capul mi se va înălţa deasupra vrăjmaşilor mei care mă înconjoară; de aceea, voi aduce jertfe în cortul Său; voi cânta, da, voi cânta laude Domnului. (traducere după NKJV)

Ciudat optimismul acesta pentru un om aflat la proces, care ştie că verdictul pronunţat împotriva Sa va fi executarea! Şi totuşi, chiar în clipele acestea El Se delecta cu anticiparea gloriei. Oare nu i-a spus El lui Caiafa: „De acum încolo îl veţi vedea pe Fiul Omului stând la dreapta Puterii

şi venind pe norii cerului" (Matei 26:64)?

În faţa acestui spectacol, marele preot a explodat de furie, acuzându-L de blasfemie. „Ce credeţi?" i-a întrebat el pe spectatori. „Merită să moară!" au răspuns ei. În acest punct parcă Mi-L imaginez pe Mântuitor rugându-Se în tăcere:

Ascultă-Mi, Doamne, glasul când Te chem! Ai milă de mine şi răspunde-mi!

Când ai spus: „Caută Faţa Mea," Inima mea Ţi-a spus: "Faţa Ta, Doamne, o voi căuta."

Între timp, ucenicii au uitat de El, părăsindu-L şi fugind cu toţii (Matei 26:56). Dar Dumnezeu fusese ajutorul Său în trecut, drept care El Se roagă ca Dumnezeu să nu-L părăsească nici în acest moment crucial:

Nu-Ţi ascunde faţa de mine; Nu-l îndepărta cu mânie pe slujitorul Tău!

Tu eşti ajutorul meu; nu mă lăsa şi nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele.

Din câte ştim, părinţii lui David niciodată nu l-au părăsit pe acesta, după cum nici părinţii Domnului nostru nu L-au părăsit pe Isus. J. N. Darby a tradus probabil mai exact versetul acesta, după cum urmează:

Căci dacă tatăl meu şi mama mea m-ar fi părăsit, Iehova m-ar fi luat la El.

La procesul religios al lui Cristos, mai marii preoţilor şi întreg sinedriul au solicitat mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, fiind hotărâţi să-L omoare cu orice preţ. Dar nu au părut a fi în stare să ticluiască nimic în măsură să aducă o condamnare la moarte, până când s-au înfăţişat doi martori cu următoarea acuzaţie: „Omul acesta a zis: «Sunt în stare să distrug templul lui Dumnezeu şi să-l zidesc în trei zile»" (Ioan 2:19,21). În realitate, Isus spusese (referindu-Se la trupul Său): „Distrugeţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica" (Ioan 2:19,21). Dar întrucât tot procesul era oricum un simulacru de justiţie, mărturia aceasta mincinoasă a fost acceptată. Acum îl putem auzi pe Mântuitor rugându-Se:

Învaţă-mă, Doamne, calea Ta şi condu-mă pe cărarea cea dreaptă, din pricina vrăjmaşilor mei!

Nu mă lăsa la bunul plac al vrăjmaşilor mei!

Căci împotriva mea se ridică nişte martori mincinoşi şi nişte oameni care nu suflă decât violenţă.

În continuare auzim strigătele mulţimii ieşite din minţi din faţa sălii de judecată a lui Pilat: „Răstigneşte-L!" (Matei 27:22,23). Binecuvântatul Domn Isus a auzit şi El aceste strigăte şi a ştiut ce înseamnă. Şi, cu toate acestea, El va fi spus în aceste clipe:

Mi-aş fi pierdut cumpătul (textual: inima), dacă n-aş fi crezut că voi vedea bunătatea Domnului în pământul celor vii.

Dar ce vom spune despre ultimul verset al psalmului? Cum se integrează în interpretarea noastră? Ei bine, eu cred că versetul acesta reprezintă cuvântul de despărţire pe care-l rosteşte El către fiecare din noi - un sfat personal din cer, bazat pe propriile experienţe ale Domnului de părtăşie cu Tatăl singurul în care Şi-a pus El încrederea!

Nădăjduieşte în Domnul (textual: „Aşteaptă pe Domnul")!

Fii curajos! El îţi va întări inima;

Nădejduieşte, zic, în Domnul!

Tăcerea lui Dumnezeu

Doar către Tine şi numai către Tine strig eu, Doamne! Tu eşti Stânca mea, cu tot ce implică acest nume - siguranţă, tărie şi stabilitate. Te rog, Doamne, nu-Ţi astupa urechea faţă de mine, fiindcă dacă vei face aşa, va fi totuna cu a mă uni cu cei morţi, adică voi fi despărţit definitiv de Tine. Ascultă-mi glasul cererii mele, când mă înfăţişez la tronul Tău ca să capăt ajutor - când îmi ridic mâinile spre lăcaşul Tău de închinăciune, cel preasfânt.

Nu mă părăsi niciodată, nu mă lăsa pe mâna celor răi, care uneltesc fără milă, punând la cale planuri rele împotriva altora, care vorbesc atât de mieros şi de paşnic cu semenii lor, urzind în realitate pierzarea lor.

Doamne, poartă-Te cu ei după meritele lor, ţinând seama de faptele lor şi de răutatea nespus de mare a acţiunilor lor. Răsplăteşte-i după lucrarea mâinilor lor, dându-le ceea ce merită cu vârf şi îndesat!

Şi nu doar din pricina faptelor lor, şi a lucrării mâinilor lor, ci din pricina faptului că nu apreciază lucrările Tale şi opera mâinilor Tale. De aceea îi vei demola ca pe o clădire ce nu va mai putea fi reclădită.

Doamne, pe când mă rugam, Duhul Tău cel Sfânt mi-a dăruit minunata asigurare lăuntrică a faptului că cererile mele au fost auzite şi că li s-a dat răspuns, fapt pentru care Te binecuvântez. Acum sunt gata să cânt o cântare.

Cineva a parafrazat, în versuri măiestre, aceste versete:

Domnul este Tăria mea; El e scutul meu

Pe El se bizuieşte inima mea Şi astfel sunt ajutat, inima mea

săltând de bucurie, Spre El se ridică mulţumirile mele.

Pentru toţi aleşii Săi Singura lor sursă de tărie este El.

Şi pentru Fiul său preaiubit, unsul Său, Tărie salvatoare va fi El.

Doamne, întrucât ai promis că mă vei izbăvi, Te mai rog un lucru: Salvează-Ţi poporul. Binecuvântează-l pe Israel, moştenirea Ta. Tu, păstorul blând şi milostiv, hrăneşte-i pe israeliţi şi poartă-i pe braţele Tale în veci.

Îţi mulţumesc, Doamne!

Glasul Domnului

Te plângi, stimate cititor, câteodată cu privire la vreme? Pe când David privea furtuna însoţită de descărcări electrice, abătându-se cu furie peste pământul Israelului, s-a simţit inspirat să-L laude pe Dumnezeu, mai degrabă decât să se plângă. De fapt el îndeamnă oştile cereşti să se închine Domnului, recunoscându-I puterea, aşa cum se manifestă aceasta în furtună.

O, închinaţi-vă Domnului în splendoarea sfinţeniei,

Plecaţi-vă înaintea Lui, slava Lui vestiţi-o!

Cu aurul ascultării şi cu tămâia smereniei, îngenuncheaţi şi adoraţi-L!

Domnul este Numele Său. - J.S. B. Monsel

Sintagma: „glasul Domnului" este utilizată de şapte ori şi pare să se aplice la furtună în general şi la tunet în particular. La început furtuna este deasupra Mării Mediterane, pătrunzând apoi în interior, deasupra Libanului. Tunetul răsună peste multe ape, ca bubuitul unui tun, vestind o putere extraordinar de mare, o maiestuozitate fără seamăn.

Acum munţii - Libanului sunt bombardaţi. Cedri înalţi se prăbuşesc loviţi de fulger. Răvăşiţi de rafalele de vânt ce se abat asupra pădurii, copacii se încovoie ca valurile mării, creând impresia că întreg lanţul muntos al Libanului ar sări ca un viţel iar Muntele Sirion (Hermonul) ar sălta ca un zimbru tânăr.

Fulgerul străbate bolta cerească din sud. Pustiul Cadeş este zguduit de înfiorătoarea putere a naturii dezlănţuite.

Privind furtuna care se îndreaptă spre sud, David rezumă admiraţia sa sub forma a trei observaţii: Mai întâi, el spune că glasul Domnului le face pe căprioare să nască. Este un fapt confirmat de ştiinţă că perturbaţiile atmosferice au o influenţă directă asupra animalelor când acestea sunt pe cale să nască. Psalmistul vede pădurile defoliate. Arborii stau golaşi, deposedaţi de frunzişul lor, în doar câteva clipe. Apoi dulcele bard al Israelului ne aminteşte că în templul lui Dumnezeu toţi strigă: „Slavă!" Templul Său are aici înţelesul de natură, în special în ipostaza perturbaţiilor provocate de furtună. Săgeţile fulgerului, tunetele trăsnetului, rafalele de vânt cu viteză de uragan, pădurile, pustiul - toate îşi unesc glasul, vestind puterea, slava şi maiestatea lui Dumnezeu.

Furtuna a trecut. Domnul însă rămâne. Tronul Său rămâne neclintit în faţa oricăror tulburări violente, chiar în faţa marelui Potop. Suveranitatea Sa rămâne neperturbată de nici un cataclism din natură. În toate convulsiile vieţii, El este pe deplin capabil de a dărui tărie şi pace poporului Său. Dea Domnul să-Şi găsească plăcerea în a face aşa!

Unii cercetători ai Bibliei cred că psalmul acesta prefigurează o furtună militară care se va abate asupra Israelului dinspre nord, în timpul Marii Strâmtorări (v. 3-9). După acest timp de necaz, Domnul Isus Cristos va domni ca Rege peste tot pământul şi-Şi va binecuvânta poporul pământesc cu tărie şi pace (v. 10,11). Este un gând demn de toată consideraţia!

W. E. Vine vede în acest Psalm o întruchipare a lui Cristos la a doua Sa venire, apărând mai întâi la Armaghedon (Apocalipsa 16:16), coborând apoi spre pustiul Cadeş, al cărui centru îl constituie Bozra (Isaia 62:1). Psalmul descrie astfel, în manieră poetică, totala nimicire a naţiunilor care vor fi invadat Israelul la acea dată.

Dar mai avem şi aplicaţia practica a textului pentru zilele noastre, pentru situaţii din viaţa de toate zilele. Glasul lui Dumnezeu se aude în furtunile vieţii, după cum el se aude şi în zilele cu soare. El îşi duce la îndeplinire planurile Sale. Nimic nu este dincolo de puterea şi de controlul Său. Pentru cei care-L cunosc şi-L iubesc, El face ca toate lucrurile să lucreze spre binele lor. Ironside spune: Este o imagine minunată a sufletului care şi-a făcut exerciţiile, care a trecut prin încercările şi necazurile sale, dar care a învăţat că Dumnezeu este stăpân peste toate şi că El este puternic, pe deplin capabil să salveze. Şi astfel inima se odihneşte în El, fiind cuprinsă de pace.

O cântare de tămăduire

Cei mai mulţi dintre noi am trăit la un moment dat mângâietoarea experienţă a izbăvirii de o boală gravă. Ne-am luat adio de la instrumentele chirurgicale ce ne-au chinuit, la anestezice, la salonul de terapie intensivă, la tuburile intravenoase, la injecţiile hipodermice şi la nesfârşitele tablete sau pilule pe care a trebuit să le luăm! Tare mă tem că suntem ispitiţi să credem că însănătoşirea noastră s-a datorit „cuceririlor ştiinţelor medicale!" Şi astfel uităm să cântăm un psalm de mulţumire Celui care este, în ultimă instanţă, direct răspunzător de toate vindecările noastre!

Dar David nu a uitat. S-ar putea ca el să fi trecut cu bine printr-o boală de care a suferit, în acest moment în care-l găsim dedicându-şi casa. În orice caz, dedicarea a prilejuit compunerea acestui imn de laudă către Iehova, Tămăduitorul său.

Psalmul ne învaţă, mai întâi de toate, să-L preamărim pe Domnul, cu mulţumiri lipsite de orice rezervă, pentru ca ne-a redat sănătatea. David ajunsese într-o stare foarte amărâtă. Semnele vitale abia dacă mai puteau fi depistate. Duşmanii săi jubilau deja, considerând decesul său un fapt împlinit. Atunci el a strigat către Domnul, în strâmtorarea sa, şi Domnul i-a răspuns, readucându-l la viaţă de pe muchia prăpăstiei. A fost cât pe-aci să ajungă în Şeol, gata să se coboare în mormânt.

Psalmul 30 ne învaţă că nu e de ajuns să-I mulţumim lui Dumnezeu noi înşine, dar că trebuie să împărtăşim exuberanţa noastră cu alţii, invitându-i pe sfinţi să ni se alăture, lăudându-L împreună pe Domnul. Şi astfel, în loc de un solo, vom avea un cor întreg de închinători care-I cântă cântări de laudă! Dulcele bard al Israelului îi cheamă pe toţi copiii lui Dumnezeu să cânte laude Domnului şi să aducă mulţumiri numelui Său sfânt.

Apoi el ne oferă motivaţia care stă în spatele laudei adresate numelui Sfânt al lui Dumnezeu, sub forma a două contraste minunate, pe care Knox le redă admirabil în traducerea sa:

O clipă doar ţine mânia Sa, o viaţă întreagă iubirea Sa; întristarea e doar musafiră de noapte, dimineaţa vine bucuria.

Permiteţi-mi să intercalez aici o relatare personală. Odinioară familia MacDonald a fost cufundată în durere adâncă. Prietenii s-au grăbit să transmită condoleanţele lor, dar nimic nu părea să aline durerea familiei. Cuvintele lor erau, desigur, bine intenţionate, dar inadecvate. Apoi Dr. H. A. Ironside a trimis un bilet, în care a citat Psalmul 30:5:

Plânsul poate ţine o noapte, Dar dimineaţa vine bucuria.

Mesajul şi-a făcut imediat efectul. Legăturile întristării au fost rupte!

De atunci am avut prilejul de a împărtăşi acest verset cu mulţi alţi credincioşi care au trecut prin tunelul întunecat al întristării şi întotdeauna el a evocat un semn de recunoştinţă din partea lor.

Următoarea lecţie pe care ne-o transmite Psalmul acesta este că nu trebuie să ne odihnim în prosperitatea materială, ci numai în Dumnezeu. Înainte de boala sa, David era prosper şi se încredea în forţele proprii. Se credea imun faţă de încercări şi necazuri. Părea de neclintit - ca un munte falnic. El se înconjurase de toate formele posibile de protecţie şi securitate. Se părea că nu are de ce să se teamă. Dar apoi a intervenit ceva. Dintr-odată, Domnul a părut că-Şi ascunde faţa. Era ca şi când El s-ar fi mâniat şi Şi-ar fi retras bunăvoinţa. Viaţa a devenit un coşmar.

Dar coşmarul a produs o bruscă schimbare în viaţa de rugăciune a lui David. Când o ducea bine, rugăciunile sale erau şterse, lipsite de viaţă. Dar acum, în boala sa, el a început să se roage fierbinte şi sincer. A dialogat cu Dumnezeu, spunându-I că dacă va muri, asta nu-I va fi de nici un folos Celui Atotputernic. Rămăşiţele pământeşti ale psalmistului nu ar putea să-L laude, după cum ţărâna nu poate vesti credincioşia lui Dumnezeu.

Ce folos este în sângele meu, dacă mă voi cobori în groapă? Oare ţărâna Te va lăuda? Va vesti ea adevărul Tău?

Nouă acest argument nu ni se pare prea convingător. De fapt, ni se pare de-a dreptul deficitar din punct de vedere doctrinar. Dar trebuie să avem grijă să nu fim prea severi cu sfinţii din VT. În multe privinţe ei vedeau ca într-o oglindă, în chip ceţos. Avem două ilustraţii ale acestui adevăr în psalmul de faţă. În versetul 5 David interpretase boala sa ca pe un semn al mâniei lui Dumnezeu. Ştim că mustrarea şi disciplinarea pe care ni le aplică Dumnezeu constituie un semn al iubirii Sale, iar nu al mâniei Sale (Evrei 12:6). Dar chiar şi noi alunecăm uneori în gândirea incorectă potrivit căreia boala şi suferinţa ar fi dovezi ale supărării Sale împotriva noastră.

Apoi în versetul 9 David vorbeşte de parcă moartea ar pune capăt oricăror manifestări de laudă din partea credinciosului la adresa lui Dumnezeu. Desigur, în ce priveşte lăudarea lui Dumnezeu şi mărturia pe care I-o putem aduce pe acest pământ, David are dreptate: când mergem acasă, nu mai putem desfăşura aici pe pământ aceste lucrări. Dar ştim din învăţătura NT că duhul unui credincios părăseşte acest pământ, ajungând în prezenţa lui Cristos în momentul morţii credinciosului, pe când trupul său este depus în mormânt (2 Corinteni 5:8; Filipeni 1:23). Credinciosul însuşi se află în prezenţa conştientă a Domnului, închinându-se Lui într-o manieră în care n-ar fi putut s-o facă nicidecum pe pământ. Sfinţii Vechiului Testament nu ar fi avut de unde să ştie acest lucru. Cristos este Cel care a adus viaţa şi nemurirea la lumină prin evanghelie (2 Timotei 1:10).

Ceea ce este însă cu adevărat remarcabil este următorul fapt: cu toată cunoştinţa lor limitată, în multe privinţe, mulţi dintre sfinţii Vechiului Testament par să ne fi întrecut cu mult în credinţă, în rugăciune, în râvnă şi în devotament!

Să revenim însă la David. Versetele 9 şi 10 ne redau rugăciunea înălţată de el către Dumnezeu când s-a aflat în ghearele bolii. Apoi între versetele 10 şi 11 găsim răspunsul: David este vindecat de către Domnul, Ultimele două versete ale psalmului celebrează vindecarea sa. Pentru David a fost ca diferenţa dintre jalea de la un serviciu funerar şi bucuria unei nunţi. Sau, ca să folosim o altă alegorie, a fost ca un nou costum de haine. Dumnezeu i-a înlocuit straiele din pânză de sac, îmbrăcându-l cu veşmintele bucuriei.

Unul din rezultatele vindecării lui David a fost faptul că acum putea să-L laude pe Domnul în viaţă, mai degrabă decât să zacă în tăcere în mormânt. Şi exact asta intenţiona el să facă! - să-I aducă Domnului mulţumiri în veci. El spune, de fapt: „nu voi putea uita niciodată ce mi-a făcut Domnul şi nu voi înceta nicicând să-L laud pentru asta". Nu ştiu ce efect a avut acest psalm pentru tine, iubite cititor, dar pe mine mă umple de ruşine. Mă gândesc la toate ocaziile când am fost bolnav şi la rugăciunile urgente şi disperate cu care am asaltat porţile raiului, precum şi la răspunsurile pe care mi le-a dat El. Dar apoi prea curând am uitat să vin înaintea Lui cu jertfa de mulţumire şi laudă. Am luat vindecarea de-a gata! Am neglijat să-mi exprim recunoştinţa faţă de El! Dumnezeu ne-a dat pilda lui David nu doar ca s-o admirăm, ci şi s-o punem în practică!

În primele versete Domnul Isus Se roagă de pe cruce Tatălui Său. Ca omul desăvârşit, El a trăit întotdeauna în totală dependenţă de Dumnezeu, bizuindu-Se întru totul pe El. Acum, în ceasul agoniei Sale supreme, El îşi reafirmă încrederea în Domnul, ca singurul Său sanctuar şi loc de refugiu pe de-a-ntregul suficient. El Se roagă să nu fie dat de ruşine pentru că S-a bizuit pe Dumnezeu Tatăl. Este o rugăciune foarte puternică, amintindu-I lui Dumnezeu ca onoarea numelui Său este inseparabil legată de învierea Fiului Său. Va fi un act de neprihănire din partea Tatălui să-L învie pe Domnul Isus din morţi. Dacă n-ar face aşa, Mântuitorul ar fi expus la ocara de a fi considerat o victimă a încrederii greşit canalizate, fiind astfel umilit.

Într-o elegantă manieră antropomorfică, singuraticul suferind îl roagă pe Dumnezeu să-Şi plece urechea spre Calvar. Apoi îl roagă pe Dumnezeu să-I asculte ruga fierbinte şi să-I vină degrabă în ajutor. În continuare îl roagă pe Domnul să-I fie stânca Sa de refugiu, scăparea Lui statornică şi neclintită, fortăreaţa în care să se poată adăposti de toate primejdiile. Desigur Dumnezeu era deja stânca şi fortăreaţa Sa, singura lui apărare şi siguranţă.

Altă scăpare nu am,

Doar pe Tine se bizuie sufletul meu neputincios.

Nu mă lăsa, Doamne, nu Te depărta de mine!

Fii-mi în continuare ajutorul şi mângâierea mea. - Charles Wesley

Din nou Cristos îşi întemeiază apelul pe faptul că onoarea lui Dumnezeu este în joc. „Din pricina Numelui Tău condu-Mă şi călăuzeşte-Mă!" Oare nu făgăduise Dumnezeu că-i va izbăvi pe cei neprihăniţi? Ba da! Acum Dumnezeu este rugat să-Şi onoreze Numele, izbăvindu-L pe Domnul Isus Cristos din moarte, înviindu-L şi proslăvindu-L.

Un laţ al morţii fusese întins pentru a-L prinde pe Mântuitorul şi a-L ţine prins. Aici Cristos strigă către Dumnezeu să-L scoată din laţ, să-L izbăvească de mormânt, căci Iehova este refugiul Său puternic şi sigur.

Luca scrie că Isus a citat cuvintele versetului 5a cu un glas tare. Nici un om nu I-a luat lui Cristos viaţa. El Şi-a dat-o de bună voie, în deplinătatea facultăţilor Sale mentale. Aceste cuvinte au fost repetate de sfinţii lui Dumnezeu din toate veacurile, pe patul lor de moarte, de oameni precum Luther, Knox, Hus şi mulţi alţii.

Există o ruptură clară în mijlocul versetului 5, o tranziţie de la moarte la înviere, o schimbare de registru, de la rugăciune la laudă. Fidel Cuvântului Său, Dumnezeu L-a răscumpărat pe Sfântul Său din moarte şi din mormânt. A fost o slăvită răzbunare şi îndreptăţire a Fiului Său, pentru faptul că S-a încrezut în Dumnezeul cel viu; pe când cei care se încred în idolii deşerţi nu se aleg cu nimic, decât cu dispreţul lui Iehova!

O cântare de laudă se înalţă acum spre cer, pentru iubirea neclintită ce a planat asupra preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu în suferinţa Sa. Aceasta a fost iubirea care a ţinut cont de toată întristarea Sa, care a refuzat să-L lase pradă forţelor inamicului, care L-a smuls pe Mântuitor din groapă, aşezându-I picioarele în locul larg ce se cheamă „terenul învierii."

Adâncă suferinţă (31:9-13)

Dar acum suntem readuşi la viaţa Domnului nostru de dinainte de procesul şi răstignirea Sa. Ni se îngăduie să auzim rugăciunile Omului obişnuit cu suferinţa, pe când îndura ura aprigă a păcătoşilor. Dispreţuit şi respins de oameni, El S-a întors spre Iehova în suferinţa Sa, rugându-L să privească cu îndurare spre El. Ochii Lui erau adânc retraşi în orbite, datorită suferinţei peste margini de care a avut parte, iar sufletul şi trupul I s-au uscat de atâta plâns. A fost copleşit de întristare şi epuizat de suspine. Cumplita strâmtorare L-a vlăguit de tot, până într-acolo încât parcă şi oasele I-au fost slăbite. Singurul mod în care cuvintele: „Mi se duce puterea din cauza fărădelegii mele" s-ar putea aplica la Mântuitorul fără păcat ar fi dacă fărădelegea ar fi a noastră., în sensul că El a luat-o asupra Sa, ca Unul care a purtat păcatul nostru. Altminteri versetul nu are conotaţie mesianică.

În continuare Mântuitorul suferind Se descrie pe Sine ţinta batjocurilor între toţi duşmanii Săi şi o privelişte groaznică pentru vecinii Săi. Aceştia treceau de partea cealaltă a străzii pentru a-L evita sau se retrăgeau într-o uliţă lăturalnică dacă-L vedeau venind. Curând a dispărut din memoria lor, lepădat ca un vas spart. El a auzit campania de defăimări dusă împotriva Sa. Zi şi noapte era urmărit de teroare, în timp ce oamenii urzeau tot felul de planuri de a-L ucide. Imaginea aceasta de patos cumplit, de abjectă mâhnire este suficient de tristă pentru orice om. Dar ce vom spune când vom afla că a fost aşternută cu scopul de a-L zugrăvi pe Creatorul universului, Domnul vieţii şi slavei!

Rugăciunea pentru izbăvire (31:14-18)

Întristarea şi suspinele fac acum loc rugăciunii pline de credinţă. Cel respins de oameni îl mărturiseşte pe Iehova, despre care afirmă că este Singura Lui Nădejde şi Dumnezeul vieţii Sale. Găseşte mângâieri nespuse în faptul ca zilele Sale sunt în mâna Tatălui. Mângâierea aceasta a fost împărtăşită de credincioşii Domnului din toate timpurile, ei cântând şi în zile însorite, şi în cele mohorâte:

Zilele noastre sunt în mâna Ta;

Tată, acolo le vrem!

Viaţa noastră, sufletele noastre, tot ce avem,

tot ce suntem în grija Ta le lăsăm. - William F. Uoyd

După această afirmare a încrederii depline în Dumnezeu şi a totalei supuneri în faţa voii Sale, Domnul Isus Se roagă concret ca Dumnezeu să-L izbăvească din ghearele vrăjmaşilor Săi care-L prigonesc. El Se roagă ca Tatăl să privească asupra Sa cu îndurare. Îl roagă fierbinte să-L salveze din moarte, rugăminte întemeiată pe dragostea statornică a Domnului. Din nou Se roagă ca să nu fie niciodată dezamăgit, prin faptul că priveşte doar spre Iehova, considerându-L singurul Său izbăvitor. Desigur gândurile sunt exprimate în limbaj retoric, subliniind elementele de stil, în dauna sensului literal. Ar fi fost cu neputinţă ca Cristos să fi fost dat de ruşine pentru faptul că S-a încrezut în Iehova. El ştia acest lucru, după cum şi noi ştim. Dar vom pierde ceva din frumuseţea textului, dacă vom insista asupra unei interpretări literale, când citim o rugăciune plină de patos sau un poem liric.

Întorcându-Se spre cei răi, Cristos Se roagă ca ei să fie cei ce vor fi daţi de ruşine, ce se vor coborî în Şeol. El Se roagă ca buzele mincinoase să fie reduse la tăcere pentru faptul că L-au defăimat pe Sfântul Fiul al lui Dumnezeu. Unii oameni sinceri consideră aceste versete ca fiind sub demnitatea creştină, dar dacă stăm să ne gândim la răutatea şi cruzimea criminalilor, a răufăcătorilor de tot felul, la fărădelegile lor nespus de mari, în comparaţie cu nevinovăţia Victimei, suntem obligaţi să recunoaştem că limbajul nu e deloc prea aspru!

Dumnezeu, Marele Refugiu

Din nou Psalmul trece de la întristare la înviorare, de la cerere la laudă. Într-un ritm maiestuos, Domnul Isus îl preamăreşte pe Tatăl Său, ca Loc de neasemuit adăpost. Îl înfăţişează pe Dumnezeu ca administrator al unei comori inepuizabile de bunătate pusă la dispoziţia copiilor Săi credincioşi. Tuturor celor care caută adăpost în El Domnul este gata să le reverse din belşug aceste comori, în prezenţa fiilor oamenilor. Prezenţa lui Dumnezeu este un loc unde sfinţii Săi aleşi se pot ascunde de urzelile răutăcioase ale omului. El este adăpostul total adecvat de ceea ce Knox numeşte „zgomotoasa dezbatere a lumii."

Recunoştinţă personală

Domnul Isus trăise experienţa minunatei demonstraţii a bunătăţii lui Dumnezeu când a fost înconjurat de duşmani din toate părţile, ca o cetate împresurată. În neliniştea Sa, I se părea că a fost părăsit cu desăvârşire de Iehova. Dar deşi a fost părăsit în acele trei ceasuri groaznice de pe cruce, totuşi Dumnezeu a auzit strigătul Său şi L-a înviat din morţi.

Iubiţi pe Domnul!

După ce a gustat dragostea lui Dumnezeu, Cristos îl iubeşte la rându-I şi pe bună dreptate consideră că toţi trebuie să-L iubească. Avem toate temeiurile sa ne bizuim pe Iehova, fiind pe deplin încredinţaţi că El îi va ocroti pe credincioşii Lui, răsplătindu-i, în schimb, cu pedeapsa ce o merită: răzvrătiţii aroganţi! Orice credincios care este confruntat cu sorţi potrivnici, cu situaţii aparent fără ieşire, poate astfel să rămână tare, plin de curaj şi de asigurarea deplină că nimeni nu a nădăjduit vreodată în Domnul în zadar, că nici unul din cei care şi-au pus încrederea în El nu a fost dezamăgit - nici unul măcar!

Iertat!

Fericirea constă în a fi iertat! Este o emoţie ce nu se poate descrie. Este sentimentul unei uriaşe eliberări, al unei despovărări extraordinare, al anulării datoriei, al cugetului care a dobândit, în sfârşit, odihnă. Vinovăţia a fost îndepărtată, conflictul e stins, păcătosul are în sfârşit pace! Pentru David aceasta a însemnat iertarea marii sale fărădelegi, acoperirea păcatului său, neimputarea vinovăţiei pentru nelegiuirea sa şi curăţirea duhului său de înşelăciune. Pentru credinciosul din zilele noastre aceasta înseamnă mai mult decât acoperirea păcatului său; acela era conceptul ispăşirii în VT. În epoca actuală credinciosul ştie că păcatele sale au fost îndepărtate cu desăvârşire şi îngropate pe veci în marea iertării lui Dumnezeu.

La Romani 4:7,8 apostolul Pavel citează Psalmul 32:1,2 pentru a demonstra că justificarea s-a făcut prin credinţă, fără fapte, chiar în perioada Vechiului Testament. Dar dovada constă nu atât în ceea ce spune David, cât în ceea ce nu spune. El nu se referă la omul neprihănit care dobândeşte sau merită mântuirea. El îl are în vedere pe păcătosul care a fost iertat. Şi el nu aminteşte nimic despre fapte, când descrie binecuvântarea omului iertat. Prin Duhul Sfânt Pavel deduce din asta că David descrie fericirea celui căruia Dumnezeu îi atribuie neprihănirea cu totul şi cu totul în absenţa faptelor (Romani 4:6).

În continuare istoria lui David este redată prin acorduri minore. După ce a săvârşit adulter cu Batşeba, punând la cale uciderea lui Urie, David a refuzat cu încăpăţânare să-şi mărturisească păcatul. Mai degrabă, a încercat să-l ascundă sub preş. Poate că a încercat să se împace cu gândul că „timpul vindecă toate lucrurile." Dar în refuzul său încăpăţânat de a se zdrobi, el lupta de fapt împotriva lui Dumnezeu şi împotriva propriilor sale interese supreme. În consecinţă, a devenit o epavă din punct de vedere fizic, încordarea neeliberată din duhul său răsfrângându-se negativ asupra sănătăţii sale. El şi-a dat seama că mâna lui Dumnezeu apăsa din greu asupra sa, blocându-l, zădărnicindu-i acţiunile, frustrându-l la fiecare pas. Nici un lucru nu-i mai ieşea, praful se alegea de toate. Mecanismul vieţii sale nu mai funcţiona, roţile dinţate nu se mai îmbinau. Zilele de altădată când trăia lipsit de griji erau de-acum din domeniul trecutului iar viitorul nu-i surâdea deloc, fiindu-i tot atât de neapetisant cum era pustiul arid.

După un an petrecut în această stare de nepocăinţă, David a ajuns în cele din urmă în punctul în care a fost dispus să rostească acele două cuvinte pe care Dumnezeu le aştepta de la el: „Am păcătuit!" După care toată povestea sordidă a ieşit la iveală ca un puroi. Acum nu mai era chip de intervenit cu operaţii cosmetice, cu circumstanţe atenuante sau cu scuze. David ajunge în fine să-i spună păcatului pe nume: „păcatul meu... fărădelegea mea... nelegiuirile mele." De îndată ce mărturiseşte, primeşte pe loc asigurarea că Domnul i-a iertat nelegiuirea păcatului său.

Experienţa sa din trecut când Domnul i-a răspuns la rugăciuni îi dă curajul de a se ruga ca toţi copiii lui Dumnezeu să demonstreze şi ei în acelaşi fel credincioşia lui Domnului. Cei care trăiesc în părtăşie cu Domnul vor fi izbăviţi în vremuri de strâmtorare. Şuvoiul de ape adânci nu-i va copleşi nicicând.

Cel care fusese atât de nepocăit acum este plin de căinţă, cu inima zdrobită. Pătruns de o adâncă recunoştinţă, el recunoaşte că Dumnezeu este locul său de adăpost, ocrotirea în vremuri de necaz şi Cel care-l înconjoară cu cântări de izbăvire.

Se ridică o întrebare în legătură cu versetele 8 şi 9, dacă cuvintele exprimate aparţin lui David sau Domnului. Dacă le interpretăm ca făcând parte din limbajul lui David, atunci ele ne amintesc, după cum s-a exprimat Jay Adam, că „răspunsul natural al iertării este de a-i ajuta pe alţii, împărtăşind propria ta experienţă şi ajutându-i concret pe alţii care trec prin necaz". Dacă adoptăm cealaltă variantă, atunci înseamnă că Domnul răspunde la închinarea lui David cu promisiunea că-l va călăuzi şi cu învăţământul privitor la necesitatea predării permanente. Este Tatăl care întinde o masă îmbelşugată pentru păcătosul căit, care revine acasă. El oferă călăuzire supravegheată pentru ca acesta să ştie pe ce cale s-o apuce în viitor, acordându-i sfaturi personale în privinţa tuturor deciziilor pe care urmează să le ia în viaţă. Nu fiţi ca un cal, adică nerăbdători s-o luaţi înainte, fără să fi primit comanda de a porni, sau ca un catâr, care refuză cu încăpăţânare să pornească, chiar atunci când i se porunceşte să se urnească din loc. Ambele animale au nevoie de zăbală şi de frâu care să le facă supuse şi ascultătoare. Credinciosul ar trebui să fie atât de sensibil la călăuzirea Domnului încât să nu trebuiască să i se aplice disciplina mai aspră a vieţii, pentru a-l readuce la linia normală.

Cât priveşte pe David, omul neprihănit are de toate, în comparaţie cu cel rău. Nu există nici o comparaţie între cei doi. De multe necazuri are parte cel rău. Dar credinciosul smerit este înconjurat de îndurarea Domnului. Prin urmare, este cât se poate de nimerit ca cel neprihănit să se bucure în Domnul şi să strige de bucurie.

O cântare nouă

Pare să existe o legătură indubitabilă între primul verset al acestui psalm şi ultimul verset al celui precedent. În ambii psalmi scriitorul îi îndeamnă pe cei drepţi să se bucure în Domnul. Dar psalmul acesta dezvoltă tema, spunându-ne de ce este nimerit pentru cei drepţi să-L laude pe El.

Se cuvine să notăm că nu se pomeneşte aici nimic despre duşmanii activi, despre persecuţii sau strâmtorări. Mai degrabă, avem de a face cu o scenă paşnică, Israelul locuind în siguranţă, iar Domnul fiind recunoscut ca Suveran universal. Astfel Psalmul aparţine începutului împărăţiei lui Cristos, când asuprirea Neamurilor va fi fost sfărâmată iar necazul lui Iacov se va fi sfârşit.

Chemarea Israelului la închinăciune este lansată în primele şapte versete, după care este adresată Neamurilor în versetul 8. Lauda este atât de minunată şi de copleşitoare încât în acest scop se va utiliza cel mai ales şi mai dulce acompaniament instrumental posibil: harpa şi un instrument cu zece coarde.

Noua cântare este cântarea, de răscumpărare, care survine după iertarea păcatelor (Psalmul 32) şi este a tuturor acelora care au fost curăţiţi în sângele scump al lui Cristos. Dar cântarea aceasta va fi intonată într-un mod cu totul şi cu totul deosebit de Israelul răscumpărat la începutul Mileniului (Apocalipsa 14:3).

Noua cântare celebrează cuvântul Domnului şi toată lucrarea Lui. Cuvântul Lui este cu desăvârşire adevărat şi drept, neschimbător şi demn de încredere. Toate lucrările Sale se fac în credincioşie. Lucrul acesta se poate vedea în cadrul creaţiei - „vremea semănatului şi secerişului, frigul şi căldura, iarna şi vara, ziua şi noaptea" (Geneza 8:22). Apoi se vede în providenţă. „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi după planul Său" (Romani 8:28). Şi se mai vede în răscumpărare - „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept să ne ierte păcatele noastre şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (1Ioan 1:9).

Dumnezeu nu este doar drept şi credincios, susţinând neprihănirea şi dreptatea, ci, în plus, dovezile bunătăţii Domnului sunt pretutindeni.

Măreţia lui Dumnezeu se vede în faptul că El a creat cerurile şi oştirea de stele fără să fi cheltuit o energie mai mare decât aceea de rostire a cuvântului energizant. A procedat aşa cu aceeaşi uşurinţă cu care El a mărginit oceanele la hotarele lor rânduite. Unii văd în aceste două rostiri o referire poetică voalată la Israel, ca stelele cerului (Geneza 15:5) şi la naţiunile neevreieşti ca marea zbuciumată, aduse în sfârşit sub control de Domnul Isus la a doua Sa venire.

În orice caz, Dumnezeu este atât de mare încât întreaga omenire ar trebui să se proştearnă cu reverenţă înaintea Sa, manifestând cel mai profund respect faţă de El. Cuvântul Său a fost energia sonoră care a devenit materie. Prin porunca Sa întreaga creaţiune a luat fiinţă.

De-a lungul întregii istorii, naţiunile necredincioase au colaborat pentru a se opune lui Dumnezeu şi a-i ruina pe copiii Săi. Dar, după cum s-a exprimat Burns, „Cele mai bune planuri ale oamenilor şi şoarecilor sunt sortite eşecului din capul locului" sau, cum ne-am exprima noi, adesea o iau razna! Dumnezeu va zădărnici, în cele din urmă, până şi cele mai inteligente planuri urzite de cei ce I se opun. Nimic nu poate stăvili împlinirea planurilor Sale. Întotdeauna El va avea ultimul cuvânt şi tot ce hotărăşte El să facă se va împlini!

Prin urmare, cărarea care duce la binecuvântare îşi are temelia în cooperarea cu Dumnezeu. Fericită este naţiunea care îl recunoaşte pe Iehova ca Dumnezeul său. Acesta este poporul pe care El l-a ales ca moştenire a sa.

Privind din cer, Domnul are o vedere perfectă asupra întregii omeniri. Nimic nu-I scapă. El vede tot ce se face şi - ceea ce este şi mai important - El cunoaşte gândurile şi intenţiile fiecărei inimi. El îi vede pe unii care luptă cu arme fireşti - şi râde de nechibzuinţa lor. Ei se bizuiesc pe armată, pe marina lor militară şi pe forţele aeriene, în loc să se bizuiască pe Dumnezeul cel viu. Când vor învăţa ei oare ca nici cea mai grozavă cavalerie nu poate să le aducă biruinţă?

Dumnezeu îi vede şi pe cei ce se încred în El pentru a fi mântuiţi şi se bizuiesc pe îndurarea Lui, ca să li se împlinească nevoile. Aceştia sunt cei care îi sunt plăcuţi Lui. El îi priveşte cu cea mai mare bunăvoinţă pe aceştia.

Nu există nici o îndoială când e vorba de a stabili din ce categorie fac parte psalmistul şi oamenii săi. Ei se încred în Iehova, ca ajutorul şi ocrotitorul lor. Ei au găsit adevărata fericire în faptul de a-şi pune toată încrederea în numele Său sfânt. Tot ce cer aceştia este să poată continua să se bucure de lumina binecuvântată a iubirii Sale statornice, pe măsură ce continuă să se bizuiască numai şi numai pe El.

Mântuirea de păcat este un dar de o valoare atât de mare încât ar trebui să ne determine să-I mulţumim zi şi noapte, din toată inima, Celui care ne-a dat acest dar minunat! Dacă ar fi să-L binecuvântăm pe Domnul tot timpul, tot nu ar fi de ajuns. Dacă lauda Lui ar fi în permanenţă pe buzele noastre, tot n-am putea epuiza subiectul. Nici o limbă omenească nu va putea să-I mulţumească îndeajuns lui Dumnezeu, de-a lungul întregii veşnicii.

Cel convertit se laudă în Domnul - nu cu propriul său caracter sau cu realizările sale. Când înţelegem evanghelia harului, ne dam seama că noi suntem cei care am săvârşit toate păcatele, iar Cristos este cel care a săvârşit toată mântuirea. Prin urmare, lauda noastră trebuie să fie numai în El. Dacă cei care se află încă sub robia păcatului vor auzi şi vor lua seama la mărturia noastră despre faptul că mântuirea este disponibilă pentru toţi şi că este absolut gratuită, se vor trezi şi vor constata cu bucurie că şi pentru ei mai este nădejde.

Sufletul bine mântuit nu se mulţumeşte să se bucure de răscumpărare în particular, izolat de alţii. Ci, dându-şi seama că este un subiect atât de sublim, cheamă întreaga frăţietate să-L preamărească pe Domnul împreună cu el şi să înalţe împreună numele Său. Unii căsătoriţi comandă verighete inscripţionate cu acest mesaj.

Când Duhul lui Dumnezeu începe să cerceteze sufletul păcătosului, îi sădeşte instinctul divin de a-L căuta - pe Domnul. Abia mai târziu îşi dă seama păcătosul salvat că Domnul a fost acela care L-a căutat pe el, şi nu invers! După cum se exprimă cântarea:

L-am căutat pe Domnul şi după aceea am aflat că

El mi-a îmboldit sufletul să-L caut, tot timpul.

El căutându-mă pe mine; Nu eu Te-am găsit, iubite Mântuitor,

Ci Tu m-ai găsit pe mine. - Anonim

Totuşi, când Îl căutăm, El răspunde, izbăvindu-ne din toate temerile noastre - din teama de necunoscut, de ce poate să ne aducă ziua de mâine, eliberându-ne de frica că vom muri cu păcatele nemărturisite şi neiertate, de frica că am putea sta într-o zi. Înaintea lui Dumnezeu, la judecata de la Marele Tron Alb. Când ne punem încrederea în Cristos ca Domn şi Mântuitor, auzim aceste cuvinte de achitare rostite de El: „Păcatele îţi sunt iertate. Du-te în pace!"

Dar această mântuire nu este un bun particular, aparţinând exclusiv unei anumite persoane, ci este disponibilă pentru toţi. Toţi cei care privesc la Cristos cu credinţă se luminează de bucurie - devin radianţi. Frunţile se descreţesc, încruntările se transformă în zâmbete de

bucurie iar deprimarea şi disperarea fac loc desfătării. Nici unul din cei care îşi încredinţează viaţa Domnului nu va fi nicidecum dezamăgit. El nu poate lăsa neîmplinită inima care se încrede în El.

Noi venim la El în sărăcia noastră, plini de zdrenţe, acoperiţi de ocară şi neputinţă, mărturisindu-ne din toată inima incapacitatea de a ne procura singuri mântuirea. Ne punem toată încrederea în El şi rostim împreună cu poetul:

Vin cu mâna goală,

Agăţându-mă cu toată fiinţa de crucea Ta.

Domnul aude strigătul nostru. Sărăcia noastră apelează la resursele Sale nelimitate. El Se coboară şi ne salvează din toate necazurile noastre - din păienjenişul de păcat pe care l-am ţesut cu propriile noastre mâini.

Credinciosul nu este doar salvat, ci şi păzit şi ocrotit. Îngerul Domnului, adică Domnul Isus Cristos însuşi, îndeplineşte rolul de garnizoană care îi înconjoară şi-i apără pe cei ce se tem de El, izbăvindu-i din toate primejdiile, văzute şi nevăzute. Nici una din oile Sale nu poate pieri niciodată (Ioan 10:28).

Cei care-L cunosc pe Mântuitorul doresc cu ardoare să-L împărtăşească şi altora. Asemenea celor patru leproşi din Samaria, ei spun: „Nu procedăm corect. Aceasta e o zi de veşti bune, iar noi tăcem şi nu deschidem gura" (2 Regi 7:9, Biblia Amplificată). Şi astfel evanghelistul exclamă bucuros: „O, gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul. Binecuvântat este omul care se încrede în El!"

Aceasta este invitaţia autentică, urgentă pe care o lansăm celor neconvertiţi. Putem veni cu raţionamente, argumente, putem recurge la logică, aducând în sprijinul argumentaţiei noastre probe creştine, dar, în ultimă instanţă, omul respectiv trebuie să se convingă personal, să guste şi să vadă cât este de bun Domnul, cum spune şi G. Campbell Murdoch:

Putem prezenta argumente despre Dumnezeu, în legătură cu existenţa Sa, adăugând probele extreme pe care ni le furnizează universul şi providenţa. Dar abia atunci când dragostea şi prezenţa Sa ne ating inima îl vom putea cunoaşte cu adevărat, în bunătatea Sa inexprimabil de mare.

Apoi urmează invitaţia adresată celor convertiţi. Este chemarea la viaţa de credinţă. Sfinţii sunt invitaţi să umble prin credinţă, nu prin vedere, şi să trăiască în experienţa lor personală promisiunile împlinite ale lui Dumnezeu că le va purta de grijă în chip minunat, miraculos şi abundent. Este exact mesajul textului de la Matei 6:33: Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra.

Deşi puii de leu (Unii cărturari sunt de părere că în loc de „puii de lei" ar trebui să citim „cei ce-L tăgăduiesc pe Dumnezeu," dar sensul versetului rămâne neschimbat.) duc uneori lipsă de hrană şi suferă de foame, cei ce-L caută pe Domnul nu vor duce lipsă de nici un lucru bun, căci Domnul nostru Isus Cristos este Cel care în chip minunat ne poartă de grijă, ne acoperă nevoile în orice situaţie.

Harul lui Dumnezeu nu numai că ne salvează, ne păzeşte şi ne acoperă nevoile, ci ne şi învaţă. Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toţi oamenii s-a arătat şi ne învaţă că, tăgăduind nelegiuirea şi poftele lumeşti, să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Cristos. El S-a dat pe Sine însuşi pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege şi să-Şi curăţească un popor care sa fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune (Tit 2:11-14).

Aşadar aici psalmistul le oferă instrucţiuni practice fiilor săi, să înţeleagă ce constituie frica de Domnul.

1. O limbă adusă sub control, ţinută în frâu - una care este liberă de răutate şi de înşelăciune.

2. O umblare detaşată - separată de rău şi alipită cu totul de faptele bune.

3. O dispoziţie paşnică - cum s-a exprimat apostolul Pavel: „Dacă este posibil, cât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii" (Romani 12:18).

Petru afirmă la 1 Petru 3:9: „Ştiind că aţi fost chemaţi la această [binecuvântare a altora], ca să moşteniţi o binecuvântare." Apoi el citează versetele 12-16a din Psalmul 34, pentru a ranforsa învăţătura sa potrivit căreia nu trebuie să întoarcem rău pentru rău şi nu trebuie să batjocorim când suntem batjocoriţi, ci mai degrabă trebuie să binecuvântăm. Binecuvântarea este bunăvoinţa Domnului. Ochii Săi sunt îndreptaţi asupra celor neprihăniţi şi urechile Sale sunt deschise la strigătul lor (Psalmi 34:15).

Citând versetul 16, Petru s-a rezumat la prima parte:

Faţa Domnului este împotriva celor care fac răul.

El nu a mai citat restul versetului, care spune: ca să le şteargă amintirea de pe pământ.

Prima parte a versetului este adevărată şi valabilă în orice epocă. A doua parte se va împlini când Domnul Isus Cristos va reveni pe pământ ca Rege al regilor.

Cei neprihăniţi au privilegiul nespus de mare de a fi primiţi pe loc, instantaneu, în audienţă la Domnul. El îi ascultă de fiecare dată când strigă aceştia şi-i izbăveşte din toate necazurile. Barnes face aici următorul comentariu: „Nimeni nu a apreciat îndeajuns privilegiul incomensurabil de mare de a ni se permite să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu, prin rugăciune."

Înainte de a părăsi versetul 17, trebuie să observăm că Domnul nu ne izbăveşte de necazuri, ci ne izbăveşte din necazuri. Cu alte cuvinte, credincioşii nu sunt imuni la necazuri, dar când trec prin ele, au un Izbăvitor Atotputernic! În asta constă deosebirea esenţială.

Domnul ştie cum să Se împotrivească celor mândri, dar nu se poate împotrivi unei inimi frânte şi căite. El Se face accesibil celor cu inima zdrobită şi e totdeauna gata să-i scape pe cei cu duhul zdrobit.

Cum am arătat, cei neprihăniţi au şi ei parte de multe suferinţe. Poate că vom constata într-o zi că am avut mai multe suferinţe şi încercări decât cei necredincioşi. Dar cel puţin toate necazurile noastre se mărginesc la viaţa aceasta. Mai mult, noi nu suntem lăsaţi să purtăm singuri aceste necazuri, deoarece Prietenul nostru etern este mereu lângă noi. Avem asigurarea izbăvirii complete şi finale din suferinţe prin învierea Domnului Isus. Pentru ca El a înviat din morţi, şi noi vom învia într-o zi, fiind eliberaţi pe veci de păcat, de boli, de întristări, de suferinţă şi de moarte!

Dar chiar şi în moarte, Domnul ocroteşte trupurile sfinţilor Săi: Toate oasele i le păzeşte; Nici unul din ele nu este zdrobit.

Versetul acesta a fost împlinit literal la moartea Domnului nostru: Când au venit la Isus şi au văzut că murise, nu I-au zdrobit fluierele picioarelor.... Acestea s-au întâmplat ca să se împlinească Scriptura: „Nici unul din oasele Lui nu va fi zdrobit." (Ioan 19:33,36).

În aceasta, desigur, Domnul nostru a fost antitipul perfect al mielului pascal, despre care s-a scris: Să nu zdrobiţi vreun os (Exod 12:46).

Ultimele două versete ale Psalmului depind de cuvântul condamnat. Cât priveşte pe cei răi, nenorocirile îi vor coborî în mormânt. Da, ei vor fi condamnaţi. Dar slujitorii lui Iehova îl au pe Cel care le răscumpără sufletul şi nici unul din cei care se încred în El nu va fi condamnat! Slavă Domnului, nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus! (Vezi Romani 8:1).

Cine ne va mai condamna acum?

Întrucât Cristos a murit şi a înviat, fiind acum în cer,

Ca să pledeze cauza noastră la dreapta Iubirii,

Cine ne va mai condamna acum? - Horatius Bonar

Şi astfel credinciosul este mântuit, păzit şi pe deplin satisfăcut, în timp şi în eternitate. Ce lucru minunat este să fii născut din nou! Acesta este mesajul pe care ni-l transmite Psalmul 34.

Prieteni care au devenit trădători

Recurgând la imaginaţia sa nevinovată, David îl cheamă pe Dumnezeu să Se înarmeze cu o cantitate apreciabilă de arme şi să Se ocupe drastic de cei ce s-au declarat prietenii lui David, dar care în cele din urmă s-au dovedit a fi inamicii săi înverşunaţi. Psalmistul ar dori ca Domnul să ia asupra Sa scutul şi pavăza şi să treacă. Ia acţiune, azvârlind suliţa cu precizie, după care să-i spună lui David: „Voi avea Eu grijă de ei şi voi fi Salvatorul tău."

Ar fi un act de dreptate binemeritată dacă aceşti ucigaşi ar fi făcuţi de ruşine şi acoperiţi de ocară, uneltirile lor fiind zădărnicite şi nimicite. Ar fi de asemenea un act perfect drept şi legitim ca ei să devină total neputincioşi, ca pleava luată de vânt, izgoniţi fără încetare de îngerul Domnului (respectiv Domnul Isus Cristos într-una din apariţiile Sale anterioare încarnării). Da, ar fi o răsplată binemeritată ca drumul lor să fie întunecos şi lunecos, fiind urmăriţi de îngerul Domnului.

Ei nu au avut nici un motiv legitim de a unelti împotriva psalmistului, de a fi încercat să-l prindă în laţ, ca pe un animal sălbatic. Acum se cuvine ca Domnul să-i lovească năprasnic, să-i prindă în laţul întins de ei!

Atunci David se va bucura în Domnul, celebrând mântuirea Sa. Cu toată fiinţa va recunoaşte pe Domnul ca cel neasemuit de puternic, ce-i salvează pe cei lipsiţi de apărare, când aceştia sunt confruntaţi cu forţele superioare ale inamicului, da, venind în ajutor neajutoraţilor şi sărmanilor când sunt încolţiţi de prădător.

Pentru a înţelege implicarea psalmistului la un nivel emoţional profund, trebuie să ţinem cont de faptul că oamenii aceştia care depun acum mărturie împotriva lui au fost cândva prietenii lui. Ei îl ponegresc şi-l acuză de lucruri despre care el nu are nici o cunoştinţă. În pofida bunătăţii manifestate faţă de ei, el este tratat de ei cu ură. Nici nu e de mirare că psalmistul se simte dezolat! Când erau ei bolnavi, alta era situaţia! David fusese întristat din pricina lor şi se purtase cu mărinimie, neputând nici mânca din această cauză. Cu capul plecat în semn de întristare, el se rugase pentru ei încontinuu - aşa cum s-ar fi rugat pentru oricare alt prieten sau frate intim. Jalea lui fusese adâncă, ca şi când ar fi jelit moartea mamei sale.

Dar când l-a lovit pe David nenorocirea şi calamitatea, oamenii aceştia au jubilat de bucurie. S-au ridicat în bloc să-l acuze. Au adus oameni de nimic de pe stradă ca să-l ponegrească încontinuu cu un potop de acuze. Cu multă impertinenţă, l-au batjocorit în ritm tot mai ameţitor, rânjind şi arătându-şi colţii, plini de ură. Experienţa psalmistului ne duce cu gândul la acele clipe când Domnul Isus Se afla înaintea lui Pilat din Pont sau a lui Irod; multe din afirmaţiile cuprinse în aceste versete se aplică la ceea ce a îndurat El.

Cât timp va mai putea privi Domnul aici jos pe pământ, văzând cumplita nedreptate, fără să intervină? Da, a venit timpul să sară în apărarea celui nevinovat, scăpându-l din mâna vrăjmaşilor săi şi salvându-i viaţa-i scumpă din ghearele acestor lei cu chip uman.

Ce denaturare a justiţiei ar fi dacă cei ce-l duşmănesc fără pricină pe David ar fi lăsaţi să se poată bucura de căderea sa şi să-şi facă cu ochiul, trăgând concluzia că au triumfat! Ei nu doresc pacea. Tot ce vor este să scornească neadevăruri împotriva cetăţenilor cumsecade, ce respectă legile. Ori de câte ori observă cea mai mică scăpare sau alunecare, strigă: „Aha, aha! N-am spus noi că aşa se va întâmpla? Te-am prins asupra faptei, te-am văzut!"

Dar şi Tu, Doamne, ai văzut. Ai observat toată situaţia aceasta încâlcită. Nu Te îndepărta, Doamne, nu te retrage! Nu fi departe de mine! Este timpul să Te ridici şi să treci la acţiune energică, pentru a mă ocroti şi a-mi apăra cauza dreaptă. Tânjesc de dor, Doamne, să văd cum mă vei răzbuna. Căci Tu întotdeauna faci ceea ce este drept şi le răstorni planurile prin care încercau să mă ducă la ruină. Nu-i lăsa, Doamne, să triumfe, să poată zice că şi-au văzut dorinţa împlinită, că au reuşit să mă sfâşie!

O, Doamne, ai Tu grijă ca cei ce se bucură să mă vadă căzând să fie făcuţi de ocară. Umple-i de ruşine şi dezonoare pentru obrăznicia cu care s-au purtat faţă de mine.

Dar lasă Doamne ca toţi ce speră că în final voi fi achitat să aibă motive să strige de bucurie şi veselie şi să zică neîncetat: „Mărit să fie Domnul." Să poată depune mărturie că Tu eşti cu adevărat un Domn minunat, pentru că îţi găseşti toată plăcerea în cei ce Te slujesc. Limba mea nu va tăcea, ci va spune tuturor încontinuu despre dreptatea Ta, despre faptul că eşti vrednic de laudă, Doamne!

Păcat mare, Dumnezeu şi mai mare

Un oracol al inimii lui David ne prezintă o imagine vie a fărădelegii celor răi. Păcătosul renunţă la orice frică de Dumnezeu pe care ar fi putut-o avea. El se flatează singur, afirmând că infracţiunile sale nu pot fi dovedite, el neputând fi astfel pedepsit. Vorbirea sa este plină până la saturaţie de răutate şi înşelăciune. El dispreţuieşte viaţa celui care trăieşte onorabil şi respectă legile. Când ar trebui să doarmă, stă treaz, uneltind fapte rele, după care trece la acţiune, punându-le intenţionat în practică, răspunzând bucuros la îndemnurile celor răi de a li se alătura în comiterea de păcate.

În contrast marcant cu depravarea unui atare păcătos sunt desăvârşirile Domnului. Îndurarea Lui, de pildă, se înalţă până la ceruri. Barnes scrie:

Este foarte elevată: până la ceruri, mai presus de cel mai înălţător obiect pe care-l poate concepe omul. Ideea avută în vedere aici nu este aceea că îndurarea lui Dumnezeu se manifestă în cer nu că ar avea obârşia în cer (deşi aşa este), ci mai degrabă faptul că este de natura cea mai elevată, mai presus de tot ce pot concepe oamenii.

Credincioşia lui Dumnezeu ajunge până la nori, adică este nemărginită, incomensurabilă, cum spune şi A. W. Pink: Ce cuvânt minunat este acesta: „Credincioşia Ta ajunge până la nori." Cu mult mai presus de puterea noastră de a pricepe este credincioşia neschimbătoare a lui Dumnezeu. Tot ce ţine de Dumnezeu este măreţ, vast, incomensurabil. El nu uită niciodată, nu dă greş niciodată, nu se poticneşte, nu-Şi calcă nicicând cuvântul. Domnul Şi-a împlinit fiecare promisiune pe care a făcut-o, fiecare profeţie pe care a rostit-o. El va duce la îndeplinire fiecare din clauzele legământului şi fiecare ameninţare, pentru că „Dumnezeu nu este om, ca să mintă; nici fiul omului, ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a promis, oare nu va împlini? (Numeri 23:19). Prin urmare, credinciosul exclamă: „Îndurările Sale nu dau greş; ele se înnoiesc în fiecare dimineaţă: mare este credincioşia Ta!" (Plângerile lui Ieremia 3:22, 23).

Neprihănirea lui Dumnezeu este ca munţii falnici pe care El i-a creat - stabilă, statornică, de neclintit, total fiabilă. Te poţi bizui întotdeauna pe Dumnezeu, fiind încredinţat că va face ceea ce este bun şi drept. Lucrul acesta a fost demonstrat în chip desăvârşit la cruce. Neprihănirea lui Dumnezeu reclamă ca păcatul să fie pedepsit. Dar dacă ar fi să fim pedepsiţi după păcatele noastre, am pieri pe veci. De aceea, binecuvântatul Fiu al lui Dumnezeu a luat păcatele noastre asupra Sa. Atât de neînduplecată este neprihănirea lui Dumnezeu încât atunci când a văzut El păcatele noastre aşezate asupra Fiului Său fără păcat, Şi-a revărsat toată judecata Sa asupra Lui. Acum Dumnezeu are temeiul neprihănit de pe care poate să-i salveze pe păcătoşii neconvertiţi - plata a fost achitată de un înlocuitor vrednic.

Neprihănirea desăvârşită a lui Dumnezeu se reflectă în sângele Mântuitorului.

În crucea lui Cristos vedem Neprihănirea lui Dumnezeu, însoţită de harul minunat.

- Albert Midlane

Judecăţile lui Dumnezeu sunt o mare adâncime. Asta înseamnă că decretele Sale, deciziile, gândurile şi planurile Lui sunt neasemuit de profunde, complexe şi înţelepte. Când a contemplat acest atribut al lui Dumnezeu, Pavel a exclamat: „O, adâncul bogăţiei înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui! (Romani 11:33).

„O Doamne, Tu susţii şi oamenii, şi animalele." Aici este vorba despre o salvare vremelnică, adică providenţa lui Dumnezeu prin ocrotirea pe care o acordă creaturilor Sale. Gândiţi-vă la tot ce implică grija Sa pentru atâtea fiinţe umane şi atâtea animale, păsări şi peşti. Cât despre om, Dumnezeu îi numără chiar şi firele de păr din cap. Iar despre vrabia cea neînsemnată ni se spune că nici una nu cade la pământ fără ştiinţa Tatălui nostru ceresc!

Nimic din viaţa omului nu este mai de preţ decât bunătatea lui Dumnezeu. Este eternă, suverană, nemărginită, fără cauză şi neschimbătoare. Şi nimic nu-l poate despărţi pe copilul lui Dumnezeu de ea. În 1743 John Brine scria următoarele: Nici o limbă nu poate exprima pe deplin nemărginirea dragostei lui Dumnezeu, după cum nici o minte nu poate s-o priceapă, căci ea „întrece orice cunoştinţă" (Efeseni 3:19). Cele mai elevate idei pe care poate să le conceapă mintea mărginită a omului în legătură cu dragostea Divină sunt infinit inferioare adevăratei sale naturi. Nici chiar cerul nu este atât de departe de pământ pe cum este bunătatea lui Dumnezeu mai presus de cele mai avansate concepţii pe care noi suntem în stare să le formulăm referitor la ea. Este un ocean ale cărui valuri se înalţă mai presus de toţi munţii opoziţiei în cei care formează obiectul ei. Este izvorul din care purcede tot binele necesar pentru toţi cei ce sunt interesaţi de ea.

De aceea copiii oamenilor găsesc adăpost la umbra aripilor Sale. Din nefericire, nu toţi oamenii se pot bucura de ocrotirea plină de iubire a lui Dumnezeu. Dar acest privilegiu stă la dispoziţia tuturor şi oameni din toate naţiunile, clasele sociale, şi culturile existente au găsit odihnă, înviorare şi siguranţă sub aceste neasemuite aripi.

Nu numai că găsim acolo ocrotire, ci şi deplina împlinire a tuturor nevoilor. „Se satură din plin de belşugul casei Tale şi-i adapi din şuvoiul desfătărilor Tale." Ce bucate s-ar putea compara cu cele din casa Domnului, sub aspectul calităţii şi cantităţii? Dar al desfătărilor? După cum scoate în evidenţă F. B. Meyer, Dumnezeu dă întristările cu ceaşca, dar desfătările din belşug, ca apele unui fluviu!

În Cristos se găseşte izvorul vieţii. „În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor'" (Ioan 1:4). În lumina aceasta vedem noi lumina. După cum lumina naturală pune în evidenţă lucrurile, dezvăluindu-le adevărata formă, tot aşa lumina lui Dumnezeu ne învredniceşte să vedem lucrurile aşa cum le vede El. Ne ajută să ne formăm impresia corectă despre realităţile spirituale, despre lume, despre alţii şi despre noi înşine. Marele peisagist francez Corot a făcut următoarea afirmaţie: „Când mă găsesc într-unul din locurile pitoreşti, ale naturii, mă mânii pe tablourile mele". Deşi în studio era încântat de ele, artistul se simţea smerit în faţa gloriei naturii. Judecându-ne în lumina lumii, nu ne este prea greu să găsim motive pentru a resimţi o satisfacţie personală. Dar a ne judeca în lumina Domnului, a ne măsura după standardul Divin înseamnă a ne face de ruşine mândria noastră. (Spicuiri Alese)

După ce a escaladat vârfurile Himalaiene ale perfecţiunilor lui Dumnezeu, fiul lui Isai revine în valea nevoii umane şi se roagă să fie ocrotit în continuare de cei răi. Versetul 11 explică versetul 10. Modul în care îl roagă David pe Dumnezeu să continue să-Şi arate bunătatea şi izbăvirea

este prin oprirea piciorului oamenilor aroganţi de a-l mai călca în picioare şi stoparea mâinii celor răi de a-l mai izgoni.

Rugăciunea sa este ascultată. Credinţa îl învredniceşte pe psalmist să vadă căderea celor răi, dar ridicarea celor neputincioşi.

Adevărata Pace

David a avut de suferit destule în viaţa sa de pe urma oamenilor răi şi lipsiţi de scrupule. Acum la bătrâneţe, el oferă câteva sfaturi despre modul cel mai adecvat în care trebuie să reacţionăm când devenim victima uneltirilor celor răi şi a limbii lor pline de venin.

Mai întâi, nu trebuie să ne frământăm din pricina răufăcătorilor, întotdeauna ne paşte pericolul de a nu dormi, gândindu-ne în pat la ce ni s-a întâmplat, parcurgând filmul întregului episod, atât de dureros pentru noi. Mai întâi, ne gândim la tot ce au spus şi au făcut ei, apoi analizăm ce le-am răspuns noi, părându-ne rău că nu am găsit nişte cuvinte mai dure pe care să le azvârlim împotriva lor. Curând sucurile noastre gastrice s-au transformat în acid sulfuric şi uite-aşa nu putem închide un ochi toată noaptea, întorcându-ne de pe o parte pe alta! Toată această frământare nu face altceva decât să ne vatăme pe noi înşine, neducând la nimic bun. Singura soluţie este să încetăm de a ne mai frământa!

Indiferent ce am mai face, un lucru nu avem voie să-l facem: Nu ne este permis să-i invidiem pe cei răi! Pentru că pământul, viaţa de aici este singurul rai de care vor avea parte. Curând coasa retribuţiei îi va secera şi toate carierele extraordinare pe care si le-au clădit se vor ofili.

Până aici a fost latura negativă a lucrurilor - adică ce nu trebuie să facem: să nu ne frământăm, să nu ne agităm din pricina lor şi să nu jinduim ce au ei, să nu dorim să fim în locul lor. În latura pozitivă, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne încrederii în Domnul şi să facem binele. Această încredere nu echivalează cu un optimism nefondat, aerian, cum că toate vor reuşi de minune. Mai degrabă, este o bizuire profundă şi necurmată pe Dumnezeu, care a promis că-i va pedepsi pe cei răi şi-i va răsplăti pe cei neprihăniţi. Cuvântul Său nu poate da greş. Cei drepţi vor locui cu adevărat în ţară şi se vor bucura de siguranţă. Indiferent cât de aprige ar fi atacurile unor demoni sau ale unor oameni, nici o oiţă a lui Cristos nu va pieri niciodată (Ioan 10:27-29). Tuturor celor care se încred în Cristos li se garantează o locuinţă în casa Tatălui (Ioan 14:1-6).

John Wesley a trimis odată un ajutor financiar unui prieten al sau, predicator, pe nume Samuel Bradburn. Pe lângă bancnota de cinci lire, a inserat în plic şi un bileţel cu următorul mesaj: „Dragă Sammy: «Încrede-te în Domnul şi fă binele; aşa vei locui în ţară şi vei fi hrănit cu adevărat.» Răspunzând printr-o scrisoare de mulţumire, Bradburn a spus: „Adesea am contemplat frumuseţea acestui pasaj din Scriptură, citat în scrisoarea ta, dar trebuie să mărturisesc că niciodată nu mi-a fost dat până acuma să văd o expunere atât de utilă a textului ca cea din nota ta."

Dar să zicem ca ai simţit o mare dorinţă de a desfăşura o anumită slujbă pentru Domnul. Şi eşti încredinţat că El te-a îndemnat să faci acest lucru, singura ta dorinţă fiind aceea de a-L slăvi. Dar un inamic feroce ţi s-a împotrivit la tot pasul, blocând lucrarea ta şi căutând s-o zădărnicească prin toate mijloacele. Ce vei face în asemenea caz? Răspunsul este că te vei desfăta in Domnul, ştiind că la timpul rânduit de El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima. Nu e nevoie să răspunzi la atacuri. „Bătălia nu e a voastră, ci a lui Dumnezeu" (2 Cronici 20:15). „Domnul va lupta pentru voi iar voi veţi tăcea" (Exod 14:14).

Sau poate că ai fost citat greşit, ai fost acuzat pe nedrept sau defăimat.

Dacă ar fi măcar un sâmbure de adevăr în ele, poate că aceste acuzaţii nu te-ar durea atât de mult. Dar tu ştii că ele sunt total neadevărate, spuse din răutate. Ce vei face? Încredinţează-I întreaga chestiune Domnului. Lasă-I Lui întreaga povară. Dă-I voie să acţioneze El în numele tău şi în interesul tău şi atunci vei fi pe deplin îndreptăţit, El apărându-ţi cauza, scoţându-te nevinovat în faţa tuturor, după cum spune şi Barnes: Daca eşti vorbit de rău, dacă îţi este atacat caracterul şi pentru o vreme se pare că te afli sub un nor, dacă ai fost acoperit cu reproşuri izvorâte din vicleşugurile celor răi, aşa încât nu poţi să le dai un răspuns - ei bine, dacă în acest caz îi vei încredinţa lui Dumnezeu cazul tău, El îţi va proteja caracterul şi va face să se risipească norii, tuturor fiindu-le limpede că în legătură cu caracterul tău şi cu motivaţia care a stat la baza conduitei tale situaţia este la fel de luminoasă ca lumina soarelui pe cerul lipsit de nori.

După ce I-ai încredinţat Domnului calea ta, pasul următor este să te odihneşti în El. Întrucât El îţi poartă povara, nu mai e nevoie s-o porţi şi tu. Dar din păcate prea de multe ori procedăm exact aşa. Şovăind, depunem grijile noastre la picioarele Sale, pentru ca apoi în clipa următoare să le luăm din nou în spinare.

Voia lui Dumnezeu este ca eu în fiecare zi

Asupra Lui să arunc îngrijorarea mea.

El mă roagă de asemenea să nu-mi părăsesc încrederea.

Dar eu sunt atât de nechibzuit, încât

Când sunt luat prin surprindere,

îmi părăsesc încrederea,

Purtându-mi singur toate grijile.

-T. Baird

„Şi aşteaptă-L cu răbdare." Observaţi cum ni se spune de repetate ori că resursa credinciosului este în Domnul: Încredere în Domnul (v. 3). Găseşte-ţi desfătarea în Domnul (v. 4). Încredinţează-ţi calea Domnului (v. 5). Odihneşte-te în Domnul (v. 7a). Aşteaptă-L cu răbdare pe El (v. 7b).

Uneori ne este cel mai greu să facem aşa. Suntem cei mai deficitari la capitolul aşteptare! Dar credinţa adevărată aşteaptă, încrezătoare că Dumnezeu este în stare să facă ceea ce a promis (Romani 4:21). Pentru a doua oară David spune: „Nu te frământa...." De ce se repeta îndemnul? Fireşte, pentru a sublinia această idee. Chiar după ce am luat hotărârea că nu ne vom supăra pentru felul în care am fost trataţi,

adesea mergem înapoi şi scormonim din nou întreaga chestiune, întorcând-o iarăşi pe toate feţele în mintea noastră. Numai că o atare acţiune este în detrimentul nostru, ba chiar primejdioasă. Chiar dacă acel om rău prosperă pe calea sa - chiar dacă reuşeşte să-şi vadă împlinirea planurilor sale rele - creştinul nu trebuie să se lase tulburat, nu are voie să permită emoţiilor sale să se aprindă, nu-i este îngăduit să se mânie, să se umple de resentimente, de răutate sau de ură. Dacă ne vom complace în aceste atitudini, în cele din urmă ele vor conduce la cuvinte şi acţiuni tăioase. În acest punct noi înşine vom fi devenit răufăcători.

Va veni ziua când toate nedreptăţile pământului vor fi îndreptate. Atunci răufăcătorii vor fi nimiciţi iar sfinţii încrezători în Domnul vor intra în posesia tuturor binecuvântărilor pe care le-a promis El. Nu peste mult timp cei răi vor părăsi scena, vor dispare. Dacă-i vei căuta cu băgare de seamă, în locurile unde obişnuiau să stea, nu-i vei mai găsi în ziua aceea, cei blânzi vor moşteni pământul şi se vor bucura din plin de o prosperitate fără precedent. Când va veni ziua aceea? Pentru biserică va începe de îndată ce Mântuitorul va coborî pe nori ca să-i răpească pe ai Săi, care îl aşteaptă, şi să-i ducă acasă, în căminul lor ceresc. Pentru rămăşiţa credincioasă a Israelului şi pentru naţiuni această zi va fi atunci când Domnul Isus va reveni pe pământ ca să-Şi nimicească duşmanii şi să domnească o mie de ani de pace. În Predica de pe Munte. Isus a anticipat cu bucurie această glorioasă zi, în cuvintele:

„Binecuvântaţi sunt cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul" (Matei 5:5).

Între timp, şarlatanii, extorcatorii şi asupritorii urzesc planurile lor împotriva copiilor lui Dumnezeu şi manifestă cea mai înverşunată ostilitate faţă de cei care-L iubesc pe Domnul. Dar Iehova nu Se agită la auzul dinţilor lor scrâşnitori. El ştie că ziua când vor da socoteală nu e departe. Este bine când îi putem privi pe vrăjmaşii noştri cu aceeaşi nonşalanţă detaşată, când, aşa cum a sugerat cineva, putem lăsa în urma noastră lumea oamenilor mici.

Uneori ni se pare că „Adevăru-i de-a pururi pe eşafod, în schimb răul e mereu întronat!" Cei răi sunt bineînarmaţi şi bineinstruiţi. În comparaţie cu ei, cei neprihăniţi par prost echipaţi şi mereu păcăliţi. Dar există anumite legi inflexibile care acţionează în domeniul moral. Calea nelegiuitului este, în cele din urmă, grea. Păcatele îi vor ajunge negreşit din urmă pe aceşti oameni. Nu e posibil ca cineva să scape nepedepsit, cu păcatele sale. Efectul de bumerang îşi spune întotdeauna cuvântul: Sabia lor va intra în propria lor inimă. Când vor avea cea mai mare nevoie de armele lor, vor constata că sunt neputincioase: arcurile li se vor sfărâma.

Puţinele agoniseli ale celor neprihăniţi sunt mai de folos decât bogăţiile enorme ale celor răi, întrucât sfântul îl are pe Domnul, spre deosebire de cel rău. Scriitorul epistolei către Evrei, după ce documentează toată bogăţia incomensurabil de mare de care beneficiază credinciosul în Cristos, adaugă cu subînţeles: „Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El însuşi a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi»" (Evrei 13:5).

Braţele celor răi (adică tăria lor) vor fi sfărâmate. Nu însă şi ale celor neprihăniţi. Ele vor fi susţinute de Domnul Cel Atotputernic. El cunoaşte zilele celui drept, tot ce conţin aceste zile şi unde vor duce ele în final. El ştie că moştenirea celor drepţi va dăinui în veac - o moştenire neputrezicioasă, neîntinată şi nepieritoare, pusă deoparte în cer pentru toţi cei care prin puterea lut Dumnezeu sunt păziţi prin credinţă pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremea din urmă (1 Petru 1:4, 5).

Sfinţii nu se vor ruşina de credinţa lor când vor veni vremuri grele. Ei dispun de resurse spirituale ascunse, de natură să-i ajute sa treacă cu bine prin aceste încercări. Când vin zile de sărăcie, ei se bucură de un belşug special. Mai întâi de toate, ei au învăţat să trăiască în chip jertfitor, pentru ca să nu se simtă privaţi când sacul cu tainã este pe terminate. Dar ei îl au de asemenea pe Domnul, care poate sa le întindă o masă în pustie. Ei au privilegiul de a vedea cum Dumnezeu le poartă de grijă, le acoperă nevoile, în chip miraculos, mana specială din cer pe care le-o dăruieşte El având acei gust special, de o dulceaţă numai de ei cunoscută.

Dar cei răi vor pieri. Pe tot parcursul psalmului, sună acest clopot al morţii pentru vrăjmaşii Domnului, care sunt numiţi răi, făcători de rele, cei care prosperă pe calea lor, oameni ce duc la îndeplinire uneltiri rele, duşmani ai Domnului, cei blestemaţi de Domnul, copiii celor răi şi călcători de lege. Cuvântul „rău" este menţionat de paisprezece ori în acest psalm, constituind unul din elementele principale. Vrăjmaşii Domnului sunt ca splendoarea păşunilor. Azi se lăfăie în mijlocul florilor de pe câmp, în verdeaţa bogată, pentru ca mâine să fie seceraţi de cosaşi sau să se usuce odată cu schimbarea anotimpurilor. Inconsistenţi ca fumul, ei se vor risipi şi vor pieri.

Cel rău ia cu împrumut şi nu dă înapoi. Asta ar putea însemna că este neatent când trebuie să dea înapoi ce a împrumutat sau că nu e în stare s-o facă. Dar din tot bănetul său, cum de nu poate da înapoi? Răspunsul este că s-a întins mai mult decât îi este pătura. În lăcomia sa de bani, el a recurs la speculă. Şi astfel, când pierde, se împrumută ca să-şi acopere pierderile. E eterna poveste de a te împrumuta de la Petru ca să-i achiţi lui Pavel. El îşi clădeşte imperiul pe credit şi atunci când intervine o răsturnare de situaţie, dă din colţ în colţ disperat că nu va putea să-şi proptească imperiul ce se prăbuşeşte sub ochii săi. În spatele aparentei prosperităţi din afară zace un haos financiar.

Deşi cei neprihăniţi sunt departe de a trăi în huzur, ei sunt totuşi de o generozitate incredibilă, constatând mereu că este mai ferice a da, decât a primi. Ei au demonstrat că dacă un credincios doreşte cu adevărat să dea, niciodată nu-i va lipsi mijlocul de a o face. Cum ne-a învăţat şi Pavel:

Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate îndeajuns, să fiţi plini de orice faptă bună (2 Corinteni 9:8).

Destinul celor neprihăniţi şi cel al oamenilor răi depinde de relaţia lor cu Domnul. Cei care au fost îndreptăţiţi prin credinţă sunt binecuvântaţi de Domnul; ei vor intra în posesia ţării. Cei care au refuzat oferta de mântuire a lui Dumnezeu s-au aşezat în postura de neinvidiat de ţinte ale blestemului Său; ei vor fi nimiciţi.

Paşii unui om bun sunt rânduiţi de Domnul. Deşi cuvântul bun nu figurează în textul original, ideea este negreşit prezentă în versetele 23 şi 24. Dumnezeu plănuieşte şi rânduieşte cărările omului care trăieşte în părtăşie cu El. Deşi un astfel de om poate cădea în încercări şi strâmtorări, el nu va fi nicidecum copleşit de acestea, căci Domnul îl ţine în siguranţă cu mâna Sa. De asemenea este adevărat că dacă un om neprihănit cade în păcat, el nu va fi abandonat de Domnul, deşi nu la această cădere se referă versetul de faţă.

De-a lungul întregii sale vieţi - şi David era înaintat în vârstă când a scris aceste cuvinte - el n-a văzut niciodată pe cel neprihănit părăsit sau pe descendenţii acestuia cerşind pâine. Dacă cineva va obiecta în acest punct, susţinând că el cunoaşte cazuri concrete când a văzut totuşi întâmplându-se acest lucru, vom face două comentarii: întâi, David s-a referit probabil la faptul că niciodată nu l-a văzut pe cel neprihănit uitat definitiv. Iar în al doilea rând, el va fi prezentat principiul general, fără să excludă posibilitatea unor cazuri speciale, izolate. Adesea

Scriptura face acest lucru, în cadrul unor declaraţii cu caracter general, descriind funcţionarea normală a legilor spirituale. Excepţiile nu infirmă principiile general valabile.

Departe de a fi nevoit să-şi trimită copiii la cerşit, cel neprihănit este un donator cu mână largă, ce dă adesea cu împrumut. Urmând preceptele Cuvântului lui Dumnezeu, el practică hărnicia, cumpătarea şi conservarea. Muncind din greu, fiind atent la cumpărături, eliminând risipa şi evitând extravaganţa, el a învăţat să întindă la maximum fondurile de care dispune, putând astfel să-i ajute pe alţii care trec prin nevoi. Descendenţii săi devin la rândul lor o binecuvântare pentru că şi-au însuşit temeinic aceste lecţii în familie, putând apoi să le pună în practică în propria lor viaţă, când părăsesc căminul părintesc.

Acesta e unul din cele câteva versete din Biblie care par să propage învăţătura conform căreia mântuirea se capătă prin fapte bune. Noi ştim însă din texte cum sunt cele de la Efeseni 2:8-10 şi Tit 3:5 că nu aşa stau lucrurile. Trebuie să conchidem că dacă un om este mântuit, el va face sau produce fapte bune şi că aceşti sfinţi credincioşi sunt singurii care vor dăinui în veac.

Domnul iubeşte dreptatea şi în virtutea dreptăţii Sale, El îi păstrează pe sfinţii Săi pe veci în siguranţă. Nu că sfinţii ar merita viaţa veşnică, ci o face pentru că Cristos a murit să le cumpere această viaţă veşnică. Or, Dumnezeu trebuie să onoreze termenii acestui contract de cumpărare. Psalmistului îi place în mod deosebit să mediteze la siguranţa credinciosului (vezi versetele 18,24,28 şi 33). Toţi cei care s-au născut din nou prin credinţa în Domnul Isus Cristos pot şti, pe baza autorităţii Cuvântului lui Dumnezeu, că sunt salvaţi pe veci. F. W. Dixon a scris: Dacă-ţi lipseşte asigurarea, nu există decât un singur mod de a o câştiga sau recâştiga: însuşeşte-ţi Cuvântul lui Dumnezeu. Ia-l în primire şi crede-l! Dumnezeu spune că eşti al Său; că eşti asigurat, ca eşti în deplină siguranţă şi că niciodată nu te va părăsi. Ia o doză sănătoasă din acest [adevăr].

Dar pe când neprihăniţii vor fi păstraţi pentru totdeauna, copiii celor răi vor fi nimiciţi. Este cutremurător să ne gândim la soarta celor nemântuiti. Ce va însemna să fii despărţit de Dumnezeu, de Cristos, şi de nădejde - nu doar pentru un timp, ci pentru toată veşnicia?

Nădejdea primordială a Israelului a fost să trăiască în ţară sub domnia lui Mesia. Evreii cucernici au avut, se pare, şi o nădejde cerească (Evrei 11:10), dar în VT accentul se punea pe binecuvântările materiale în ţara Israel, în epoca de aur a păcii şi prosperităţii. Când citim că cei neprihăniţi vor trăi în ţară pe veci, trebuie să înţelegem că împărăţia pământească a lui Cristos va dura o mie de ani, după care se va contopi în împărăţia Sa veşnică. S-ar putea ca în starea eternă Israelul răscumpărat să moştenească un pământ nou menţionat la Apocalipsa 21:1. Dacă aşa stau lucrurile, atunci promisiunea că vor poseda pământul pe veci poate fi luată la modul propriu. Contrastul dintre cei neprihăniţi şi cei răi continuă.

Vorbirea omului drept e plină de înţelepciune. Ceea ce spune el este sănătos, scriptural şi solid. El rosteşte dreptatea - nu strâmbătatea şi viclenia. El meditează necurmat la Cuvântul lui Dumnezeu şi-şi păzeşte paşii ca să nu alunece în păcat şi ruşine. După cum a arătat Spurgeon, el are lucrul cel mai bun - legea Dumnezeului său, în locul cel mai bun - în inima sa, producând rezultatul cel mai bun - paşii săi nu alunecă.

Cel rău pândeşte prilejul de a se năpusti asupra celui nevinovat, pentru a-l distruge. Dar Iehova nici nu-l va abandona pe cel nevinovat în mâna duşmanului său, nici nu va îngădui ca el să fie declarat vinovat, dacă i se va intenta un proces. Dumnezeu este Păzitorul său, Avocatul tuturor copiilor Săi.

Prin urmare, cea mai adecvată modalitate de a trăi este pentru noi să ne încredem (să-L aşteptăm pe Domnul) şi să ascultăm (să păzim calea Lui). Nu e altă cale de a fi fericit în Isus! Dar lucrurile nu se sfârşesc aici. Pentru a şasea oară psalmistul promite că toţi aceştia vor moşteni ţara. Apoi adaugă încă o asigurare. Când cei răi vor fi distruşi, singurul mod în care se vor implica credincioşii va fi în calitate de spectatori. Ei nu se vor bucura de acest eveniment groaznic, ci se vor feri de orice formă de judecată.

David a fost un observator fin şi pătrunzător al vieţii pământeşti. Odată el a remarcat un om rău, impunător, care s-a întins ca un copac falnic în pământul său. Se pare că ideea subliniată aici este că arborele acesta nu a suferit niciodată regresul provocat prin transplantare, căci se afla încă în solul său nativ, drept care era viguros şi falnic. Omul rău a fost, prin analogie, prosper şi puternic.

Dar când a trecut David din nou prin locul acela, omul dispăruse. L-a căutat, dar nu era de găsit. Omul a prosperat o vreme. Puterea sa a dăinuit pentru un scurt timp, dar apoi s-a dus şi împreună cu el duse au fost şi prosperitatea şi puterea sa.

Psalmistul ne sfătuieşte să observăm contrastul dintre omul drept şi cel nelegiuit. Omul păcii are urmaşi, pe când viitorul celor răi va fi nimicit. Atât cel neprihănit, cât şi cel rău produc spiţe lungi de urmaşi fizici. Tholuck spune despre omul păcii: „în cele din urmă acestui om îi va merge bine." Dar cel rău nu beneficiază de o viitor atât de promiţător.

Cel mai minunat lucru la cei neprihăniţi este legătura lor cu Dumnezeu. El este Mântuitorul lor şi tăria lor în vreme de necaz. Nici nu e de mirare că creştinii se îndreaptă instinctiv spre El în vremuri de strâmtorare şi constată că El îi ajută, îi izbăveşte şi-i salvează, pentru că ei se bizuiesc întru totul pe El. Eşti cumva într-un necaz, în clipa de faţă? Puneţi încrederea în El şi El te va trece cu bine prin acest necaz!

Întristarea pentru păcat

Am fi înclinaţi să credem că psalmul acesta descrie suferinţele Mântuitorului, dacă nu am întâlni sintagmele de genul: „păcatul meu" (v.3), „fărădelegile mele" (v.4), „nebunia mea" (v.5) şi „rana mea" (v.11). Am putea aplica cu oarecare justeţe restul cuvintelor la Domnul Isus, când a suferit în mâna lui Dumnezeu şi a omului, dar interpretarea de bază se referă cu siguranţă la David, într-un moment din viaţa sa când intensa suferinţă fizică şi mentală a avut, după câte se pare, legătură cu vreun păcat săvârşit de el anterior.

Mai întâi, David crede că suferinţele sale sunt mustrarea unui Dumnezeu mâniat şi pedeapsa indignării Sale, drept care îl roagă pe Domnul să ridice asediul. Săgeţile Celui Atotputernic au mers la ţintă, înfigându-se în mintea şi în trupul psalmistului iar mâna lui Dumnezeu s-a abătut cu forţă zdrobitoare asupra sa. Ca urmare a mâniei divine, tot trupul său este bolnav. Maladia s-a cuibărit adânc, ajungând până şi în oasele sale - toate acestea din pricina păcatului său. Nu este nici o scuză pentru fărădelegile sale - el se simte vinovat pentru fiecare din ele. Ca nişte valuri uriaşe, ele l-au copleşit. Ca o greutate enormă, ele l-au secătuit de energii.

Răni supurând, cu miros greu s-au întins pe tot corpul său şi el ştie prea bine care este cauza. Este încovoiat de atâta durere, sleit de forţe - o epavă şi o privelişte de compătimit. Trupul îi este chinuit de febra şi nici o părticică din anatomia lui nu a rămas neatinsă. Nu mai are nici o fărâmă de voinţă pentru a trăi. Astfel, total învins, nu mai are nimic de făcut, decât să geamă, pentru a-şi exprima sentimentele.

David este mângâiat într-o oarecare măsură cu gândul că Domnul cunoaşte amărăciunea inimii sale şi emoţiile ce-l zguduie, neputând să le exprime. Dar inima continuă să-i bată puternic în piept, deşi puterile îl lasă cu repeziciune şi scânteia din ochi se stinge. Cei dragi ai săi şi prietenii lui îl evită, ca pe un lepros şi până şi rudele sale se codesc să-l viziteze.

În tot acest timp cei ce urmăresc să-i ia viaţa nu s-au lăsat de uneltirile lor, de ameninţările şi de vrăjmăşia lor. Dar David este surd la toate ameninţările lor, tăcând în loc să se apere, să se justifice sau să mustre.

Dar, oricât de sumbră ar fi situaţia în care se află, el nu e fără nădejde. Încă mai are încrederea că Dumnezeu îi va răspunde. El se roagă ca vrăjmaşii lui să nu aibă plăcerea de a jubila pentru totala sa ruinare. Dar în aceste momente este chinuit de durere şi aproape de limita răbdării omeneşti.

Cu o reconfortantă candoare şi zdrobire de inimă, fără nici o tentativă de a trece cu vederea păcatul său, David îşi mărturiseşte fărădelegea, spunând: „Îmi pare rău!" Oricărui om care iar cu sinceritate această poziţie înaintea lui Dumnezeu nu i se va refuza iertarea. Domnul a lăsat să se consemneze declaraţia Sa potrivit căreia El va acorda îndurare celui care îşi mărturiseşte păcatul şi se lasă de el (Proverbe 28:13). Dacă n-ar fi aşa, toţi oamenii ar fi pierduţi fără nici o speranţă.

Gândurile lui David revin iarăşi la duşmanii lui. Pe când el este slăbit şi suferind, ei sunt plini de viaţă şi plini de putere. Apoi el recunoaşte justeţea disciplinei pe care i-a aplicat-o Dumnezeu, dar protestează că vrăjmaşii săi nu au nici un temei valabil pentru răutatea lor. El s-a purtat cu mărinimie faţă de ei, având în schimb parte doar de ură din partea lor. La temelia ostilităţii lor stă faptul că David este un adept al lui Dumnezeu şi al binelui.

Prin urmare, el apelează la Dumnezeu să nu-l părăsească, rugându-l să-i fie aproape şi să-i vină degrabă în ajutor - pentru a fi cu adevărat Domnul şi Mântuitorul psalmistului!

Focul lăuntric

„Mă hotărâsem cu toată râvna să mă păzesc de răzvrătire sau de cârtire împotriva Domnului, oricât de cruntă mi-ar fi soarta. Am jurat că voi pune o botniţă peste gura mea, atâta timp cât mă voi afla în preajma necredincioşilor. Nu voiam să le dau motive să pună la îndoială providenţa lui Dumnezeu. Prin urmare, am fost mut; nu am scos nici o vorbă şi nu am dat nici o portiţă de scăpare emoţiilor mele suprimate. Dar degeaba, că inima mi-a fost aprinsă de indignare si perplexitate. N-am putut pricepe de ce mi-a îngăduit Domnul sa îndur o întristare atât de copleşitoare. Cu cât îmi oblojeam mai tare necazul din suflet, cu atât creştea încordarea din mine. În cele din urmă, toate sentimentele mele reprimate au izbucnit într-o rugăciune plină de interogaţii:

,,Doamne, cât o să mai dureze coşmarul acesta? Spune-mi cât mai am de trăit şi când or să se sfârşească toate. În condiţiile ideale, durata vieţii mele e cât un lat de palmă. Comparată cu veşnicia Ta, lungimea vieţii mele nici nu merită să fie adusă în discuţie. Toţi oamenii suntem inconsistenţi ca un abur. Trecem prin viaţă ca o nălucă. Alergăm prinşi în activităţi febrile - dar la urma urmelor la ce ne ajută asta? Toată viaţa adunăm bănuţ cu bănuţ, făcând economii peste economii, pentru ca tot ce-am agonisit să lăsam moştenire unor ingraţi sau proşti sau străini!

„Aşadar, ce nădejde am eu, Doamne? Singura mea nădejde este în Tine. Fără Tine n-am nimic. Izbăveşte-mă de toate fărădelegile - în special de acele păcate care s-ar fi putut să-mi pricinuiască acest groaznic necaz ce s-a abătut peste viaţa mea. Nu pot suferi gândul că oamenii proşti jubilează din pricina nenorocirii mele.

„Ştii că am tăcut de când m-a lovit năpasta asta - pentru că am ştiut că a venit numai fiindcă Tu ai îngăduit să vină. Dar acum Te rog ia-Ţi de la mine mâna cu care m-ai disciplinat, că m-au dat gata loviturile Tale repetate.

Doamne, când Tu îl îndrepţi pe un om, pentru păcatele săvârşite, prin diverse forme de pedeapsă, el se uzează ca o haină de preţ când e mâncată de molii. E limpede ca suntem cu toţii trecători, ca un abur!

„Aşadar, vin la Tine, Doamne, şi Te rog să-mi asculţi rugăciunea. Pleacă-Ţi urechea şi ascultă-mi apelul fierbinte. Nu rămâne nepăsător în faţa lacrimilor mele. La urma urmelor, sunt ca un musafir ce petrece o noapte în lumea asta a Ta, un nomad, ca toţi strămoşii mei. Tot ce-Ţi cer, Doamne, este să nu Te mai încrunţi la mine, în judecata Ta şi să mă laşi să mă bucur de o scurtă perioadă de sănătate şi fericire, înainte de a părăsi scena vieţii acesteia, după care nu voi mai fi de găsit pe acest pământ."

Vorbitorul este Isus Mesia. El a aşteptat cu răbdare pe Domnul, ca să-i asculte rugăciunea şi să-L izbăvească din moarte. Chiar binecuvântatul nostru Domn nu a primit instantaneu răspunsuri la rugăciunile Sale, Dar El Şi-a dat seama că întârzierile nu echivalează neapărat cu refuzul lui Dumnezeu de a răspunde la rugăciune. Dumnezeu răspunde la rugăciune la timpul cel mai adecvat pentru împlinirea planurilor Sale în viaţa noastră. Ajutorul lui Dumnezeu nu vine prea repede, pentru ca nu cumva să scăpăm din vedere binecuvântarea de a ne încrede chiar şi atunci când trecem prin întuneric, după cum ajutorul Său nu vine prea târziu, pentru ca nu cumva să cădem în ispita de a crede că ne-am încrezut degeaba.

Mântuitorul asemuieşte glorioasa Sa izbăvire din moarte cu salvarea dintr-o groapă oribilă şi dintr-o mlaştină adâncă. Cine ar putea să-şi imagineze ce a însemnat pentru Dătătorul vieţii să iasă din mormânt, Biruitor asupra păcatului, asupra Satanei, morţii şi mormântului - viu în vecii vecilor!

Deşi izbăvirea lui Cristos a avut un caracter unic, într-un sens minor şi noi putem trăi cu toţii experienţa izbăvirii prin puterea lui Dumnezeu din gropile şi mlaştinile vieţii. O ştim cu toţii: viaţa e plină de aceste gropi adânci. Cel neconvertit care este mustrat şi convins de Duhul Sfânt cu privire la păcatele sale se află într-o groapă inimaginabil de oribilă. Credinciosul ce a alunecat din nou în păcat se găseşte şi el într-o mlaştină cumplită. Apoi avem mlaştinile bolii, suferinţei şi întristării. Adesea când cerem călăuzire, ni se pare că ne aflăm într-o carceră întunecoasă. Şi desigur uneori ne clătinam în nisipurile mişcătoare ale pierderii unui membru iubit al familiei, în perioade de singurătate sau descurajare. Acestea sunt experienţe de neuitat, vremuri când ne rugăm şi strigăm, gemând îndureraţi, dar parcă nimic nu se întâmplă. Trebuie să învăţăm din pilda Mântuitorului nostru să-L aşteptăm în răbdare pe Domnul. La vremea rânduită de Dumnezeu şi în modul ales de El, Se va apropia de noi, scoţându-ne din groapă, punându-ne picioarele pe stâncă, pentru ca să nu ni se mai clatine paşii.

Observaţi că Dumnezeu este sursa laudei noastre, precum şi ţinta laudelor noastre. El ne pune o cântare nouă pe buze şi aceasta e o cântare de laudă pentru Dumnezeul nostru. Izbăvirea noastră are drept rezultat nu numai lăudarea lui Dumnezeu, ci şi mărturia dată altora: „Mulţi vor vedea lucrul acesta, se vor teme şi se vor încrede în Domnul." Niciodată nu a fost mai valabil principiul acesta decât în cazul învierii Domnului Isus. Gândiţi-vă la şirul nesfârşit de pelerini ai credinţei care au fost câştigaţi pentru Cuvântul Viu prin miracolul mormântului gol!

Gândindu-Se la cei care au gustat şi au văzut cât de bun este Domnul, Răscumpărătorul înviat rosteşte unul din cele mai măreţe şi mai fundamentale adevăruri din întreaga viaţa spirituală: „Binecuvântat este omul care face din Domnul încrederea sa...." Adevărata fericire şi împlinire în viaţă ne parvin doar prin credinţa în Dumnezeu. Nici nu ar putea fi altcumva. Am fost creaţi în aşa fel încât nu ne putem împlini destinul decât dacă-L recunoaştem pe Dumnezeu ca Domn şi Stăpân al nostru. Bine a spus Pascal: „Există în inima omului un gol, sub forma lui Dumnezeu!" Iar Augustin s-a exprimat în felul următor: „Ne-ai făcut, o Doamne, pentru Tine, şi inima noastră nu-şi va găsi odihna decât atunci când se va odihni în Tine!". Omul binecuvântat nu numai că se întoarce către Dumnezeu, dar se îndepărtează de oamenii mândri şi de cei care se închină la dumnezei falşi. El nu este păcălit de două din cele mai mari iluzii din viaţă - ideea că onoarea oamenilor mândri este importantă şi conceptul potrivit căruia zeii falşi ai materialismului, plăcerii şi complacerii sexuale pot satisface inima omului. Omul binecuvântat este mai preocupat de aprobarea lui Dumnezeu, decât de aceea a omului, dându-şi seama că bucuria se găseşte numai în prezenţa lui Dumnezeu - nu în compania celor care se închină la altarele idolilor.

Aceasta îl face pe Mesia să Se gândească cât de multe, fără număr de multe, sunt îndurările lui Dumnezeu. Lucrările şi gândurile Sale de har faţă de poporul Său nu se pot calcula. Cine poate descrie pe deplin detaliile infinit de complexe ale creaţiei Sale? Cine poate epuiza remarcabile intervenţii ale providenţei Sale? Cine poate înţelege magnitudinea binecuvântărilor Lui spirituale - alegerea, predestinaţia, justificarea, răscumpărarea, ispăşirea, scutirea de pedeapsă, iertarea, mântuirea, naşterea din nou, Duhul Sfânt care locuieşte în credincios, pecetea Duhului, arvuna Duhului, ungerea, sfinţirea, calitatea de fiu, calitatea de moştenitori, slăvirea - „dacă aş vrea să le vestesc şi să vorbesc despre ele, ele sunt prea multe ca să le pot număra."

Când toate îndurările Tale, o, Dumnezeul meu,

Sufletul meu înviat le trece în revistă,

Furat de priveliştea ce-mi stă în faţă,

Mă pierd cuprins de uimire, iubire şi laudă! - Joseph Addison

După cum s-a arătat, versetele 6-8 ne oferă dovada sigură că Psalmul 40 este un psalm mesianic. La Evrei 10:5-9 aflăm că aceste cuvinte au făcut parte din vocabularul Fiului lui Dumnezeu când a venit în lume. El spunea, de fapt, că deşi Dumnezeu este Cel care instituise jertfa şi ofranda ca rânduială pe care naţiunea Israel trebuia s-o respecte, ele nu au constituit intenţia finală a lui Dumnezeu. Mai degrabă au fost tipuri şi umbre ale unor lucruri mai bune ce aveau să vină. Ca măsuri temporare, ele şi-au avut locul lor binestabilit. Dar Dumnezeu nu a fost niciodată pe deplin satisfăcut cu acestea. Pentru El, ele erau mai prejos decât idealul avut în vedere de El, pentru că ele nu ofereau soluţia finală de rezolvare a problemei păcatului. Recunoscând slăbiciunea inerentă în jertfele arse de tot şi în ofrandele pentru păcat, Dumnezeu a deschis, mai degrabă, urechile Preaiubitului Său Fiu. Asta nu înseamnă altceva decât că urechile Mântuitorului au fost deschise să audă şi să asculte de voia Tatălui Său. Cu această atitudine de disponibilitate şi ascultare fără murmur a venit Cristos în lume.

În textul marginal al traducerii ERV, sintagma: „Urechile Mi le-ai deschis" este redată „Urechile mi le-ai săpat (sau străpuns)." Unii interpreţi ai Cuvântului lui Dumnezeu cred că aceasta se referă la sclavul evreu din Exod 21:5,6. Dacă un sclav nu dorea să fie eliberat în al şaptelea an, i se găurea urechea cu o sulă pe stâlpul uşii şi astfel el devenea robul stăpânului său pe veci. Cristos, Antitipul, a devenit sclav de bună voie la întruparea Sa (Filipeni 2:7) şi va continua să-i slujească pe ai Săi când va reveni (Luca 12:37).

Când este citată sintagma „Urechile Mi le-ai deschis" la Evrei 10:5, intervine o schimbare, prin cuvintele: „un trup Tu Mi-ai pregătit." Cât priveşte autoritatea cu care s-a operat această modificare, răspunsul este că acelaşi Duh Sfânt care a inspirat prima oară cuvintele din Psalmul 40 negreşit are dreptul să le explice când le citează în NT. Redarea literală a expresiei din ebraică „a săpa o ureche" este probabil o figură de stil numită sinecdocă, în care o parte (în contextul nostru urechea) reprezintă întregul (în cazul de faţă trupul). NT lărgeşte şi explică sensul, arătând că este o referire la întruparea Domnului Isus Cristos.

Când Cristos a devenit Om, acest lucru nu l-a făcut cu o umilă resemnare, ci cu bucurie nespusă, din toată inima. El a spus cu acel prilej: „Iată eu vin. În sulul cărţii este scris despre mine. Desfătarea mea este să fac voia Ta, O Dumnezeul meu, şi legea Ta este înăuntrul inimii mele." De la un capăt la altul al Vechiului Testament, s-a prezis nu numai faptul că Cristos va veni în lume, ci şi că va veni cu un duh plin de râvnă, gata să facă voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu nu era doar în capul Său, ci era întipărită în însăşi inima Lui.

Versetele acestea descriu lucrarea Sa de slujire pe acest pământ. El vestise vestea bună a izbăvirii în marea adunare, adică vestise casei lui Israel. El nu reţinuse nimic din ceea ce Dumnezeu îi dăduse ca să vestească. El nu stocase marile adevăruri ale mântuirii lui Dumnezeu, credincioşiei Sale statornice sau iubirii Sale neschimbătoare.

Ultimele versete din Psalmul 40 (11-17) par să ne transporte înapoi la crace. Îl auzim pe Mântuitor exprimând un strigăt sfâşietor. Găsim o strânsă legătură cu ceea ce spusese El în versetul 10. Legătura este următoarea: „Le-am spus oamenilor despre mântuirea Ta, despre credincioşia şi iubirea Ta statornică. Acum nu nega mărturia Mea printr-o reţinere a acestor îndurări duioase de la mine. Fie ca ele mereu să mă păzească!"

Prilejul imediat al strigătului Său de disperare l-au constituit faptul că torturile cumplite de la Calvar Îl striveau. Aceste rele fără număr erau legate de păcate fără număr, conform principiului legăturii dintre cauză şi efect. Dar când zice El: „Fărădelegile Mele..." nu trebuie să uităm că în realitate au fost fărădelegile noastre care L-au apăsat pe Domnul Isus - acele păcate pentru care El S-a angajat să plătească preţul enorm de mare. Atât de intense au fost suferinţele Sale, încât inima Lui a început să nu mai funcţioneze. Care dintre noi poate să-şi imagineze adâncimile agoniei îndurate de El pentru ca noi să putem fi scutiţi de pedeapsă şi iertaţi!

În strâmtorarea Sa cumplită, Cristos a luat cu asalt porţile cerului, solicitând ajutor - un ajutor neîntârziat. Este ca şi când ar fi strigat: „Te rog izbăveşte-Mă şi fă-o cât mai degrabă, chiar acum!" Acesta este genul de rugăciune care capătă negreşit răspuns. Atotuputernicia Divină este antrenată printr-o asemenea rugăciune.

Cât priveşte pe duşmanii Lui, El cere ca pedeapsa lor să fie pe măsura crimelor comise. Pentru atentatele comise împotriva vieţii Sale, El le doreşte să fie acoperiţi de ruşine şi de confuzie. Iar pentru faptul că I-au dorit răul El îşi exprimă nădejdea că vor fi acoperiţi de ocară şi respinşi. Pentru că au jubilat când El a fost la strâmtoare, El ar dori să-i vadă şocaţi de adâncimile propriei lor umiliri. Dacă cineva va obiecta, spunând că aceste sentimente sunt incompatibile cu un Dumnezeu al iubirii, aş dori să le reamintesc doar atât: că prin respingerea iubirii, omul în mod deliberat îşi alege pedeapsa.

Cât priveşte pe prietenii lui Dumnezeu, Cristos Se roagă ca ei să-şi găsească de-a pururea bucuria în Domnul. El speră că toţi cei care îl caută pe Dumnezeu se vor bucura şi veseli în El şi că cei ce iubesc mântuirea Lui vor spune neîncetat: „Mărit să fie Domnul!"

Cât despre Sine însuşi, tăria Lui este mică, dar nevoia Sa este disperat de mare. El Se mângâie însă cu faptul că Domnul Se gândeşte la El. După cum s-a exprimat cineva: „Sărăcia şi nevoia nu constituie o barieră în calea gândurilor lui Dumnezeu."

Cât îl priveşte pe Dumnezeu însuşi, El este ajutorul şi izbăvitorul preaiubitului Său Fiu. Şi astfel Domnul Isus rosteşte această rugăciune finală: „Nu întârzia, Dumnezeul meu." Răspunsul nu se lasă aşteptat. A treia zi Tatăl Se coboară din Cer şi-L izbăveşte din groapa pustiirii, cum am văzut în prima parte a Psalmului.

Prin urmare, se pare că în acest psalm avem mai întâi răspunsul la rugăciune iar apoi rugăciunea însăşi. Acest lucru sugerează plastic promisiunea de la Isaia 65:24: „Înainte de a Mă chema, le voi răspunde; în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi asculta."

Rugăciunea rostită de pe patul de suferinţă

David era bolnav şi duşmanii săi sperau că este o boală gravă. Deja se bucurau de faptul că boala ar putea fi fără vindecare. Pentru David era o întristare în plus faptul că unul dintre trădători fusese cândva un prieten apropiat al său.

Dar pacientul nu este lipsit de mângâieri. Mai întâi el îşi aminteşte că Domnul binecuvântează persoana care ia aminte la săraci. Prin „sărac" aici nu se înţelege neapărat cel lipsit de bunuri materiale sau de bani, cât sărac în privinţa sănătăţii sale: sărman, slăbit de boală. David se mângâie cu gândul că el a făcut exact ceea ce a făcut Domnul pentru oamenii aflaţi la strâmtorare - i-a ajutat, i-a mângâiat şi i-a înviorat pe toţi cei ce erau în ghearele bolii. Acum el îşi însuşeşte promisiunea că Domnul îl va izbăvi şi pe el la necaz. Da, Domnul va veghea asupra sa şi-l va ocroti, păstrându-i viaţa. Pentru că David şi-a câştigat o bună reputaţie din pricina faptului că a avut consideraţie pentru cei bolnavi şi suferinzi, ei este încrezător că Dumnezeu nu-l va părăsi şi nu-l va lăsa să cadă în mâna acestor duşmani înverşunaţi ai săi. Mai degrabă, El îi va acorda lui David tot harul de care va avea nevoie pentru a putea trece cu bine prin boala sa, după care îi va pune iarăşi pe picioare, refăcându-i sănătatea şi energiile. Domnul este înfăţişat aici ca o soră de caritate, care îl face pe pacient să se simtă cât mai bine.

Dar psalmistul nu s-a bizuit întru totul pe faptul că în trecut el a avut grijă de cei bolnavi şi neputincioşi. Dând dovadă de înţelepciune, el a adus boala sa înaintea Domnului în rugăciune, mărturisindu-şi păcatul şi cerând de la Domnul vindecarea, ca pe un lucru ce nu-l merita. Nu toate bolile sunt urmarea directă a păcatului din viaţa credinciosului. Aşa, de pildă, multe din metehnele de care sufăr cei vârstnici se înscriu în procesul normal de deteriorare pe care-l provoacă îmbătrânirea. Dar uneori există o legătură directă între păcat şi boală şi ori de câte ori i se pare credinciosului că aşa ar sta lucrurile, el trebuie să alerge la Domnul şi să-şi mărturisească din toată inima păcatul. În toate aceste cazurile, iertarea Marelui Medic trebuie să preceadă remediile oferite de medicul pământesc.

Între timp, duşmanii psalmistului aşteptau înfrigurаţi să primească de la spital vestea că David a încetat din viaţă. „Când va muri?" se întrebau ei „şi când vom auzi ultima oară pomenindu-se numele acestui om?"

Uneori câte unul din aceşti oameni ce-i doreau răul se înfăţişa la spital, în orele de vizită, dar nu avea nici o mângâiere să-i ofere, nici un cuvânt de încurajare. Mai degrabă, vorbea ca să se afle în treabă. De fapt, se pare că urmărea să obţină informaţii pe care să le poată folosi împotriva lui David. După ce pleca, dădea sfoară în ţară, prezentând un tablou cât mai sumbru.

Duşmanii lui David şuşoteau împotriva unui om bolnav iar cei dedaţi la profeţii sumbre se întreceau în prevestirea unor calamităţi, una mai grozavă decât alta, împotriva lui David. Ba mai mult, au răspândit zvonul că o boală fatală l-a lovit şi că următorul popas va fi direct la morgă.

Poate că cea mai usturătoare lovitură a primit-o el din partea celui ce-i fusese prieten apropiat. Dintre toate întristările vieţii, aceasta este cea mai amară: să fii trădat de cel cu care ai întreţinut relaţii apropiate de prietenie. Este o întristare de care Mântuitorul a avut parte când a fost trădat de Iuda, această experienţă nefiind deloc rară pentru cei care păşesc pe urmele Căpitanului lor.

Domnul Isus a citat versetul 9 în legătură cu Iuda. Este semnificativ însă faptul că El a omis cuvintele: „chiar prietenul meu de aproape, în care îmi puneam încrederea...." Ştiind dinainte că Iuda avea să-L trădeze, Domnul nu S-a încrezut niciodată în el, drept care a spus doar atât: „Cel care mănâncă pâine cu Mine şi-a ridicat călcâiul împotriva Mea" (Ioan 13:18).

David îi întoarce spatele celui care, figurativ vorbind, i-a înfipt cuţitul în spate, aşteptând să primească de la Domnul îndurare. Când ceilalţi îl părăseau, el aştepta încrezător ca Domnul să rămână lângă el fidel. Apoi David face o cerere ce s-ar putea considera ciudată: „Şi ridică-mă, ca să le răsplătesc." Dacă la prima vedere ni se pare o cerere nedemnă de un om de talia lui David, să nu uităm că el era dregătorul Israelului, ales de Domnul, unsul Său. Or, un rege avea datoria de a nu lăsa nepedepsit un act de trădare sau uneltire. Chiar dacă pe plan personal el ar fi fost poate înclinat să tolereze această ticăloşie şi trădare împotriva sa, ca rege era obligat să suprime orice încercare de răsturnare a guvernului.

David vede în eşecul duşmanilor săi de a-şi duce la îndeplinire uneltirile un semn al îndurării lui Dumnezeu faţă de el. Apoi adaugă:

Tu mă susţii in integritatea mea,

Şi mă aşezi pe veci înaintea feţei Tale.

Dacă preferăm această traducere, atunci am putea fi înclinaţi să credem că David s-a lăudat excesiv de mult. Dar de fapt el a fost cu adevărat un om integru, în pofida păcatelor şi scăpărilor sale. Şi comparat cu duşmanii săi, putem spune că David a fost un exemplu strălucit de virtute şi integritate. S-ar prea putea ca Domnul într-adevăr să-l fi susţinut din pricina faptului că a văzut în el sinceritate şi neprihănire.

Modul în care traduce Gelineau acest verset prezintă mai puţine dificultăţi:

Dacă mă vei susţine, voi fi nevătămat şi aşezat în prezenţa ta pe veci.

În această versiune totul depinde de Domnul, mai degrabă decât de integritatea lui David. Harul susţinător al Domnului îi asigură siguranţă în viaţa aceasta şi o poziţie veşnică în prezenţa Regelui ceresc.

Încrezător şi senin, psalmistul îşi înalţă acum glasul în cuvintele pline de slavă, cu care se încheie psalmul. Iehova, Dumnezeul lui Israel care-Şi ţine legământul, este demn de a primi închinare, în veci de veci. De vreme ce David a găsit cu cale să adauge un dublu Amin la omagiul său, tot aşa putem proceda şi noi!

Dorul nostru lăuntric după părtăşie cu Dumnezeu se poate asemui cu cerbul care străbate ţinuturile aride, în căutare de apă. Gămăliei Bradford a aplicat acest tablou la el însuşi, când a spus:

Ambiţia mea cea mai arzătoare,

Ce mă animă oriunde mă duc picioarele

Este o nestâmpărată, uluitoare şi acută

Sete după Dumnezeu.

Setea noastră este îndreptată exclusiv asupra lui Dumnezeu. Nu însetăm după nimic şi nimeni altul. Şi însetăm după Dumnezeul Cel viu - nu după un idol mort. Este o dorinţă ce va fi împlinită doar atunci când ne vom înfăţişa personal înaintea Domnului şi vom avea privilegiul nespus de mare de a-I privi Faţa.

Arată-mi Faţa Ta, o clipă doar să privesc neasemuita frumuseţe divină

Şi niciodată nu voi mai visa la altă iubire decât a Ta;

Toate celelalte lumini vor păli, strălucirea altor glorii se va stinge,

Şi tot ce crezusem până acum că e frumos pe această lume

Îşi va pierde strălucirea pentru mine. -Autor necunoscut

Cine poate descrie amărăciunea despărţirii de Domnul? Este ca un potop de lacrimi, ca un chin nesfârşit. Şi, pe deasupra, mai sunt şi batjocurile duşmanilor: „Unde este Dumnezeul tău?" Asta a vrut să spună Şimei când i-a aruncat lui David următoarele cuvinte în obraz: „Aşadar acum ai fost prins în propria ta răutate, pentru că eşti un om setos de sânge!" (2 Samuel 16:8). Tot aşa şi mai marii preoţilor asta au vrut să spună când au zis despre Mesia crucificat: „S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum, dacă-L vrea pe El..." (Matei 27:43).

Apoi mai este şi aducerea aminte a zilelor de altădată, mai bune decât cele prezente. Apoi, când ne aducem aminte ce frumos era să umblăm într-o părtăşie neîntreruptă cu Dumnezeu, nu mai putem suporta să trăim în absenţa acestei părtaşii. Knox surprinde cu multă măiestrie această stare prin felul în care traduce versetul 4:

Sunt năpădit de amintiri care-mi înmoaie inima; cum odinioară mă alăturam mulţimii, păşind înaintea lor spre casa lui Dumnezeu, în strigătele de bucurie şi mulţumire, în atmosfera de sărbătoare.

Gândul la trecutul fericit conduce la depresie spirituală, declanşând o pendulare între pesimism şi credinţă. Sufletul devine apăsat şi neliniştit, dar credinţa risipeşte tensiunea acestei stări apăsătoare amintirii.

Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi Îl voi lăuda;

Faţa Lui este mântuirea.

Dacă acesta n-ar fi decât un optimism pios, că ,,până la urmă totul va fi bine", am avea de a face cu un sentiment ieftin. Dar ceea ce asigură sută la sută valabilitate acestei nădejdi este faptul că se întemeiază pe promisiunea lui Dumnezeu că ai Săi vor vedea faţa Sa (Psalmi 17:15; Apocalipsa 22:4).

Depresia apare şi dispare, pentru a reveni iarăşi cu şi mai mare insistenţă. Dar credinţa ne înconjoară cu certitudinea că ne vom aduce aminte de Dumnezeu din ţara Iordanului şi de pe munţii Hermon şi Mizar. Poate că aceste trei locuri geografice simbolizează trei experienţe spirituale. Nu putem fi siguri cu privire la sensul lor exact. Dar ceea ce pare să se contureze este impresia că avem de a face cu ţara exilului, aflată departe de casa lui Dumnezeu din Ierusalim. Şi gândul care se înfiripă este că şi dacă nu putem vizita casa lui Dumnezeu, ne putem aduce de Dumnezeul casei!

Când ajungem 3a versetul al şaptelea, instinctele noastre spirituale ne spun că, în mod cu totul deosebit, ne aflăm la Calvar, auzind noi înşine strigătele Domnului Isus, în timp ce valurile şi talazurile judecăţii lui Dumnezeu îl copleşeau. Mânia divină s-a revărsat peste El cu zgomot de tunet, în timp ce El purta păcatele noastre în trupul Său pe cruce.

Priveşte sfâşietoarea scenă de la urmă,

Când toate valurile şi talazurile lui Dumnezeu

S-au rostogolit peste El, în timp ce atârna pe cruce,

Ca să-mi salveze sufletul.

Iubire fără seamăn! Nespus de cuprinzătoare şi fără plată!

Isus S-a dat pentru mine. -J. J. Hopkins

Şi totuşi, după cum s-a exprimat George Muller: „încercările sunt hrana cu care se hrăneşte credinţa." Prin urmare, îl auzim pe credinciosul încrezător exclamând:

Ziua Domnul va porunci îndurarea Sa iar noaptea cântarea Lui va fi cu mine,

o rugăciune Dumnezeului vieţii mele.

Acesta este răspunsul la succesiunea zi-noapte din versetul 3. Acolo psalmistul spunea: „M-am hrănit cu lacrimi zi şi noapte..." Dar acum ziua şi noaptea sunt pline de cântări şi rugăciuni. Aşadar ziua şi noaptea bunătatea lui Dumnezeu este dovedită.

Din nou revine descurajarea, de data aceasta din pricina asupririi nemiloase din partea duşmanilor. Se pare că Dumnezeu a uitat de copilul Său. Credinciosul abătut pribegeşte ca un jelitor, spunând: „Cu strigăte ce-mi sfâşie inima, duşmanii mei mă batjocoresc" (Gelineau). După toate aparenţele, s-ar părea că Dumnezeu a uitat de copilul Său, drept care duşmanii îl înţeapă mereu cu întrebarea: „Unde este Dumnezeul tău?"

Dar credinţa are întotdeauna ultimul cuvânt. Nu fi descurajat! Nu fi tulburat! Nădăjduieşte în Dumnezeu! Vei fi izbăvit de duşmanii tăi, dar şi de deprimarea în care zaci. Şi-L vei lăuda din nou, ca Mântuitor şi Dumnezeu al tău. După cum s-a exprimat cineva:

Remediul: confruntă-ţi depresia, priveşte în sus şi speră. Viaţa creştină este o viaţă de veghere, de năzuinţă spre culmi, de activitate şi de alergare în cursa vieţii. Nu e o viaţă de ochi lăsaţi în jos, de mâini încrucişate şi de resemnare în faţa înfrângerii.

Trimite lumina Ta şi adevărul Tău

Psalmul 43 este frate geamăn cu psalmul 42. Legătura este atât de puternică încât NEB le leagă împreună ca şi când ar forma o singură compoziţie.

Aici avem continuarea rugăciunii unui exilat care doreşte să se închine în Sion, dar i se împotriveşte o naţiune apostată şi un om nedrept. Este probabil tabloul asupririi rămăşiţei credincioase de evrei din viitoarea Tribulaţie, de către partea necredincioasă a naţiunii Israel şi de către Anticrist.

Mai întâi avem strigătul de ajutor, prin care psalmistul cere să i se facă dreptate, rugându-L pe Dumnezeu să apere cauza copiilor Săi, ce sunt împresuraţi de fraţii lor necredincioşi şi de omul păcatului. Este una din agoniile credinţei să te adăposteşti în Dumnezeu, şi totuşi să te simţi lepădat de El. Este unul din misterele credinţei sa fii de partea celor victorioşi, şi totuşi să suferi sub călcâiul duşmanului.

Apoi urmează rugăciunea pozitivă şi la obiect pentru revenirea în Sion, în cuvinte de o rară frumuseţe:

O, trimite lumina şi adevărul Tău, ca să mă călăuzească şi să mă ducă la muntele Tău cel sfânt şi la cortul Tău.

Psalmistul a dorit să aibă parte de o escortă alcătuită din lumina prezenţei lui Dumnezeu şi din adevărul făgăduinţei lui Dumnezeu. Avându-le pe acestea în faţă iar în spate bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu (Psalmi 23:6), el a fost asigurat că va reveni cu bucurie pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu.

Observaţi progresia din versetele 3 şi 4:

La muntele Tău cel sfânt;

La cortul Tău;

La altarul lui Dumnezeu;

La Dumnezeul, fericirea şi bucuria mea.

Adevăratul închinător nu se mulţumeşte cu nici un loc geografic, cu nici o clădire sau cu un altar. El trebuie să străpungă totul, pentru a ajunge chiar la Dumnezeu!

Înviorat de perspectiva înfăţişării înaintea lui Dumnezeu, scriitorul se mustră din nou pentru că a căzut pradă întristării şi deprimării. Ai credinţă în Dumnezeu, se îndeamnă el pe sine, şi El negreşit te va duce la limanul dorit.

Stai liniştit, sufletul meu. Prietenul tău cel mai bun, ce locuieşte în cer. Printre spini te va conduce către sfârşitul fericit! - Katharina von Schlegel

Oi de tăiat

Durerea înfrângerii este şi mai acută la amintirea izbânzilor de odinioară iar noi nu preţuim mai mult părtăşia cu Dumnezeu decât atunci când faţa Lui pare să fie ascunsă pentru noi.

Istoria lui Israel a fost plină de cazuri însufleţitoare în care Dumnezeu a intervenit de partea lor. I-a izgonit pe păgâni din ţara Canaan, pe care El a dăruit-o copiilor Săi. Supunându-i pe cananiţi, El a aşezat Israelul în propria sa ţară, ca popor liber. De bună seamă nu pentru superioritatea lor militară au reuşit evreii să ia în stăpânire această ţară plăcută, după cum izbânzile nu s-au datorit propriei lor tării. Ci mâna dreaptă a lui Dumnezeu, braţul Său atotputernic şi iubirea Sa neîncetată le-a asigurat victoria.

Rememorarea a tot ce a făcut Domnul ne inspiră inimile ca să-I aducem laudă. El este marele Rege şi Dumnezeul măreţ care dă biruinţe fiilor nevrednici ai nevrednicului Iacov. Prin El Israel a fost în stare să străbată rândurile inamicului, triumfând asupra atacatorilor săi. Israel a învăţat că nu trebuie să se încreadă în arcul său, pentru a obţinute biruinţă, după cum sabia nu este suficientă pentru victorie. Dumnezeu este Cel care Şi-a izbăvit poporul şi i-a pus pe fugă pe duşmanii săi. Nici nu e de mirare că oamenii se lăudau încontinuu cu legătura lor cu Dumnezeu şi nu conteneau să-L laude şi să-I mulţumească!

Dar între timp a intervenit o schimbare, transformând cântarea de bucurie în strigăt de jale. Se pare că Domnul i-a uitat pe ai Săi şi a îngăduit ca ei să sufere ocară. Ostile au pornit la luptă beneficiind de prezenţa şi ajutorul lui Dumnezeu, dar curând s-au retras cuprinse de panică, bogăţiile Israelului fiind prădate de duşmanii săi. Domnul a lăsat oile Sale pe mâna măcelarilor şi i-a împrăştiat pe supravieţuitori în rândurile naţiunilor. Toate s-au întâmplat ca în cadrul unei tranzacţii în care Dumnezeu Şi-a vândut poporul pe nimica toată. Iar duşmanul, după câte se pare, a scăpat nepedepsit.

Sărmanul Israel a devenit de râsul celorlalte naţiuni, obiectul ridiculizării şi dispreţului lor. S-au folosit cuvinte de batjocură la adresa acestor evrei. Poporul străvechi al lui Dumnezeu a devenit ţinta unor glume usturătoare între naţiuni. Israeliţii au fost umpluţi de ocară şi n-au putut să se apere de ruşinea ce i-a acoperit. Feţele le-au roşit încontinuu de reproşurile şi tachinările duşmanilor lor, groaza cuprinzându-i doar la vederea vrăjmaşului lor.

Surprinzător este faptul că toate aceste înfrângeri şi ocări nu au fost aduse peste ei în urma unei alunecări conştiente a israeliţilor. În alte momente din istoria lor a existat o conexiune clară între suferinţă şi păcat. Dar în acest caz nu a fost aşa. Mai degrabă, se pare că soarta tristă a poporului Israel s-a datorit faptului că este poporul ales al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, israeliţii au suferit din pricina lui Dumnezeu şi a legământului pe care l-a încheiat El cu ei.

Calamităţile s-au abătut asupra unui popor care nu şi-a întors spatele lui Dumnezeu şi n-a călcat legământul Său. Israeliţii nu şi-au părăsit dragostea pentru El, nici cărarea pe care le-a trasat-o El. Şi totuşi Domnul i-a zdrobit în ţara părăsită a şacalilor şi i-a acoperit cu umbra morţii.

Dacă ar fi uitat numele Dumnezeului lor sau s-ar fi închina la idoli, oare n-ar fi ştiut Dumnezeu lucrul acesta? El cunoaşte gândurile cele mai tainice şi motivele cele mai ascunse ce stau în spatele acţiunilor noastre. Aşadar, nu aceasta a fost cauza suferinţelor lor. Israeliţii sufereau din pricina legăturii lor intrinseci cu Iehova. Din pricina Lui îndurau ei, suferind o moarte lentă, alungaţi şi hăituiţi ca animalele sortite tăierii.

Cu multe veacuri mai târziu, apostolul Pavel s-a găsit în exact această situaţie, citând Psalmul 44:22 pentru a descrie suferinţele copiilor lui Dumnezeu din toate veacurile (Romani 8:36).

Psalmul atinge apogeul în versetul 23, când Domnul este trezit din aparentul Său somn şi rugat să intervină în ajutorul poporului Său. Acest lucru depăşeşte priceperea psalmistului - cum poate Dumnezeu să-Şi ascundă faţa, neglijând şi fiind nepăsător faţă de poporul său, care sta cu faţa proşternută în ţărână. Şi astfel el trage din nou semnalul de deşteptare:

Scoală-Te ca să ne ajuţi! Răscumpără-ne, pentru bunătatea Ta!

Psalmistului nu i-a fost greu să scrie acest psalm. De fapt, inima îi dădea ghes să aştearnă în scris poemul pe care l-a compus cu privire la Rege. Cuvintele curgeau cu uşurinţă de pe pana sa. Se simţea transportat el însuşi de şuvoiul cuvintelor pe care le aşternea. Limba îi era ca pana unui scrib iscusit. Şi nu cred că forţăm nota dacă presupunem că scribul este chiar Duhul Sfânt.

Mai întâi ni se face cunoştinţă cu însuşi Regele. Frumuseţea Lui este mai presus de a oricui. El este cel mai mare dintre zece mii, nespus de frumos şi plin de farmec. Harul este turnat pe buzele Lui. Cuvintele îi sunt nespus de dulci. Din pricina caracterului Său excelent. Dumnezeu L-a binecuvântat pe veci.

Cel mai frumos din toată rasa pământenilor,

Desăvârşit în splendoare eşti Tu!

Pline de har îţi sunt buzele,

Plină de iubire duioasa Ta inimă.

Binecuvântat de Dumnezeu, noi ne plecăm genunchiul înaintea Ta,

Recunoscând că toată plinătatea locuieşte în Tine.

- Autor necunoscut

Apoi, fără nici o paranteză, suntem transportaţi imediat la a doua venire a lui Cristos, în acel timp în care El va reveni pe pământ cu putere şi mare glorie. De data aceasta El va veni ca războinic cuceritor, nu ca umilul tâmplar din Nazaret. Încins pe coapsă cu Sabia Sa, Cel Puternic descinde din slavă şi maiestate. Înveşmântat în splendoare El vine călare, aducând triumful cauzei adevărului, smereniei şi neprihănirii. Mâna Lui dreaptă, străpunsă de cuie, este întru totul capabilă să mânuiască sabia, cu putere înfricoşătoare împotriva duşmanilor Săi. Săgeţile Sale ţintesc în inima duşmanilor Regelui; popoarele se prăbuşesc ca valul înaintea Lui.

Acum fumul bătăliei s-a risipit iar Regele este aşezat în glorie pe tronul Său de la Ierusalim. Vocea lui Dumnezeu se aude din cer, adresându-I-se ca lui Dumnezeu şi adeverind ca domnia Lui este veşnică. Ştim că este vocea lui Dumnezeu deoarece aşa ne spune textul de la Evrei 1:8,9:

Pe când despre Fiul zice: „Tronul Tău, O Dumnezeule, este în veci de veci; sceptrul împărăţiei Tale este un sceptru de neprihănire. Tu ai iubit neprihănirea şi ai urât nelegiuirea; de aceea. Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de însoţitorii Tăi."

Observaţi că Dumnezeu I S-a adresat Fiului Său cu numele de Dumnezeu - aceasta fiind una din cele mai clare dovezi a dumnezeirii lui Cristos din întreaga Biblie. Este adevărat că unii traducători ai Psalmului 45:6 redau sintagma: „Tronul Tău divin dăinuieşte pe veci de veci" în loc de „Tronul Tău, O Dumnezeule, este în veci de veci." Dar când citează acest verset la Evrei, el devine: „Tronul Tău, O Dumnezeule, este în veci de veci." Prin urmare, este adevărat nu doar faptul că tronul lui Cristos este divin, ci şi că El însuşi este Dumnezeu.

Împărăţia lui Cristos va dăinui pe veci. După domnia Sa de o mie de ani pe pământ, împărăţia Lui pământească se va contopi cu „împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului Isus Cristos" (2 Petru 1:11). Sceptrul regal al lui Cristos este un sceptru de echitate. Un sceptru este un toiag ce simbolizează autoritatea regală. Sensul avut în vedere aici este că Mesia va domni cu dreptate absolută. Iar domnia Sa va fi absolut sfântă, deoarece Regele iubeşte neprihănirea şi urăşte răutatea.

Din pricina neprihănirii şi integrităţii Sale, Dumnezeu L-a uns pe Domnul Isus cu untdelemnul bucuriei mai mult decât pe alţi dregători. Untdelemnul bucuriei se referă la untdelemnul sfânt cu care erau unşi preoţii la preluarea funcţiei lor (Exod 30:22-25). Întrucât Domnul nostru urmează să fie Preot şi Rege, acesta va fi untdelemnul ce se va folosi în cazul Lui. Smirna şi casia erau cele două ingrediente principale din compoziţia acestui untdelemn iar aloe era una din mirodeniile principale menţionate în Cântarea lui Solomon la 4:14. Toate acestea ne vorbesc despre mireasma nespus de încântătoare a Persoanei şi lucrării Domnului nostru. Smirna şi aloe ar putea să se refere în mod special la suferinţele şi la moartea Sa, întrucât din ele s-a alcătuit preparatul pentru ungerea trupului Său la îngropare (Ioan 19:39). În palatele Sale de fildeş îl înveselesc instrumentele cu coarde. Este simfonia regală ce vesteşte jubilantul mesaj că ziua întristării şi plânsului omului s-a încheiat şi că, în sfârşit, au venit zorile epocii de aur!

Regele nu este însă singur în această zi a puterii Sale. Fiicele monarhilor de pe pământ fac parte din alaiul său împărătesc. La dreapta Sa este regina, împodobită cu bijuterii de aur din Gfir. Dar cine este regina? Aici va trebui să ne abţinem de a o identifica cu biserica, întrucât biserica nu formează subiectul revelaţiei Vechiului Testament (Efeseni 3:5-9; Coloseni 1:26). Noi credem că regina este rămăşiţa răscumpărată a poporului Israel (Ez. 16:30-14) şi că alaiul este alcătuit din naţiunile neevreieşti care au fost câştigate la Cristos prin mărturia dată de Israel.

Regina este sfătuită de o voce neidentificată, poate de glasul Duhului Sfânt, să-şi uite poporul şi casa tatălui ei. Desigur aceasta înseamnă că ea trebuie să întrerupă legăturile cu viaţa ei de dinainte de convertire, fiind cu totul ataşată Regelui, ca Domn al ei. Acest sfat anticipează cuvintele Mântuitorului nostru de la Luca 14:26: Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe soţia sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu.

Dragostea noastră pentru Cristos trebuie să fie atât de mare încât orice altă dragoste pe care o avem faţă de alţii să pară ca ură, prin comparaţie. Frumuseţea unei inimi pe de-a întregul predate Lui îi este mult plăcută Lui. Întrucât El este Domn, Lui I se cuvin tot ceea ce suntem şi tot ce avem.

Bogata fiică a Tirului va veni la regină, aducându-i un dar. Da, oamenii cei mai bogaţi din lume se vor deplasa la Ierusalim cu darurile cele mai alese.

Apoi fiica regală este văzută în palatul ei, împodobită în straiele ei împărăteşti, pregătindu-se să fie înfăţişată Regelui. Deşi odinioară era umbrită de păcat, acum ea este văzută în odaia ei, îmbrăcată cu veşmintele ei cusute cu aur.

În sfârşit ea este prezentată Regelui, împodobită în hainele ei multicolore şi însoţită de alaiul fecioarelor. Mare este bucuria celor care privesc înaintarea alaiului, care intră apoi în însuşi Palatul Regelui. Cine ar putea descrie bucuria aceea, bucuria Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, precum şi a sfinţilor îngeri, ca să nu mai vorbim despre propria lor bucurie, când intră în bucuria Domnului lor! Frumoasă în toate privinţele, plină de har, încântătoare, atrăgătoare, conformată chipului Fiului lui Dumnezeu (citat din-sursă necunoscută).

În ultimele două versete Dumnezeu Tatăl I se adresează lui Cristos Regele, promiţându-I fii care vor fi succesori vrednici ai patriarhilor, care vor „împărţi lumea între ei în vederea stăpânirii" (Knox). Cât priveşte Regele însuşi, numele Lui va fi preamărit în toate generaţiile. Nu va exista nici o clipă în care poporul Sau să înceteze să-L adese.

Dumnezeu cu noi

În primul război mondial, într-o comunitate insulară din munţii Scoţiei, tineri erau înrolaţi în număr tot mai mare pentru serviciul militar. De fiecare dată când se adunau contingente cu aceşti tineri în portul de pe insulă, pentru a fi transportaţi la ţărmul Scoţiei, rudele şi prietenii lor cântau această cântare:

Dumnezeu este adăpostul şi tăria noastră, un ajutor care nu lipseşte niciodată în strâmtorare.

De aceea, chiar de s-ar răsturna pământul, nu ne vom teme:

Chiar dacă s-ar arunca munţii în inima mărilor;

chiar dacă valurile mării ar urla şi ar spumega;

chiar dacă munţii s-ar cutremura de mările agitate.

Este un râu ale cărui pâraie înveselesc cetatea

lui Dumnezeu, locaşul cel sfânt al locuinţelor Celui Prea-înalt.

Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu se va clătina;

Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.

Staţi liniştiţi şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu:

Printre păgâni Eu voi fi înălţat; pe pământ Eu voi fi mult înălţat!

Dumnezeul nostru, care este Domnul oştirilor, încă este de partea noastră:

Dumnezeul lui Iacov adăpostul nostru pe veci va rămâne.

- din Psaltirea Scoţiană

Scena este doar una din miile în care sfinţii lui Dumnezeu au fost mângâiaţi de acest psalm în vremuri de restrişte. Nimeni nu poate cunoaşte inimile celor care au fost ridicaţi din starea de apăsare, când aceste maiestuoase rânduri au fost citite în saloanele spitalelor, în casele de jale, în celule de persecuţie şi în odăile de suferinţă şi tragedie. Psalmul acesta a fost cel care l-a condus pe mult încercatul fost călugăr augustinian Martin Luther să compună măreţul imn creştin: „Cetate tare-i Dumnezeu." Mesajul său a străbătut veacurile, oferind îmbărbătare şi curaj sfinţilor lui Dumnezeu.

Există trei secţiuni distincte în acest psalm, pe care G. Campbell Morgan le-a intitulat după cum urmează:

1-3 Nu avem nici un motiv să ne temem. Dumnezeu este cu noi. Îndemnul la încredere.

4-7 Domnul este întronat la Ierusalim. Secretul încrederii.

8-11 Pace pe pământ şi domnia peste tot pământul. Îndreptăţirea încrederii.

În general cercetătorii sunt de părere că fondul istoric din spatele acestui psalm îl constituie miraculoasa izbăvire a Ierusalimului din asediul lansat de lupul asirian Senacherib (2 Regi 18:13-19:35; Isaia 36:1-37:36). Cu acel prilej, locuitorii regatului Iuda au fost conştienţi mai mult ca oricând de prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul lor, în chip cu totul unic. Şi astfel psalmul de faţă celebrează laudele adresate Celui care este Emanuel - Dumnezeu cu noi.

Dumnezeu este adăpostul nostru şi tăria noastră, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi. El este totodată „întru totul disponibil să ajute când ne aflăm la strâmtoare" (marg. NASB). Binecuvântaţi suntem atunci când ne dăm seama că siguranţa şi protecţia noastră nu stau în bogăţii sau în averi, ci numai şi numai în Iehova! Imaginaţi-vă scenariul cel mai sumbru posibil! Să zicem că însuşi pământul s-ar topi, prins în şuvoiul de lavă al unui vulcan uriaş. Să spunem că un uriaş cutremur de pământ ar azvârli munţii în mijlocul mării. Să ne imaginăm că talazuri gigantice ar năvăli peste uscat iar munţii s-ar cutremura, zguduiţi de natura dezlănţuită. Sau să ne închipuim munţii ca simboluri ale unor imperii sau cetăţi iar apele ca naţiunile pământului. Înseşi temeliile societăţii se prăbuşesc. Regatele se fărâmiţează şi se dezintegrează. Naţiunile lumii vuiesc, prinse în vârtejul unor convulsii politice, economice şi sociale, împresurate de haos, confuzie şi necazuri de o intensitate fără precedent.

Dar Dumnezeu...! Chiar şi cel mai groaznic lucru ce ni s-ar putea întâmpla tot nu e motiv suficient să ne facă să ne temem. Dumnezeu însuşi rămâne alături de noi!

El însuşi este râul ale cărui pâraie înveselesc cetatea lui Dumnezeu. În realitate, cetatea Ierusalim nu dispune de nici un râu. Dar tot ce înseamnă un râu pentru o cetate obişnuită este Dumnezeu pentru sfânta Sa locuinţă - da, şi chiar mai mult, căci El este izvorul vieţii şi binecuvântărilor, râul îndurării şi bunătăţii! Da, acolo Domnul este măreţ pentru noi: un loc de râuri, de pâraie largi, unde totuşi nu pătrund corăbi cu vâsle şi nu trece nici un vas puternic (Isaia 33:21).

Tocmai pentru că Dumnezeu este întronat la Ierusalim această cetate nu se va clătina niciodată. Dumnezeu îi va veni în ajutor, ca revărsatul zorilor. Îndelungată a fost noaptea în care a zăcut poporul lui Dumnezeu, dar în curând zorile dimineţii vor răsări iar Cristos îşi va lua locul ce I se cuvine, arătându-Şi tăria pentru ai Săi.

Naţiunile pământului n-au decât să urle cuprinse de furie: regatele se pot prăbuşi. Când Dumnezeu vorbeşte în mânia Sa, pământul se topeşte, proşternându-I-se la picioare.

Cuvintele acestea ne transportă în viitor, în perioada Marii Strâmtorări, când pământul va fi zguduit de tulburări fără precedent ale naturii, de convulsii politice, de războaie şi ciumi, de suferinţe cumplite ce se vor abate peste locuitorii săi. Atunci Domnul Se va arăta din cer, pentru a zdrobi orice act de nesupunere şi răzvrătire, după care va domni în neprihănire şi pace. Atunci rămăşiţa credincioasă a naţiunii Israel va spune: „Domnul oştirilor este cu noi; Dumnezeul lui Iacov este refugiul nostru."

Asigurarea pe care ne-o dăruieşte acest verset este inexprimabil de dulce. Domnul oştirilor este cu noi, adică Domnul oştirilor cerului. Dar El este totodată Dumnezeul lui Iacov. Acum Iacov semnifică un „înşelător" şi „un înlocuitor". Şi totuşi Dumnezeu Se intitulează: Dumnezeul lui Iacov. Îmbinând cele două idei aflăm că Dumnezeul oştirilor cerului este totodată Dumnezeul păcătosului nevrednic. Cel care este nemărginit de înălţat este în aceiaşi timp intim de aproape de noi. El este cu noi în fiecare pas al vieţii noastre, refugiul nostru ce nu dă greş în toate furtunile vieţii.

Când ajungem la versetul 8 constatăm că furtunile şi cataclismele au încetat. Ziua omului a luat sfârşit. Acum Regele este întronat pe tronul Său de la Ierusalim. Iar noi suntem invitaţi să ieşim afară, pentru a examina câmpul victoriei Sale. Peste tot în jurul nostru vedem ravagiile săvârşite de El asupra duşmanilor Săi învinşi. Oriunde privim vedem dovezile cumplitei Sale judecăţi pe care au meritat-o din plin cei din Marea Strâmtorare şi din perioada glorioasei Sale arătări.

Dar acum Prinţul păcii este întronat, războaiele au încetat pe întreg pământul. Ceea ce n-au putut realiza toate consiliile şi ligile şi summiturile organizate de-a lungul timpului, Domnul Isus înfăptuieşte cu toiagul Său de fier. Dezarmarea s-a transformat dintr-o lungă serie de convorbiri într-o realitate palpabilă. Arsenalele sunt casate iar fondurile cheltuite până acum pentru muniţii sunt alocate agriculturii şi scopurilor productive.

Glasul lui Dumnezeu răsună peste toţi locuitorii pământului, aducând asigurare şi supremaţie. „Staţi liniştiţi si să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu; Eu voi fi înălţat printre naţiuni, Eu voi fi înălţat pe pământ!" Toate temerile sunt aplanate, toate neliniştile alinate. Cei ai Domnului pot să se destindă. El este Dumnezeu. Cauza Lui a învins. El este suprem printre naţiuni, suprem peste tot pământul.

Tocmai din versetul 10 al Psalmului 46 s-a inspirat Katharina von Schlegel, autoarea imnului creştin „Be Still, My Soul", pe care-l redăm aici în traducere:

Stai liniştit, sufletul meu. Dumnezeul tău este la lucru,

Călăuzindu-te în viitor, cum a făcut-o şi în trecut.

Nădejdea ta, încrederea ta să nu se clatine.

Tot ce zăcea învăluit în mister va străluci acum la lumina zilei.

Stai liniştit, sufletul meu. Vânturile şi valurile cunosc

Glasul Celui care le-a strunit pe când umbla aici jos pe pământ.

Indiferent ce s-ar întâmpla, oricât de mare ar fi pâcla în care trăim, credinciosul poate spune cu încredere deplină, lipsit de orice teamă: „Domnul oştirilor este cu noi; Dumnezeul lui Iacov este adăpostul nostru." Dacă Cel care conduce oştirile cerului este de partea noastră, cine ar mai putea să ne stea împotrivă? Dumnezeul nevrednicului vierme Iacov este o fortăreaţă în care ne putem cu toţii găsi adăpost de furtunile acestei vieţi pline de incertitudini!

Fii liniştit, căci se arată zorii,

Nu mai e mult din noapte.

Încrede-te în Cristos, lumina ta,

Prietenul tău credincios.

Şi să ştii că El este Dumnezeu,

A cărui voinţă desăvârşită

Lucrează în toate lucrurile să fie spre binele tău:

Priveşte sus - şi fii liniştit. - Florence Wills

Un an nou fericit!

Ierusalim: Primul an nou din epoca de aur a lui Mesia a fost întâmpinat cu bucurie printr-un concert organizat la Sala Naţională de Festivităţi. Programul a fost marcat pe tot cuprinsul de înălţătoarele acorduri ale Psalmului 47, care a căpătat sensuri noi în contextul recentelor evoluţii de pe scena internaţională.

De îndată ce a început Psalmul, auditoriul şi-a dat seama că naţiunile ce au supravieţuit recenta Tribulaţie globală au fost chemate să aplaude şi să strige de bucurie către Dumnezeu, preamărindu-L cu cântări de laudă. Într-o manifestare nemaiîntâlnită de emoţie şi bucurie, corul însuşi a început să bată din palme, conducând întregul auditoriu într-o explozie de bucurie. Când cântăreţii au ajuns la cuvintele: „Căci Domnul Cel Preaînalt este înfricoşător," toţi oamenii s-au ridicat ca la un semn în picioare, aducându-şi aminte de recenta încoronare a Domnului Isus Cristos, când El a fost aclamat public ca „Măreţul Rege peste tot pământul." Oamenii au fost cuprinşi de un sentiment de neţărmurită recunoştinţă, aducându-şi aminte cum a supus El „naţiunile din categoria caprelor" sub picioarele noastre, pe acele naţiuni ce uraseră Israelul cu o ură neîmpăcată în vremea necazului nostru. Ropote de aplauze au cuprins auditoriul, când corul a intonat cântarea:

El ne va alege moştenirea,

Slava lui Iacov pe care-l iubeşte El.

Mesia ce S-a coborât aici jos, ca un viteaz, ca să-Şi supună duşmanii, a fost aclamat acum ca unul care S-a suit pe tronul Său de la Ierusalim, în contextul strigătelor de bucurie delirantă ale oamenilor Săi şi al trompetelor ce anunţau victoria Sa copleşitoare.

Şi ce înălţătoare a fost clipa în care corul a chemat Israelul să cânte laude lui Dumnezeu, să aducă slavă Regelui nostru! Nu a mai existat nici o clipă de ezitare în recunoaşterea faptului că Regele Isus este Dumnezeu şi că mâinile străpunse la Calvar ţin acum frânele guvernării universale! Toţi au realizat că se cuvine să-I dedice un Psalm măiestru - un maschil de înţelegere şi contemplare.

Corul a continuat să sublinieze dumnezeirea Regelui Mesia. El este Cel care domneşte acum peste naţiuni, al cărui tron este statornicit în sfinţenie.

Poate că unii au resimţit o oarecare nelinişte, când au fost intonate cuvintele:

Prinţii popoarelor s-au adunat împreună...

De atâtea ori în trecut prinţii se adunaseră cu scopul de a-l azvârli pe Israel în mare. Dar pe măsură ce se derula imnul intonat de cor, toţi şi-au dat seama că acum s-au strâns ca poporul Dumnezeului lui Avraam. Ei s-au alăturat israeliţilor, aducând omagiu Regelui regilor şi Domnului domnilor.

Poate că nu toţi au înţeles că prin scuturile pământului sunt avuţi în vedere dregătorii care au fost numiţi ca protectori ai poporului. Acum ei aparţineau cu toţii lui Dumnezeu, care este nespus de înălţat, cu mult mai presus de toţi potentaţii pământului.

La încheierea concertului, criticii au conchis că nu mai fusese un atare Roş Haşana în toată istoria naţiunii!

Ce au văzut ei?

Un invadator a năvălit în ţară, ajungând până la porţile Ierusalimului. Înăuntru oamenii se pregăteau pentru agonia unui asediu îndelungat. Omeneşte vorbind, perspectivele erau cât se poate de sumbre. Dar Domnul a intervenit, făcând o minune. Duşmanul a văzut ceva care l-a umplut de panică. Şi astfel forţele cotropitoare s-au retras cuprinse de groază. Ierusalimul a fost scutit de la pierzare, drept care israeliţii au înălţat o cântare de laudă către Dumnezeu. Psalmul 48 redă starea de bucurie copleşitoare pe care au încercat-o ei în faţa acestei izbăviri.

Domnul este inexprimabil de măreţ. Este măreţ în puterea Sa, în cunoştinţă, în slavă şi în har. Dragostea Lui este măreaţă, după cum măreaţă este şi îndurarea Sa, mila şi compasiunea Sa. Judecăţile Sale sunt de nepătruns iar căile Sale nespus de profunde. Întrucât Dumnezeu este atât de măreţ, El este vrednic de toată cinstea şi lauda. Lui I se cuvine lauda noastră, pentru că El este Creatorul, marele Susţinător, marele Profet, strălucitul Mare Preot, Rege al tuturor regilor, marele Răscumpărător şi marele Izbăvitor al poporului Său. Aici în Psalmul 48 întâlnim mai cu seamă măreţia Sa ca Mântuitor şi Protector al cetăţii Sale şi al poporului Său.

Oamenii asociază cetatea lui Dumnezeu cu numele lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a locuit acolo în Sfânta Sfintelor din templu. Pentru israeliţi Ierusalimul este cel mai frumos oraş din lume, situat pe culmea muntelui Său cel sfânt. Ca un giuvaer într-o coroană de mare preţ, Ierusalimul este minunat în elevaţia sa - o bijuterie pentru întregul pământ.

Cunoscut uneori sub denumirea de Muntele Sion (după una din înălţimile sale din cetate), Ierusalimul este descris ca fiind „în nordul îndepărtat" sau „pe laturile nordului." Atât Knox, cât şi Gelineau traduc această expresie drept „adevăratul pol al pământului". Într-adevăr, aşa este Ierusalimul în ochii poporului străvechi al lui Dumnezeu - centrul atracţiei magnetice, oamenii gravitând spre această capitală religioasă, politică şi culturală a lumii. Şi, desigur, Ierusalimul este cetatea marelui Rege, viitoarea capitală a Domnului Isus Cristos când va reveni pe pământ spre a domni ca Rege al regilor.

În interiorul zidurilor sale, Dumnezeu S-a dovedit a fi Apărătorul vrednic de încredere. Toţi ştiu cum a salvat El în chip miraculos cetatea de la nimicire, când totul părea pierdut. Iată ce s-a întâmplat.

Forţele inamice au fost masate în jurul cetăţii. Hoardele au ocupat poziţiile de luptă, pregătindu-se pentru atacul final. Din punct de vedere militar, puţine erau şansele de supravieţuire ale cetăţii, în faţa unei concentrări atât de mari de trupe.

Dar la un moment dat atacatorii au văzut ceva care i-a descumpănit. Ce anume au văzut ei? Să fi fost cetatea Ierusalim, cum pare să indice textul? Pare improbabil ca simpla vedere a unei cetăţi atât de mici să fi produs o atare panică în rândul ostaşilor. S-ar putea ca perdeaua dintre ei şi lumea nevăzută să fi fost trasă, permiţându-le să vadă oştirea de îngeri pregătiţi să apere cetatea. Sau să fi fost vorba de muntele plin de cai şi care de foc (vezi 2 Regi 6:17)? Sau vor fi văzut ei pe îngerul Domnului - adică pe Domnul Isus Cristos într-una din arătările Sale anterioare întrupării? (Vezi Isaia 37:36).

Trebuie să recunoaştem că nu ştim ce anume au văzut trupele inamice. Indiferent ce au văzut ele, efectul a fost atât de terifiant încât aceşti luptători căliţi în focul multor bătălii şi-au pierdut curajul. Tabloul cu care au fost confruntaţi i-a umplut de panică, tabăra fiind cuprinsă de haos. Imediat trupele inamice au început să se retragă, tremurând de groază. Îngrijorarea lor era aidoma femeii în chinurile naşterii. Degringolada inamicului a fost asemănătoare unor corăbii prinse în vârtejul unui uragan.

În cetate însă populaţia a izbucnit într-un strigăt delirant de bucurie. Ceea ce li se părea un pericol iminent s-a transformat într-o biruinţă fără seamăn. Israeliţii auziseră că Dumnezeu este întemeietorul şi Apărătorul Ierusalimului. Acum însă au văzut această realitate cu ochii lor. ‚Am văzut acum că ceea ce ni s-a tot spus s-a adeverit: Dumnezeu este Cel care susţine de-a pururea cetatea Ierusalim" (Knox).

În consecinţă oamenii îşi înalţă glasul cu recunoştinţă, preamărindu-L pe Dumnezeu. Ei au motive ample să mediteze la bunătatea şi îndurarea Domnului, când se suie la templu ca să aducă jertfe de mulţumire. Şi astfel ei oglindesc adevărul după care oriunde numele lui Dumnezeu este cunoscut pe pământ El este lăudat ca Cel a cărui dreaptă este plină de biruinţă neprihănită. Ei cheamă Ierusalimul sa celebreze această victorie iar celorlalte cetăţi din Iuda li se spune să se bucure.

Acum, după ce primejdia a trecut, ei înconjoară cetatea în semn de triumf, îndemnându-se unii pe alţii să-i numere turnurile şi să constate că nici unul nu lipseşte. Să privească întăriturile, rămase intacte şi să cerceteze palatele, ce nu au suferit nici o stricăciune de pe urma duşmanului. Toate acestea vor constitui o minunată istorisire pentru copiii şi nepoţii lor, cărora li se va spune cum Dumnezeu a păstrat cetatea neatinsă, în chip miraculos. La rândul lor ei vor spune generaţiei care va veni că Dumnezeul care a înfăptuit această minune este „Dumnezeul nostru în veci de veci. El va fi călăuza noastră până la moarte."

Cineva a propus următoarea redare a versetului 14:

Acesta este Dumnezeul nostru din veşnicie în veşnicie. El va fi călăuza noastră până la moarte, peste moarte şi dincolo de moarte.

Cei răi şi bogăţiile lor

Iată una din enigmele vieţii: Cum se face că cei răi par să se bucure de atâtea ori de bunăstare, pe când credincioşii sunt adesea săraci şi lipsiţi de cele materiale. Dar lucrurile nu se opresc aici. Bogăţiile în care îşi pun încrederea cei răi nu le vor fi de nici un folos în ceasul încercării lor supreme, deoarece nu vor putea să-i scape de la moarte. Sunt bogăţii de care se pot bucura doar o vreme, după moarte neputând să-i salveze de la putreziciune. Şi, desigur, ei nu sunt în stare să ia acesie bogăţii cu ei în mormânt, după cum nu se pot întoarce pentru a se bucura de ele. În ultimă instanţă, este o mare prostie să te încrezi în bani, mai degrabă decât să-ţi pui încrederea în Domnul! Acesta e, în esenţă, mesajul Psalmului 49.

Mesajul se adresează tuturor popoarelor şi tuturor indivizilor, şi celor mici, şi celor mari, si celor bogaţi, şi celor săraci. Este un mesaj de înţelepciune distilată, izvorând din inima plină de pricepere. Fiii lui Core îşi îndreaptă atenţia spre ceea ce pare a fi una din cele mai mari inegalităţi ale vieţii. Însă după ce află răspunsul, îl cântă, în acompaniament de harpe.

În adevăr, copiii lui Dumnezeu n-au nici un motiv să se îngrijoreze în acele zile întunecate când asupritorii îi urmăresc şi prigonitorii urzesc tot felul de comploturi împotriva lor. Duşmanii lor se încred în aur şi în puterea pe care o conferă acesta. Ei se laudă că sunt bogaţi. Dar - şi acest DAR trebuie subliniat şi scris cu majuscule - toţi banii lor sunt neputincioşi când vine vorba să-şi salveze fratele de la moarte (KJV) sau să se salveze pe ei înşişi. Răscumpărarea vieţii unui om este extrem de costisitoare. În zadar ar încerca cineva să amâne ziua morţii prin intermediul unor negocieri financiare. Nimeni nu deţine puterea de a cumpăra viaţa veşnică pe pământ sau de a scăpa de mormânt.

După cum indică cele două paranteze între care e încadrat versetul 8, el are caracterul unei paranteze sau intercalări; o apoziţie. Dacă citim însă versetele 7 şi 9 în continuare, obţinem următorul text:

Nici unul dintre ei nu poate nicidecum să răscumpere pe fratele său, nici să-I dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării pentru el însuşi.... ca să trăiască pe vecie şi să nu vadă Groapa.

Mai devreme sau mai târziu chiar şi înţelepţii mor. Tot aşa şi bogatul şi omul bogat dar nepriceput mor, lăsându-şi averile altora. Observaţi că nu se spune că omul înţelept lasă bogăţiile sale altora. Mai degrabă, testamentul său va suna în felul următor: Ca un om cu mintea întreagă, eu am dispus ca banii mei să fie puşi în lucru pentru Domnul încă din timpul vieţii mele.

Este o ciudăţenie a vieţii ca oameni suficient de inteligenţi pentru a-şi clădi averi aici pe pământ nu par să realizeze că sunt muritori. Gândurile lor lăuntrice le spun că casele lor vor dăinui pe veci, că vor trăi la nesfârşit aici pe pământ. Şi astfel ei botează moşii şi străzi şi oraşe cu numele lor. Dar adevărul inexorabil este că omul, cu toată onoarea sa, trebuie să piară. În privinţa aceasta, el este asemenea dobitoacelor care pier. În alte privinţe, desigur, omul este cu totul diferit de animale. De exemplu, deşi trupul omului se duce în mormânt,

duhul şi sufletul său nu pier. Iar trupul său va fi înviat din morţi, fie pentru judecata veşnică, fie pentru binecuvântarea veşnică. Omul are o existenţă fără sfârşit, în contrast cu animalele, care nu au existenţă eternă.

Aceasta este soarta celor nepricepuţi ce se încred în bogăţiile lor, mai degrabă decât în Dumnezeu; care trăiesc ca şi când nu vor trebui să moară într-o zi. Dar moartea nu-i cruţă şi atunci rudele şi prietenii lor îi onorează spunând cât de înţelepţi au fost. Fiind destinaţi în final să fie despărţiţi de trup, ei sunt ca nişte oi duse inexorabil de păstorul morţii la mormânt. „Cei drepţi vor stăpâni peste ei dimineaţa." - cu alte cuvinte, va interveni o răsturnare de situaţie, cum a fost cu Lazăr şi bogatul la a cărui poartă a fost aşezat acesta pe pământ. Aduceţi-vă aminte că Avraam i-a spus bogatului următoarele cuvinte:

Fiule, adu-ţi aminte că în viaţa ta tu ai primit lucrurile bune iar Lazăr pe cele rele; acum însă el este mângâiat, iar tu eşti chinuit (Luca 16:25).

Toată splendoarea bogatului s-a veştejit. El a rămas fără casă. Singurul loc pe care-l mai are este Şeolul. Ce contrast cu frumuseţea de casă în care trăia odinioară pe pământ!

Avem aici una din puţinele străfulgerări de lumină aruncate asupra învierii în Vechiul Testament. În general, scriitorii VT prezintă imagini foarte puţin revelatoare despre moarte şi ceea ce se află dincolo de mormânt. Dar aici psalmistul dă glas încrederii că Dumnezeu îi va răscumpăra sufletul de sub puterea mormântului, adică Dumnezeu îi va izbăvi sufletul din starea dezmembrată şi-l va reuni cu trupul său înviat. Când psalmistul spune: „căci El mă va primi," el foloseşte acelaşi cuvânt pe care-l întâlnim în textul ebraic în pasajele în care citim despre Enoh şi Ilie că au fost luaţi de Dumnezeu de pe pământ.

Aşadar credinciosul nu are nici un motiv să se tulbure pentru faptul că cel rău se îmbogăţeşte şi casa lui este tot mai luxoasă. Pământul acesta este singurul paradis de care va avea el parte! Când va muri, nu va putea duce nici una din bogăţiile sale dincolo de mormânt, ci se va duce în groapă cu mâna goală, lipsit de toată splendoarea de odinioară. Câtă vreme este în viaţă, el crede că nu va putea fi lipsit niciodată de fericirea sa, în contextul admiraţiei de care se bucură în rândul oamenilor pentru felul în care a ştiut să se chivernisească. Dar mai devreme sau mai târziu el va muri, asemenea strămoşilor săi, păşind alături de ei în îndelunga noapte.

Pur şi simplu nu există nici o modalitate în care un om să poată reţine la nesfârşit bogăţiile sale pământeşti şi onoarea sa. Moartea este tot atât de inevitabilă pentru el ca pentru dobitoacele care pier. Desigur, cineva ar putea formula aici o obiecţie, în sensul că nu numai cei răi mor, ci şi cei neprihăniţi - ceea ce este adevărat. Noi vom muri cu toţii, dacă între timp nu vine Domnul. Dar ideea pe care pe care o subliniază psalmul acesta este că cei răi lasă în urma lor toate bogăţiile, pe când cei neprihăniţi intră în veşnicie cu o răsplată de valoare incalculabil de mare.

Încă o observaţie cu care vom încheia comentariul asupra Psalmului 49: Adesea în Scriptură un om bogat este sinonim cu un om rău. Această idee ar trebui să ne pună pe gânduri. Deşi Biblia nu spune că e păcat să fii bogat, ea condamnă atitudinea celor care îşi pun încrederea în bogăţii, mai degrabă decât în Dumnezeul cel viu. Or, este greu să ai bogăţii şi să nu te încrezi în ele! Biblia condamnă iubirea banului, după cum condamnă acumularea de bogăţii prin mijloace de asuprire şi necinste. Totodată Biblia condamnă strângerea de bogăţii, în cadrul unei atitudini de totală nepăsare faţă de o lume pierdută şi suferindă în care trăim.

Mai întâi auzim pe Judecător chemând tot poporul şi toată ţara (Acelaşi termen ebraic (erei) înseamnă şi pământ, şi teren.) Israelului - de la răsărit la apus - să stea înaintea tribunalului Său. Ceea ce-i conferă autoritate glasului Judecătorului este faptul că El este Cel Măreţ, Dumnezeu Domnul.

În continuare Judecătorul este văzut părăsind camera Sa de consiliu din Templul de pe Muntele Sion, sub forma unui nor slăvit de strălucire şi frumuseţe neasemuită - Şechina. El nu va mai tăcea cu privire la păcatul poporului Său, ci se va coborî cum a făcut odinioară pe Muntele Sinai, cu un jet de foc înaintea Sa şi cu o mare furtună de tunete şi fulgere împrejurul Său. Dar de data aceasta El nu vine ca să prezinte legea, ci ca să-i tălmăcească sensul lăuntric, spiritual.

Ocupând scaunul de judecată. El cheamă cerurile şi pământul să-şi ocupe focul în boxa martorilor. Apoi porunceşte aghiotanţilor Săi să-i aducă pe acuzaţi. Mai întâi îi va judeca pe sfinţii naţiunii Israel, pe care îi descrie drept cei care au încheiat un legământ cu El prin jertfă. (Asta se referă la legământul legii încheiat pe Muntele Horeb şi ratificat prin sângele jertfelor - Exod 24:3-8.) Judecata credincioşilor Săi se găseşte în versetele 7-15. Ulterior El are o judecată aparte pentru cei răi(v. 16-19).

Cerurile sunt chemate să fie martore la neprihănirea judecăţilor lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu însuşi este Judecătorul înseamnă că El este absolut imparţial şi că verdictele Sale sunt înţelepte şi echitabile.

Dumnezeu îşi asumă acum rolul de procuror, aducând mărturie împotriva poporului Său, Israel. În relaţiile umane ar fi de neconceput ca un judecător să servească şi în calitate de judecător, şi de procuror, dar în acest caz este întru totul adecvat, întrucât Judecătorul este chiar Dumnezeul cel Preaînalt.

Dumnezeu precizează de la început că Israel nu a rămas în urmă în privinţa jertfelor pe care trebuia să I le aducă Lui. Israeliţii au fost credincioşi în privinţa jertfelor pe care le-au adus lui Dumnezeu. Problema era însă alta: ei credeau că aceste ritualuri îi eliberau complet de obligaţiile lor faţă de Iehova. Erau ca nişte fete care se poartă fără consideraţie faţă de mamele lor pe tot parcursul anului, pentru ca de ziua ei s-o copleşească cu daruri. Sau ca fii care niciodată nu se obosesc să le mulţumească tatălui lor pentru tot ce face pentru ei, doar de ziua lui dându-i o cravată în dar. Aşadar Iehova protestează că deşi au umplut altarul Său cu animale de jertfă, pe El însuşi L-au neglijat. Cât priveşte detaliile tehnice ale ofrandelor în sine, israeliţii au fost cât se poate de corecţi. Dar când vine vorba de o relaţie personală, caldă cu Domnul însuşi, ei aveau lacune serioase. F. B. Meyer scrie: Psalmul acesta este o gravă mustrare adusă făţarnicului care se mulţumeşte să asculte doar în chestiunile de suprafaţă legate de casa lui Dumnezeu, pe când în lăuntrul său e lipsit de dragoste şi devotament.

De aceea Dumnezeu spune că nu va lua nici un taur din casa lor, nici capre din stânele lor. El nu este supus ritualurilor, nu Se mulţumeşte cu un sistem ceremonial. Când a instituit sistemul jertfelor, Dumnezeu nu a avut deloc în vedere situaţia în care acţiunile exterioare să servească de paravan îndărătul cărora să se ascundă atitudini interioare greşite.

Dacă ar sta puţin să se gândească oamenii lui Dumnezeu şi-ar da seama că oricum Dumnezeu are în posesiune toate creaturile din lume - toate animalele pădurii, vitele de pe o mie de dealuri, păsările din văzduh şi tot ce se mişcă pe câmpie. Atunci ei şi-ar da numaidecât seama

că Dumnezeu nu are nevoie de nici un lucru din partea oamenilor. El nu suferă de foame iar dacă ar suferi, nu ne-ar cere nouă, întrucât are o cămară plină de alimente! Tot aşa El nu se hrăneşte şi nu-i este de nici un folos să aibă carnea taurilor şi sângele caprelor. În această privinţă, Dumnezeu este întru totul suficient Sieşi însuşi.

Atunci ce doreşte Dumnezeu de la oamenii Săi? Trei lucruri:

Mulţumire. Nici un dar nu poate înlocui un simplu gest de recunoştinţă. Prea de multe ori suntem ca familia care a luat de-a gata mama lor nobilă, pentru ca după moartea ei să ispăşească pentru lipsa lor de recunoştinţă îmbrăcând-o într-o rochie Dior de două mii de dolari!

Jurăminte împlinite. „Împlineşte-ţi jurămintele făcute Celui Preaînalt" - jurăminte de dragoste, închinare, slujire şi devoţiune.

Părtăşie în rugăciune. „Cheamă-Mă în ziua necazului şi eu te voi izbăvi iar tu Mă vei proslăvi." Avem aici un minunat prilej de a pătrunde în inima lui Dumnezeu. Lui îi face o plăcere deosebită să-Şi audă copiii rugându-se şi îşi găseşte desfătarea în a răspunde la rugăciunile lor. Lui îi este deosebit de plăcută părtăşia intimă şi duioasă dintre El şi poporul Său.

Dar celui rău... (50:16-21)

Reiese clar că acum Judecătorul se adresează unui alt segment din cadrul naţiunii: celor care se laudă că sunt religioşi, dar ale căror vieţi contrazic pe faţă adevărul. Dumnezeu le spune acestora că nu au nici un drept să citeze Scriptura cu pioşenie sau să pretindă binecuvântările Legământului. Apoi le adresează o serie de învinuiri.

Ei au urât disciplina. Se pare că s-au considerat mai presus de necesitatea de a 11 corectaţi. În loc să salute sau, cel puţin, să suporte critica constructivă, făţarnicii aceştia se poartă cu vrăjmăşie şi resentimente, atacându-i pe toţi cei care încearcă să le facă o critică constructivă - chiar dacă este vorba de Domnul însuşi.

Ei au tratat Cuvântul lui Dumnezeu cu dispreţ. În loc sa manifeste o adâncă reverenţă faţă de Scriptură, ei aruncă Cuvântul lui Dumnezeu înapoia lor, ca pe un lucru nevrednic.

Ei au refuzat să umble pe calea separării. Fraternizând cu hoţii şi adulterii, ei L-au nesocotit pe Dumnezeu şi au adus ocară Numelui Său.

Vorbirea lor a fost rea. Gurile lor au împroşcat răutatea fără nici o reţinere. Ei au devenit experţi mari la minciună şi înşelătorie. Chiar rudele lor cele mai apropiate nu au fost scutite de bârfele lor răutăcioase.

Întrucât Dumnezeu nu i-a pedepsit imediat, ei au crezut că El e ca ei, că nu-I pasă, fără să-şi dea seama că răbdarea Lui a avut rolul de a le da răgaz să se pocăiască. Dar acum Domnul sparge tăcerea, mustrându-i pentru învinuirile enumerate mai sus.

Avertisment şi promisiune

Psalmul se încheie cu un avertisment şi o promisiune. Avertismentul se adresează celor care îl uită pe Dumnezeul Cel viu, trăind ca şi când El nu ar avea importanţă. Dacă aceştia nu se vor pocăi, Dumnezeu se va năpusti asupra lor ca un leu, nimicindu-i cu desăvârşire. Dar cei care vin la El cu jertfe de mulţumire Îl proslăvesc; toţi cei care umblă pe cărarea aceasta a ascultării vor trăi minunata experienţă a izbăvirii pe care le-o va aduce Dumnezeu în vremuri de primejdii.

Îndurare, O, Dumnezeule! Cer îndurarea Ta! Eu merit să fiu pedepsit. Dar Tu eşti un Dumnezeu al iubirii şi îndurării şi pe acest temei Te rog să nu mă tratezi după cum merit. Îndurările Tale sunt super-abundente şi din pricina aceasta eu îndrăznesc să Te rog să ştergi groaznicele mele încălcări ale legii Tale sfinte.

Spală-mă cu desăvârşire de orice depărtare de la linia Ta dreaptă şi curăţă-mă de groaznicele căi în care nu am nimerit ţinta.

O, Dumnezeul meu, recunosc în public că am călcat legea Ta. Păcatul meu a fost săvârşit în public şi tot în public trebuie să fie şi pocăinţa mea. Vinovăţia păcatului meu m-a urmărit zi şi noapte, până când am ajuns să n-o mai pot suporta.

Acum văd limpede că împotriva Ta şi numai a Ta am păcătuit. Dar îmi dau seama că am păcătuit şi împotriva Batşebei şi împotriva soţului ei credincios, Urie; Dumnezeu să mă ierte pentru perfidia comisă de mine împotriva acestui general viteaz. Dar îmi dau seama că tot păcatul meu a fost săvârşit mai întâi de toate împotriva Ta. Legea Ta a fost călcată. Voia Ta a fost nesocotită. Numele Tău a fost necinstit. Prin urmare trec de partea Ta, luând poziţie împotriva sinelui meu. Tu eşti întru totul îndreptăţit să emiţi orice sentinţă se cuvine şi nimeni nu-Ţi va băga de vină pentru deciziile pe care le-ai luat.

Doamne, nu sunt bun de nimic. Am fost născut în fărădelege şi, mergând chiar mai departe, pot spune că am fost conceput în păcat. Prin asta nu se înţelege însă că arunc ocară asupra mamei mele, după cum nu-mi acord circumstanţe atenuante pentru păcatul săvârşit. Ceea ce vreau să spun este că nu doar comit păcate, ci sunt păcătos prin însăşi natura mea.

Dar Tu urăşti păcatul şi iubeşti credincioşia în lăuntrul omului. Prin urmare, vin la Tine, rugându-Te să mă înveţi înţelepciunea, s-o imprimi adânc în inima mea.

Tu ai rânduit ca la curăţirea unui lepros să se folosească isop şi apă (Levitic 14). Iată, Doamne, acum eu ocup locul unui lepros moral. Curăţă-mă cu isop şi voi fi curat; spală-mă şi voi fi mai alb decât zăpada.

Când am păcătuit, a încetat cântarea de pe buzele mele. A trecut atâta timp de când am ştiut ce înseamnă adevărata bucurie şi veselie. Dă-mi, Doamne, prilejul de a cunoaşte din nou muzica aleasă a bucuriei. În starea mea decăzută, de alunecare în păcat, mi se părea că Tu mi-ai zdrobit oasele, încât nu mai puteam dansa înaintea Ta de sfintele sărbători. Vindecă, Doamne, acum acele fracturi, pentru ca să mă pot alătura din nou poporului Tău, lăudând numele Tău la aceste sărbători.

O, Dumnezeul meu, Te rog fierbinte să-Ţi întorci faţa să nu mai privească păcatele mele în judecată şi pedeapsă. Şterge orice rămăşiţă a fărădelegilor mele enorme. Ce înţepături resimt ori de câte ori mă gândesc la ele!

Privind în urmă, îmi dau seama că necazurile mele au început în mintea mea. Gândurile mele au fost poluate. Am adăpostit gânduri rele în mintea mea, care au zămislit apoi păcate. Dar acum Te rog creează în Mine o minte curată. Ştiu că dacă izvorul este curat, şi pârâul care curge din el este curat. Da, Doamne, reînnoieşte întreaga mea fiinţă lăuntrică, pentru ca sa fiu statornic, veghind să nu mai fiu invadat din nou de păcat.

Nu mă părăsi, Doamne, nici nu mă izgoni din prezenţa Ta. Nu pot suporta gândul că aş putea fi despărţit de Tine sau că Duhul Tău cei Sfânt ar putea fi luat de la mine. În epoca în care trăiesc, Tu iei într-adevăr Duhul Tău cel Sfânt de la oamenii care umblă în neascultare de Tine. Aşa ai procedat cu Saul(I Samuel 16:14) şi mă îngrozesc la gândul consecinţelor ce ar urma. Te rog, Doamne, cruţă-mă; nu lăsa să mi se întâmple şi mie una ca asta.

Cum am mai spus, mi-am pierdut cântarea. Nu sufletul, ci cântarea. Nu mântuirea Ta, ci bucuria mântuirii Tale. Acum, după ce am venit la Tine cu pocăinţă, mărturisire şi lepădare de păcat, mă rog ca „acele corzi ce sunt acum rupte să vibreze din nou." Şi nu mă rog doar ca Tu să-mi redai bucuria mântuirii Tale, ci şi să mă susţii cu Duhul Tău generos. Cu alte cuvinte, vreau ca Duhul Tău să mă facă să doresc să ascult de Tine şi să-Ţi fiu plăcut în toate lucrurile. Atunci voi fi menţinut pe cărările neprihănirii.

Un produs secundar al iertării mele va fi faptul că voi mărturisi cu stăruinţă altor călcători de lege, spunându-le că Tu poţi să-i ierţi şi să le redai pacea. Când aceştia vor auzi ce mi-ai făcut Tu mie, Doamne, vor dori şi ei să se întoarcă la Tine.

Apoi dacă mă vei izbăvi de vinovăţia de a fi vărsat sânge, o, Dumnezeul meu, întreaga lume va auzi mărturia mea despre felul cum m-ai izbăvit. Vina pentru vărsarea sângelui lui Urie mă apasă greu, Dumnezeul mântuirii mele. Şterge cu buretele păcatul meu şi Te voi lăuda pe veci.

Buzele mele au rămas încleştate, în urma păcatului. Deschide-le, Doamne, iertându-mi păcatul şi gura mea se va consacra preamăririi numelui Tău, în cuvinte şi în cântări.

Doamne, nu mă bizui pe ritualuri sau ceremonii de iertare. Ştiu că Tu nu eşti un ritualist. Dacă aş crede că Tu doreşti jertfe animale, Ţi le-aş aduce. Dar arderile-de-tot nu încântă inima Ta. E adevărat că Tu ai instituit jertfele şi ofrandele, dar ele nu au reprezentat niciodată idealul Tău final. Prin urmare, acum vin la Tine cu o inimă zdrobită - căci aceasta este jertfa pe care o ceri Tu. Tu nu dispreţuieşti această inimă sfărâmată şi căita pe care Ţi-o aduc.

Şi acum, Doamne, doresc să mă rog pentru scumpii Tăi copii, ca de altfel pentru mine însumi. Fie ca Tu să-Ţi găseşti plăcerea în a-Ţi revărsa peste ei bunătatea ta. Reclădeşte zidurile Ierusalimului. Negreşit păcatele mele au îngreunat înaintarea lucrări: Tale. Am adus ocară numelui Tău. Fie, Doamne, ca acum să înainteze cauza Ta fără alte oprelişti!

Când umblăm cu toţii în părtăşie cu Tine, mărturisindu-ne păcatele şi lăsându-ne de ele, Tu îţi găseşti plăcerea în jertfele noastre de neprihănire. Acele ofrande care mărturisesc completa noastră predare Ţie sunt jertfele care Te încântă pe Tine. Vom aduce jertfă tauri pe altarul Tău - în semn de laudă adresată Dumnezeului care iartă păcatul şi şterge fărădelegea.

Demascarea trădătorului

Cadrul istoric al acestui psalm îl găsim la 1 Samuel 21, 22. Edomitul Doeg era slujbaşul regelui Saul, ce răspundea de turmele sale. El a fost de faţă când David a fost hrănit şi a primit sabia lui Goliat din mâna preotului Ahimelec. Imediat după aceea el s-a dus şi l-a informat pe Saul despre acestea, fiind răsplătit pentru fapta lui cu permisiunea de a-l omorî pe Ahimelec şi pe alţi optzeci şi patru de preoţi ai Domnului. Ulterior el a masacrat femeile şi copiii de la Nob, distrugând satul şi chiar animalele din el.

Caracterul lui Doeg este creionat în versetele 1-4 iar pierzarea sa în versetele 5-7. Iar în versetele 8 şi 9 ne este prezentat caracterul lui David, în contrast cu cel al lui Doeg.

Prima întrebare pe care i-o adresează David este cum se face că acest trădător s-a făli cu actele de nespusă răutate pe care le-a comis, pentru faptul ca „toată ziua nu înceta să plăsmuiască minciuni sfruntate împotriva slujitorului loial al lui Dumnezeu" (NEB). Acest prototip perfid al lui Anticrist avea o limbă ascuţită, cu care îi făcea ferfeniţă pe oameni, deranjându-i încontinuu. El avea o înclinaţie puternică de a săvârşi răul, mai degrabă decât binele, de a minţi, mai degrabă decât a spune adevărul. Fiind întruchiparea înşelăciunii, el avea o predilecţie deosebită de a ruina vieţile altora.

Atât justiţia divină, cât şi cea umană sunt întru totul de acord asupra sorţii pe care i-o prezice psalmistul lui Doeg şi omologilor săi din toate veacurile. Cel Preaînalt îl va smulge din cortul său şi-l va smulge din rădăcini, luându-i din lumea celor vii.

Oamenii temători de Dumnezeu vor ajunge să vadă ziua aceea, vor fi izbiţi de judecata profundă a lui Dumnezeu şi vor afirma, uimiţi de întorsătura de situaţie:

Iată omul care nu lua ca tărie pe Dumnezeu, ci se încredea în mulţimea bogăţiilor lui şi se întărea in răutatea lui.

Caracterul psalmistului este însă total opus. El se compară cu un măslin verde în casa lui Dumnezeu - un tablou întruchipând prosperitatea şi rodnicia. Măslinul este, după F. W. Grant:

...pomul în care rămâne necurmat acel untdelemn care-L întruchipează pe Duhul lui Dumnezeu, verde în prospeţimea vieţii sale veşnice. El este în casa lui Dumnezeu (în contrast cu) acel „cort" din care este izgonit cel rău.

În contrast cu Doeg, care nu a vrut să-şi găsească refugiul în Dumnezeu, David este hotărât să se încreadă în îndurarea Domnului pe veci de veci. Un alt lucru pe care-l va face pe veci este de a-I mulţumi Domnului pentru ceea ce a făcut - adică pentru că i-a pedepsit pe cei răi, dar i-a răzbunat pe cei drepţi. În fine, el va preamări numele Domnului în prezenţa sfinţilor Săi loiali, pentru că numele Său este bun şi tot ce este El e bun.

Nebunul nu este neapărat un înapoiat mintal sau prost. El poate fi un intelectual strălucit în ce priveşte educaţia vremii, dar e nebun în sensul ca nu doreşte să confrunte dovezile existente cu privire la persoana, puterea şi providenţa lui Dumnezeu. Este ignorant cu bună ştiinţă. Doreşte să rămână ignorant. „Termenul ebraic care defineşte acest tip de om indică un refuz maliţios de a recunoaşte adevărul."

Ateismul este asociat cu depravarea şi degradarea omului, uneori aceasta fiind cauza ateismului, alteori efectul. Prin urmare, nu e de mirare că cei care spun: „Nu există nici un Elohim" sunt corupţi, săvârşind fărădelegi abominabile. Nu este nici unul dintre ei care să facă binele.

Aici se pare că tema discuţiei trece de la atei în particular la omenire în general. Pavel citează fragmente din aceste versete la Romani 3, pentru a demonstra totala depravare a întregii omeniri. Şi, desigur, învinuirea este întru totul justificată. Când Dumnezeu priveşte din cer asupra omenirii, El nu găseşte nici unul care, lăsat de capul lui, să posede înţelepciunea de a se teme de Domnul. Dacă nu ar fi slujba Duhului Sfânt, nimeni nu L-ar căuta pe Dumnezeu.

Cu toţii s-au îndepărtat de Dumnezeul cel viu. Cu toţii au devenit depravaţi. Nici unul nu face binele în sensul unui lucru care ar putea câştiga aprobarea Domnului.

Din nou, se face o trecere la o anumită categorie de păcătoşi, adică la acei apostaţi care îi persecută pe oamenii lui Dumnezeu. Cum pot fi ei atât de miopi? Ei sunt plini de cruzime şi lipsiţi de orice duh al rugăciunii. Pentru ei omorârea rămăşiţei credincioase este totuna cu consumul de pâine. În plus, ei nu resimt niciodată nevoia de a-I vorbi lui Dumnezeu prin intermediul rugăciunii. Ei par total nepăsători faţă de faptul că într-o zi vor fi cuprinşi de o teroare fără precedent. Dumnezeu va împrăştia oasele celor care se războiesc împotriva adepţilor loiali ai lui Dumnezeu.

În ultimul verset, David se roagă pentru venirea lui Mesia. El este Izbăvitorul care va veni din Sion (Romani 11:26) şi va salva tot Israelul credincios. În ziua aceea, Israel va fi restaurat, Iacov se va bucura iar Israel se va veseli.

Strigând după ajutor, psalmistul cere să aibă parte de mântuire prin numele lui Dumnezeu şi prin răzbunarea pe care o poate dărui tăria Sa. Numele Lui reprezintă natura sau caracterul Său, iar tăria Sa înseamnă atotputernicia Lui. Mântuire înseamnă aici o izbăvire vremelnică de duşmani.

Stringenţa cu care pune psalmistul lucrurile, spiritul de urgenţă se văd din rugăciunea sa stăruitoare ca Dumnezeu să asculte cuvintele rostite de el cu răsuflarea întretăiată. Ce s-a întâmplat de fapt a fost că aceşti străini au uneltit împotriva lui David, cu intenţia de a-l trăda. Oameni setoşi de sânge îl urmăreau cu înverşunare - apostaţi cărora nu le păsa de Dumnezeu.

Dumnezeu este răspunsul. Domnul este cu cei care susţin viaţa credinciosului, într-o zi El va da duşmanilor poporului Său drept răsplată nenorocirea şi ruina. Cunoştinţa despre ce va face Dumnezeu se transformă îndată în rugăciunea: „Fă acest lucru, Doamne. Ca dovadă a credincioşiei Tale, pune capăt vieţilor acestor oameni răi."

Numele salvator din versetul 1 va deveni atunci un nume căruia oamenii i se vor închina. David va aduce o jertfă de bună voie Domnului şi va cinsti numele Domnului cu mulţumiri - acest nume scump în care este consfinţit tot ce este bun.

În ultimul verset al psalmului, David vorbeşte ca şi când toate necazurile sale ar fi trecut de-acum şi el ar fi asistat deja la pierzarea duşmanilor săi. „Deja", scrie Morgan, „deşi poate că tocmai în mijlocul primejdiilor, el cântă cântarea izbăvirii, ca şi când aceasta ar fi avut deja loc." Astfel credinţa „dăruieşte substanţă speranţelor noastre, asigurându-ne de realităţi pe care nu le vedem" (Ev. 11:1, NEB).

Aruncă-ţi povara

Ahitofel a fost unul din consilierii cei mai de încredere ai lui David, care însă s-a situat ulterior în fruntea unei cete de oameni ce s-a alăturat fiului lui David, Absalom, cel care a încercat să-i fure tronul. În psalmul acesta sesizăm zbuciumul profund din inima lui David în faţa acestei întorsături cumplite de situaţie. Putem percepe de asemenea în aceste versete ceva din şuvoiul de emoţii care va fi cuprins sufletul Mântuitorului în contextul trădării Sale de către Iuda. Psalmul acesta prefigurează rugăciunea rămăşiţei credincioase, care va suferi în urma conspiraţiei lui Anticrist.

Deşi este cuprins de o adâncă întristare, sufletul nu e lipsit de varietate şi originalitate când trebuie să atragă atenţia lui Dumnezeu. În latura pozitivă, găsim rugăciunea ca Domnul să-Şi plece urechea. În latura negativă, avem cuvintele: „nu Te ascunde de cererea mea." Apoi avem rugămintea fierbinte a psalmistului să i se acorde o audienţă: „Ascultă-mă şi apelul adresat lui Dumnezeu să acţioneze: şi răspunde-mi!"

Apoi urmează o sfâşietoare enumerare de întristări şi nevoi disperate.

Neastâmpăr, manifestat prin văicăreli şi plângeri.

Distras de strigătele duşmanului.

Asuprit de cei răi.

Îngropat de ei sub o povară de necazuri.

Expus la atacuri furibunde.

O inimă zdrobită de întristare.

Îngrozit de năpasta ce stă se abată.

Chinuit de un tremur involuntar.

Copleşit de groază.

Primul său impuls este să fugă departe de toate necazurile sale. Dacă ar avea aripi, şi-ar lua zborul spre alte zări, undeva într-un colţ liniştit al deşertului. Nu ar mai pierde nici o clipă, ci ar încerca imediat să scape de furtuna care vuieşte în jurul lui.

Dar acum groaza lui face loc unei indignări aprinse. Este atât de revoltat de duplicitatea celor care uneltesc împotriva lui încât Îl roagă pe Domnul să distrugă - fără să precizeze dacă e vorba de oameni sau de planurile acestora. De asemenea îl roagă pe Dumnezeu să despice limbile lor - o posibilă aluzie la rugăciunea rostită de David cu acest prilej ca Domnul să zădărnicească sfaturile lui Ahitofel, făcându-le să fie

nechibzuite (2 Samuel 15:31).

Privind cetatea Ierusalim, pe care a cucerit-o şi a ales-o, fiul lui Iese o vede plină de violenţă şi sfadă. Zi şi noapte aceste două rele se ţin scai de zidurile sale. Cetatea păcii este acum o cetate a răutăţii şi a necazului. Ruina s-a cuibărit în ea. Asuprirea şi frauda nu mai părăsesc piaţa cetăţii, unde ar trebui să sălăşluiască dreptatea şi egalitatea.

În centrul plângerii lui David figurează, desigur, cruda trădare la care a fost supus. Poate că ar fi suportat-o mai uşor, dacă vinovatul ar fi fost un duşman declarat. Dacă batjocurile şi insultele ar fi provenit de la un adversar din afară, total opus lui David, atunci psalmistul s-ar fi putut depărta de acesta. Dar trădătorul a fost unul din apropiaţii săi, un prieten preaiubit, în care a avut încredere - acesta este cel care i-a înfipt cuţitul în spate. A fost unul cu care psalmistul avusese în trecut o dulce părtăşie, pe când umblau împreună în curţile cortului întâlnirii. Perfidia acestui om şi a adepţilor lui merită pedepsirea acestora cu o moarte năprasnică, cu trimiterea lor în Şeol, „căci răutatea locuieşte în casele lor şi în adâncul inimii lor" (Gelineau).

Şi totuşi, în pofida emoţiilor sale răvăşite, David este asigurat că va primi ajutor la rugăciunea sa. Suspinele şi hohotele sale de plâns ce se suie la Dumnezeu seara şi dimineaţa, precum şi la amiază vor ajunge la urechea Mântuitorului. În pofida superiorităţii numerice a celor ce i se opun, David va ieşi din această luptă cu pacea intactă. Da, Dumnezeu va auzi şi-i va lovi, de pe tronul Său etern. Aceasta este condamnarea celor în care nu se produce nici o schimbare - adică nici o pocăinţă - a celor care nu se tem de Dumnezeu. Aceasta e condamnarea trădătorului - prietenul apropiat care a întins mâna să lovească prietenii săi, şi care a călcat legământul prieteniei şi loialităţii. Cuvintele sale i s-au părut mai lunecoase decât untdelemnul, dar au fost nişte săbii scoase.

Culmea de aur a Psalmului 55 este atinsă în versetul 22:

Aruncă-ţi sarcina asupra Domnului,

Şi El te va sprijini.

El nu va permite niciodată

Ca cel drept să se clatine.

Psalmistul şi-a dat seama că cea mai bună cale de urmat în vremuri de restrişte este să nu fugă de necazuri, ci să le arunce asupra Domnului. Dea Domnul să învăţăm şi noi minunata lecţie prezentată de Episcopul Home: „Cel care a purtat odată povara păcatelor şi întristărilor noastre ne roagă ca acum noi să-I permitem să poarte povara îngrijorărilor noastre."

Oameni dedaţi la ucideri şi trădări au, de obicei, parte de o moarte năprasnică şi prematură. Ahitofel negreşit se înscrie în această categorie (2 Samuel 17:14, 23); tot aşa şi Iuda (Matei 27:5). Dar oamenii lui Dumnezeu se pot bizui pe Domnul că-i va salva.

Dumnezeu este de partea mea!

Amară a fost pilula pe care a trebuit s-o înghită David când a fost nevoit să se refugieze în ţinutul Gat al filistenilor, fugind de proprii săi concetăţeni (1 Samuel 21:10-15; 27:4; 29:2-11). Dar n-a avut încotro, dacă ţinem seama de ostilitatea înverşunată a Regelui Saul. Cel puţin aşa a simţit David. Psalmul 56 descrie câteva din. valurile de frică şi credinţă care l-au năpădit pe David în acea perioadă.

David începe printr-o rugăciune ca Domnul să se îndure de el şi să-i vină în ajutor, în contextul hărţuirii neîncetate din partea urmăritorilor săi. Observaţi cele trei genuri de teroare care îl împresurau în fiecare zi din partea oamenilor ostili:

...mă asupreşte (v. 2)

Vrăjmaşii mei... mă hăituiesc (v. 2)

...îmi răstălmăcesc cuvintele (v. 5)

Duşmanii săi îl atacau cu aroganţă, uneltind în permanenţă tot felul de rele împotriva sa, unindu-şi forţele ca să-l poată lovi mai tare, pândind momentul potrivit când să e năpustească asupra lui, spionându-l din umbră (v. 2, 5, 6). Se părea că este un război inegal.

Dar credinţa străbate întunericul cu declaraţia plină de încredere: „Ori de câte ori mă tem, eu mă voi încrede in Tine." Acest „curaj vesel al unui fugar," cum îl numeşte Dielitzch, se întemeiază pe caracterul lui Dumnezeu şi pe credincioşia făgăduinţelor Sale. El este mai puternic decât toţi vrăjmaşii la un loc. Or, El a promis că ne va apăra de orice rău ce ni s-ar putea întâmpla. Nimic nu poate penetra perdeaua de protecţie cu care ne înconjoară El, decât dacă îngăduie El. De aceea putem avea încredere în Dumnezeu fără teamă.

La îndrăzneaţă provocare: „Ce-mi poate face omul?" raţiunea ar putea răspunde: multe lucruri. Omul poate să te persecute, să te rănească, să te schilodească, să te împuşte sau să te omoare". Dar realitatea este ca un copil al lui Dumnezeu este nemuritor până când nu şi-a încheiat lucrarea. De asemenea noi trebuie să înţelegem spiritul neînfricat al lui David în lumina cuvintelor rostite de Mântuitorul:

Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Acela care poate să piardă şi sufletul şi trupul în iad (Matei 10:28).

După ce a enumerat toate încercările duşmanilor săi de a-l rade de pe faţa pământului, David îl cheamă pe Dumnezeu să-i tragă la răspundere pentru viclenia lor, doborându-i în mânia Sa.

Găsim aici o descriere excelentă a grijii pline de tandreţe cu care se ocupă Domnul în chip personal de noi. El ţine cont de rătăcirile noastre sau de zvârcolirile noastre din timpul nopţii, când ne întoarcem de pe o parte pe alta. Lui îi pasă atât de mult de detaliile din viaţa noastră, de lacrimile noastre de durere încât le strânge în burduful Său. Se pare că avem aici o aluzie la obiceiul străvechi al jelitorilor, prin care aceştia păstrează lacrimile într-o sticluţă, care este plasată în mormântul prietenilor decedaţi, ca amintire a afecţiunii celor rămaşi în viaţă. În orice caz, Dumnezeu păstrează evidenţa lacrimilor noastre în cartea Sa, după cum Isus ne învaţă că El numără până perii noştri de pe cap.

Împreună cu David putem fi încrezători că Dumnezeu va pune duşmanii noştri pe fugă, din pricina rugăciunilor noastre, ca răspuns la ele. Iar dacă Dumnezeu e de partea noastră, cine ar mai putea fi împotriva noastră (Romani 8:31)?

În ultimă instanţă, doar o întrebare are importanţă în viaţă; toate celelalte sunt secundare faţă de aceasta: „Este Dumnezeu în favoarea noastră?" David, în cele din urmă, a fost sigur că Dumnezeu era de partea lui. Or, omul care este sigur ca de Dumnezeu a depăşit frica.

Refrenul versetului 4 se repetă în versetele 10 şi 11 dar de data aceasta folosindu-se două nume ale lui Dumnezeu:

În Dumnezeu [Elohim] (Voi lăuda cuvântul Său),

În Domnul [IAHWH, Iehova] (voi lăuda cuvântul Său),

În Dumnezeu [Elohim] mi-am pus încrederea; nu mă voi teme.

Ce-mi poate face omul?

Psalmistul laudă promisiunea Celui Atotputernic, A Celui care-Şi respectă legământul, cu deplină asigurare că ne va purta de grijă, dispreţuind capacitatea omului de a-i putea face vreun rău.

Actuala asigurare că Dumnezeu îl va izbăvi în viitor îl obligă pe David să-şi împlinească juruinţele pe care le-a făcut faţă de Domnul şi să achite datoria de recunoştinţă pe care i-o datorează. Deşi se află încă pe teritoriul inamic, el se bucură de binecuvântarea mântuirii depline. Viaţa i-a fost salvată iar picioarele i-au fost păzite să nu alunece, ci să poată continua să umble în prezenţa lui Dumnezeu în lumină.

La umbra aripilor Sale

David se ascundea de Saul într-o peşteră, când a scris acest Psalm - fie în peştera Adulam, fie în cea de la Enghedi. El este confruntat cu două realităţi mereu prezente: pe de o parte îl are pe Dumnezeu, cel plin de îndurare, iar pe de alta îl are pe vrăjmaşul înverşunat. Psalmul alternează mereu între aceste două realităţi, dar credinţa în Dumnezeu este mai mare decât teama de vrăjmaş, David înclinând în această direcţie.

Dumnezeul Cel mereu prezent

Psalmistul nu cere izbăvire, ca şi când ar avea dreptul să beneficieze de ea. Ci el cere să aibă parte de ea, ca un gest de milă din partea lui Dumnezeu, ca o binecuvântare nemeritată izvorând din bunătatea Lui. Absent faţă de condiţiile deprimante în care trăia, David se socoteşte adăpostit la umbra aripilor lui Dumnezeu, ca un pui sub aripile unei cloşti. El va rămâne acolo până când vor fi trecut furtunile vieţii. Din această poziţie privilegiată de apropiere conştientă de Dumnezeu, el strigă către Dumnezeul Cel Preaînalt cu încredere că nimeni şi nimic nu poate să-l împiedice pe Dumnezeu să-Şi aducă la îndeplinire scopurile în vieţile copiilor Săi. Când va sosi răspunsul din cer, acesta va aduce izbăvire pentru inima care se încrede în Dumnezeu şi dezonoare pentru cei ce-l hărţuiesc pe cel drept. Va fi o demonstraţie de neuitat a iubirii şi statorniciei lui Dumnezeu.

Duşmanul cel mereu prezent

Duşmanii sunt formidabili - ca nişte lei sălbatici, fioroşi care sfâşie şi devorează tot ce le iese în cale. Aceşti fii ai oamenilor au dinţii ca nişte suliţe şi săgeţi iar limbile ca nişte săbii ascuţite. Totuşi David se întinde ca să se odihnească în mijlocul acestei primejdii - o demonstraţie remarcabilă de credinţă.

Dumnezeul Cel mereu prezent

În cadrul unui refren ce se repetă în versetul 11, David tânjeşte de dor să vadă slava lui Dumnezeu manifestată în zdrobirea duşmanilor Săi şi în răzbunarea cauzei Sale. Nimic nu poate fi de folos, decât slava Sa, care este astrală şi globală în dimensiunile sale.

Duşmanul cel mereu prezent

Duşmanii au urzit planuri menite să-l prindă pe fiul lui Iese. Sufletul său a fost încovoiat de atâta apăsare. Numai că ei au căzut în însăşi groapa pe care i-au săpat-o.

Dumnezeul Cel mereu prezent

Nici nu e de mirare că inima psalmistului este hotărâtă să cânte fără şovăire o melodie aleasă Domnului! Nici nu e de mirare că sufletul lui se înalţă, că-şi struneşte lira şi harpa. Nici nu e de mirare că este hotărât să întâmpine zorile cu cântări de laudă! Dar nu va fi o celebrare privată sau provincială. El Îi va mulţumi Domnului între popoare, cântând psalmi printre naţiuni, pentru că dragostea lui Dumnezeu este la fel de nemărginită ca cerurile iar adevărul Său nelimitat ca norii.

F. B. Meyer observă că după cum David „s-a ridicat deasupra întristării personale, având în vedere slava lui Dumnezeu, "tot aşa şi noi trebuie să ne subordonăm propriile noastre întristări mărunte dorinţei nestăvilite de a-L vedea pe El preamărit."

Judecătorii judecaţi

Psalmul începe cu un protest viguros împotriva judecătorilor sau dregătorilor nedrepţi. Domnitorii puternici ai pământului sunt aduşi la lumina reflectorului. Au fost ei drepţi în deciziile pe care le-au luat? Au făcut ei dreptate oamenilor de rând? Răspunsul evident este: „Nu." în inimile lor au născocit tot felul de strâmbătăţi. Apoi mâinile lor au comis violenţa pe care inima lor o plănuise. Ţara s-a umplut de strâmbătate, de cazuri de pervertire a justiţiei.

Tema capătă amploare, trecându-se de la magistraţi necinstiţi la o categorie mai largă de oameni răi din care fac parte ei. Corupţia lor nu este de dată recentă, ci se poate urmări încă de la naştere. Fărădelegea şi răzvrătirea lor sunt însuşiri cu care s-au născut. De îndată ce încep să vorbească, spun numai minciuni.

Vorbirea lor este plină de defăimare şi răutate, ca veninul unui şarpe periculos. Urechile le sunt surde la glasul lui Dumnezeu, ca o cobră ce nu ascultă de glasul îmblânzitorului de şerpi, indiferent cât de măiastră i-ar fi cântarea.

După cum David s-a inspirat din natură pentru a descrie răutatea lor, tot aşa acum el face apel la ştiinţele naturii, pentru a găsi metafore potrivite prin care să-i înfiereze. Să fie sfărâmaţi dinţii acestor lei fioroşi, să le fie smulşi colţii! Să piară ca apele pe care le înghite numaidecât pământul sau ca un pârâu care dispare misterios sub pământ!

Ebraica din versetul 7b este greu de descifrat. Ar putea însemna: „Să fie ca nişte săgeţi cu vârfurile tăiate" - adică nemaiputând să facă rău.

Apoi este invadată lumea melcilor. Ca melcul care se topeşte umblând, lăsând în urmă dâra sa de mucoasă, aşa să dispară aceşti criminali dintre oameni! Nu are importanţă dacă melcii realmente dispar prin dâra pe care o lasă. Este un amănunt tehnic. Nimeni nu obiectează când spunem că o casă „se evaporă mistuită de foc." Prin urmare, de ce am polemiza pe tema unei expresii figurate din Biblie?

Următoarea imprecaţie este că aceşti răufăcători ar putea muri înainte de vreme, ca un copil născut mort care nu mai apucă să vadă soarele. „Ochii celor răi n-au fost niciodată deschişi," spune Scroggie „iar posibilităţile lor nu s-au derulat niciodată; păcătosul este un avort, o promisiune ce rămasă neîmplinită."

În fine, psalmistul cere ca ei să fie măturaţi dintr-odată, ca nişte mărăcini mistuiţi de foc, împrăştiaţi de vârtej înainte de a putea fi de vreun folos pentru a întreţine focul de sub căldare. Maclaren spune:

Tabloul care pare să i se înfăţişeze psalmistului cuprinde o ceată de călători adunaţi în jurul focului de tabără, pregătindu-şi cina. Astfel ei adună vreascuri şi le aşează sub ceaunul în care se fierbe mâncarea cu care speră să-şi potolească foamea. Dar înainte ca ceaunul să se încălzească şi ciorba să dea în clocot, deodată tabăra este cuprinsă de o rafală de vânt, care mătură totul din cale, inclusiv focul şi ceaunul.

Aici textul ebraic este cât se poate de clar, sensul pasajului fiind acela că omul lui Dumnezeu se bucură când cei răi sunt pedepsiţi, că el îşi va spăla picioarele în sângele celor răi. Dacă ni se pare că avem de a face aici cu un ton vindicativ, justificarea o vom găsi, probabil, în afirmaţia lui J. G. Bellett, conform căreia deşi nouă nu ni se permite să ne bucurăm când unii sunt judecaţi, în această epocă a harului, totuşi credincioşii se vor bucura atunci când Domnul îşi va apăra gloria divină prin răzbunare. Sau să notăm ce spune Morgan: „Este o dovadă de sentimentalism bolnav când cineva manifestă compasiune pentru asupritorii corupţi, în loc să vadă dreptatea mâniei lui Dumnezeu."

În procesul continuu de judecare a celor răi, oamenii îşi dau seama că cei drepţi sunt răsplătiţi şi că Dumnezeu îi judecă pe oameni aici pe pământ, în ciuda opiniilor contrare susţinute de unii.

Dumnezeul care vine în întâmpinarea noastră

Aici David ia cu asalt tronul lui Dumnezeu, cu răsuflarea întretăiată, deoarece Saul a trimis oameni să înconjoare casa, ca să-l prindă în laţ.

Rugăciunea lui David e rostită ca un torent năvalnic: Scapă-mă... ocroteşte-mă... salvează-mă. E un limbaj vehement, abrupt, urgent. Oamenii aceştia răi sunt setoşi de sânge, chiar de sângele lui. Fără cruţare, ei pândesc momentul potrivit pentru a-l ucide. Îşi unesc forţele pentru a-l şterge de pe faţa pământului, deşi nu au nici un motiv să facă acest lucru, căci nu au fost provocaţi de către David. Psalmistul nu s-a făcut vinovat de trădarea sau neloialitatea de care a fost învinuit de ei. Pregătirile furibunde ale acestor nemernici nu au fost provocate de vreo greşeală comisă de el. Şi astfel psalmistul se roagă ca Dumnezeu să ia seama şi să vină în ajutorul său.

Pentru o clipă, fiul lui Iese (Isai) pare să privească dincolo de duşmanii săi imediaţi către toţi vrăjmaşii Israelului, rugându-L pe Dumnezeu să-i pedepsească pe măsura răutăţii lor. El I se adresează aici lui Dumnezeu cu apelativul Iehova, Elohim Savaot, Elohe Israel, o reiterare a numelor lui Dumnezeu menită să exprime tot ce este Dumnezeu în fiinţa Sa esenţială, precum şi relaţia specială pe care o are cu Israel.

Ca o haită de câini fără stăpân, ei se năpustesc din nou asupra psalmistului, urlând şi dându-i târcoale. Văzduhul răsună de lătratul lor necontenit, de mârâitul lor fioros. În mândria lor, se cred imuni şi imposibil de depistat.

Dar Domnul îi cunoaşte şi râde de nebunia şi nepăsarea lor. Este acelaşi Dumnezeu care priveşte cu detaşare şi dispreţ naţiunile arogante de pe pământ. Acest Dumnezeu măreţ este Tăria lui David, Cel al cărui ajutor îl solicită David, apărarea sa deplină.

Cineva ne-a oferit această indubitabilă parafrazare a versetului 10a: „Dumnezeul meu, cu dragostea şi îndurarea Sa, va veni să mă întâmpine la fiecare colţ." Ce mângâiere pentru sufletele asaltate de furtună din toate veacurile! Strâns legată de această asigurare este cunoaşterea faptului că Dumnezeu ne va păzi şi ţine în viaţă ca să vedem această înfrângere a duşmanilor noştri.

Rugăciunea din versetul 11 este unică, în felul ei. David Îl roagă pe Domnul să nu-l ucidă pe vrăjmaş dintr-odată, pentru ca poporul lui Israel să nu trateze cu uşurătate gravitatea păcatului. Dacă pedeapsa va fi treptată, în oameni se va imprima mai lesne asprimea cu care tratează Dumnezeu păcatul. Este limpede însă din cele ce urmează că nimicirea finală face parte din catalogul groaznicelor judecăţi pe care le prescrie psalmistul pentru prigonitorii săi. El se roagă ca ei să fie împrăştiaţi de puterea lui Dumnezeu şi doborâţi de Domnul care păzeşte Israelul. El cere ca ei să fie prinşi în timp ce-şi etalează aroganţa nepotolită şi să fie traşi la răspundere pentru cuvintele lor păcătoase şi rele. În fine, el se roagă ca ei să fie nimiciţi cu desăvârşire pentru blestemele şi minciunile rostite de ei. Abia atunci va cunoaşte lumea, de la răsărit la apus, că Dumnezeu este într-adevăr interesat şi preocupat de descendenţii lui Iacov.

Între timp, câinii cu glas de om revin în cetate, căutându-l cu înfrigurare pe psalmist, urlând şi dând-i târcoale, gata să-l sfâşie, furioşi la culme că nu li se împlineşte planul.

Câinii urlă în ajun, dar dimineaţa psalmistul cântă, preamărind puterea şi îndurarea Domnului, pentru că S-a dovedit un apărător şi un adăpost în ziua nevoii sale celei mai acute. Pentru toţi copiii lui Dumnezeu va răsări dimineaţa când duşmanii lor vor dispărea iar ei vor cânta încontinuu despre puterea şi dragostea Mântuitorului.

Înfrângerea Israelului este de la Domnul (60:1-4)

Studiind rapoartele primite de pe câmpul de luptă, despre bilanţul victimelor pricinuite de forţele aliate ale Edomului şi Siriei, David consideră acest dezastru un indiciu al faptului că Domnul Şi-a părăsit poporul. Asta nu poate să însemne altceva decât că Dumnezeu a lepădat Israelul.

În mânia Sa, El a sfărâmat elementele de apărare ale naţiunii, lăsând-o vulnerabilă atacurilor vrăjmaşului. Oare nu a sosit acum timpul ca Domnul să Se întoarcă spre Israel cu îndurare şi sa-i refacă forţele slăbite?

Este ca şi când ţara ar fi fost devastată de un uriaş cutremur de pământ. Temeliile economice, politice şi sociale ale naţiunii au fost năruite. Zidurile societăţii, slăbite de uriaşele fisuri provocate, au început să se surpe. Drept care Domnul este rugat să repare spărturile şi să readucă poporul la o stare de normalitate! Populaţia a trecut printr-o încercare de foc. Vinul suferinţei şi înfrângerii i-a făcut pe oameni să se clatine ca nişte beţivi.

Versetul acesta este cam greu de descifrat în textul original. Sensul lui ar putea fi, conform traducerii NKJV, că Domnul desfăşoară o flamură pentru toţi cei ce se tem de El, că acest steag este fluturat din pricina adevărului. Dar textul marginal al traducerii RV ne oferă un sens total diferit:

Tu ai dăruit o flamură celor care se tem de tine, pentru ca ei să fugă din calea arcului.

În acest caz, înseamnă că David s-ar plânge cu sarcasm nedisimulat că flamura pe care a ridicat-o Dumnezeu pentru Israel nu este cea a biruinţei, ci a înfrângerii, un steag semnificând retragerea din calea forţelor inamicului.

Nădejdea Israelului este în Domnul

Rugăciunea se înalţă din cenuşa umilitoarei înfrângeri. Vorbind atât în numele său, cât şi al poporului prin cuvintele: preaiubiţii Tăi, psalmistul Îl imploră pe Domnul să le dea izbăvire, victorie şi să fie restabilită părtăşia cu El. „O, vină şi izbăveşte-Ţi prietenii, ajută cu dreapta Ta şi răspunde" (Gelineau).

Domnul promite că în cele din urmă Israel va birui (60:6-8)

Versetele 6-8 formează un oracol divin în care glasul lui Dumnezeu, auzit în lăcaşul de închinăciune, exprimă hotărârea Sa că ţara Israel să fie reocupată în întregime iar naţiunile inamice să fie cucerite. Sihemul, Sucotul, Ghileadul, Manase, Efraimul şi Iuda sunt, cu toate, teritorii evreieşti. El va face subdivizarea Sihemului, situat pe malul de vest al Iordanului, precum şi a Văii Sucot, situată pe malul de est al Iordanului. El va lua în stăpânire teritoriul Ghilead (Galaad), de dincolo de Iordan, precum şi cele două teritorii ale lui Manase, situate de o parte si de alta a Iordanului. Efraimul, situat în partea centrală a Israelului, este coiful Lui, tribul care se va situa în fruntea forţelor de apărare ale Israelului. Iar Iuda este sceptrul Său; potrivit profeţiei rostite de Iacov pe patul morţii (Geneza 49:10), în Iuda va fi sediul guvernului.

Apoi, îndreptându-Se spre trei din naţiunile din jur, Domnul îşi afirmă stăpânirea peste ele. Moabul, situat pe malul de sud-est al Mării Moarte, va fi ligheanul în care Se va spăla El. Peste Edom îşi va arunca încălţămintea - aceasta însemnând că poporul respectiv va fi înrobit, în expresie figurând şi ideea de dispreţ. Filistia va striga de bucurie din pricina judecăţilor lui Dumnezeu.

Se pare că a intervenit în acest punct o schimbare de vorbitor.(Editorii traducerii NKJV demonstrează că sunt de acord, prin faptul că încheie versetul 8 cu semnele citării). Nu putem concepe că ar vorbi în continuare Domnul, deoarece El nu ar avea nevoie de nimeni să-L ducă la cetatea puternică. Aşadar credem că acestea sunt cuvintele lui David, care tânjeşte de dor după ziua în care capitala Edomului (numită când Bozra, când Sela sau Petra) va cădea în mâinile israeliţilor. Desigur, prin această cetate se are în vedere întreg Edomul. David doreşte să fie instrumentul pentru împlinirea intenţiei lui Dumnezeu de a-Şi arunca încălţămintea asupra Edomului.

Dar aceasta e o speranţă deşartă în clipa de faţă, deoarece Dumnezeu Şi-a ascuns faţa de poporul Său; i-a lepădat pe israeliţi, nemaiînsoţind oştile Israelului, cum făcea odinioară, asigurând biruinţa.

Prin urmare, David îl roagă fierbinte pe Dumnezeu să lupte iarăşi în favoarea poporului Său necăjit. Ajutorul divin este indispensabil, pentru că ajutorul omului nu e de nici un folos.

Israel se încrede în Domnul

Psalmul acesta se încheie pe o notă de încredere. Dându-i-se ajutorul lui Dumnezeu, armata Israelului este asigurată de o biruinţă remarcabilă. Duşmanii săi vor fi zdrobiţi sub călcâiul Său.

Aplicaţia

Duşmanii credinciosului sunt lumea, firea veche şi diavolul. El nu posedă în el însuşi puterea de a-i cuceri pe aceşti formidabili inamici. Iar ajutorul oamenilor este insuficient, indiferent cât de bine intenţionaţi ar fi aceştia. Există totuşi biruinţă şi aceasta se capătă prin Domnul Isus Cristos. Cei care îşi pun încrederea în El, crezând că vor fi izbăviţi, nu vor fi dezamăgiţi cu nici un chip.

Psalmul 60 îşi va avea împlinirea finală în zilele de pe urmă când rămăşiţa de evrei hărţuiţi şi descurajaţi va privi spre Mesia, rugându-L pe El să-i izbăvească şi să le dea izbândă. Atunci teritoriul Israelul va fi din nou împărţit triburilor sale iar duşmanii săi vor fi înfrânţi.

În sala tronului universului se aude binecunoscutul glas al lui David:

Ascultă, Dumnezeule, strigătul meu; ia aminte la rugăciunea mea!

Inima lui Dumnezeu este încântată. Credinţa de copil a slujitorului Său îi asigură o primire neîntârziată în audienţă la Suveran.

De la capătul pământului voi striga către Tine, când inima îmi va fi copleşită.

Psalmistul nu se află, textual, la capătul pământului, dar literalmente este la capătul puterilor, simţindu-se departe de siguranţă şi izbăvire, în extremitatea în care încetează viaţa şi începe moartea. Fizic şi emotiv el este epuizat, dar ştie că tronul harului se află lângă el, că e de ajuns să rostească o rugăciune şi va fi adus în faţa sa. Prin urmare, se apropie cu încredere, pentru a primi îndurare şi a găsi har ca să-i fie de ajutor în vremuri de restrişte. „Distanţa," a spus cineva, „nu are nici o importanţă şi nici o extremitate a vieţii nu poate bara calea rugăciunii noastre către El."

Du-mă la stânca ce e mai înaltă decât mine

Un veritabil instinct spiritual îl învaţă pe David că are nevoie de o stâncă pentru a fi ocrotit, că stânca trebuie sa fie mai înaltă decât el şi că are nevoie de călăuzire divină pentru a ajunge la ea. Desigur, Domnul este Stânca (2 Samuel 22:32); este o metaforă folosită exclusiv în cazul Domnului în Biblie, nefiind întâlnită niciodată cu aplicaţie la om. (Cu privire la Matei 16:18, G. Campbell Morgan spune: „Nu uitaţi că El S-a adresat evreilor. Dacă urmărim folosirea figurată a termenului în Scriptura ebraică, constatăm că nu este folosit niciodată în mod simbolic cu referire la om, ci numai la Dumnezeu. Astfel aici în Cezarea lui Filip, nu pe Petru este zidită biserica. Isus nu S-a jucat cu limbajul figurat. El a recurs la o veche ilustraţie ebraică - stânca, ce este totdeauna un simbol al dumnezeirii - spunând: «Pe Dumnezeu însuşi, pe Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu, îmi voi zidi biserica.»" Poate că singura excepţie la afirmaţia lui Morgan o găsim la Deuteronom 32:31: ..stânca lor nu e ca Stânca noastră." Dar chiar şi acolo „stânca" este un simbol al dumnezeirii (reprezentând un dumnezeu fals)). Stânca trebuie să fie cineva care este mai mare decât omul, altminteri un om nu şi-ar putea găsi niciodată adăpost în ea. Asta ne conduce la Dumnezeirea lui Cristos. (în plus, trebuie menţionat şi faptul că stânga trebuie să fie despicată, pentru ca cineva să se poată ascunde în ea de furia vrăjmaşului). În fine, David recunoaşte că nu posedă înţelepciunea sau tăria de a-şi călăuzi singur paşii, drept care Îl roagă pe Domnul să-l conducă la El însuşi - la Stânca veacurilor.

Căci Tu ai fost un adăpost pentru mine, un turn tare împotriva vrăjmaşului.

Aceste cuvinte confirmă faptul că Dumnezeu este Stânca. David demonstrase că El este un adăpost în care te poţi încrede şi un turn de tărie la care cei neprihăniţi pot alerga, fiind în siguranţă (Proverbe18:10). Ceea ce a fost El va mai fi.

Voi locui în cortul Tău pe vecie; Mă voi încrede în scutul aripilor Tale.

Rugăciuni ca aceasta nu se poate să nu ajungă la tronul lui Dumnezeu! O afecţiune atât de mişcătoare şi o încredere atât de curată şi de simplă nu pot fi refuzate! Nici nu e de mirare că Dumnezeu l-a numit pe David un om după inima Sa (1 Samuel 13:14). Sintagma „scutul aripilor Tale" ar putea fi o aluzie la aripile heruvimilor care acopereau scaunul stropit cu sânge al îndurării.

Căci Tu, Dumnezeule, ai auzit jurămintele mele; Tu mi-ai dat moştenirea celor ce se tem de Numele Tău. Cuvântul moştenire se aplică în VT la ţara Canaan (Exod 6:8), la poporul Israel (Psalmi 119:111), la copiii dintr-o familie (Psalmi 127:3), la imunitate faţă de relele ce ar putea veni (Isaia 54:17) şi în fine la tabernacol sau la templu (Ieremia 12:7). Aici avem probabil de a face cu ultimul termen, întrucât în versetul anterior a fost menţionat cortul lui Dumnezeu şi s-a făcut aluzie la heruvimi. În vremea noastră probabil că prin moştenirea celor care se teme de numele lui Dumnezeu am înţelege viaţa veşnică (Coloseni 1:12).

Tu vei prelungi viaţa regelui, iar anii săi vor străbate generaţii după generaţii. El va rămâne pe veci înaintea lui Dumnezeu. Fă ca îndurarea şi adevărul să-l păzească!

Este interesant că în aceste două versete David trece de la persoana întâi la a treia. Interesant - întrucât deşi el s-a referit negreşit la el însuşi şi la legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu cu el (2 Samuel 7), cuvintele sale sunt mai nimerite pentru a fi aplicate la alt Rege. Dacă aplicăm cuvintele la David, ele nu pot fi înţelese decât cu sensul că el cere viaţă îndelungată pentru el însuşi şi perpetuarea regatului său. Dar aplicate la Domnul Isus, ele sunt literalmente împlinite: - Viaţa Lui a fost prelungită la nesfârşit, în pofida persecuţiilor la care a fost supus (Evrei 7:16). - Anii Săi vor străbate toate generaţiile (Evrei 1:12). - El va fi întronat pe veci de veci înaintea lui Dumnezeu (Ev. 1:12). - Dragostea statornică şi credincioşia vor veghea asupra Lui, ca nişte gărzi de corp (Psalmi 91:1-16). Chiar în comentariul ebraic străvechi din Targum se spune că aici este vorba de Mesia.

Prin urmare, voi cânta laudă numelui Tău pe veci, ca zi de zi să-mi împlinesc jurămintele.

Şi astfel psalmul care a început în condiţii extrem de tulburi se încheie într-o deplină seninătate. David a ajuns la Stânca ce e mai înaltă decât el, drept care este atât de recunoscător încât se hotărăşte să cânte laude Domnului încontinuu, împlinindu-şi jurămintele de închinare, iubire şi slujire. El nu va fi ca cei care fac jurăminte extravagante, când sunt la strâmtoare, pentru ca după aceea îndată să uite de ele când criza a trecut. El nu va fi ca unul care „zburdă în rugăciune, dar şchioapătă în laudă."

Psalmul 61 a inspirat acest minunat imn:

Uneori umbrele sunt adânci.

Aspră mai e cărarea spre ţinta ce ne stă în faţă;

Iar necazurile şi întristările ce ne mai împresoară,

Năpustindu-se ca nişte furtuni asupra sufletului nostru!

Refren:

La Stâncă voi alerga în acele moment,

La Stânca ce e mai înaltă decât mine;

La Stâncă să alerg,

La Stânca ce e mai înaltă decât mine!

O, cât de lungă mi se poare uneori ziua,

Ce tare mă dor picioarele!

Dar, trudind pe cărarea prăfuită a vieţii,

Ce mare alinare simt la umbra Stâncii!

O, lângă Stâncă să rămân mereu,

Binecuvântări sau necazuri de-or veni.

Pe povârnişul abrupt de-aş urca

Sau în valea umbrită de aş umbla!

- Erastus Joimson

Numai Dumnezeu!

Mesajul Psalmului 62 este că Dumnezeu este singurul refugiu. Repetarea cuvântului numai subliniază dreptul Său exclusiv de a primi din partea noastră încrederea deplină şi neclintită.

Printre multele căi minunate în care este prezentat El aici se numără şi următoarele:

sursa mântuirii noastre (v. 1b, 2a, 6a, 7a) stânca noastră (v. 2c, 6c) apărarea noastră (v. 2c, 6c) temeiul nădejdii noastre (v. 5b) slava noastră (v. 7a) adăpostul nostru v. 7b, 8b) sursa puterii noastre (v. 1 1b) izvorul îndurării (v. 12a)

Oricine face din Dumnezeu temeiul încrederii şi tăriei sale are următoarele motive de încredere: nu se va clătina mult (v. 2b) va avea îndrăzneala de a-şi mustra vrăjmaşii (v. 4) nu se va clătina (v. 6b) va dori ca şi alţii sa cunoască bucuria de a se încrede în Dumnezeu (v. 8)

Există alte cinci obiecte în care oamenii se încred adesea, dar o atare încredere va conduce negreşit la dezamăgiri. (1) Cei de jos, adică oamenii de rând, sunt tot atât de inconsistenţi şi de trecători ca un abur (ca o suflare). (2) Cei de sus, fie că sunt dregători, fie oameni bogaţi, sunt o iluzie, în sensul că doar par să ofere ajutor şi siguranţă, dar nu te poţi bizui pe ei. Pune plebea sau elita pe cântar şi vei constata că sunt lipsiţi de greutate la capitolul probitate. (3) Asuprirea este o metodă nechibzuită pe care ar încerca cineva să se bizuiască, întrucât, cum s-a exprimat cineva, „poartă stigmatul blestemului lui Dumnezeu." (4) Jaful ar părea o cale rapidă de a pune mâna pe putere şi pe averi, dar câştigurile necinstite sunt sortite să intre sub judecata lui Dumnezeu. (5) Chiar bogăţiile câştigate prin mijloace cinstite, prin hărnicie, nu trebuie să ocupe locul pe care trebuie să-L acordăm numai lui Dumnezeu în ataşamentul şi slujirea noastră. F. B. Meyer a scris: „De câte ori am căutat în zadar ajutor, de la oameni şi de la bani - dar Dumnezeu niciodată nu a dat greş faţă de noi!"

Pare verosimil că Psalmul acesta a fost inspirat de răzvrătirea lui Absalom. Rebelii erau decişi să-l zdrobească pe David, ca şi când acesta ar fi fost un zid ce stă să se prăbuşească şi ca un gard ce se surpă. Ţelul urmărit de ei era să-l doboare de pe poziţia elevată pe care o ocupa, adică de pe tronul său. Pe faţă se prefăceau că-i sunt supuşi, dar în ascuns urzeau comploturi împotriva lui. Regele fugar îşi îndeamnă supuşii loiali să nu-şi părăsească încrederea în Domnul. Duşmanii săi se încredeau în oameni şi în bani, dar în nici unul din aceste elemente nu era mântuirea. Încrederea psalmistului era numai în Domnul. De repetate ori Domnul îl asigurase că El este izvorul puterii şi iubirii; că puterea Lui vine în ajutorul celor credincioşi, ca să-i izbăvească şi să-i pedepsească pe vrăjmaşii lor; că dragostea Lui îi mângâie şi-i binecuvântează pe ai Săi. El va avea grijă ca, în justiţia Sa, să-i pedepsească pe cei ce refuză harul Său.

Comentariul lui John Donne pe tema acestui psalm este demn de reţinut:

El e stânca şi mântuirea mea; apărarea, adăpostul şi slava mea.

Dacă e adăpostul meu, ce duşman m-ar putea urmări?

Dacă e apărarea mea, ce ispită m-ar putea răni?

Dacă e stânca mea, ce fortuna m-ar putea lovi?

Dacă e mântuirea mea, ce melancolie m-ar putea întrista?

Dacă e slava mea, ce calomnie m-ar putea defăima?

Ce minunat este să-l auzim luându-L pe Dumnezeu pe cuvânt, făcând din El Dumnezeul său personal: „O, Dumnezeule, Tu eşti Dumnezeul meu." Cuvintele în sine sunt cât se poate de simple, aproape puerile, dar sunt pline de miez duhovnicesc. Dumnezeul meu - exprimă o relaţie intimă, personală. Dumnezeul meu - o comoară nepieritoare, când toate celelalte s-au dus. Dumnezeul meu - un izvor nesecat de resurse în orice criză. Devotamentul psalmistului faţă de Dumnezeu e de natură să ne facă să ne smerim, mai ales când ne amintim cât de reci şi retraşi suntem uneori. El L-a căutat pe Domnul devreme - devreme în viaţa sa şi devreme în fiecare zi. Şi L-a căutat cu o fervoare ce nu admitea refuz. Sufletul său era însetat după Dumnezeu - ceea ce înseamnă că întreaga sa fiinţă dorea părtăşia cu Cel Etern. Dorul său era atât de intens ca setea unui drumeţ ce străbate un ţinut arid. Apropo, cred că această descriere se potriveşte de minune cu modul în care se prezintă lumea: un pustiu arid.

El rememorează clipele când se închina în lăcaşul de închinăciune de la Ierusalim, când contempla plin de încântare şi extaz slava Domnului, când îl vedea pe Dumnezeu în toată puterea şi slava Sa. Acum sufletul său nu se poate mulţumi cu nimic mai prejos decât cu o noua descoperire a Domnului în splendoarea şi tăria Sa. Unii au definit-o drept o viziune beatifică - această vedenie a lui Dumnezeu în slava Sa divină. Indiferent cum s-ar numi, este o experienţă de neasemuit, faţă de care orice altă slavă păleşte.

Fii tu viziunea mea, O Domnul inimii mele!

Nimic să-mi fie toate celelalte pe lângă ceea ce eşti Tu:

Tu eşti gândul meu cel mai ales, zi şi noapte

Fie că sunt treaz, fie că dorm, prezenţa Ta mă luminează.

-Imn irlandez din secolul al optulea Tradus de Mary E. Byme Versificat (în engleză) de Eleanor H. HUI

Apoi din acest loc neverosimil care era pustiul Iudeii se ridică una din rapsodiile cele mai mişcătoare de adoraţie.

Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, buzele mele Te vor lăuda. Te voi binecuvânta dar toată viaţa mea şi în Numele Tău îmi voi ridica mâinile.

Bunătatea Domnului este mai bună decât orice lucru pe care ni l-ar putea oferi viaţa. Buzele umane sunt folosite în modul cel mai util când Îl laudă pe El. Toată viaţa nu este prea lungă pentru a o petrece binecuvântându-L pe El. Mâinile noastre pulsează de încredere când sunt ridicate către El, spre slava Lui, cu rugăciune.

Nici un banchet nu se poate compara cu această sacră comuniune. Sufletele noastre sunt hrănite cu cele mai alese bucate, iar buzele noastre răspund cu un potop de mulţumiri, în timp ce noi răscumpărăm ceasurile de nesomn din timpul nopţii meditând la slăvitul nostru Domn. De ce ajutor ne-a fost El nouă - cine va putea măsura vreodată tot ce a făcut El pentru noi? Adăpostiţi la umbra aripilor Sale, ne putem înălţa glasul în cântece de slavă la adresa Lui. Apoi, rămânând strâns lipiţi de El, mereu conştienţi că avem nevoie de El, El ne păzeşte de pericolele văzute şi nevăzute, împuternicindu-ne să mergem înainte spre ţinta premiului divin.

Aţi spus cumva „duşmani"? „O, da, am duşmani, oameni hotărâţi să mă anihileze. Dar ei sunt sortiţi pierzării. Ei vor muri de moarte năprasnică şi vor suferi ocara de a nu fi îngropaţi cum se cuvine.

Dar Eu voi continua să mă bucur în Dumnezeu. De fapt, toţi cei care îi jură credinţă vor avea parte la bucurie deplină, în schimb cei obişnuiţi cu minciuna vor fi reduşi la tăcere."

Arcuri şi săgeţi

În Psalmul 64 avem două concursuri de tragere la ţintă cu arcul. Evenimentul care a precedat această scenă este confruntarea dintre cei răi şi cei neprihăniţi (v. 1-6). Evenimentul principal se petrece între Dumnezeu şi cei răi (v. 7-10).

Prima bătălie pare să fie total disproporţionată - inegală! Neprihănitului David i se opune o mulţime de ticăloşi. El nu are săgeţi, dar tolbele lor sunt pline. El are însă arma secretă a rugăciunii pe care o foloseşte din plin pentru a obţine sprijinul Prietenului său nevăzut. Mai întâi, el îşi ridică glasul către Dumnezeu să fie păzit de frica şi ocrotit de cursele celor răi, întinse pe furiş. Apoi îi prezintă lui Dumnezeu un raport cu informaţii confidenţiale despre duşman. Ei îşi ascut limba ca sabia şi aruncă vorbele lor pline de venin, ocările lor lovind ca nişte săgeţi. Atacurile lor se abat pe neaşteptate, ei năpustindu-se din ascunzişurile lor tainice fără să se teamă de vreun contraatac. Sunt neînduplecaţi în hotărârea lor de a-i distruge pe cei nevinovaţi. În complotul lor de a-l prinde pe psalmist în cursă, îşi imaginează că nu vor fi daţi în vileag. „Ei şi-au urzit planurile straşnic, fiecare lucrând cu o inimă vicleană, fiecare plin de perfidie" (v. 6, Moffatt).

Toate par a fi fost de partea tâlharilor până în acest punct. Dar cei neprihăniţi se ţin strâns de făgăduinţa: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi staţi liniştiţi" (Exod 14:14). „Lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu" (2 Cronici 20:15).

Şi astfel, în cea de-a doua întrecere, îl vedem pe Dumnezeu încordându-Şi arcul şi lansând săgeata Lui împotriva lor. Şi, desigur, El nu greşeşte, lovitura Sa mergând la ţintă. Iar ei cad la pământ răpuşi. Dumnezeu face ca vorbele rostite de ei să se întoarcă împotriva lor, toţi spectatorii fugind care încotro, îngroziţi.

În consecinţă, poporul este cuprins de groază şi uimire. Vestea se răspândeşte cu iuţeala fulgerului, oamenii dându-şi seama că neprihănirea a triumfat. Desigur, asta îi face pe cei neprihăniţi să se bucure şi să se încreadă în Iehova. Toţi cei care iubesc neprihănirea vor jubila.

De-a lungul tuturor veacurilor de înstrăinare a Israelului faţă de Dumnezeu, Sion a fost sterp în privinţa laudei pe care ar fi trebuit să I-o aducă lui Dumnezeu. Dar când poporul străvechi al lui Dumnezeu va fi readus la părtăşia cu El, Sionul va răsuna iarăşi de laudă şi închinăciune, într-o atmosferă plină de veneraţie, tăcere, adorare şi închinare. Lui îi vor fi în sfârşit împlinite jurămintele. Asta ar putea însemna propriul Său jurământ, conform căruia orice genunchi se va pleca în faţa Sa (Isaia 45:23), sau ar putea fi o referire la jurământul lui Mesia din Psalmul 22:22; „în mijlocul adunării Te voi lăuda." Sau ar putea însemna jurământul de iubire, închinare şi slujire pe care-l va face rămăşiţa persecutată în Marea Strâmtorare.

Dacă în versetul 1 accentul a căzut pe Israel, tema este mai cuprinzătoare în versetul 2, fiind vorba de omenirea întreagă. Dumnezeu este cunoscut prin nobilul şi măreţul apelativ: „Tu, Cel care auzi rugăciunea." Naţiunile convertite se vor alipi de El prin rugăciune rostită cu credinţă.

Este important să observăm schimbarea de vorbitori ce intervine aici. În prima propoziţie, Mesia face o trecere în revistă a lucrării Sale ispăşitoare de la Golgota, când a fost zdrobit sub povara de păcat. Dar rămăşiţa credincioasă de evrei recunoaşte numaidecât că nu a fost vorba de păcatele Sale, ci de „fărădelegile noastre." Şi astfel aceşti evrei spun: „El a fost rănit pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El, şi prin vânătăile Sale suntem noi vindecaţi" (Isaia 53:5). Şi de îndată ce-şi vor mărturisi israeliţii vina, vor primi asigurarea că fărădelegile le sunt iertate.

Din nou realizăm că prima parte a versetului vorbeşte despre Mesia Isus, pe când a doua parte este limbajul Israelului răscumpărat. Binecuvântatul Fiu al lui Dumnezeu este Cel pe care L-a ales Dumnezeu, cum citim la Isaia 42:1: ,,...Alesul Meu în care sufletul Meu îşi găseşte toată plăcerea." De asemenea El este Cel pe care Dumnezeu L-a făcut să Se apropie de El - un preot pe veci, după rânduiala lui Melhisedec. El va locui în corturile Domnului, în locul de apropiere specială de El. Apoi rămăşiţa îşi exprimă încrederea şi mulţumirea deplină faţă de bunătatea casei lui Dumnezeu, adică templul Său. Această referire la templu îi face pe unii să se îndoiască de faptul că David ar fi autorul psalmului de faţă, întrucât templul a fost construit abia după moartea lui David. Dar dificultatea dispare când ne dăm seama că termenul templu a fost uneori aplicat cu referire la cortul întâlnirii (tabernacol) înainte de a fi fost construit templul lui Solomon (1 Samuel 1:9; 3:3; 2 Samuel 22:7).

În continuare tot rămăşiţa are cuvântul. Ca răspuns la rugăciunea sa, Domnul, în dreptatea Sa, îi pedepseşte pe duşmanii lor cu judecăţi groaznice. Astfel El Se descoperă pe Sine ca Dumnezeul mântuirii lor şi încrederea oamenilor de pe tot pământul şi de pe mările îndepărtate. Ce Dumnezeu măreţ este El! Încins cu atotputernicia Sa, El a pus temeliile ferme ale munţilor, aşezându-i pe fiecare la locul său, printr-un act al puterii Lui supreme. Pentru El e o nimica toată să potolească mările învolburate, să liniştească furia valurilor (pe Marea Galileii, de pildă). Sau - de ce nu? - să suprime furia Neamurilor.

Nici nu e de mirare că necredincioşii din ţările cele mai îndepărtate se tem de semnele şi minunile pe care le aduce Dumnezeu peste noi!

Deşi versetele 9-13 descriu ciclul anual complet al recoltei, de la vremea semănatului până la seceriş, ele se aplică în special la Mileniu, când blestemul va fi îndepărtat iar recoltele supraabundente vor fi la ordinea zilei.

Primăvara este ca un timp de cercetare din partea lui Dumnezeu. El trimite ploile torenţiale din râul Sau ceresc - norii ce acoperă bolta cerească. Apoi când terenul a fost pregătit, El dăruieşte sămânţa de semănat.

În timpul sezonului când se coc roadele, brazda e irigată, ploaia înmoaie bulgării de pământ, păstrând solul moale. Curând recoltele se fac, în cantităţi îmbelşugate.

Dumnezeu încununează ciclul coacerii roadelor cu bunătatea Sa. Oriunde au trecut picioarele Sale se fac roade îmbelşugate (Knox). Păşunile dau recolte îmbelşugate pentru vite. Dealurile sunt acoperite cu verdeaţă îmbelşugată, de parcă ar tresări de bucurie. Păşunile sunt îmbrăcate cu straie din lână, de parcă ar fi acoperite de o turmă uriaşă de oi. Grâul cu spicul plin se leagănă armonios pe tot cuprinsul văii. Se pare că întreaga natură sărbătoreşte sosirea epocii lui Mesia.

Veniţi, Vedeţi şi Auziţi!

În primele patru versete, psalmistul cheamă întreg pământul să se unească în a-I cânta laude lui Dumnezeu, în ceea ce se cuvine a fi o cântare plină de bucurie, care să preamărească slăvitul Său nume. Lauda trebuie să vie glorioasă, deoarece şi Subiectul este glorios. Ne sunt date chiar cuvintele cântării de închinăciune universală, pe care le-am putea parafraza în felul următor:

Doamne, realizările Tale sunt extraordinare. Puterea Ta este atât de devastatoare încât duşmanii Tăi tremură înaintea Ta. În sfârşit, întregul pământ se înclină înaintea Ta, închinându-se în faţa Ta. Toţi oamenii de pretutindeni laudă Numele Tău în cântare.

Cântarea aceasta va fi, negreşit, cea îndrăgită de mulţi când va începe împărăţia de o mie de ani.

Frecvenţa cu care revin termenii noastră, şi noi în versetele 5-12 ne face să credem că acestea ar fi sentimentele evanghelice ale rămăşiţei de evrei din zilele de pe urmă, când ei vor chema naţiunile să ia aminte la cutremurătoarele lucrări pe care le-a săvârşit Dumnezeu pentru Israel. Două desfăşurări uimitoare ale tăriei Sale se remarcă în special: Când a croit El un drum uscat prin Marea Roşie şi când, patruzeci de ani mai târziu, israeliţii au ajuns la Râul Iordan, pe care l-au traversat tot pe uscat. Ce strigăte de bucurie s-au înălţat din piepturile izraeliţilor cu acel prilej! Oamenii L-au preamărit pe Dumnezeul lor, a cărui stăpânire nu va lua nicicând sfârşit şi ai cărui ochi veghează asupra naţiunilor. Ar fi o mare prostie ca cineva să se răzvrătească împotriva unui aşa Dumnezeu!

Neamurile trebuie de asemenea să-L binecuvânteze pe Dumnezeu pentru felul miraculos în care i-a păzit pe israeliţi. Într-o succesiune rapidă de imagini figurate, Israel este înfăţişat ca fiind rafinat ca argintul când este supus la căldură intensă de către topitor (v. 10), fiind întemniţat ca şi când ar fi într-un laţ (v. 11a), fiind supus la muncă forţată (v. 11 b), fiind călcat în picioare de oameni ticăloşi, (v. 12a). fiind expus la pericole groaznice, ca şi când ar trece prin foc şi prin apă (v. 12b).

Şi totuşi, Dumnezeu nu i-a lăsat să fie înfrânţi. Mai degrabă, El i-a dus la o împlinire bogată - o referire la prosperitatea supraabundentă a Israelului în timpul Mileniului. După cum se exprimă Williams:

În pofida eforturilor necurmate ale Satanei şi ale omului de a-l distruge pe Israel cu desăvârşire, cele douăsprezece triburi ale sale se vor înfăţişa pe Muntele Sion când se vor arăta zorii Mileniului, demonstrând astfel adevărul din versetul nouă. Ei vor mărturisi că pedepsele la care au fost supuşi (v. 10-12) au izvorât din dragoste şi s-au aplicat cu înţelepciune.

În versetele 13-20, pronumele eu şi meu indică faptul că nu mai audiem cântarea corului, ci un solo. Mai mulţi comentatori cu multă răspundere cred că vorbitorul este Domnul Isus, Regele Israelului şi măreţul Mare Preot. El vine la Dumnezeu cu jertfele de ardere-de-tot ale unei vieţi total consacrate voii Tatălui Sau. El împlineşte jurămintele laudei pe care le făgăduise când fusese în strâmtorare. Aceasta ar putea fi o referire la propriile Sale suferinţe pe cruce, sau la suferinţele pe care le-a resimţit pentru ai Săi, căci ,,în toate necazurile lor, El a fost întristat" (Isaia 63:9).

Când citim aici despre arderile-de-tot, despre jertfele de berbeci şi o ofrandă de tauri şi capre, nu trebuie să le luăm neapărat în sens literal, ci mai degrabă în corelaţie cu propria experienţă a psalmistului. Asociindu-Se cu poporul Său, Mesia foloseşte aceste imagini în mod figurat, preînchipuind închinarea spirituală pe care El şi rămăşiţa de evrei credincioşi o vor aduce. Dar asta nu neaga faptul că un sistem de jertfe, modificat faţă de cel iniţial, ar putea fi reintrodus în împărăţia de o mie de ani.

În versetul 5, invitaţia a fost: „Veniţi şi vedeţi." Aici în versetul 16 este „Veniţi şi auziţi." Lucrările lui Dumnezeu în istorie se pot vedea, dar lucrările Sale în legătură cu sufletul se pot auzi. Mesia îi invită pe toţi oamenii temători de Dumnezeu să audă mărturia Sa privitoare la rugăciunea ascultată. El strigase către El, cu cereri şi mulţumiri. Sintagma se referă la zilele când fiind în trup, El „aducea cereri şi rugăciuni Celui care putea să-L salveze de la moarte, cu strigăte puternice şi cu lacrimi (Evrei 5:7, JND). Dacă ar fi privit fărădelegea în inima Lui, Domnul nu L-ar fi ascultat. Dar El a fost fără păcat şi astfel a fost ascultat, „din pricina pioşeniei Sale (Evrei 5:7, JND).

Şi astfel psalmul se încheie cu această explozie de laudă:

Binecuvântat să fie Dumnezeu, care nu mi-a lepădat rugăciunea şi n-a îndepărtat bunătatea Sa de la mine!

Chemarea misionară a lui Israel

Când Dumnezeu a chemat naţiunea Israel, El a rânduit ca ea să aibă un caracter misionar, urmând să fie deopotrivă martoră şi mărturie în sine pentru popoarele din jur, a doua adevăruri importante:

1. Adevărul despre monoteism - că există un singur Dumnezeu (Exod 20:2,3; Deuteronom 6:4; Isaia. 43:10-12).

2. Adevărul că un popor care trăieşte în ascultare, sub guvernarea directă a lui Iehova, va fi fericit şi prosper (Levitic :3-12; Deuteronom 33:26-29; 1 Cronici 17:20; Ieremia 33:9).

Dumnezeu nu a rânduit ca Israel să fie terminalul binecuvântării Sale, ci canalul prin care să se reverse aceasta către alte popoare. Există numeroase indicii în Vechiul Testament potrivit cărora mântuirea lui Dumnezeu a fost destinată atât Neamurilor, cât şi evreilor şi că Israel, ca împărăţie de preoţi, trebuia să îndeplinească rolul de mediator între Dumnezeu şi popoarele pământului. Din nefericire, Israel a eşuat în acest aspect al misiunii sale. Căzând în idolatrie, Israel a tăgăduit înseşi adevărurile pe care a fost chemat să le proclame. Dar planurile lui Dumnezeu nu sunt înfrânte cu una cu două. Dimpotrivă, ele rămân în picioare şi se împlinesc. În timpul Marii Strâmtorări, o rămăşiţă de evrei credincioşi va vesti evanghelia împărăţiei întregii lumi (Matei 24:14). Iar în timpul împărăţiei care va urma, Israel va fi canalul prin care se va revărsa binecuvântarea către Neamuri (Isaia 61:6; Zaharia 8:23).

Psalmul acesta anticipează acel timp, în care vom auzi evreii credincioşi rugându-se ca Dumnezeu să-i binecuvânteze, pentru ca ei să poată fi mijloacele prin care să fie evanghelizate naţiunile. Când citim cuvintele: „ca să se cunoască pe pământ calea Ta," trebuie să ne aducem aminte că Cristos este calea (Ioan 14:6). Numai prin El pot naţiunile şi persoanele individuale să aibă parte de mântuirea lui Dumnezeu.

În cadrul unei izbucniri extraordinare de entuziasm, Israel se roagă apoi ca marile şuvoaie de laudă să se înalte către Dumnezeu din partea Neamurilor, ca naţiunile să se bucure de un timp de mare sărbătoare, bucurându-se şi beneficiind de domnia dreaptă a lui Cristos, de grija şi păstorirea Sa.

După cum Israel tânjeşte de dor să-L vadă pe Dumnezeu lăudat de toate popoarele lumii, după cum ne aminteşte F. B. Meyer, tot aşa şi „noi dorim cununi pentru fruntea lui Cristos."

Ultimele două versete prezintă Mileniul ca şi când ar fi început deja. Recoltele au fost strânse, hambarele şi silozurile fiind pline. Această dovadă a binecuvântării revărsate de Dumnezeu peste Israel va constitui o puternică mărturie pentru naţiuni. Cărturarul evreu Franz Delitzsch rezumă astfel acest eveniment: „Căci aceasta este calea lui Dumnezeu, ca tot binele pe care îl manifestă El către Israel să fie spre bunăstarea omenirii."

Imnul introductiv (68:1-6)

Primul verset ne arată că deplasările chivotului constituie tema principală. Cuvintele acestea sunt aproape identice cu cele folosite de Moise când a pornit chivotul de la Muntele Sinai (Numeri 10:35). Imaginea deplasării, chivotului sacru simbolizează intervenţia lui Dumnezeu. Pentru vrăjmaşii Săi aceasta înseamnă o mare nenorocire - împrăştierea lor. Pentru cei neprihăniţi - o mare bucurie. Duşmanii Săi fug care încotro, cuprinşi de panică. Se risipesc ca fumul şi se topesc ca ceara, prăbuşindu-se. Dar pentru cei drepţi acesta e un timp de izbândă, când ei sunt răzbunaţi şi îndreptăţiţi, copleşiţi de bucurie.

Este timpul să-I aducă lui Dumnezeu laude şi să pregătească pentru Domnul o cale în pustiu (MT, vezi textul marginal NKJV, cf. Isaia 40:3; 62:10). Numele Său este IAH, Iehova care îşi respectă legământul; El este vrednic de laudă pe veci. Deşi este nemărginit de înălţat, totuşi este intim apropiat de cei năpăstuiţi şi lipsiţi de prieteni. Ca Dumnezeu al oricărui har, El este tatăl orfanilor, apărătorul văduvelor. El asigură căldura şi părtăşia unui cămin fericit celor singuratici, precum şi celor care au fost pe nedrept aruncaţi în temniţă. El îi conduce la prosperitate cu strigăte de bucurie. Nu tot aşa stau lucrurile cu cei răzvrătiţi. Aceştia sunt alungaţi în pustiul dezolant. Prin urmare, aceste versete introductive reliefează tema din Battle Hymn of the Republic: "Our God is marching on," (Imnul de bătălie al republicii: Dumnezeul nostru merge înaintea noastră") - contrastând rezultatele marşului Său pentru cei drepţi cu rezultatele acestui marş faţă de rebeli. Deşi acest lucru nu transpare din versiunea engleză, cele şapte nume ale lui Dumnezeu sunt întreţesute în însăşi fibra acestui Psalm: Elohim (v. 1), Iah (v. 4), Iehova (v. 10), El Şadai (v. 14), Iah Elohim (v. 18), Adonai (v. 19) şi Iehova Adonai (v. 20).

Chivotul părăseşte Muntele Sinai, străbătând pustiul

Ce înălţător a fost momentul când israeliţii au strâns tabăra la Muntele Sinai şi au pornit în călătoria lor spre Ţara Promisă, cu chivotul în faţă! Însăşi natura părea să fie părtaşă la acest eveniment plin de înţelesuri. Pământul s-a cutremurat şi cerurile au slobozit ploaia lor, Muntele Sinai cutremurându-se în faţa acestei privelişti înălţătoare.

Intrarea în pământul Canaan şi cucerirea acestuia (68:9-14)

Când ajungem la versetul 9, Israel este deja în Canaan, în contextul în care Dumnezeu a produs schimbări în clima ţării, pentru ca poporul să aibă ploaie din belşug - în contrast cu situaţia pe care o lăsaseră israeliţii în Egipt, unde recoltele depindeau de irigaţie şi, desigur, în contrast cu pustiul prin care a trecut Israel în drum spre Canaan. Acum acest pământ a prins din nou viaţă, fiind bogat în vegetaţie - un teren mănos. Israeliţii au ajuns, în sfârşit, acasă, fiind îngrijiţi de Domnul.

Naraţiunea abordează în acest punct tema cuceririi Canaanului. Domnul spune un cuvânt, adică le porunceşte să mărşăluiască împotriva inamicului. Şi în cuvântul Său este implicită asigurarea biruinţei. În continuare o mulţime mare de femeii răspândeşte acasă vestea: „împăraţii oştirilor fug, fug!" În cuvinte ce ne amintesc de Cântarea Deborei (Judecători 5), vedem cum aceste femei împart prada de război, deşi ele nu au părăsit staulele de acasă. Îmbrăcându-se cu hainele frumoase, împodobindu-se cu bijuteriile aduse de pe câmpul de bătălie, ele se aseamănă cu aripile porumbiţei acoperite de argint, asupra cărora, când razele soarelui cad sub un anumit unghi, produc efectul asemănător aurului străveziu.

Inamicul a suferit o înfrângere cumplită. Dumnezeu i-a împrăştiat pe regi de parcă ningea in Zalmon.

Capturarea Ierusalimului de către David (68:15-18)

Ierusalim continua să fie stăpânit de păgânii iebusiţi. Primul lucru pe care l-a făcut David după ce a fost uns rege peste întreg Israelul a fost să declanşeze un atac împotriva acestei cetăţi. Apărătorii ei manifestau o aroganţă faţă de orice posibilitate de cucerire, socotind cetatea lor atât de formidabilă încât ar fi putut să fie apărată chiar de orbi şi şchiopi. Dar David şi vitejii lui au capturat fortăreaţa, numind-o Cetatea lui David (2 Samuel 5:1-9).

Asta ne spune psalmistul în aceste versete. Momentul dezvăluirii Ierusalimului ca cetatea aleasă a lui Dumnezeu este urmărit de piscurile acoperite de nea ale Muntelui Hermon, situat în nordul ţinutului Basan, care priveşte cu jind Muntele Sion. Hermon este denumirea dată falnicului masiv din ţinutul de nord, caracterizat prin prezenţa multor piscuri semeţe, dar pe care Dumnezeu l-a trecut în umbră, preferând Muntele Sion, ca locuinţă permanentă a Sa - de unde şi gelozia Hermonului.

David rememorează capturarea Ierusalimului din mâna iebusiţilor. Dar nu se iluzionează că victoria i s-ar fi cuvenit, sau că datorită meritelor sale ar fi câştigat bătălia. Nu în strategiile sale sau în vitejia ostaşilor săi a constat victoria, ci a depins întru totul de nenumăratele care ale lui Dumnezeu care au luat cu asalt cetatea. Marşul lui Dumnezeu, care începuse la Sinai, a atins acum gloriosul final de la Sion.

Amintindu-şi cum ostaşii lui au atacat meterezele Ierusalimului, David priveşte dincolo de carne şi sânge, văzând cum Dumnezeu Se suie pe muntele înalt, luând prizonieri şi pradă pentru cei ce erau odinioară rebeli, pentru ca El să locuiască în mijlocul acestor oameni ca Domn şi Mântuitor al lor.

Pavel aplică versetul 18 la înălţarea lui Cristos la cer (Efeseni 4:8-10). Când Cristos S-a suit la cer de pe pământ, El a luat robia captivă, adică a triumfat biruitor peste vrăjmaşii Săi, dând daruri oamenilor. Darurile primite de El printre oameni ca răsplată pentru lucrarea Sa isprăvită de la cruce (Psalmi 68:18) El le-a dăruit, la rându-I, oamenilor, pentru înfiinţarea şi dezvoltarea bisericii Sale (Efeseni 4:8).

Cântarea de laudă adresată lui Dumnezeu pentru biruinţa dăruită evreilor în cucerirea iebusiţilor (68:19-23)

Amintirile legate de cucerirea Sionului stârnesc o spontană izbucnire de laudă la adresa lui Dumnezeu. Cântarea Îl înfăţişează pe Dumnezeu în postura de Izbăvitor şi Nimicitor. Ca Izbăvitor, El „ne poartă poverile, asigurându-ne izbânda" (Knox). Ei este Dumnezeul mântuirii noastre, Cel care poate să ne scape de la moarte.

Ca Nimicitor, El îşi va drobi duşmanii, pe acei rebeli ale căror plete simbolizează nelegiuirea lor. Acestora El le-a promis că-i va urmări în pustietăţile Basanuluî şi pe mări, pentru ca Israel să se poată spăla cu sângele lor iar câinii Israelului să se înfrupte din stârvurile lor.

Versetul 22 nu se referă la strângerea Israelului, ci la vânarea duşmanilor săi.

Procesiunea in cadrul căreia chivotul este dus in lăcaşul de închinăciune de la Ierusalim

La scurt timp după ce David a capturat Ierusalimul, a luat măsuri pentru ducerea chivotului în cortul ce fusese ridicat pentru a-l adăposti (2 Samuel 6:12-19). Procesiunea care a însoţit acest eveniment este descrisă aici, în timp ce chivotul se îndreaptă spre lăcaşul cel sfânt, psalmistul spune, în realitate: „Uite-l că vine!" Corul intonează o cântare, orchestra dă glas imnurilor sale iar tinerele cântă din tamburine. Ascultaţi cuvintele cântării:

Binecuvântaţi pe Dumnezeu în adunări, pe Domnul, din fântâna Israelului!

Triburile sunt reprezentate aici, de la cele din sud - micul Beniamin şi Iuda - la cele din nord - Zabulon şi Neftali.

Chivotul pătrunde astfel în lăcaşul cel sfânt, în timp ce afara oamenii rostesc o rugăciune finală (v. 28-31), urmată de o cântare în care tot pământul este îndemnai să-L laude pe Domnul (v. 32-35).

În rugăciune mai întâi Dumnezeu este chemat sa facă apel la tăria Sa, să-Şi dovedească puterea în folosul poporului Său, să aducă la bun sfârşit ceea ce a început pentru ei. Rugăciunea aceasta îşi va găsi răspunsul final în Mileniu când templul va constitui gloria Ierusalimului iar regii vor aduce daruri de aur şi tămâie (Isaia 60:6) Măreţului Rege.

Este greu de desluşit sensul versetului 30 în originalul ebraic, dar ideea care pare să se desprindă din el este că oamenii îl cheamă pe Dumnezeu să mustre fiarele sălbatice şi turma de tauri. Fiarele care trăiesc în mijlocul trestiilor, probabil crocodilii şi hipopotamii, îi întruchipează pe liderii Egiptului. Taurii îi reprezintă pe ceilalţi dregători, care „stăpânesc peste turma paşnică de naţiuni" (Knox).

Propoziţia: „până când toţi se vor supune cu arginţi" ar putea însemna: „până când acele naţiuni se vor pleca înaintea Ta, aducând tribut de argint" sau „înfrângând acele naţiuni care au beneficiat de pe urma tributului de argint." Textul permite ambele sensuri. Şi, în acelaşi ton, rugăciunea continuă: „împrăştie popoarele care-şi găsesc delectarea în război!" Aceste cereri îşi vor primi răspunsul definitiv la a Doua Venirea a lui Cristos, când agresorii şi instigatorii la război vor fi nimiciţi.

În ziua aceea, emisari din Egipt vor aduce tribut iar Etiopia îşi va întinde mâinile, implorând şi adorându-L pe Regele întregului pământ.

Ultimele versete ale psalmului cheamă împărăţiile pământului să-L recunoască pe Dumnezeul Israelului ca pe Unul care este demn să I se aducă omagiu şi laudă. Cuvintele transmit o pronunţată percepţie a extraordinarei grandori şi măreţii a lui Dumnezeu - Cel Transcendent, care călăreşte pe cerurile cele veşnice. El este Dumnezeul revelaţiei, al cărui glas puternic răsună puternic. El, Cel Atotputernic, care-Şi arată tăria în folosul Israelului, a cărui putere este dincolo de nori.

Înfricoşător în locurile Sale sfinte.

El Se coboară totuşi pentru a da tărie şi putere poporului Său.

Doar un lucru mai rămâne de spus: Binecuvântat să fie Dumnezeu!

Salvează-mă, Doamne!

Suferinţele şi moartea binecuvântatului nostru Răscumpărător au constituit pentru El o cufundare în oceanul mâniei lui Dumnezeu. El însuşi a comparat, de altfel, patimile care se apropiau cu un botez:

Am un botez cu care trebuie să fiu botezat şi cat de mult doresc să se împlinească! (Luca 12:50).

Iar în Psalmul 42:7 îl auzim strigând:

Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderii apelor Tale;

Toate talazurile şi valurile Tale au trecut peste mine.

În cumplita Sa moarte, El a sondat adâncimile judecăţii lui Dumnezeu împotriva păcatului nostru.

Aici în Psalmul 69 avem privilegiul de a auzi cel mai profund zbucium al sufletului Său, când El Se cufundă în moarte. Apele au pătruns până la gâtul Său, fiind gata-gata să-L copleşească. El nu mai are nici un sprijin sub picioare, decât noroiul adânc. Acum şuvoaiele au trecut peste capul Său. Apele sunt adânci - mai adânci decât au fost sau vor fi vreodată pentru cei răscumpăraţi. Într-un sens real, Dumnezeu a adunat toate apele la un loc - la Calvar - iar Fiul iubirii Sale îndură acel ocean de judecată, pentru a achita plata pentru păcatele noastre.

Deasupra pustietăţii năucitoare de apă răsună strigătul Său fierbinte: „Scapă-mă, Dumnezeule!" Se pare că El strigă de o veşnicie întreagă. Gâtul i-a răguşit şi I s-a uscat. E epuizat de atâta strigat. Ochii umflaţi I s-au închis, după ce a scrutat fără încetare orizontul, în speranţa unui semn de ajutor de la Dumnezeu. Dar în zadar, că nu e nici un ajutor prin apropiere.

Gloata înfierbântată roieşte în jurul crucii, cuprinsă de furie oarbă, înverşunată la culme. Ce scenă! Creatorul şi Susţinătorul universului atârnă pe o cruce de criminal! Dar adevăraţii criminali, ucigaşii Săi, s-au strâns în faţa Sa. Cine sunt ei? Sunt bărbaţi şi femei care-I datorează însăşi suflarea vieţii lor. Si totuşi, ei îl urăsc fără temei, fiind decişi să-L nimicească, îl împroaşcă cu minciuni. De ce? Ce a făcut Domnul meu? Cum se explică această furie, cumplitul lor venin? El, care le-a redat şchiopilor umblarea si orbilor vederea. O, sfinte răni! Şi totuşi ei nu se mulţumesc cu tot ce I-au pricinuit deja, năpustindu-se furioşi împotriva Sa . - Samuel Crossmwx

În continuare pe buzele Mântuitorului răsună cuvintele: ,,Ceea ce n-am furat trebuie să dau înapoi." Prin păcatul omului, Dumnezeu a fost jefuit de slujire, închinare, ascultare şi slavă iar omul însuşi a fost jefuit de viaţă, de pace, de bucurie şi părtaş ie cu Dumnezeu. Într-un sens foarte real, Cristos a venit să dea înapoi ceea ce nu furase.

El S-a dezbrăcat de slava Sa, Învăluindu-Şi Dumnezeirea în veşmânt de lut în care măiastra-I iubire Şi-a etalat-o, Redând ceea ce nu luase niciodată. - Autor necunoscut

În această privinţă El ne aminteşte despre jertfa pentru păcat de la Levitic 5. Trăsătura principală a acestei jertfe consta în restituirea pentru orice pierdere pe care o provocase ofertantul, la care se adăuga o cincime. Ca jertfa noastră pentru păcat, Domnul Isus nu numai că a dat înapoi ce se furase prin păcatul omului, ci a adăugat în plus. Căci Dumnezeu a primit mai multă slavă prin lucrarea isprăvită a lui Cristos de la cruce decât dacă păcatul n-ar fi pătruns niciodată în lume. Prin păcat El a pierdut creaturi; prin har El a câştigat fii. Iar noi o ducem mai bine în Cristos decât am fi dus-o în Adam, chiar dacă el n-ar fi căzut.

În El fiii lui Adam se pot făli cu mai multe binecuvântări decât cele pierdute de tatăl lor.

Trebuie să înţelegem că versetul 5 se referă la păcatele noastre pe care Isus de bunăvoie Şi le-a asumat. El nu S-a făcut vinovat de nici o nepricepere, de nici o greşeală, şi totuşi „El a luat păcatele şi durerile noastre, însuşindu-Şi-le." Ce dovadă minunată de har ca El să Se identifice atât de mult cu noi, încât să numească păcatele noastre drept păcatele Sale!

Apoi mintea Sa sfântă este umbrită de teama că unii credincioşi serioşi se vor poticni de faptul că s-ar putea ca Dumnezeu să nu răspundă la rugăciunile Sale. El Se roagă ca acest lucru să nu se întâmple - ca nici unul din cei care îşi pun nădejdea în Dumnezeu să nu fie ruşinaţi din cauza a ceea ce I se întâmplă Lui şi ca nici unul din cei care îl caută pe Dumnezeul Israelului să nu fie făcut de ocară datorită umilirii şi părăsirii Sale.

La urma urmelor, datorită ascultării Sale de voia Tatălui a trebuit să poarte El ocara. Tocmai desfătarea Sa de a fi plăcut lui Dumnezeu a făcut ca oamenii să-I acopere faţa cu ocări nespus de josnice şi scuipat. În costul ascultării a intrat şi durerea înstrăinării de copiii propriei Sale mame, prin faptul că fraţii Săi vitregi L-au considerat alienat mintal.

Domnul Isus a fost mistuit de râvna pentru casa Tatălui. Ori de câte ori i-a auzit pe oameni vorbind pe un ton insultător la adresa lui Dumnezeu, El a considerat aceasta o insultă personală adresată Lui însuşi. În ziua aceea la Ierusalim când i-a izgonit pe schimbătorii de bani din curţile templului, ucenicii Lui şi-au adus aminte că s-a scris despre El în Psalmul 69: „Râvna pentru casa Ta Mă mistuie" (Ioan 2:17).

Se pare că nici unul din lucrurile pe care le-a făcut El aici pe pământ, ca om desăvârşit, nu a fost pe placul criticilor Săi. Dacă îşi smerea sufletul prin post, îi băgau de vină, sugerând poate că face asta pentru a încerca să pară pios. Iar când a fost cufundat în cea mai neagră întristare, a devenit un proverb pentru ei, iar nu ţinta compătimirii lor. În toate straturile societăţii a fost vorbit de rău, de la dregătorii ce stăteau la poarta cetăţii la beţivii din taverne, care chefuiau şi rosteau cuvinte de batjocură în cântecele de beţie. Ciudat lucru ca Domnul vieţii şi slavei să vină în lumea noastră şi să formeze obiectul cântecelor beţivilor!

Şi astfel din nou El Se retrage în Dumnezeu, singura Lui resursă. Cu câtă ardoare, insistenţă şi importunitate Se roagă El, luând cu asalt bastioanele cerului şi strigând după ajutor! Dar şi atunci îi rezervă lui Dumnezeu dreptul de a răspunde la timpul potrivit. Afundându-Se în noroi. El îl imploră pe Dumnezeu să-L scape, dându-I ajutorul său nelipsit în vreme de nevoie, să-L izbăvească de duşmanii Săi şi să-L salveze din apele adânci... din şuvoi şi din groapă. În cumplita Sa strâmtorare, El îşi întemeiază apelurile pe bunătatea şi credincioşia lui Dumnezeu, pe îndurările Sale bogate. Cererile Sale sunt scurte şi la obiect. Ascultă-mă... Întoarce-Te spre mine... nu Te ascunde de mine, apropie-Te de mine, răscumpără-mă şi izbăveste-mă. „Scapă-mă din pricina vrăjmaşilor mei!" înseamnă negreşit „pentru ca aceştia să nu jubileze din pricina nealinatelor mele suferinţe."

Menţionarea vrăjmaşilor Săi ne aminteşte despre tot ce a suferit El din partea acestor oameni. Cărarea vieţii Sale a fost presărată cu reproşuri, ruşine şi ocară. Încă din fragedă pruncie, El a fost urmărit de adversari: Dumnezeu a ştiut cât de mare a fost numărul acestora. Inima Sa a fost frântă de insultele ce I-au fost aruncate în obraz - acea inimă care doreşte numai bine fiilor oamenilor! Întristarea şi povara tuturor acestor lucruri L-au cufundat în disperare. N-a fost nimeni care să se îndure de El, să-L compătimească pentru durerea şi suferinţa Sa. În zadar a căutat El mângâietori. Chiar şi ucenicii Săi L-au părăsit, fugind. El a fost complet singur.

Apoi, în cadrul uneia din acele uimitoare profeţii rostite de David, dar împlinite numai în Isus, citim următoarele cuvinte:

Mi-au dat fiere de mâncare şi în setea mea mi-au dat să beau oţet.

împlinirea o găsim la Matei 27:34,48:

I-au dat să bea vin amestecat cu fiere. Dar când l-a gustat, n-a vrut să bea. Şi îndată unul din ei a alergat, a luat un burete, l-a umplut cu oţet, l-a pus într-o trestie şi I-a dat să bea.

Fierea era o substanţă amară şi probabil otrăvitoare, dar care, administrată în doze mici, putea avea efect de sedativ. Domnul n-a vrut s-o bea, deoarece El trebuia să sufere ca înlocuitor al nostru, rămânând complet treaz şi conştient. Oţetul a fost un vin acru care va fi avut rolul de a spori setea, mai degrabă decât a I-o potoli.

În versetul 22 asistăm la o schimbare bruscă de ton, pe parcursul următoarelor şapte versete auzindu-L pe Mântuitor cum îl imploră pe Dumnezeu să pedepsească naţiunea care L-a condamnat să moară. La început faptul ni s-ar putea părea surprinzător, mai ales când ne amintim ca însuşi Domnul Isus S-a rugat: „Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac" (Luca 23:34). Realitatea e însă că nu există nici un conflict între cele două rugăciuni. Iertarea era la dispoziţia lor, dacă ar fi dorit să se pocăiască. Dar, în absenţa vreunei schimbări a inimii lor, n-a mai rămas decât judecata descrisă în aceste versete. Este important să vedem că aceste versete se aplică în mod special la naţiunea Israel. Pavel aplică versetele 22 şi 23 la Israel în Romani 11:9,10. De asemenea sintagma „corturile lor," cu sensul de tabără (v. 25), este o aluzie tipic evreiască.

Versetele prezic judecăţile care vor veni peste rasa de oameni care L-a respins pe Mesia şi a provocat executarea Sa. Masa lor va deveni o cursă. Masa se referă la suma totală a privilegiilor ce au fost conferite Israelului, ca popor ales al lui Dumnezeu aici pe pământ. În loc să fie o binecuvântare, aceste privilegii vor stabili măsura condamnării lor.

Când vor avea parte de prosperitate (pace, evr. şalom), aceasta se va transforma într-un laţ. Când oamenii vor crede că toate sunt bune, deodată vor ajunge la strâmtoare.

Ochii lor vor fi întunecaţi, pentru ca să nu mai poată vedea. Asta se referă la orbirea justiţiară care a afectat întregul popor Israel (2 Cronici 3:14), Pentru că au respins Lumina, li s-a refuzat Lumina. Coapsele se vor clătina încontinuu, împrăştiaţi printre naţiuni, nu vor găsi odihnă pentru talpa picioarelor lor, ci Domnul le va da „o inimă fricoasă, ochi obosiţi şi suflet îndurerat" (Deuteronom 28:65).

Indignarea lui Dumnezeu se va revărsa peste ei şi mânia Lui îi va copleşi. Ne amintim cu adâncă, nespus de adâncă întristare împlinirea acestui verset în pogromurile antisemite, în lagărele de concentrare, în camerele de gazare şi în cuptoarele în care au pierit atâţia evrei. Deşi aceste atrocităţi au fost săvârşite de oameni răi, nu există nici o îndoială că ele nu au fost împiedicate de Dumnezeu să se abată peste descendenţii poporului care a zis: „Sângele Lui să cadă peste noi şi peste copiii noştri" (Matei7:25).

Locuinţa lor avea să rămână pustie, nimeni nemailocuind în corturile lor. Aici ne amintim de cuvintele lui Mesia din Matei 23:38: „Iată, vi se lasă casa pustie." Cuvintele acestea s-au împlinit cu prisosinţă în anul 70 d.Cr., când Titus, în fruntea unei armate romane, a prădat Ierusalimul, distrugând templul.

Daca pedeapsa pare severă, să nu uităm crima care a provocat-o.

Căci ei îl persecută pe cel lovit de Tine, Povestesc suferinţele celor răniţi de Tine.

În parabola viei, viticultorii spun fiului proprietarului: „Iată moştenitorul! Haideţi să-l ucidem şi să punem mâna pe moştenire" (Matei 21:38). Ei ştiau că El este Fiul, şi totuşi L-au omorât. Ultima parte a versetului 26 i-a descris pe acei adepţi ai lui Mesia care aveau să fie martirizaţi.

Având în vedere acest lucru, nu mai există nici un motiv de a cere scuze pentru cuvintele rostite de Mântuitorul:

Adaugă alte nelegiuiri la nelegiuirile lor Şi să n-aibă parte de neprihănirea Ta. Să fie şterşi din cartea celor vii şi să nu fie scrişi împreună cu cei neprihăniţi.

Nu trebuie însă să uităm că şi după răstignirea Fiului lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu a stăruit pe lângă naţiunea Israel să se pocăiască, îndemnându-i pe evrei să se întoarcă spre Isus şi să-L accepte ca pe Mesia. Pe tot parcursul cărţii Faptele Apostolilor auzim cum bate inima lui Dumnezeu pentru naţiunea pe care o iubeşte fierbinte şi o invită cu tandreţe să primească îndurarea şi harul Său. Chiar şi astăzi evanghelia este adresată deopotrivă evreilor şi Neamurilor. Şi singurii care vor suferi judecăţile descrise în versetele 22-28 vor fi cei care în mod deliberat vor opta pentru această soartă, respingându-L pe Cristos şi Dumnezeirea Sa.

Acum citim ultimele cuvinte rostite de Prietenul păcătosului, aflat pe moarte. Chinuit de dureri inimaginabil de mari, El Se roagă ca mântuirea lui Dumnezeu să-L aşeze în siguranţă pe înălţimi. Şi exact acest lucru s-a întâmplat. Dumnezeu L-a înviat din morţi a treia zi, aşezându-L la dreapta Sa, ca Prinţ şi Mântuitor. Suferinţele Sale pentru păcat s-au încheiat de-acum pe veci. Şi ce mare este bucuria noastră!

Iehova Dumnezeu nu-L va mai lovi de-acuma pe Păstor cu sabia;

Nicicând nu-L vor mai ocărî păcătoşii nemiloşi pe slăvitul nostru Domn. - Robert C. Chapman

Şi acum noi cântăm:

Furtuna ce Ţi-a aplecat binecuvântatul Cap

De-a pururea s-a potolit,

Asigurându-ne odihnă divină,

Fruntea fiindu-Ţi acum acoperită cu slavă. - H. Rossiter

În ultimele şapte versete ale psalmului, cel care vorbeşte este Răscumpărătorul înviat. Mai întâi El jură că îl va preamări pe Dumnezeu pentru că L-a scăpat din moarte şi din mormânt. El va lăuda numele lui Dumnezeu cu o cântare şi îl va preamări, aducându-I mulţumiri. Asta va însemna mult mai mult pentru Domnul decât cele mai costisitoare jertfe. Iar oamenii asupriţi de pretutindeni vor prinde curaj când îşi vor da seama că aşa cum Domnul a ascultat rugăciunile Mântuitorului şi L-a izbăvit, tot aşa El îi va auzi pe cei nevoiaşi şi-i va elibera pe deţinuţii care strigă spre El.

Care va fi însă soarta naţiunii Israel? Ultimele trei versete prezic un viitor luminos. Deşi a fost dat la o parte pentru o vreme, Israelul va fi restaurat la poziţia de binecuvântare. Când evreii Îl vor privi pe Cel pe care L-au străpuns şi se vor tângui din pricina Lui cum jeleşte cineva pentru singurul său fiu, când vor zice: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului," atunci Dumnezeu va salva Sionul şi va rezidi cetăţile lui Iuda. Nemaifiind împrăştiaţi printre naţiuni, slujitorii Săi vor locui în ţară iar copiii lor o vor stăpâni. Desigur aceste versete ne

îndreaptă privirile în viitor, spre Mileniu, când Domnul Isus va domni ca Rege şi Mesia iar Israel va locui ţară în siguranţă.

Vino degrabă în ajutor!

Morgan numeşte acest apel „rugăciunea fierbinte însoţită de hohote de plâns." Este exact impresia pe care ne-o formăm din versetul 1, unde David îl roagă pe Dumnezeu să Se grăbească să-l scape.

Pedepseşte-i cum se cuvine!

Înfrângerea şi alungarea vrăjmaşilor săi este preocuparea sa principală în clipa de faţă. El îi învinuieşte că vor să-i ia viaţa, că au o mare predilecţie pentru a-l vătăma şi a jubila la vederea nenorocirii care s-a abătut peste el. La rândul său, el cere ca ei să fie încurcaţi, să dea înapoi ruşinaţi şi derutaţi, să fie uluiţi de profunzimea ruşinării lor.

Preamărit în veci să fie Domnul!

Gândul exprimat aici este că ajutorul şi izbăvirea dăruite de Dumnezeu psalmistului vor avea drept rezultat un val de recunoştinţă şi laudă la adresa Lui. Toţi cei ce caută pe Domnul vor avea prilejul de a se bucura mult când vor avea parte de ajutorul Sau, închinându-I-se Dumnezeului minunat al mântuirii.

Vino degrabă în ajutor!

Din nou din pieptul celor năpăstuiţi se ridică strigătul de ajutor. Deşi încrederea lui David nu pare să fie întru totul statornică, credinţa sa în Domnul, nădejdea că El este ajutorul şi izbăvitorul lui sunt neclintite. Or, o atare credinţă nu va rămâne nerăsplătită.

Bătrâneţea

Ca şi în alte locuri din Scriptură, şi aici putem observa o paralelă apropiată între experienţele psalmistului şi cele ale naţiunii Israel. Astfel, cum subliniază Bellett, psalmul acesta poate fi studiat ca o rugăciune a rămăşiţei greu încercate în senectutea Israelului.

Primele trei versete sunt similare cu Psalmul 31:1-3. Domnul este preamărit pentru că este adăpostul, stânca şi fortăreaţa psalmistului, Cel în care se încrede el pentru a fi izbăvit, scăpat şi mântuit - stânca şi cetăţuia sa.

În continuare observăm că această rugăciune este străbătută de un profund sentiment de recunoştinţă pentru ajutorul Domnului în trecut şi de încredere că El va continua să-Şi arate îndurarea faţă de psalmist şi la bătrâneţe. Dacă aplicăm psalmul de faţă la Israel, omul rău şi crud din versetul 4 este Anticrist. Cumplitul său regim dictatorial va pune la grea încercare răbdarea sfinţilor, smulgând din sufletele lor cele mai stăruitoare strigăte de ajutor.

Fericit este omul care poate spune că Dumnezeu i-a fost nădejdea şi încrederea sa din copilărie. Dacă s-a bizuit pe Iehova încă de la naştere, nu va duce lipsă de sprijin în amurgul vieţii sale. Dacă va putea depune mărturie despre minunatul har ai lui Dumnezeu încă din clipa naşterii, atunci nu va duce lipsă de prilejuri de a-L slăvi pe Dumnezeu şi în anii ulteriori ai vieţii sale.

Psalmistul era de mai mulţi ani prilej pentru ca oamenii să se minuneze de profunzimea respingerii şi suferinţei sale, dar poate şi de minunatele izbăviri de care a avut parte. Prin toate vicisitudinile vieţii, ale feluritelor împrejurări de care a avut parte, Dumnezeu a fost întotdeauna refugiul său puternic. Drept care psalmistul doreşte ca fiecare zi să fie plină de laudă şi slavă la adresa lui Dumnezeu.

Nu mă lepăda la vremea bătrâneţii; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!

Pentru ca să îmbătrâneşti fără să-ţi pierzi frumuseţea caracterului ai nevoie de mult mai mult har decât poate să-ţi dea natura. Bătrâneţea este o lume nouă, plină de conflicte şi temeri ciudate; teama de a rămâne singur, teama de a fi o povară pentru cei dragi, teama de a-ţi pierde controlul, teama că se va trece peste dorinţele şi voinţa ta. Desigur aceste temeri au existat dintotdeauna. Psalmistul dă glas în aceste versete încurajării destinate tuturor celor care sunt la apusul vieţii.

Desigur, la toate acestea se adăugă teama psalmistului de duşmanii care îl batjocoreau şi căutau să-i ia viaţa. În concepţia lor greşită că Dumnezeu l-ar fi părăsit pe psalmist, ei s-au pregătit să-i dea lovitura de graţie, crezând ca nimeni nu le va sta împotrivă.

Criza aceasta a generat un strigăt de ajutor din partea psalmistului, care îl roagă pe Dumnezeu să-i vină degrabă în ajutor. Fără nici o dificultate. Dumnezeu ar putea foarte uşor să-i acopere pe vrăjmaşii săi de ruşine, înfrângere, ocară şi dezonoare.

Dar teama este curând depăşită de speranţă, însoţită de un val tot mai mare de laudă la adresa lui Dumnezeu. Poemul înfăţişează lucrările drepte ale lui Dumnezeu şi nenumăratele strâmtorări din care L-a izbăvit El pe mult încercatul Său copil. Animat de o sfântă hotărâre, psalmistul spune: „Mă voi înfăţişa cu o naraţiune inepuizabilă a măreţelor lucrări ale lui Iehova Elohim".

Din nou, ca în versetele 5-11, el face o retrospectivă a vieţii sale, din tinereţe până la bătrâneţe (v. 17-21), subliniind că în tot acest timp Dumnezeu nu l-a dezamăgit niciodată, ci l-a învăţat încă din frageda sa pruncie. Ba mai mult, cum subliniază Knox, „şi acum pot fi auzit rememorând minunatele Tale lucrări." Acum psalmistul este bătrân şi încărunţit, dar nu consideră că şi-a încheiat lucrarea, ci solicită timp suplimentar pentru a putea istorisi generaţiei viitoare, celor care vor veni, minunile neasemuit de frumoase săvârşite de Domnul. Rugăciunea aceasta şi-a primit, negreşit, răspunsul, prin faptul că a fost inclusă în Sfintele Scripturi.

Dumnezeu este cu adevărat minunat! Puterea şi neprihănirea Sa sunt mai presus de ceruri. Pe departe, nimeni nu se poate compara cu El, în special când ne gândim la lucrările Sale măreţe. Uneori se spune că Dumnezeu a făcut cutare lucru, când, în realitate, El doar a îngăduit acel lucru. Tot aşa şi aici, El l-a făcut pe psalmist (şi pe Israel) să aibă parte de multe şi amare necazuri. Pentru Israel aceste necazuri par să însemne Marea Strâmtorare. Dar El este Dumnezeul izbăvirii, care-Şi va ridica din nou poporul din necazul său, smulgându-i pe israeliţi din ghearele mormântului. Dar lucrurile nu se opresc aici. Domnul îi va încununa cu nespuse binecuvântări, înlocuind ocara lor cu mângâieri cereşti.

Lira va exprima credincioşia lui Dumnezeu, iar harpa îl va preamări pe Sfântul lui Israel. Acest nume al lui Dumnezeu - Sfântul lui Israel - apare încă de două ori în Psalmi: la 78:41 şi 89:18.

Da, lira şi harpa vor acompania cântarea de laudă exprimată de buzele, sufletul şi limba psalmistului. Buzele sale vor fi pline de bucurie. Sufletul său, răscumpărat prin sângele Mielului, îşi va exprima de asemenea bucuria în cuvintele cântării. Limba sa va istorisi fără încetare că te poţi bizui pe Dumnezeu, că El vine într-adevăr în ajutor, că i-a ruşinat şi acoperit de ocară pe toţi vrăjmaşii psalmistului.

În primul verset auzim rugăciunea ce se înalţă din adunarea sfântă cu prilejul învestirii regelui. Knox traduce astfel textul respectiv: „Dăruieşte-l, Doamne, Regelui propria Ta iscusinţă în mânuirea judecăţii; fie ca moştenitorul tronului să fie drept cum drept eşti Tu, Doamne!" Toate acţiunile introduse prin cuvintele: "El va..." din restul Psalmului 72 vor deveni realitate când Răscumpărătorul îşi va întemeia strălucita domnie şi împărăţie.

El va judeca poporul cu dreptate şi pe săraci cu nepărtinire. Corupţia, mituirea şi asuprirea vor fi încetat. Procesele se vor desfăşura în condiţii de strictă imparţialitate iar cei săraci nu vor mai fi dezavantajaţi.

Munţii vor aduce un rod de pace iar dreptatea va acoperi dealurile. În Scriptură munţii semnifică adesea autorităţile guvernamentale. Prin urmare, gândul care se desprinde de aici este că supuşii împărăţiei lui Cristos se pot aştepta la echitate şi dreptate din partea tuturor instanţelor judecătoreşti din ţară - de la curtea supremă până la ultimul magistrat local.

De-a lungul veacurilor săracii şi nevoiaşii au fost asupriţi, prost plătiţi, persecutaţi şi chiar omorâţi. În Mileniu Regele însuşi va fi Avocatul lor. El îi va emancipa o data pentru totdeauna, pedepsindu-i pe cei care au profitat de ei.

Supuşii Lui Îl vor respecta şi se vor teme de El cât va fi soarele şi cât se va arăta luna, din generaţie in generaţie. Prezenţa Sa se va dovedi benefică şi înviorătoare - ca ploaia pe iarba cosită, ca ploile torenţiale ce udă pământul uscat.

El va fi adevăratul Melhisedec - Regele neprihănirii şi Regele păcii. În timpul domniei Sale, dreptatea va înflori iar pacea va abunda, până ce luna nu va mai fi. Observaţi că neprihănirea precede pacea. „Lucrarea neprihănirii va fi pacea iar efectul neprihănirii: liniştea şi asigurarea pe veci" (Isaia 32:17). Prin lucrarea Sa neprihănită săvârşită pentru noi pe cruce, El ne-a lăsat moştenire pacea. Iar prin domnia Sa neprihănită El va aduce într-o zi pace acestei lumi măcinate de războaie.

Lozinca Regatului Unit era odinioară: „Soarele nu apune în Imperiul Britanic" - pentru faptul că coloniile sale erau presărate în toată lumea, printre toate naţiunile. Dar împărăţia lui Cristos va fi universală, nemărginindu-se la câteva colonii dispersate. Toate naţiunile vor fi incluse. Stăpânirea Sa se va întinde de la o mare la alta şi de la fluviul Eufrat până la marginile pământului.

Nomazii imposibil de guvernat ai deşertului îşi vor pleca genunchii înaintea Lui în cele din urmă iar vrăjmaşii Lui vor suferi o cumplită înfrângere. Prin „vor linge ţărâna" se înţelege că vor suferi o ruşinoasă subjugare.

Regii blânzi se vor prezenta la Ierusalim cu tribut şi cu daruri pentru Regele regilor. Va putea fi văzut ba dregătorul Spaniei, ba şefii diverselor state insulare, precum şi şeicii Arabiei din sud. Aeroportul va fi înţesat de demnitarii sosiţi în vizită, în semn de recunoaştere a domniei Sale, în contextul în care toate naţiunile, fără excepţie, Îl vor sluji.

„Regii avuţiilor, gândirii şi muzicii, fruntaşii artei L-au recunoscut şi acceptat deja şi vor continua s-o facă," a spus Meyer.

Extraordinara compasiune a Regelui pentru nevoiaşi se vede limpede aici. Săracii, asupriţii şi declasaţii vor găsi în El un Mare Izbăvitor. Sărăcia va dispare iar nedreptatea socială va fi din domeniul trecutului. Cei slabi şi nevoiaşi vor avea acces la El, fiind asiguraţi că li se va asculta păsul şi vor fi luate măsuri prompte. El îi va izbăvi de tratament nedrept şi crud, arătând lumii cât de scumpe sunt vieţile lor înaintea Sa.

Strigătul „Trăiască Regele!" va izbucni din pieptul loialilor Săi supuşi. În recunoştinţa lor, ei îi vor dărui aur din comorile din Şeba. Rugăciuni neîncetate se vor înălţa din toată lumea pentru El iar oamenii îl vor binecuvânta de dimineaţa până seara.

Pământul va cunoaşte o fertilitate nemaiîntâlnită. Hambarele şi silozurile vor geme de cereale. Chiar şi în locurile necultivate anterior, ca de pildă pe vârfurile munţilor, lanurile de grâu vor undui în bătaia vântului, ca pădurile Libanului.

Oraşele vor fi pline de locuitori, aidoma câmpiilor pline de iarbă. Va avea loc o explozie demografică de proporţii epice, fără ca vreunul să sufere de foame.

Numele Lui va dăinui pe vecie, fiind iubit şi venerat în veci! Cât va ţine soarele, faima Lui va dăinui. În conformitate cu făgăduinţa lui Dumnezeu făcută lui Avraam, toţi oamenii se vor binecuvânta în El şi toate naţiunile îl vor numi binecuvântat.

Psalmul se încheie cu o doxologie. Glorioasa domnie a Domnului Isus este opera lui Dumnezeu. El este Cel care produce aceste condiţii minunate, pe care nimeni altul nu le-ar putea înfăptui. De aceea, se cuvine ca slăvitul Său nume să fie lăudat pe veci, iar gloria Lui să umple tot pământul!

Sfârşitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai. Asta nu poate să însemne că rugăciunile lui David s-au încheiat în ce priveşte Cartea Psalmilor, întrucât multe alte rugăciuni vor mai urma de acum încolo. Mai degrabă, ar putea să însemne sfârşitul rugăciunilor cuprinse în Cartea a Doua a Psalmilor, Psalmul 72 fiind ultimul din această carte. Dar o explicaţie şi mai plauzibilă este că domnia prezisă a Domnului Isus Cristos reprezintă împlinirea supremă a rugăciunilor sale. Împărăţia descrisă în versetele precedente a format tema ultimelor sale cuvinte (2 Samuel 23:1-4), fiind evenimentul către care au condus rugăciunile sale. Când Mesia Se va sui pe tron şi va domni; dorinţele lui David se vor fi împlinit pe deplin.

Asaf este cel care vorbeşte aici. Daţi-mi voie să precizez un lucru de la început. Eu ştiu sigur că Dumnezeu este bun cu Israel, cu cei cu inima curată. Adevărul acesta este atât de evident încât nu-ţi vine să crezi că cineva l-ar pune la îndoială.

Dar a existat un timp când realmente începusem să mă întreb. Poziţia mea în această privinţă începuse să se clatine iar credinţa mea era cât pe aci să se prăbuşească. Căci, vedeţi, mă apucasem să gândesc cât de bine le merge celor răi - cei care au bani mulţi, care crăiesc numai în plăceri şi nu par să fie atinşi de nici un necaz. Nu după mult timp am dorit să fiu ca ei.

Toate par să le meargă după voia lor. Ei nu au parte de atâta suferinţă fizică de care au parte credincioşii. Trupurile lor sunt sănătoase şi în condiţie bună (evident, pentru că îşi pot permite tot ce este mai bun). Ei sunt scutiţi de multe din necazurile şi tragediile unor oameni cumsecade ca noi. Şi chiar dacă s-ar întâmpla să dea peste ei vreun necaz, ei dispun de asigurări menite sa-i protejeze de orice gen de pierdere pe care ar putea-o suferi. Nici nu e de mirare că sunt atât de încrezători în ei înşişi. Sunt trufaşi ca un păun şi necruţători ca un tigru. După cum trupul le este prea încărcat de grăsime, mintea le este plină de planuri şi născociri rele. Cât despre aroganţa lor, ce să mai vorbim! Îşi ocărăsc şi batjocoresc subalternii, tratându-i ca pe gunoaie, amenințându-i încontinuu. Nici chiar Dumnezeu nu scapă de răutatea lor. Vorbirea le este presărată cu înjurături şi blesteme la adresa Lui. Limba lor străbate trufaşă tot pământul, de parcă le-ar zice tuturor celor ce le ies în cale: „Daţi-vă la o parte, că vin eu."

Cei mai mulţi oameni de rând au o părere bună despre aceste persoane, în faţa cărora se ploconesc, tratându-le cu respect. Orice ar face cei răi, oamenii nu le bagă de vină - ceea ce nu face altceva decât să-i determine pe asupritori să fie şi mai aroganţi. Ei par să creadă că dacă există totuşi un Dumnezeu, El nu ştie ce se întâmplă. Prin urmare se consideră la adăpost, pentru a-şi continua nestingheriţi cariera lor ticăloasă. Uite ce bine le merge, trăind în huzur şi îmbogăţindu-se la nesfârşit!

Ei bine, mi-am zis, „La ce mi-a servit să trăiesc o viaţă cinstită şi respectabilă, ca om cumsecade?" Toate ceasurile petrecute în rugăciune! Timpul cheltuit cu meditaţia la Cuvântul lui Dumnezeu! Distribuirea de fonduri pentru lucrarea Domnului, atât cea publică, cât şi cea particulară. Din toate astea m-am ales doar cu o doză de suferinţă şi pedeapsă, până când m-am întrebat dacă viaţa de credinţă se merită, având în vedere costul ei!

Desigur, nu am destăinuit îndoielile şi incertitudinile mele nici unui alt credincios. Ştiam că acest lucru nu se face. Mă gândeam adesea la omul care a zis: „Vorbeşte-mi despre certitudinile tale, că de incertitudini n-am nevoie. Destule sunt îndoielile ce mă asaltează zi de zi." Prin urmare, nu am dezvăluit îndoielile mele, pentru ca nu cumva să jignesc sau să fac să se poticnească vreun suflet sărman, ce continuă să se încreadă [în Domnul].

Orice făceam, nu puteam găsi dezlegare pentru această profundă enigmă: cum de prosperă cei răi, în timp ce neprihăniţii suferă. Mi se părea atât de încurcată, atât de greu de priceput dilema aceasta. De fapt, am obosit încercând s-o dezleg.

Dar s-a întâmplat la un moment dat un lucru minunat. Într-o zi am intrat în lăcaşul de închinăciune al lui Dumnezeu - nu în templul propriu-zis de la Ierusalim, ci în cel ceresc. Am pătruns acolo prin credinţă. Pe când mă plângeam Domnului cu privire la prosperitatea celor răi în viaţa de aici, deodată mi-a trecut prin minte întrebarea: „Bine, bine, dar cum va fi în viaţa de apoi?" Cu cât mă gândeam mai mult la destinul lor veşnic, cu atât lucrurile începeau să prindă contur, să aibă sens.

Şi astfel I-am spus Domnului cam aşa: „Doamne, acum îmi dau seama că, în pofida oricăror aparenţe, viaţa celor răi este o existenţă precară. Ei păşesc pe muchia prăpăstiei. Mai curând sau mai târziu, vor cădea în abis, găsindu-şi pierzarea. Într-o clipă vor fi seceraţi, măturaţi de un val de orori inimaginabil de mari. Ei sunt pentru mine ca un vis când te scoli dimineaţa şi constaţi că toate lucrurile care te-au tulburat au fost doar un coşmar, că au avut loc doar în imaginaţia ta.

Acum văd că lucrurile care mă determinaseră să fiu invidios au fost doar nişte umbre. Ce prostie din partea mea să mă fi amărât şi să mă fi agitat din pricina aparentei prosperităţi a celor răi! Punând la îndoială dreptatea Ta, Doamne, m-am purtat ca un dobitoc, iar nu ca un om. (Scuză-mi purtarea!)

Şi totuşi, în pofida purtării mele ignorante, Tu nu m-ai părăsit. Eu sunt necontenit cu Tine şi Tu mă susţii, cum îşi ţine un tată copilaşul de mână. Toată viaţa mea Tu mă călăuzeşti cu sfatul Tău, până când, în cele din urmă, mă vei primi în slavă.

Îmi este de ajuns că Te am pe Tine în cer! Asta mă face inimaginabil de bogat. Şi acum, nu mai am altă dorinţă pe pământ decât să Te am pe Tine, Doamne. Să-şi ţină cei răi bogăţiile lor! Cât despre mine, Tu îmi eşti de ajuns. În Tine îmi găsesc toată desfătarea. Trupul meu n-are decât să se ofilească, ba chiar inima poate să dea greş, căci Dumnezeu este tăria vieţii mele. El îmi împlineşte toate nevoile, acum şi în veşnicie.

Cei care caută să trăiască cât mai departe de Tine vor pieri fără Tine. Şi toţi cei care Te părăsesc, alipindu-se de dumnezei străini, vor fi nimiciţi. În ce mă priveşte, eu vreau să fiu cât mai aproape cu putinţă de Tine. Ţi-am încredinţat viaţa, convins că Tu mă vei ocroti. Şi doresc să vestesc tuturor celor dispuşi să asculte toate lucrările Tale minunate."

Adu-ţi aminte!

Această mişcătoare lamentaţie ne readuce la nimicirea templului de către babilonieni, sub Nebucadneţar. În acelaşi timp, ne transportă la alte trei momente la fel de tragice din istoria ulterioară a Israelului:

Profanarea lăcaşului sfânt de la Ierusalim de către Antioh Epifanul (170-168 î.Cr.).

Distrugerea şi nivelarea templului de către Titus şi legiunile sale romane în anul 70 d.Cr.

Distrugerea încă neîmplinită a templului la o dată viitoare, conform profeţiei de la Matei 25:15.

Când babilonienii au terminat lucrarea lor de dărâmare, s-a părut ca Dumnezeu Şi-a părăsit poporul pentru totdeauna. Privind fumul care se ridica dintre dărâmături, oamenii au tras concluzia corectă că acesta a fost un semn al mâniei Sale. Dar chiar şi atunci ei I-au amintit Domnului, cu patos, că ei continuă să fie: oile păşunii Lui (v. I). adunarea Lui (v. 2). tribul moştenirii Lui (v. 2), sărmana Lui turturică (v. 19). asupriţii (v. 21). strâmtoraţii şi nevoiaşii (v. 21).

De asemenea schimbările sunt grupate în jurul sintagmei: ,,Adu-Ţi aminte":

Adu-Ţi aminte de adunarea Ta (v. 2). Adu-Ţi aminte de Muntele Sion (v. 2). Adu-Ţi aminte de batjocurile vrăjmaşului (v. 18). Adu-Ţi aminte cum un om nelegiuit batjocoreşte numele lui Dumnezeu (v. 22).

Ca şi când El n-ar şti ce s-a întâmplat, ei Îl cheamă pe Dumnezeu să vină şi să vadă cu câtă râvnă au ras soldaţii chaideeni clădirile sacre de pe faţa pământului. Apoi ei relatează cu precizia unui martor ocular ce s-a întâmplat. Invadatorii străini au luat cu asalt lăcaşul sfânt. Au

ridicat flamurile lor, adică au introdus rituri străine şi idolatre în locul despre care citim în Scriptură că acolo evreii I se închină lui Iehova.

După cum copacii groşi sunt doborâţi numaidecât sub loviturile dibace ale tăietorilor de lemne, tot aşa măiastrele sculpturi în lemn şi panourile de lemn ale templului au fost sfărâmate de securile şi baroasele păgânilor războinici. De îndată ce locul a fost devastat, invadatorii au dat foc ruinelor, distrugând astfel total sanctuarul lui Dumnezeu. Nelăsându-se până ce nu au ruinat în întregime Israelul şi sistemul său de închinare, invadatorii au mistuit toate lăcaşurile de întâlnire ale lui Dumnezeu din ţară.

Cumplita strâmtorare a naţiunii este rezumată în trei lipsuri şi patru întrebări. Lipsurile sunt după cum urmează:

Nici un semn. Miraculoasele intervenţii ale lui Dumnezeu pe care Israel le experimentase în trecut au fost cu desăvârşire absente în acest eveniment.

Nici un profet. Glasul profetic a amuţit de această dată (Ezechiel 3:26).

Nici o nădejde de uşurare. Nimeni nu ştia câtă vreme va dura năpasta.

Cele patru întrebări sunt, după cum urmează:

Câtă vreme va îngădui Dumnezeu vrăjmaşului să-şi bată joc?

Va permite Dumnezeu ca numele Său să fie batjocorit la nesfârşit?

De ce Şi-a retras El mâna, neintervenind pentru a opri nimicirea?

De ce îşi ţine El mâna Sa dreaptă ascunsă?

Dar psalmistul găseşte nădejde şi mângâiere în recapitularea puterii măreţe a lui Dumnezeu manifestată în trecut în folosul poporului Său. Ca Rege al Israelului din vechime, El S-a distins prin extraordinarele izbăviri pe care le-a realizat în diverse locuri. De pildă, când a despărţit Marea Roşie prin puterea Sa, cu prilejul fugii Israelului din Egipt. Apoi când şerpii de mare ai Egiptului (adică soldaţii lui Faraon) au încercat să meargă pe urma evreilor, Dumnezeu a făcut ca apele să revină la normal, înecând oştirea inamicului. El a zdrobit capul Leviatanului, crocodilul monstruos care simboliza puterea Egiptului, iar cadavrele soldaţilor, aruncate la mal de apele mării, au constituit hrana vulturilor şi fiarelor deşertului. El a deschis izvoarele şi pâraiele în pustiu şi a secat Iordanul, pentru ca israeliţii să poată să-l traverseze, intrând în ţara promisă. Ziua şi noaptea sunt sub stăpânirea lui Dumnezeu iar soarele, luna şi stelele slujesc după rânduiala lăsată de El. El este cel care a aranjat geografia şi topografia pământului, iar anotimpurile sunt controlate de El.

Psalmistul îi aminteşte lui Dumnezeu că şi El este implicat în acest dezastru ce s-a abătut asupra naţiunii. Căci vrăjmaşul a adus ocară numelui Sau. Da, un popor nepriceput şi vulgar a umplut de ocară numele Său.

Dar soarta poporului este disperată. Israeliţii îl imploră să nu-i părăsească pe ei, turturica Sa, să nu-i lase să cadă în ghearele fiarei babiloniene, să nu-i dea uitării pe veci. Ei Îl imploră să respecte legământul pe care l-a încheiat cu Avraam, acum când locurile întunecate ale ţării Israel au adăpostit violenţa şi cruzimea. Ei Îl roagă fierbinte să aducă înapoi poporul asuprit, redându-i onoarea, în locul ruşinii, şi să le dea din nou prilejul israeliţilor să-I laude numele pentru că le-a ascultat rugăciunea.

În ultimă instanţă, în joc este însăşi cauza lui Dumnezeu! Ei trebuie să apere onoarea numelui Său, deoarece cei întinaţi Îl batjocoresc zi de zi. El nu trebuie să uite ocările inamicului ce umplu văzduhul cu provocările sale.

În anticiparea acelui eveniment, Mântuitorul îşi conduce poporul în acţiunea de lăudare a lui Dumnezeu, aducându-I mulţumiri. Toate lucrările minunate ale lui Dumnezeu vestesc faptul că El este pe punctul de a-Şi izbăvi aleşii şi de a-i pedepsi pe vrăjmaşii Săi. Toate minunile Sale măreţe dovedesc ca lui Dumnezeu nu-I este indiferentă soarta poporului Său.

Acelaşi Vorbitor spune: „Când voi alege timpul propice, voi judeca cu dreptate." Timpul a fost stabilit de Dumnezeu Tatăl (Marcu 13:32). Când va sosi acest timp, El va prinde prilejul şi va împlini profeţia lui Isaia: „Un rege va domni în neprihănire" (32:1).

În acel timp crucial, când temeliile guvernării umane se vor dezrădăcina, El îşi va stabili o împărăţie ce nu se va clătina. Deşi societatea umană devine tot mai coruptă din punct de vedere spiritual, politic şi moral, stâlpii guvernării Sale sunt solizi şi tari.

El le spune lăudăroşilor: „Nu vă mai lăudaţi!" iar celor răi: „Cine vă credeţi? Nu fiţi atât de aroganţi, de mândri şi de încrezători în forţele voastre. Nu vă semeţiţi. Nu vă preamăriţi pe voi înşivă!"

„Adevărata exaltare (preamărire) nu se obţine pe această cale. Ea nu vine de la răsărit sau de la apus sau din pustiul din sud. Faptul că nu se menţionează aici nordul s-ar putea datora faptului că invadatorul venea de obicei din sud. Or, asta însemna cucerire, mai degrabă decât înălţare. Sau s-ar putea să fie din pricina faptului că nordul este uneori asociat cu locuinţa lui Dumnezeu (Isaia 14:13; Psalmi 48:2). Şi într-un caz, şi-n altul, gândul care se desprinde este că înălţarea nu provine dintr-o sursă omenească sau pământească, ci numai de la Domnul. El este Dregătorul Suprem, care îl coboară pe unul, şi-l înaltă pe altul.

În calitate de Coborâtor, El ţine în mână o cupă în care se afla vinul judecăţii divine, spumegând, roşu şi gata amestecat. Cu alte cuvinte fierbe fiind gata să se reverse. Când El îl va turna, locuitorii răi ai pământului vor fi forţaţi să-l bea în întregime, până la drojdie.

În ultimele două versete, vorbitorul continuă să fie Domnul Isus. El va cânta în veac laude Dumnezeului lui Iacov, Dumnezeului care a înălţat poporul Său nevrednic. Coarnele celor răi, adică, tăria şi onoarea lor, El le va tăia, dar puterea şi gloria celor neprihăniţi vor fi sporite.

Dumnezeu este renumit în Iuda din pricina modului spectaculos în care a răsturnat armata ce ameninţa să distrugă cetatea şi lăcaşul sfânt. Numele Său este ilustru în Israel pentru acest capitol de neuitat din istoria naţiunii.

El a desemnat Ierusalimul, cetatea păcii, să fie capitala Sa, iar muntele Sion locuinţa Sa. Acolo a zdrobit El armele vrăjmaşului - săgeţile strălucitoare, scutul şi sabia de luptă, precum şi toate celelalte arme. Cetatea aceasta, aşezată pe un munte, este mai maiestuoasă decât munţii de pradă, adică decât marile guverne ale Neamurilor care au prădat-o în decursul timpului. Şi, prin metonimie, înseamnă ca

Dumnezeul Ierusalimului este mai slăvit decât oricare putere care şi-ar putea ridica mâna împotriva lui Iuda.

Lucrul acesta se vede şi din ceea ce s-a întâmplat cu armata asiriană. Soldaţii aceia căliţi în lupte deodată au lăsat jos armele, într-o clipă devenind neputincioşi. Un singur cuvânt din partea Dumnezeului lui Iacov şi deopotrivă călăreţii şi caii lor s-au cufundat în somnul morţii.

Ce mare este Dumnezeu! Şi cât de temut este El! Orice opoziţie faţă de El este zadarnică, de îndată ce s-a aprins mânia Sa. De îndată ce a rostit El să se abată din cer judecata, pământul tremură şi înlemneşte de frică - asemenea liniştii dinaintea furtunii. Apoi Dumnezeu porneşte la acţiune, pentru a îndrepta relele de pe pământ şi pentru a-i izbăvi pe cei asupriţi.

El Se pricepe de minune sa facă în aşa fel încât mânia omului să-L laude. Şi cu ceea ce nu vrea să-L laude El se încinge ca şi cu o sabie a unui general învins.

Mânia oamenilor Te va lăuda,

Iar ce a mai rămas Tu vei reţine

Şi din dezastrele pământului

Vei culege câştig etern.

Scopul inimii rele a omului

Nu face altceva decât să împlinească voia Ta suverană.

Dumnezeul nostru continuă să domnească de pe tronul măririi Sale.

Prin urmare, crede şi stai liniştit!

Stai liniştit şi ia cunoştinţă de faptul că Eu sunt Dumnezeu

Iată mesajul care alungă temerile noastre,

Pe când străbatem această vale a încleştării,

Durerilor şi lacrimilor.

Cel care stăpâneşte peste oştirile cereşti

Ţine toate în mâna Sa

Şi nimeni nu poate spune: „Ce faci?"

După cum nu poate opri braţul Lui.

- Autor anonim

Având în vedere inexprimabila măreţie şi glorie a Domnului, locuitorii regatului Iuda sunt îndemnaţi să facă jurăminte Domnului Dumnezeului lor, şi apoi să le împlinească.

Iar naţiunile neevreieşti din jurul Israelului sunt sfătuite să aducă tribut Dregătorului Suprem - acestui Atotputernic care poate să-i pună la punct pe prinţii pământului şi să facă să li se întâmple lucruri groaznice până şi celor mai puternici dregători.

Leacul pentru introspecţie

În primele zece versete Asaf trece printr-un masiv atac de introspecţie. Pronumele personale eu, mine şi al meu se întâlnesc de peste douăzeci de ori, pe când numele lui Dumnezeu apare doar de şapte ori iar pronumele referitoare la Dumnezeu de şapte ori (în ediţia engleză, n.tr.). Dar în versetul 10 intervine o schimbare remarcabilă, în ultimele zece versete pronumele personale revin doar de trei ori, pe când substantivele şi pronumele referitoare la Dumnezeire apar de peste douăzeci de ori. „Lucrarea de slujire a lui Cristos prin Duhul Sfânt elimină pronumele eu, mine şi al meu."

Cineva a descris firul gândurilor din acest text în patru cuvinte:

Suspin (v. 1-6) Scufundare (v. 7-10) Cântare (v. 11-15) înălţare (v. 16-20)

Mai întâi, Asaf îşi varsă năduful în faţa lui Dumnezeu. Nu se precizează ce necaz s-a abătut asupra casei lui. În strâmtorarea sa, el nu se mai gândeşte la nimeni şi la nimic, decât la el însuşi. În pofida rugăciunilor sale neîncetate, el se plânge că nu găseşte nici o mângâiere. Se găseşte în situaţia anormală în care gândurile despre Dumnezeu îl fac să geamă, mai degrabă decât să se bucure. Cu cât meditează mai mult, cu atât este mai cuprins de melancolie.

El dă vina pe Dumnezeu pentru insomnia sa. Şi nu găseşte cuvinte să exprime zbuciumul spiritului său. El caută mângâiere în amintirile despre zilele bune de odinioară, când îi mergea bine. Dar cu cât este mai preocupat cu sine, căutând izbăvirea în lăuntrul său, cu atât începe să se îndoiască de bunătatea Domnului. Este încolţit de îndoieli, care prind contur sub forma a cinci întrebări lipsite de credinţă.

Prima dă glas înfiorătoarei sugestii că poate Domnul a terminat-o definitiv cu el. În a doua întrebare el se întreabă dacă Dumnezeu a încetat să iubească. Pentru ca apoi să se întrebe dacă Domnul a renunţat să mai onoreze promisiunile Sale. Şi din nou îi trece prin minte gândul impertinent că poate Dumnezeu a uitat să fie plin de har. Iar în final se întreabă dacă mânia lui Dumnezeu a curmat şuvoiul îndurărilor Sale. După care răspunde el însuşi, spunând că aşa stau lucrurile. Dreapta Celui Preaînalt s-a schimbat. Tot necazul său îşi are originea în faptul că atitudinea lui Dumnezeu faţă de el s-a schimbat.

Dar în versetul 11 asistăm la o cotitură spirituală comparabilă cu tranziţia de la Romani 7 la Romani 8. După ce introspecţia l-a cufundat în abisul deznădejdii, Asaf îşi îndreaptă ochii spre cer, hotărât acum să reflecte la nenumăratele momente din trecut când Dumnezeu a intervenit pentru poporul Său, când israeliţii s-au aflat la grea cumpănă. Asta îi face dintr-odată să recunoască faptul că Dumnezeu este sfânt şi că tot ce face El este desăvârşit, neprihănit şi bun. El nu greşeşte niciodată.

În mod concret, psalmistul se gândeşte la minunatul, miraculosul mod în care tăria lui Dumnezeu a izbăvit poporul Israel din robia egipteană. De acum Asaf a început să se înalţe pe culmile încrederii. Pronumele personale au dispărut cu totul din vocabularul său. Autocentrismul său a fost înlocuit cu deocentrism.

Cu superbă măiestrie literară, el înfăţişează apele Mării Roşii ca având privirea îndreptată spre Creatorul lor, drept care se retrag îngrozite. Întreaga natură izbucneşte într-o cumplită furtună. Ploaia torenţială scaldă pământul, cerul e brăzdat de fulgere şi tunete. Toată regiunea este zguduită de această furtună.

Dumnezeu însuşi Şi-a croit cale de-a curmezişul mării. El este cel care a pregătit pentru poporul Său un drum prin care să poată traversa de partea cealaltă a mării, pe uscat. Şi totuşi nimeni nu a văzut urmele paşilor Săi. Cum se întâmplă adesea, au existat însă dovezi abundente despre prezenţa şi puterea Sa, deşi El însuşi era ascuns în umbră.

Psalmul se încheie pe o notă paşnică - Dumnezeu - Păstorul îşi conduce poporul Israel prin pustiu către Canaan, sub îndrumarea lui Moise şi Aaron. La început Asaf părea numai bun de internat într-o clinică de psihiatrie. Dar iată că la sfârşit este senin şi calm. Şi astfel Psalmul ilustrează binecunoscuta zicală:

Preocuparea cu sine aduce numai necazuri.

Preocuparea cu alţii aduce descurajări

Dar preocuparea cu Cristos aduce desfătare.

O parabolă din istorie

„Căile lui Dumnezeu în har şi căile lui Israel în perversitate" - iată cum rezumă Bellett conţinutul acestui psalm. Este una din marile cântări din istoria Israelului, având menirea de a ne ajuta să învăţăm din istorie, pentru a nu fi condamnaţi s-o repetăm.

Invitaţia psalmistului de a învăţa din istorie

Psalmistul îndeamnă poporul (şi, desigur, pe noi înşine) să ia aminte, deoarece va vorbi în pilde. Cu alte cuvinte, parabola de faţă are un sens mult mai profund decât cel aparent. Recapitulând diversele capitole din istoria naţiunii sale, psalmistul va scoate la lumină o seamă de învăţăminte pe care le defineşte drept „zicători ascunse din trecut." După cum strămoşii noştri ne-au transmis cronica anilor apuşi, la rândul nostru şi noi avem obligaţia de a pune la dispoziţia generaţiei care vine o relatare a modului în care S-a purtat Domnul cu poporul Său, în har şi în guvernare.

Intenţia plină de iubire de care a fost animat Dumnezeu când a dat legea

Asaf îşi începe parabola plină de învăţăminte prin descrierea instituţiei legii, pe care Dumnezeu a dat-o Israelului însoţită de instrucţiunea de a o transmite negreşit generaţiilor viitoare. Patru lucruri a urmărit Dumnezeu prin aceasta:

- Ca poporul Său să-şi pună nădejdea în El.

- Ca israeliţii să nu uite slăvitele Sale fapte.

- Ca ei să fie ascultători şi supuşi.

- Ca ei să înveţe din experienţele anterioare, pentru a nu repeta greşelile strămoşilor lor răzvrătiţi.

Neascultarea, răzvrătirea şi ingratitudinea izraeliţilor

Dar ce s-a întâmplat? Sub conducerea tribului Efraim, israeliţii s-au îndepărtat de Domnul. Înarmaţi cu arcuri, ei au fugit de pe câmpul de bătălie, întorcând spatele inamicului. Probabil că asta se referă la ruşinosul episod de la Cadeş Barneea, când au acceptat raportul pesimist prezentat de iscoadele ce fuseseră trimise să evalueze Canaanul, înainte ca poporul să intre în această ţară. Sau s-ar putea să fie o aluzie la eşecul izraeliţilor de a-i izgoni cu totul pe canaaniţi din ţară. Dar şi mai probabil este că avem de face cu o descriere generală a modului lor tipic de comportare, ca unii care au călcat legea lui Dumnezeu de nenumărate ori, în mod intenţionat. Încontinuu au uitat toate minunile pe care le-a săvârşit El pentru ei.

Amnezia poporului cu privire la izbăvirea lor din Egipt

Ei au uitat de Egipt - şi de miraculoasa lor izbăvire din sclavia în care fuseseră ţinuţi şi obligaţi să presteze muncă forţată pe câmpiile Zoanului (Ţoan, Tanis). Cum de-au uitat ei traversarea Mării Roşii - când apele au stat nemişcate de o parte şi de alta a coridorului pe care l-a creat Dumnezeu ca ei să poată trece pe uscat de partea cealaltă a mării? Apoi a urmat minunea norului de slavă care i-a condus ziua şi a luminii de foc ce mergea înaintea lor noaptea.

Amnezia poporului cu privire la miraculoasa asigurare a apei în pustiu

Numaidecât ei au uitat cum Dumnezeu le-a asigurat apă din belşug, prin scindarea stâncii din pustiu, când apa a ţâşnit din piatră ca din fântână. Da, râuri în pustiu, numai că memoria lor s-a scurtat.

Obraznica insistenţă a poporului să i se dea pâine şi carne

Israeliţii au început să-L provoace pe Domnul în chestiunea regimului alimentar. Nemulţumiţi încontinuu, ei I-au prezentat Celui Atotputernic o nouă serie de pretenţii, insinuând că Dumnezeu i-ar fi condus în pustiu pentru a-i lăsa să moară de foame. Ei s-au îndoit de capacitatea lui

Dumnezeu de le purta de grijă. Recunoscând fără entuziasm că într-adevăr le-a dat apă să bea, ei au pus însă la îndoială faptul că El ar fi dispus sau ar putea să le dea pâine şi carne. Domnul S-a înfuriat pentru faptul că poporul Său nu avea încredere în El. Şi astfel a făcut sa se abată focul mâniei Lui asupra Israelului.

Dumnezeu, în dragostea şi îndurarea Sa, le dă mană

Israeliţii voiau cu orice preţ să aibă pâine. Dar în pustiu nu se găseau super-magazine. După cum nu existau ingredientele necesare pentru a coace pâine. Drept care Dumnezeu a deschis uşile grânarelor Sale cereşti, făcând să plouă cantităţi abundente de mană. Şi astfel oamenii s-au înfruptat cu ceva mult mai bun decât pâinea - cu însăşi hrana îngerilor, cu pâinea din cer.

În bunătatea şi îndurarea Sa, Dumnezeu le dă prepeliţe

În continuare ei au dorit came. Dar unde se putea găsi carne pentru a hrăni o mulţime atât de mare de oameni în pustiu? Dumnezeu a rezolvat problema, prin captarea vântului căruia i s-a poruncit să mâne stoluri de prepeliţe chiar în centrul taberei izraeliţilor. Desigur, păsările acestea nu erau aclimatizate acestor regiuni aride, ci fuseseră aduse de la mare distanţă cu scopul expres de a pune la dispoziţia izraeliţilor cantităţi mari de carne, fără ca pe ei să-i coste vreun ban. Pe când oamenii încă se înfruptau din carnea acestor păsări, mânia lui Dumnezeu a izbucnit împotriva lor. El a trimis o plagă ce a ucis floarea bărbaţilor Israelului.

Poporul persistă în păcatele sale, iar Dumnezeu îşi arată în continuare îndurarea faţă de el

În pofida tuturor dovezilor de iubire pe care li le-a arătat Domnul, inimile izraeliţilor au rămas mai departe necredincioase. Orice făcea Dumnezeu pentru ei, nu le putea intra în voie. În ciuda tuturor minunilor Sale, ei erau într-o stare permanentă de bosumflare şi bombăneală. Drept care, din timp în timp, Iehova a cercetat naţiunea Israel, aducând moarte şi nimicire. Şi astfel supravieţuitorii au părut că iau seama pentru o vreme, întorcându-se către Domnul, pocăindu-se de răutatea lor şi căutându-L dintr-o inimă sinceră. Ei şi-au dat seama ce adăpost le-a fost El, cum i-a răscumpărat din ororile Egiptului. Dar nu după mult timp au început din nou să trăiască în minciună, rostind cuvinte pioase, dar în realitate purtându-se cu îndărătnicie, dovedindu-şi din plin nestatornicia şi neascultarea. Domnul S-a purtat însă faţă de ei cu o extraordinară reţinere. Din pricina supraabundentei Sale compasiuni, El le-a iertat persistentele acte de recidivă, nelăsând să se abată nenorocirile pe care le meritau din plin. El Şi-a amintit că sunt oameni, aflaţi vremelnic pe acest pământ, pentru ca în curând să plece din această lume.

Răzvrătirile, provocările şi ingratitudinea poporului

Psalmistul va face o nouă trecere în revistă a tristei istorii a Israelului în versetele 40-58. Dacă nouă ni se face lehamite să recitim această istorie, imaginaţi-vă cum I se va fi părut Domnului!

Repetatele lor acte de răzvrătire în pustiu L-au întristat pe Domnul până în adâncul inimii. De nenumărate ori L-au pus la încercare şi L-au întristat pe Sfântul lui Israel, mărginindu-L.

Ei nu şi-au adus aminte de tăria pe care a dovedit-o Domnul faţă de ei, izbăvindu-i de vrăjmaşii lor. Izbăvirea lor din Egipt a fost cea mai mare etalare a puterii divine din istoria omenirii până în acel punct. Dar ei nu au apreciat-o la justa sa valoare, luând-o de-a gata.

În versetele 43-53, Egiptul este din nou în centrul atenţiei, de data aceasta cu referire la şase urgii, în ordinea următoare:

Prima urgie - râurile transformate în sânge (v. 44). A patra urgie - muştele (v. 45a). A doua urgie - broaştele (v. 45b). A opta urgie - lăcustele (v. 46). A şaptea urgie - grindina (v. 47, 48). A zecea urgie - moartea întâilor născuţi (v. 49-51).

Dumnezeu a transformat apa râurilor în sânge, aşa încât egiptenii n-au mai putut să bea din aceste râuri. Nilul, pe care egiptenii îl considerau sacru, deodată a devenit un râu poluat. Dar rezervele de apă ale izraeliţilor nu au fost contaminate.

El a trimis roiuri de muşte în toate casele egiptenilor. Se ştie că ei se închinau la Beelzebub, „domnul muştelor," dar iată că acum zeul acesta s-a întors împotriva lor, devorându-i. E interesant de notat faptul că muştele nu au invadat ţinutul Goşen, în care locuiau israeliţii.

Apoi Dumnezeu a trimis broaştele în Egipt. Broaştele, care erau venerate de egipteni ca simbol al fertilităţii, i-au distrus pe oameni, prin faptul că au făcut să înceteze cursul normal al vieţii. Dar plaga aceasta, ca şi celelalte, i-a afectat doar pe egipteni. Evreii, în schimb, au fost ocrotiţi prin mana lui Dumnezeu.

Dumnezeu a trimis lăcustele, care au acoperit ţara Egiptului. Zeul Serapis ar fi trebuit, în opinia egiptenilor, să-i apere de aceste insecte distrugătoare. Dar Serapis a fost total neputincios. Recoltele egiptenilor au fost distruse, sursa lor de hrană dispărând. În tot acest timp, israeliţii n-au văzut nici urmă de omidă sau lăcustă!

A şaptea urgie a constat din grindină, promoroacă şi fulgere. Acestea au provocat mare prăpăd asupra oamenilor, vitelor, turmelor, viţei de vie şi pomilor. Dar judecata a fost discriminatorie, deoarece „...în ţinutul Goşen, unde se aflau copiii lui Israel, nu a căzut grindina" (Exod 9:26).

Apoi a venit cea mai mare lovitură din partea lui Dumnezeu - moartea întâilor născuţi. Psalmistul o descrie ca pe o revărsare a mâniei aprinse a lui Dumnezeu, a indignării şi necazului, lucrarea unei cete de îngeri distrugători. În unele texte din Scriptură ni se spune că Dumnezeu însuşi a trecut prin Egipt, distrugându-i pe întâii născuţi (Exod 11:4; 12:12, 23, 29), dar la Exod 12:23 ni se spune că El S-a folosit de un agent distrugător. Psalmistul sugerează că a fost vorba de o ceată de îngeri distrugători.

El a dat frâu liber mâniei Sale, ca să se reverse fără nici o opreliţte. În toate casele egiptenilor, întâiul fiu născut a fost lovit de o urgie neprecizată. Floarea bărbaţilor Egiptului a pierit în noaptea aceea. Dar casele izraeliţilor au fost ocrotite de sângele mielului pascal, astfel încât nici unul din fiii evreilor nu a fost omorât.

Toate plăgile au avut un caracter atât de discriminatoriu încât nu li se poate găsi nici o explicaţie naturală. Cum a fost posibil ca evreii să înceteze vreodată să-şi manifeste recunoştinţa faţă de felul minunat în care a lucrat Dumnezeu în folosul lor? El i-a scos din Egipt ca pe o turmă de oi, călăuzindu-i prin pustiul nemarcat. „El i-a condus, ocrotindu-i, aşa încât n-au avut de ce să se teamă, pe când marea i-a acoperit

pe vrăjmaşii lor" (Gelineau). A fost o minunată etalare a iubirii şi puterii Sale!

Amnezia izraeliţilor cu privire la bunătatea ce le-a arătat-o Dumnezeu ducându-i în Ţara Promisă

El i-a dus până la hotarul ţării sfinte, la lanţul muntos pe care dreapta Sa li l-a asigurat. Desigur, ţara era locuită de popoare păgâne, închinătoare la idoli, în acest timp. Prin urmare, el a izgonit aceste popoare, împărţind ţara între seminţiile Israelului. Nici un alt păstor nu s-a purtat vreodată cu atâta atenţie şi dragoste faţă de oile sale cum S-a purtat Iehova pentru ai Săi!

Duplicitatea şi idolatria izraeliţilor după ce au intrat în ţara promisă

Au fost ei recunoscători faţă de Domnul pentru tot ce a făcut El pentru ei? Nicidecum! Dimpotrivă, în perioada Judecătorilor, L-au pus la încercare, până la limitele suportabilităţii, răzvrătindu-se împotriva Sa şi nesocotindu-I poruncile. Li s-a potrivit zicala: „Cum e turcul, şi pistolul," prin faptul că s-au dovedit total necredincioşi şi nestatornici, ca un arc strâmb pe care un arcaş nu se poate bizui. L-au provocat pe Domnul cu locurile de închinăciune idolatră plasate pe înălţimi. I-au stârnit gelozia prin chipurile cioplite pe care şi le-au făcut.

Mânia lui Dumnezeu şi respingerea de către El a Israelului (78:59-67)

În limbaj poetic, psalmistul ni-L prezintă pe Dumnezeu ascultând groaznica ingratitudine a izraeliţilor şi dând frâu liber mâniei Sale. În realitate, Iehova nu a fost surprins de atitudinea lor, care a constituit ultima picătură în valul de răzvrătiri de care se făcuseră vinovaţi până la acea dată. Dar de data aceasta El nu a mai tolerat neascultarea lor, intervenind împotriva seminţiilor din nord, care erau capii răutăţilor şi provocărilor la răzvrătire pentru tot poporul Israel. Astfel El a abandonat Silo, acesta nemaifiind locul cortului întâlnirii, adică acel punct de pe pământ în care hotărâse Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său.

De data asta Dumnezeu a permis tăriei Sale, adică chivotului legământului, să fie dus în captivitate de către filisteni. Simbolul slavei Sale, poleit cu aur, a încăput astfel pe mâna vrăjmaşilor (1 Samuel 4:11a). Mare a fost prăpădul pe care l-au făcut duşmanii în rândurile izraeliţilor! Treizeci de mii de infanterişti au pierit în luptă (1 Samuel 4:10). Întrucât atâţia tineri au fost răpuşi în război, nu s-au mai auzit cântece de căsătorie, nici n-au mai răsunat clopoţeii de nuntă pentru fecioare. Preoţii care au căzut răpuşi de sabie au fost Hofni şi Fineas, fiii corupţi ai lui Eli (1 Samuel 4:11b). Văduvele nu au jelit moartea lor, probabil din pricina durerii şi mai mari provocate de capturarea chivotului de către filisteni. Israeliţii şi-au dat seama că slava a părăsit Israelul (1 Samuel 4:19-22).

Un timp s-a părut că pe Iehova nu-L mai interesează soarta poporului Său. Dar după un interval El S-a ridicat ca un om ce fusese toropit de vin. Şi ce mare a fost prăpădul ce s-a abătut peste filisteni! El i-a lovit şi i-a pus pe fugă, făcându-i să sufere ruşinea înfrângerii (1Samuel 7:10, 11; 13:3,4;4:23).

Cu toate acestea, Dumnezeu a rămas neclintit în hotărârea Sa de a respinge cortul lui Iosif şi n-a vrut să aleagă tribul lui Efraim. Aici prin Iosif şi Efraim se înţelege grupul celor zece triburi nordice. După ce Ruben şi-a pierdut dreptul de întâi născut, Iosif a moştenit o porţie dublă de teritorii, prin fiii săi Efraim şi Manase.

Dumnezeu alege Iuda, Muntele Sion şi pe David (78:68-72)

Dar Efraim a fost căpetenia răzvrătirii. Prin urmare, Dumnezeu l-a pus deoparte, preferând să dea cinste tribului lui Iuda. În teritoriul acestei seminţii a ales El Muntele Sion, ca loc în care să fie ridicat lăcaşul Său cel sfânt - înalt ca cerurile şi de neclintit ca pământul.

Şi tot din Iuda l-a ales El pe David, slujitorul Său. Regele-păstor şi-a făcut ucenicia la stână, având grijă de oile cu mieluşei şi însuşindu-şi adevărurile spirituale din domeniul naturii. Apoi Iehova l-a ridicat, pentru a păstori pe Iacob, poporul Său, şi pe Israel, moştenirea Sa - lucru pe care David l-a înfăptuit magistral.

Şi astfel El i-a păstorit după integritatea inimii Sale şi i-a călăuzit după iscusinţa mâinilor Sale.

Psalmul 78 se încheie pe o notă pastorală, marcată de pace. Înainte de a trece la psalmul următor, să ne amintim că în istoria Israelului găsim oglindită propria noastră istorie. Pentru ca, la o adică, noi suntem mult mai culpabili, deoarece privilegiile noastre sunt cu mult mai mari. Trăind în lumina desăvârşită a iubirii Domnului de la Calvar, mai putem noi avea motive să ne plângem, să ne văicărim, să ne răzvrătim sau să-L mărginim pe Domnul sau să-I fim nerecunoscători? Şi totuşi, de multe ori ne facem vrednici de osândă. L-am provocat pe Sfântul lui Israel de nenumărate ori. L-am întristat printr-o mie de căderi. Am cârtit şi am bombănit în pofida binecuvântărilor nesfârşite pe care le-am primit din mâna Lui. Răbdarea lui Dumnezeu nu este însă inepuizabilă. Vine o vreme când El ne lasă să gustăm amărăciunea neascultării şi regresului nostru. Dacă dispreţuim harul Său, vom avea parte de guvernarea Sa. Dacă refuzăm să-L slujim cu credincioşie şi loialitate, El îi va găsi pe alţii care să dea dovadă de aceste calităţi. În schimb noi vom pierde binecuvântarea şi nu vom găsi un stăpân mai bun pe care să-l slujim.

Agresorii păgâni au invadat teritoriul Israelului, pătrunzând violent în capitala ţării. Lăcaşul sfânt a fost pângărit de picioarele lor nesfinţite, cetatea sfântă fiind acum transformată într-un morman de ruine.

Ce a urmat a fost un măcel cumplit. Tot oraşul duhnea datorită trupurilor intrate în putrefacţie. Peste tot se puteau vedea cadavrele evreilor, care au suferit şi ocara de a rămâne neîngropaţi. Vulturii au coborât din înălţimi pentru a se înfrupta din aceste trupuri iar fiarele carnivore s-au năpustit asupra prăzii. Sângele a şiroit ca apa în tot Ierusalimul iar invadatorii nu s-au mai sinchisit să-i înhumeze pe cei ucişi. Vecinii neevrei ai Israelului au jubilat de bucurie din pricina nenorocii care s-a abătut asupra acestei naţiuni.

Este un semn evident al furiei aprinse a Domnului şi a geloziei Sale, dar câtă vreme va arde gelozia Sa ca focul împotriva lui Israel? Oare n-a sosit timpul ca Domnul să Se întoarcă şi împotriva Neamurilor? La urma urmelor, aceste naţiuni nu doresc să-L cunoască pe Iehova. Ele se împotrivesc şi nu vor să pomenească pentru nimic în lume numele Său. Şi acum iată au pus vârf păcatelor lor prin uciderea poporului lui Dumnezeu şi pustiirea ţării sale.

Până aici tot ce s-a derulat a fost doar introducerea. Psalmistul ajunge acum la miezul chestiunii, recunoscând că păcatul stă la rădăcina nenorocirii ce s-a abătut asupra izraeliţilor. „Nu-ţi aduce aminte de fărădelegile strămoşilor noştri şi nu le pune în contul nostru!" Şi de îndată ce a rostit această mărturisire, el vine cu argumente irezistibile menite să-L determine pe cel Atotputernic să-Şi arate îndurarea. Mai întâi, el

apelează la compasiunea lui Dumnezeu, de care niciodată nu au avut evreii mai mare trebuinţă decât acum. Apoi el îşi întemeiază pledoaria pe slava numelui lui Dumnezeu. Domnul a promis iertare şi izbăvire celor cu inima zdrobită şi cu duhul căit. Acum însăşi onoarea Lui e în joc. Şi, în fine, este important să fie reduse la tăcere batjocurile vrăjmaşilor, care spun că Dumnezeul Israelului nu există. Este un prilej minunat de a-Şi dovedi existenţa prin revărsarea răzbunării Sale asupra duşmanilor, pentru a răzbuna sângele loialilor Săi slujitori pe care l-au vărsat inamicii.

Psalmistul îl roagă apoi pe Dumnezeu să asculte gemetele jalnice ale celui deţinut şi să-i scape pe cei ce au fost daţi uitării şi sortiţi morţii, printr-o lucrare vrednică de măreaţa Sa putere. Şi îl mai roagă pe Dumnezeu să facă în aşa fel încât vrăjmaşii să culeagă de şapte ori pe cât au rostit batjocuri şi sacrilegii împotriva Domnului.

Toate acestea vor însemna pace pentru Israel şi laudă la adresa lui Dumnezeu. Turma Sa iubită nu va înceta să-I aducă mulţumiri. Generaţie după generaţie se va ridica, cântându-I laude.

Omul dreptei lui Dumnezeu

Jalea şi suspinul ce străbate o mare parte din Psalmi se regăsesc şi în cel de faţă. Mai întâi, sub imaginea unei turme, apoi prin simbolul unei viţe de vie, Israel cere să fie iertat şi restaurat.

Apelul este adresat Păstorului lui Israel, un nume al lui Dumnezeu care apare în binecuvântarea pe care i-o acordă Iacob lui Iosif - „Păstorul, Piatra lui Israel" (Genesa 49:24). El este cel care l-a condus pe Iosif ca pe o turmă din Egipt în Canaan. El este cel care, în norul de slavă, a fost întronat între heruvimii ce acopereau cu aripile lor scaunul îndurării din sfânta sfintelor. Dar acum se pare că El a părăsit Israelul, iar locul de închinăciune a fost nimicit, drept care se formulează cererea ca rugăciunea ca El să strălucească în îndurare şi favoare înaintea lui Efraim, Beniamin şi Manase. Acestea au fost cele trei triburi din avangardă în procesiunea transportării chivotului de către chehatiţi (cohatiţi). Aici ele reprezintă întregul Israel. Israeliţii doresc cu înflăcărare să stârnească tăria Sa (poate noi am spune să-L determine să-şi exercite muşchii) şi să treacă la acţiune, în sprijinul lor. Ei îl roagă fierbinte să-i readucă din captivitate. O, dacă ar străluci faţa Sa peste ei, cu îndurare, atunci izbăvirea lor ar fi asigurată!

Între Israel şi Domnul oştirilor (Iehova Elohim Savaot) s-a interpus o mare prăpastie. El S-a mâniat nu numai din pricina păcatelor lor, ci şi din pricina rugăciunilor lor. Le-a dat ca hrană plânsul iar ca băutură un şuvoi de lacrimi. I-a făcut o pricină de zavistie şi neînţelegere între vecini. Sunt ţinta unor glume răutăcioase între vrăjmaşii lor. Nu există decât o singură soluţie: ca Dumnezeul oştirilor (Elohim Savaot) să privească din înălţime, dăruindu-le har şi mântuire.

Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt ca pe o viţă de vie fragedă. Pentru a-l sădi în ţara promisă, El i-a izgonit pe canaaniţi. Cum îşi curăţă un gospodar via, pregătind terenul pentru sădirea viţei, tot aşa Domnul a avut multă răbdare cu poporul Său. Transplantarea a fost încununată cu succes. Viţa de vie a prins rădăcini adânci iar populaţia s-a înmulţit mult, umplând ţara. Viţa a crescut frumos, căţărându-se tot mai sus, întărindu-se ca cedrii falnici. Ramurile sale s-au întins până la Marea Mediterană, pe de o parte, iar pe de alta până la Fluviul Eufrat. Sub domnia lui Solomon Israel a ocupat într-adevăr teritoriul cuprins până la fluviul Eufrat, în hotarul de răsărit (1 Regi 4:21, 24), dar numai pentru o scurtă perioadă de timp.

Dar apoi Dumnezeu a coborât nivelul zidului protector, permiţând naţiunilor cotropitoare să se înfrupte din vie. Mistreţul şi alte animale sălbatice au pătruns în ea, pustiind-o - mai întâi, Egiptul, Asiria şi Babilonia, iar mai târziu Persia, Grecia şi Roma. Prin evocarea imaginii unui mistreţ, psalmistul s-a referit la evenimente ulterioare vremurilor sale, dincolo de cunoştinţa sa, deoarece abia după multe secole a fost Israelul devastat de armata romană, care avea ca însemn militar mistreţul.

Încă o dată israeliţii îl imploră pe Dumnezeul oştirilor să revină în mijlocul lor, aducându-le binecuvântare. Ei doresc ca El să privească din înălţimea meterezelor cerului şi să Se îndure de această vie „pe care dreapta Ta a sădit-o şi spre mlădiţa pe care Tu ai întărit-o." E interesant de observat că în Targum textul este redat astfel: „şi spre Regele Mesia, pe care Tu l-ai statornicit pentru Tine." În versetul 15 ni se pare mai consecvent să considerăm via şi mlădiţa o referire la Israel, două versete mai jos Mesia este prezentat fără echivoc.

Viţa a fost tăiată şi arsă de armatele invadatoare. Ele îşi merită pierzarea, Domnul Încruntându-Se împotriva lor şi condamnându-le.

„Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care Ţi I-ai întărit." Omul dreptei lui Dumnezeu este Domnul Isus Cristos (Psalmi 110:1; Evrei 1:3; 8:1; 10:12). Fiul Omului este titlul prin care este El cel mai adesea menţionat în evanghelii. Binecuvântarea deplină va veni peste Israel doar atunci când Domnului i se va acorda locul ce I se cuvine. Atunci Israel nu va mai recidiva, nu va mai aluneca în păcat. Restauraţi şi reînvioraţi de Domnul, israeliţii vor chema numele Domnului.

Psalmul se încheie cu binecunoscutul refren. Păstorul este îndemnat să-şi refacă turma de oiţe rătăcite. Un singur zâmbet din partea Domnului Dumnezeului oştirilor şi Israel va fi salvat.

Sărbătoarea trompetelor

Unger descrie această sărbătoare evreiască în felul următor:

[Sărbătoarea Trompetelor] se celebra ca zi de sărbătoare, în sensul strict al cuvântului, prin odihnă şi încetarea oricărei forme de activitate, constituind un prilej de aducere aminte prin suflarea cornului, prin organizarea unei adunări sfinte. În timpurile ulterioare, pe când se turna jertfa de băutură, preoţii şi leviţii intonau Psalmul 29. Pe tot parcursul acestei zile se suna din trompete la Ierusalim, de dimineaţa până seara... Rabinii credeau că în această zi Dumnezeu, judeca toţi oamenii şi că aceştia treceau prin faţa Lui ca o turmă de oi pe dinaintea păstorului. Sărbătoarea Trompetelor este un tip, întruchipând strângerea din nou a Israelului în patria sa după strângerea şi răpirea la cer a Bisericii.

Încă din primele versete, israeliţii sunt invitaţi să cânte, cu mic cu mare, laude lui Dumnezeu, care este sursa tăriei lor şi să înalţe strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacob, adică Dumnezeului oricărui har. Leviţii sunt invitaţi să se alăture acestui cor fericit, cu instrumentele lor muzicale, iar preoţii marchează sosirea lunii a şaptea, Luna Noua, sunând din şofar. Este o sărbătoare instituită de Dumnezeu pentru naţiunea Israel (Levitic 23:23-25; Numeri 29:1). El a înfiinţat-o în Iosif (aici Iosif reprezintă întregul Israel) când a trecut prin ţara Egiptului. Aici sensul pare să fie că Dumnezeu a rânduit această sărbătoare după confruntarea cu Egiptul, după ce poporul Său a ieşit din această ţară.

La sfârşitul versetului 5, citim: „Am auzit o limbă pe care n-am înţeles-o." Trebuie să stabilim dacă aici vorbeşte psalmistul, Israel sau Dumnezeu.

Dacă vorbeşte psalmistul sau Israel, atunci cuvintele se referă probabil la următoarele:

1. Limba străină a egiptenilor (Psalmi 114:1).

2. Dumnezeu, care îi vorbeşte Israelului în timpul răscumpărării din Egipt, dăruindu-le izraeliţilor o nouă revelaţie despre Dumnezeu în sufletul lor.

3. Oracolul lui Dumnezeu pe care-l regăsim în restul versetelor din acest psalm.

Dacă cel care vorbeşte este Dumnezeu, atunci ideea ar putea fi următoarea:

Am auzit o limbă (a egiptenilor) pe care n-am cunoscut-o (adică nu am recunoscut-o). După cum se exprimă Williams: „El nu i-a recunoscut pe egipteni ca oi ale Sale."

În favoarea acestei variante avem faptul că pronumele „Eu" din restul psalmului se referă numai la Dumnezeu.

Dumnezeu i-a eliberat pe izraeliţi din robia lor faţă de egipteni. Mâinile lor au fost eliberate, nemaitrebuind să care coşuri umplute cu lut şi cărămizi. Din toate necazurile El i-a izbăvit când au strigat către El. Le-a răspuns în locul tainic al tunetului - o referire la norul care i-a călăuzit şi ocrotit, sau la darea legii pe Muntele Sinai. I-a testat la apele de la Meriba, unde Moise a lovit stânca şi s-a ales cu nemulţumirea lui Dumnezeu.

El îi avertizase că binecuvântarea se poate dobândi doar prin credincioşie şi ascultare de El, singurul Dumnezeu. Interdicţia idolatriei era cât se poate de clară şi severă. După ce le-a amintit cum i-a scos din ţara Egiptului, El a făcut minunata promisiune că dacă vor deschide gura larg, El le-o va umple cu binecuvântări. Promisiunea aceasta a fost uneori greşit interpretată de predicatorii leneşi, pentru a camufla faptul că nu s-au pregătit temeinic pentru predică. Cu alte cuvinte, susţin aceştia, tot ce au de făcut este să deschidă gura şi Domnul le va dărui un mesaj! Dar nu acesta este înţelesul textului! Mai degrabă, ceea ce vrea să spună versetul este că dacă se vor prezenta în faţa lui Dumnezeu cu cereri mari, El le va da ceea ce cer. Nu este vreun lucru bun pe care El să nu-l acorde celor care ascultă de El. Sau, cum se exprimă Gaebelein: Cine poate să cuprindă sensul deplin al acestei propoziţii! El este Domnul Atotputernic. Nimic nu este prea greu pentru Domnul. Deschide-ţi gura, spune El, cât mai larg, şi Eu ţi-o voi umple. Tot ce cere El este ascultarea de El, predarea inimii şi a voinţei.

Dar copiii lui Dumnezeu şi-au astupat urechile, să nu audă glasul Lui. Israel nu a vrut să asculte de El. Prin urmare, El i-a lăsat de capul lor, pradă mizeriei lor, să dea curs propriilor lor planuri. Dar această abandonare nu a fost fără o profundă durere în inima lui Dumnezeu. El este întristat şi acum pentru continua lor nepricepere şi încăpăţânare. O, dacă ar lua aminte, dacă ar asculta de El, ce repede i-ar înfrânge El pe duşmanii lor! Adversarii lor ar veni atunci tremurând de frică înaintea Lui, iar prosperitatea Israelului nu ar cunoaşte margini! El Şi-ar hrăni poporul cu grânele cele mai alese - adică cu hrana spirituală şi fizică de cea mai înaltă calitate, şi cu mierea delicioasă culeasă din stupii de pe stâncile Palestinei.

Se dă semnalul începerii procesului. Judecătorul s-a aşezat pe scaunul său de judecată. Judecătorul este chiar Dumnezeu. El a convocat o sesiune specială a consiliului divin, pentru a-i mustra pe dregătorii şi judecătorii pământului. Ei sunt numiţi „dumnezei" pentru că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu, ordinaţi de El ca slujitori ai Săi pentru a asigura ordinea şi legalitatea în societate. În realitate, ei sunt, desigur, oameni ca noi. Dar din cauza poziţiei pe care o ocupă, sunt unşi de Domnul. Chiar dacă nu-L cunosc personal pe Dumnezeu, sunt, oficial, agenţii lui Dumnezeu şi, prin urmare, primesc aici demnitatea de a fi numiţi „dumnezei." Sensul de bază al sintagmei este „cei tari"

Mai întâi Dumnezeu îi mustră pentru malversaţiuni comise în posturile lor. Ei s-au făcut vinovaţi de luare de mită şi corupţie. Sub administraţia lor, bogaţilor li s-a făcut parte, în timp ce săracii au fost asupriţi. Infractorii au scăpat nepedepsiţi iar cei nevinovaţi au avut de suferit, fără să li se acorde nici o posibilitate de a-şi apăra pricina. Cumpăna dreptăţii s-a aplecat de atâta asuprire.

Apoi Judecătorul întregului pământ le reaminteşte încă o dată de responsabilităţile ce le revin pe tărâmul justiţiei sociale. Astfel au datoria de a apăra drepturile săracilor şi ale orfanilor ale celor năpăstuiţi şi nevoiaşi. Ei trebuie să vină în ajutorul tuturor celor deposedaţi şi călcaţi în picioare de cei mari şi tari.

Dar, în pofida tuturor avertismentelor lansate de Domnul, nu pare să fie vreo nădejde de îndreptare. Şi, ca o paranteză, El suspină din pricina faptului că nu se poartă după cunoştinţa şi priceperea de care dispun. De vreme ce ei înşişi bâjbâie în întuneric, slabă speranţă există ca ei să-i călăuzească pe alţii care au nevoie de îndrumare. Ca urmare a eşecului lor de a se purta cu neprihănire şi înţelepciune, temeliile societăţii s-au şubrezit de tot. Ordinea şi legalitatea au dispărut aproape integral.

Deşi au fost înălţaţi la cer în ce priveşte poziţiile lor privilegiate, ei vor fi aruncaţi jos, în semn de pedeapsă. Faptul că Dumnezeu îi numeşte „dumnezei" şi „copii ai celui Preaînalt" nu-i scuteşte de pedeapsă, nu-i face imuni la: judecată. Ei vor fi supuşi aceluiaşi tratament de care vor avea parte alţi oameni, căzând ca unul dintre prinţi. De fapt, gradul după care vor fi pedepsiţi ei va fi mai mare, tocmai fiindcă au avut parte de privilegii mai mari.

Domnul nostru a citat versetul şase într-una din confruntările Sale cu duşmanii Săi (Ioan 10:34-36), care tocmai îl acuzaseră de blasfemie pentru faptul că S-a declarat egal cu Dumnezeu. Isus le-a răspuns: „Nu este scris în legea voastră: «Eu am spus: „Sunteţi dumnezei"»? Dacă El i-a numit dumnezei pe aceia către care a venit cuvântul lui Dumnezeu - şi Scriptura nu poate să fie desfiinţată - cum ziceţi voi Aceluia pe care Tatăl L-a sfinţit şi trimis în lume: «Huleşti!» pentru că am spus: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu"?"

Pentru mintea vesticilor argumentul s-ar putea să nu pară prea limpede sau convingător, dar pentru ascultătorii iniţiali el a avut o forţă covârşitoare. Ei au înţeles că Isus folosea argumentaţia „de la mai mic la mare." Forţa argumentului Său a constat în următoarele: În Psalmul 82, dregătorii şi judecătorii sunt numiţi de Dumnezeu „dumnezei." De fapt, ei nu sunt divini, ci, din pricina poziţiei pe care o ocupă ca slujitori ai lui Dumnezeu, sunt învredniciţi cu titlul elevat de „dumnezei." Cea mai mare distincţie pentru ei e faptul că le-a parvenit cuvântul lui Dumnezeu, adică faptul că au fost ordinaţi oficial de către Dumnezeu să ocupe dregătorii înalte, în ierarhia de guvernare şi administrare a justiţiei (Romani 13:1).

Aşadar dacă titulatura de „dumnezei" putea fi astfel aplicată în sens larg la oameni ca ei, cu cât mai mult şi mai exact I se putea aplica Domnului Isus titlul de Dumnezeu! El a fost sfinţit şi trimis în lume de Dumnezeu Tatăl. Asta implică faptul că El trăise în prealabil cu Dumnezeu Tatăl în cer, din veşnicia veşniciilor. Apoi Tatăl L-a pus deoparte în vederea unei misiuni pe pământ şi L-a trimis să Se nască în Betleem. Iudeii au înţeles fără nici o dificultate că El Se pretindea a fi egal cu Dumnezeu şi, prin urmare, au căutat să-L prindă, dar El a scăpat de ei (Ioan 10:39).

Dar să revenim la ultimul verset al Psalmului: „Scoală-te, Dumnezeule, şi judecă pământul. Căci Tu vei moşteni toate naţiunile." Aici Asaf îl cheamă pe Domnul să intervină în afacerile oamenilor, aducând neprihănire şi dreptate, în locul corupţiei şi inegalităţii. Rugăciunea îşi va primi răspuns când Domnul Isus va reveni să domnească peste tot pământul. Atunci, cum au prezis profeţii, „dreptatea va locui în pustiu şi neprihănirea va rămâne în ogorul mănos" (Isaia 32:16). Pământul se va bucura de o perioadă de dreptate socială şi eliberare de mită şi înşelăciuni.

Psalmul războiului de şase zile

La 28 mai 1967, Gamal Abdel Nasser, preşedintele Republicii Arabe Unite, a spus: „Intenţionăm să lansăm un atac general asupra Israelului. Va fi un război total. Ţelul principal urmărit de noi este distrugerea Israelului." Când a izbucnit războiul, la 5 iunie, Republicii Arabe Unite li s-au alăturat: Iordania, Siria, Irakul, Algeria, Sudanul, Kuweitul, Arabia Saudită şi Marocul. Încercarea acestei confederaţii de a arunca Israelul în mare a fost zadarnică. În şase zile războiul a luat sfârşit, Israel ieşind învingător absolut din această confruntare.

Pentru mulţi iubitori ai Bibliei, Psalmul 83 a căpătat sensuri noi după Războiul de şase zile. Şi s-ar putea ca el să cunoască împliniri, mai depline cu privire la pretenţiile Israelului asupra ţării, înainte ca întreaga chestiune să fie irevocabil rezolvată prin venirea Domnului Isus ca să guverneze ca Rege.

Cuvintele din aceste versete sunt fără îndoială cele ale Israelului împresurat, care îl cheamă pe Dumnezeu să spargă tăcerea şi să intre în acţiune fără preget. Deşi israeliţii solicită urgent să fie păziţi şi apăraţi, ei prezintă situaţia ca şi când ar fi cauza lui Dumnezeu, în egală măsură cu propria lor cauză: „duşmanii Tăi... cei care Te urăsc... poporul Tău... cei adăpostiţi de Tine... ei alcătuiesc o confederaţie împotriva Ta." Ei au grijă să nu-L lase să uite că vrăjmaşii Israelului sunt şi vrăjmaşii Lui.

Detaliile sunt foarte veridice. Duşmanii sunt înfierbântaţi - o descriere foarte plastică a ameninţărilor opoziţiei. Ei urzesc tot feluri de comploturi - ajutaţi din umbră de consilieri ai Rusiei Sovietice. Se consultă - în cadrul a ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub denumirea de summituri arabe. Ei ameninţă că vor anihila Israelul - cum reiese şi din citatul menţionat anterior. Ei alcătuiesc o formidabilă federaţie de naţiuni - din care fac parte popoare strâns înrudite cu israeliţii.

Când încercăm, să identificăm aceste naţiuni, stabilind corespondentul lor din epoca contemporană, întâmpinăm o serie de dificultăţi. Ştim însă că Asiria este echivalentul Irakului din zilele noastre şi că ismaeliţii, descinşi din Avraam şi Agar, au fost progenitorii arabilor. De asemenea ştim că edomiţii şi amaleciţii au fost descendenţii lui Esau iar moabiţii şi amoniţii au descins din Lot, dar ne este aproape imposibil să stabilim cu precizie toate verigile din cadrul lanţului genealogic. Filistenii au locuit în zona cunoscută în prezent sub denumirea de Fâşia Gaza. Oraşul Tir era situat în actualul Liban. Ghebal este identic cu Gubla sau Byblos, situat în Fenicia. Potrivit unor izvoare, agariţii ar fi descendenţi ai lui Agar şi, prin urmare, o ramură a ismaeliţilor - deşi acest lucru nu poate fi demonstrat, întrucât aceste nume sunt învăluite în mister, e bine să nu încercăm să stabilim conexiuni exacte cu popoarele actuale din Orientul Mijlociu, ci, pur şi simplu, să le vedem ca reprezentanţi ai vrăjmaşilor lui Israel din rândurile Neamurilor. Cum a putut minusculul Israel să ţină piept unei confederaţii atât de mari? Un răspuns îl constituie faptul că poporul lui Dumnezeu, israeliţii, sunt „cei adăpostiţi de El" (v. 3), „cei ascunşi de E1".(AV), „scumpii Lui" (LB) sau „cei iubiţi de El" (Gelineau). În ceasul primejdiei, El îi ocroteşte în chip miraculos şi-Şi desăvârşeşte tăria în slăbiciunea lor. Când sorţii de izbândă le sunt total potrivnici, El trimite o izbândă care desfide orice explicaţie omenească.

Acum israeliţii împresuraţi strigă către Iehova, rugându-L să Se ocupe de ameninţarea ce-i paşte, cum a făcut cu duşmanii Săi în alte trei împrejurări din trecut.

Iabin, regele Canaanului, şi Sisera. comandantul suprem al armatei sale, au fost ucişi la En Dor după o umilitoare înfrângere de la Pârâul Chişon (Judecători 4). Cadavrele lor au putrezit, constituind îngrăşăminte pentru solul Israelului.

Oreb şi Zeeb, doi prinţi din Madian, au fost ucişi şi decapitaţi (Judecători 7:23-25). Conform textului de la Isaia 10:26, a fost un măcel cumplit. Doi regi din Madian, Zeba şi Zalmuna, ameninţaseră cu ocuparea „păşunilor lui Dumnezeu." Ei au reuşit să scape din mâna izraeliţilor când au fost ucişi Oreb şi Zecb, dar ulterior au fost prinşi şi executaţi de Ghedeon (Judecători 8).

În rugăciunea fierbinte adresată lui Dumnezeu să-i judece pe vrăjmaşii Săi, Israel nu lasă nici un loc imaginaţiei divine, ci precizează amănunţit toate detaliile pedepsirii lor. Să fie ca ţărâna măturată de furia vânturilor sau ca mărăcinii luaţi de vârtej, cum traduc unii acest pasaj. Să fie ca pleava împrăştiată prin pădure, mistuită de un foc uriaş. Să fie îngroziţi de furtuna Domnului. Să fie făcuţi de ruşine, pentru ca oamenii să-L poată căuta pe Domnul. Să piară dizgraţiaţi, ca oamenii să înveţe că Iehova este singurul Dregător Suveran peste tot pământul!

Veţi spune cumva că sunt cuvinte tari? Da, sunt tari, dar nu lipsite de justificare. Când este în joc onoarea lui Dumnezeu, dragostea are voie să fie neîngăduitoare. Morgan explică:

Aceşti cântăreţi ai străvechiului popor au fost cu toţii suprem inspiraţi şi animaţi de o mistuitoare pasiune pentru onoarea lui Dumnezeu. La ei, ca de altfel la profeţi, nu găsim nici urmă de motive egoiste. Căci egoismul nu cântă cântări şi nu vede vedenii. Pe de altă parte, o pasiune pentru gloria lui Dumnezeu este capabilă deopotrivă de mare asprime, şi de mare tandreţe.

Mi-e dor de patria cerească!

Nu există îndoială cu privire la interpretarea principală a Psalmului 84 - tema sa fiind dorul nespus al evreilor exilaţi de a putea păşi din nou în templul de la Ierusalim. Dar psalmul mai poate fi, desigur, aplicat şi la creştinul din zilele noastre, care este împiedicat în diverse feluri de a participa la adunările grupului de creştini ce se adună într-o localitate în cadrul unei părtăşii. El tânjeşte de dor să poată reveni în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, să se închine împreună cu ei Domnului.

Dar aplicaţia care-mi place mie cel mai mult este aceea a unui pelerin cucernic ce tânjeşte de dor după patria sa cerească! Să privim Psalmul în această lumină.

Ce alt loc s-ar putea compara vreodată cu frumuseţea locuinţei lui Dumnezeu? Este un loc de neasemuită frumuseţe, de splendoare fără egal şi de glorie de nedescris. Sa precizăm însă un lucru: Uneori în Biblie se foloseşte procedeul stilistic denumit metonimie, prin care locul reprezintă persoana ce locuieşte în acel loc. Şi astfel, când psalmistul spune: „Sufletul meu tânjeşte de dor după curţile Domnului," îşi exprimă dorinţa fierbinte de a fi în prezenţa Domnului, cum se precizează în propoziţia următoare: „...inima şi carnea mea strigă după Dumnezeul cel viu."

Pelerinul se compară cu o vrabie şi cu o rândunică. În alt psalm, vrabia este simbolul singurătăţii: „...o vrabie singurică în vârful casei" (102:7). Şi oricine a urmărit o rândunică ştie cât de neastâmpărată este această zglobie creatură, cum aleargă ea de colo-colo, purtată de curenţii de aer. Ambele păsări descriu poporul lui Dumnezeu, copiii Săi, călătorind prin pustiul acestei lumi. Ei sunt singuri şi nu-şi găsesc astâmpărul, nici odihna pe acest pământ. Singurul loc în care găsesc odihnă şi siguranţă pentru ei şi pentru familiile lor este la altarele Domnului.

În tabernacol (cortul întâlnirii) şi în templu existau două altare. Unul era altarul de alamă, celălalt altarul de aur. Primul era tipul morţii lui Cristos iar al doilea tipul învierii Sale. Luate împreună ele reprezintă lucrarea isprăvită a Mântuitorului nostru. Aici este locul în care sufletul nostru, asemenea rândunicii, se poate odihni; aici putem să ne aducem copiii să se odihnească şi ei. „Crede în Domnul Isus Cristos şi vei fi mântuit, tu şi casa ta" (Fapte 16:31).

Apoi, într-o izbucnire de gelozie sfântă, ca să spunem aşa, exilatul afirma: „Binecuvântaţi sunt cei ce locuiesc în casa Ta! Ei Te vor lăuda." Când ne gândim astfel la fericirea celor dragi ce: au plecat acasă la Domnul, nu mai putem să ne lăsăm copleşiţi de întristare. Pentru noi plecarea lor reprezintă într-adevăr o pierdere, dar pentru ei este un câştig etern. Ei sunt într-o poziţie avantajată faţă de noi.

În versetele 5-7 trecem din nou de la starea de binecuvântare a celor care sunt deja în cer la binecuvântările mai mici ale celor ce se îndreaptă spre acel loc. Mai multe lucruri se spun despre ei. Astfel, ei sunt „puternici în Domnul şi-n tăria puterii Sale" (Efeseni 6:10). Apoi în inimile lor sunt drumurile către Sion. Căminul lor nu este pe acest pământ. Deşi se află în această lume, nu sunt din această lume! Inima le este aţintită spre patria cerească, spre care se îndreaptă mereu în acest pelerinaj.

Al treilea lucru care se spune despre ei este că atunci când trec ei prin valea plângerii (căci asta înseamnă termenul Baca), o transformă într-un izvor. Sufletele acestea neînfricate pot să cânte chiar când trec prin suferinţe şi întristări, lacrimile lor reflectând curcubeul dragostei divine. Ei transformă tragediile în triumfuri şi se folosesc de necazurile din viaţa lor ca de o trambulină care să-i catapulteze spre ţeluri şi mai mari. Secretul biruinţei lor asupra împrejurărilor îl regăsim în următoarea afirmaţie: „ploaia o acoperă de asemenea cu un iaz." În general ploaia îl reprezintă în Scriptură pe Duhul Sfânt şi aici El este văzut în lucrarea Sa de înviorare, asigurând iazuri de apă curată şi rece pentru drumeţul istovit ce străbate deşertul. Noi credem că apa reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu (cum este cazul la Efeseni 5:26). Aşa se explică de ce ei merg din tărie în tărie. În loc să slăbească, pe măsură ce înaintează în călătoria lor, ei prind puteri tot mai mari. Deşi natura exterioară se ofileşte, natura interioară se reînnoieşte pe zi ce trece (2 Corinteni 4:16). Apoi urmează o minunată, notă de asigurare: Fiecare se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion. Nu există nici o îndoială asupra faptului că la capătul drumului prin pustiu ei vor fi încununaţi cu bucuria supremă de a-L vedea pe Rege în toată splendoarea Sa.

Acum psalmistul izbucneşte de bucurie, adresându-I Dumnezeului oştirilor o rugăciune fierbinte. Pentru ca apoi să adauge şi cealaltă titulatură a Sa: Dumnezeului lui Iacob. Ca Domn al oştirilor, El este suveran peste marea mulţime de fiinţe îngereşti. Ca Dumnezeu al lui Iacob, El este Dumnezeul celui nevrednic, Dumnezeul înşelătorului. Gândiţi-vă numai! Dumnezeul îngerilor fără număr, din adunarea solemnă, este în acelaşi timp Dumnezeul viermelui Iacob. Cel care este infinit de înalt şi preamărit este, în acelaşi timp, aproape de noi, intim nouă. Şi acesta este singurul motiv pentru care şi tu şi eu vom putea păşi vreodată în prezenţa Sa!

Şi pe ce temei putem noi fi primiţi în prezenţa Sa? O, Dumnezeule, priveşte scutul nostru şi faţa unsului Tău. Singurul nostru temei de primire este Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu îl vede pe Mântuitorul meu şi apoi mă vede pe mine în Preaiubitul, întru totul acceptat şi liber.

Dar cum este în cer? Răspunsul: o zi în curţile Tale face mai mult decât o mie în altă parte. Ceea ce nu e decât un alt mod de a spune că nu există grad de comparaţie. Noi pur şi simplu nu putem concepe gloria, bucuria şi frumuseţea, libertatea de a fi acolo unde este Isus. Şi bine e că nu putem! Altminteri am fi probabil nemulţumiţi ca încă ne mai aflăm aici pe pământ şi că trebuie să ne ducem la capăt lucrarea. Mai bine e să fii portar în casa lui Dumnezeu, decât să locuieşti în corturile răutăţii. Sau cum s-a exprimat Spurgeon: „Chiar şi nivelul cel mai scăzut la Dumnezeu este cu mult mai bun decât nivelul cel mai ridicat al diavolului." Şi nu doar mai bun, ci şi mai durabil. Observaţi contrastul dintre casa lui Dumnezeu şi corturile răutăţii. Una este o locuinţă permanentă, cealaltă este temporară, o locuinţă provizorie pentru un timp scurt.

Domnul Dumnezeu este un soare care asigură lumină în întuneric şi un scut de protecţie împotriva căldurii aprinse, pe parcursul călătoriei. Domnul va dărui har pentru orice situaţie în care avem nevoie de har şi apoi ne va da glorie la sfârşitul călătoriei, când îşi va primi copiii răscumpăraţi în căminul Său etern. De fapt pelerinul are asigurarea că nu va duce lipsă de nimic pe parcursul călătoriei sale spre cer, deoarece Domnul nu lipseşte de nici un bine pe cei ce umblă în integritate. Dacă un lucru ne este de folos, El ni-l va da negreşit; nu ni-l va refuza. Iar dacă îl va refuza, înseamnă că aşa e bine pentru noi. Ştie El de ce! „El, care n-a cruţat pe însuşi Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da tară plată, împreună cu El, toate?" (Romani 8:32).

Nici nu e de mirare că psalmistul încheie cu exclamaţia izvorâtă din inimă: „O, Domnul oştirilor, binecuvântat este omul care se încrede în Tine!" La care inima noastră răspunde: „Da, Doamne, toată veşnicia voi fi recunoscător că sunt creştin."

Însufleţeşte-ne iarăşi!

Rugăciunea aceasta pentru trezire spirituală se poate împărţi în patru secţiuni distincte:

O trezire ce a avut loc în Israel cu mult timp în urmă (v. 1-3).

O rugăciune înălţată către Dumnezeu să o facă din nou (v. 4-7).

O pauză, pentru a auzi ce răspuns va da Dumnezeu (v. 8,9).

O promisiune de restaurare viitoare (v. 10-13).

Este imposibil de precizat la care restaurare a Israelului se face referire aici. Nu poate fi vorba de restauraţia de după captivitatea babiloneană, deoarece acesta e un psalm al fiilor lui Core, care, se ştie, au trăit cu mult timp înainte de acest eveniment. Dar nu identificarea evenimentului este cea care contează. Ceea ce este cu adevărat important este faptul că Dumnezeu a produs această înviorare. Iar dacă El a făcut acest lucru o dată, desigur poate să producă din nou o trezire.

Trezirea este descrisă ca o perioadă de timp în care Domnul S-a purtat cu bunăvoinţă faţă de ţară, restaurând soarta lui Iacob. Trei sunt acţiunile care au dus la această schimbare: Prima a fost mărturisirea păcatului. Deşi acest lucru nu este precizat expres, mărturisirea este o necesitate absolută înainte ca celelalte aspecte să poată avea loc. Al doilea element a fost iertarea fărădelegii poporului Său, iar al treilea prevenirea izbucnirii mâniei lui Dumnezeu.

Această demonstraţie prealabilă a îndurării lui Dumnezeu manifestată prin iertare este temeiul cererii ca El să repete această lucrare. Credinţa nu se mulţumeşte cu trecutul, cu ce a fost în istorie, ci vrea să vadă cum lucrează Dumnezeu în împrejurările actuale. Deşi psalmistul nu se angajează în mărturisire, ea este prezentă negreşit în conţinutul rugăciunii: „Restaurează-ne..." Când Dumnezeu face lucrarea de restauraţie, mai întâi El îi conduce pe oameni la pocăinţă, apoi le iartă păcatele, după care pune capăt pedepsei ce rezultase din indignarea Sa.

Tot timpul petrecut departe de Domnul pare ca o veşnicie plină de întristare. Dar rugăciunea fierbinte din versetul 5 capătă sensuri deosebite pe buzele naţiunii Israel, după veacurile de prigoane şi împrăştiere pe care le-a cunoscut: „În veci Te vei mânia oare pe noi? Îţi vei prelungi mânia din generaţie în generaţie?"

Declinul spiritual duce inevitabil la pierderea bucuriei. Părtăşia întreruptă înseamnă dispariţia cântării de pe buzele credinciosului. Bucuria nu poate coexista cu păcatul nemărturisit. Tot aşa şi aici rugăciunea se înalţă către cer. „Nu ne vei însufleţi iarăşi, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?" Reînnoirea spirituală face să răsune din nou clopoţeii bucuriei. Orice trezire mare a fost însoţită de cântare.

Când Dumnezeu îşi restaurează poporul, aceasta constituie o demonstraţie plină de iubire a îndurării Sale. Dar nu e cu nimic mai mare decât oricare din celelalte relaţii ale Sale cu noi. Căci şi atunci când ne mustră, când ne disciplinează, ne îndreaptă sau ne aduce înapoi tot dragostea este cea care-L motivează. Şi cât de statornică este acea dragoste care ne rabdă prin toate rătăcirile noastre, prin toate alunecările şi neascultarea de care dăm dovadă. Nu este iubire ca iubirea Domnului. Iar trezirea spirituală este acordarea mântuirii din partea Domnului - aici nu salvarea sufletului, ci izbăvirea de toate consecinţele necredincioşiei - împrăştie-rea, captivitatea, strâmtorarea, lipsa de putere şi nefericirea.

După ce şi-a adus rugăciunea pentru restaurare înaintea tronului harului, psalmistul aşteaptă să primească răspunsul, încrezător că va fi un răspuns de har şi că va veni degrabă. Încrederea lui se întemeiază pe faptul că Dumnezeul care îşi respectă legământul întotdeauna va avea cuvinte de pace pentru cei ce se întorc la El cu inima şi-i scapă pe cei ce se tem de El, şi nu se întorc la fapte nesăbuite. Or, rezultatul inevitabil este gloria ce va locui în ţară. Prin glorie aici se înţelege Dumnezeul gloriei, ideea fiind aceea că putem să ne bizuim pe Domnul ca să locuiască în mijlocul poporului Său atunci când copiii Săi sunt în părtăşie cu El.

Răspunsul la rugăciunea pentru trezire este dat în versetele cu care se încheie Psalmul. Ele descriu condiţiile idilice care vor prevala când Domnul Isus va domni peste Israelul restaurat în epoca viitoare de slavă. Dar într-un sens poetic mai larg, ele ne spun cum este atunci când flăcările trezirii sunt mereu aprinse. Îndurarea şi adevărul s-au întâlnit. În afacerile pământenilor, aderarea strictă la pretenţiile adevărului împiedică de multe ori manifestarea iubirii şi îndurării. Dar Dumnezeu poate să-Şi reverse iubirea-I nesfârşită peste copiii Săi, deoarece toate pretenţiile adevărului au fost întrunite de către Domnul Isus pe cruce. În acelaşi sens, neprihănirea şi pacea s-au sărutat. Credincioşii se bucură de pace cu Dumnezeu din pricina faptului că toate pretenţiile justiţiei divine au fost îndeplinite prin lucrarea înlocuitoare a Mântuitorului. Păcatele noastre au fost aşezate pe capul lui Isus. În sângele Său a fost achitată datoria noastră. Justiţie severă nu mai are ce să ceară iar îndurarea poate să se reverse acum din plin. -Albert Midlane

Adevărul sau credincioşia va ţâşni din pământ iar neprihănirea va privi din înălţimi. Pe măsură ce credinciosul este fidel Iubitului său Etern, cerurile răspund cu multiple binecuvântări. Domnul, de-a pururea credincios Cuvântului Său, dăruieşte ce este bun. El nu refuză nici un lucru bun celor care umblă în neprihănire (Psalmi 84:11). Seceta şi foametea vor înceta iar pământul va da roade îmbelşugate. Când Domnul îşi vizitează ţara, El trece prin mijlocul unor oameni ale căror vieţi sunt pregătite pe plan moral pentru prezenţa Sa.

Să i se acorde o audienţă la Domnul.

a - Să fie păzit. (Observaţi recurenţa titulaturii de „slujitor" în versetele 4 şi 16.)

b - Să aibă parte de salvare temporară.

Să-i fie ascultată rugăciunea cu consideraţie.

Să i se dea bucurie şi veselie.

Să i se acorde o audienţă la Domnul

Să fie ajutat în ziua necazului său.

Psalmistul se ocupă de laudă in versetele următoare:

LAUDA

Lauda adresată Domnului pentru frumuseţea fără seamă a Persoanei Domnului Isus şi a lucrării Sale.

Pentru vrednicia Sa, ce se cuvine să fie adorată de toate naţiunile. (Lucrul acesta se va împlini în Mileniu.)

CEREREA

Pentru ca să fie învăţat calea Domnului.

LAUDA

Aici David nu face altceva decât să-şi exprime hotărârea de a-L lăuda pe Domnul cu toată fiinţa sa şi de a slăvi numele Lui pe veci.

MOTIVUL

Dumnezeu este mare. Lucrările Sale sunt minunate. Nu există nici un alt Dumnezeu.

MOTIVUL

Pentru ca psalmistul să poată umbla în ascultare de adevărul lui Dumnezeu. Pentru o inimă complet dedicată reverenţei şi ascultării de Domnul.

MOTIVUL

Pentru îndurarea cea mare a lui Dumnezeu, ca să-l izbăvească din adâncurile Şeolului. Dacă aplicăm Psalmul acesta la Mesia, atunci aceasta este o referire la învierea Sa.

Restul versetelor descriu pericolul iminent în care se afla psalmistul. O gloată de oameni aroganţi şi violenţi au uneltit împotriva vieţii sale. Oamenii aceştia nu au timp de Dumnezeu. Dar David îl cunoaşte pe Domnul şi în acest moment de răscruce se mângâie cu cunoştinţa faptului că Dumnezeu este plin de compasiune, de iubire, îndelung răbdător şi bogat în îndurare şi adevăr. Prin urmare, el este încrezător căi se va răspunde când îl va ruga pe Domnul să se îndrepte spre el cu îndurare, să-l întărească şi să-l scape pe fiul roabei lui Dumnezeu. Unii interpretează sintagma fiul roabei Tale drept o figură de stil având înţelesul de „proprietatea ta" cum ar fi în situaţia fiului unei sclave. Cei care interpretează acest psalm ca fiind de natură mesianică văd în această sintagmă o referire la Fecioara Mana.

În fine, psalmistul se roagă ca Domnul să-i dăruiască un semn clar al bunăvoinţei sale. Atunci duşmanii săi vor realiza că s-au aflat de partea greşită când vor vedea cum l-a ajutat Dumnezeu pe David şi cum l-a mângâiat.

Am menţionat la început că acest Psalm se remarcă prin faptul ca oferă motive pentru mai toate rugăciunile şi laudele cuprinse în el. Există alte două trăsături unice pe care trebuie să le reliefăm. Mai întâi, David a citat din abundenţă din alte părţi ale Scripturii. De fapt, el pare să se roage şi să-L laude pe Dumnezeu folosind aproape exclusiv alte versete din Biblie. În al doilea rând, numele divin „Adonai" este folosit de şapte ori (se traduce prin „Domnul" în versetele 3, 4, 5, 8, 9, 12 şi 15). Evreii temători de Dumnezeu adesea foloseau acest titlu, mai degrabă decât Iehova. Soferimii, sau păstrătorii străvechi ai Textului Sacru, au schimbat numele lui Iehova în Adonai de 134 de ori când au citit cu voce tare, datorită reverenţei extrem de mari pe care considerau că trebuie s-o aibă faţă de inefabilul Nume Iehova.

Referitor la unirea inimilor noastre ca să se teamă de numele lui Dumnezeu (v. Ub), F.W. Grant scrie:

Se constată că acest lucru lipseşte în mare măsură în rândurile copiilor lui Dumnezeu. Ce parte însemnată din viaţa noastră este petrecută dacă nu neapărat în comiterea unor fapte rele, atunci cel puţin risipită şi fărâmiţată cu o mare diversitate de preocupări mărunte care dăunează mărturiei noastre pentru Dumnezeu! Cât de puţini sunt cei ce pot afirma împreună cu apostolul Pavel: „Un lucru fac!" Suntem pe drum dar ne oprim ca să prindem fluturi printre flori şi astfel nu înaintăm prea mult. Ce mult trebuie să se mire Satan când vede cum ne îndepărtăm de „împărăţiile acestei lumi şi de slava lor" şi totuşi ne dedăm, fără să ne gândim aproape deloc, la tot felul de fleacuri, mai uşoare decât puful de păpădie pentru care copilul se luptă să-l dobândească şi de ale cărui eforturi noi râdem. O, dacă ne-am examina viaţa cu atenţie, ce repede ne-am da seama de mulţimea de anxietăţi total inutile, de îndatoriri imaginare, de tot felul de comodităţi pe care ni le permitem, de fleacurile aşa-zise „nevinovate," care tot mereu ne abat de la singura îndatorire care ne este cu adevărat de folos! Cât de puţini sunt cei care s-ar supune unui atare examen al istoriei de zi cu zi a vieţii lor!

Psalmul recensământului regal

Primarul Ierusalimului, Teddy Kollek, şi co-autorul său îşi exprimă mirarea firească faţă de surprinzătoarea măreţie a oraşului lor vechi de 4000 de ani: Arheologii şi istoricii se întreabă de multă vreme de ce a fost înfiinţat Ierusalimul pe locul actual şi de ce a devenit un oraş mare. Asta pentru că nu se bucură de nici una din trăsăturile fizice care au favorizat propăşirea şi înaintarea altor oraşe mari ale lumii. Ierusalimul nu este aşezat la obârşia nici unui fluviu mare. Nu are deschidere spre nici un port însemnat. Nu beneficiază de nici o şosea însemnată, nici de intersecţii importante. Nu este în apropiere de nici un fel de surse abundente de apă, care constituie de obicei motivul principal al înfiinţării unei aşezări omeneşti, deşi un izvor natural principal oferea o cantitate modestă de apă. Ierusalimul nu posedă bogăţii minerale. De fapt a fost plasat departe de principalele rute comerciale. Nu deţinea nici o cheie strategică pentru cucerirea unor teritorii vaste râvnite de străvechile imperii războinice. Într-adevăr, oraşul nu a fost binecuvântat nici cu virtuţi economice speciale, nici cu cele topografice, care să explice de ce a devenit mai mult decât un simplu sătuleţ montan, cu o soartă comună, ca a celor mai multe sate din perioada sa, care între timp au dispărut fără urmă.

Desigur, motivul pentru care Ierusalimul este mare este faptul că a fost ales de Dumnezeu. El l-a înfiinţat pe munţii sfinţi şi-i iubeşte porţile mai mult decât ale tuturor celorlalte oraşe şi sate din ţară. Şi apoi gloria cea mai mare a Ierusalimului este încă în viitor - când va fi capitala împărăţiei Mesianice, cetatea regală de scaun a mult-aşteptatului Rege. Psalmul acesta ne îndreaptă privirile în viitor, spre acea zi când lucruri slăvite vor fi rostite despre Sion, cetatea lui Dumnezeu. Într-un sens Ierusalimul va fi locul de naştere al multor naţiuni: Se va întâmpla în zilele din urmă, ca muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor şi toate popoarele se vor îngrămădi spre el. Şi multe popoare se vor duce şi vor zice: „Veniţi să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui şi să umblăm pe cărările Lui." Căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim cuvântul Domnului (Isaia 2:2, 3).

Asta pare să aibă în vedere versetul 4. Sionul este personificat, el afirmând că între acele naţiuni care o cunosc în calitate de mamă, ea o poate aminti pe Rahab (adică Egiptul) în sud şi Babilonul în nord. De asemenea oamenii vor vorbi despre Filistia, Tir şi Etiopia, spunând că acestea s-au născut în Ierusalim. Acestea vor fi printre naţiunile care vor recunoaşte Sionul ca şi capitala spirituală, politică şi economică a lumii, suindu-se să se închine acolo şi să-l aducă omagiu Marelui Rege (Isaia 60:16-19).

Prin urmare, Sionul va fi socotit locul în care naţiunile vor trăi experienţa naşterii din nou, deoarece Cel Preaînalt însuşi o va stabili în acel loc de suveranitate universală.

Iar când Domnul va face recensământul popoarelor, El va nota cu atenţie că anumite naţiuni şi-au dat seama de adevăratul lor destin istoric, devenind cetăţenii Sionului. Ele vor vizita capitala: nu pentru a-i admira arhitectura sau a admira meterezele sau a invidia triburile care se suiseră acolo să se închine în cetatea care este strâns legată, ci pentru a solicita imunitate municipală, pentru a beneficia de protecţia ei, pentru a se supune legilor sale, pentru a trăi şi iubi în sânul fericitei ei societăţi şi pentru a avea părtăşie sfântă cu slăvitul ei întemeietor şi Păzitor.

Gaebelein scrie: Iehova ţine evidenţa, pe măsură ce naţiunile, una după alta, sunt introduse în împărăţie prin elevarea şi binecuvântarea Sionului. Atunci Sionul va deveni glorioasa metropolă a întregirii.

Va fi un prilej de bucurie şi sărbătoare. Cântăreţii vor cânta cu gura şi cu instrumentele, intonând imnul: „Toate izvoarele mele sunt în tine." Ierusalimul nu va mai fi locul lacrimilor şi necazului, ci un izvor de binecuvântări, înviorări şi căminul spiritual al tuturor naţiunilor pământului.

Dar înainte de a trece la următorul psalm, trebuie să facem o aplicaţie personală: Va veni o vreme când Dumnezeu va începe să-i înregistreze pe oameni. Va fi recensământul locuitorilor cerului. Unicul şi decisivul factor îl va constitui naşterea din nou. Numai cei care s-au născut din nou vor vedea împărăţia lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5). Prin urmare, când Dumnezeu începe să-i înscrie pe oameni, va zice: „Omul acesta s-a născut din nou în cutare loc." Va putea El oare spune acest lucru şi despre tine? Există un mod în care te poţi califica pentru primirea cetăţeniei cereşti, aşa cum îl găsim scris în Ioan 1:12: Dar tuturor celor ce L-au primit adică celor ce cred în numele Lui le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu.

Psalmul cel mai trist

Când ajungem la Psalmul 88, atingem adâncimea maximă a durerii şi suferinţei umane. Se pare că psalmistul răscoleşte aici vocabularul cel mai sumbru şi mai amar pentru a găsi cuvintele adecvate cu care să descrie soarta sa deznădăjduită. Este un caz de bolnav terminal - cel puţin aşa crede el despre sine. Se simte ca şi când ar fi pe lista celor pe punctul de a muri din salonul de izolare rezervat bolnavilor incurabili. Singurul lucru care i-a mai rămas este morga şi nu va mai trece mult timp până când se va petrece cearşaful peste faţa lui şi va fi luat de acolo.

Singurul punct luminos din acest psalm este numele lui Dumnezeu cu care începe - „O, Doamne, Dumnezeul mântuirii mele." Gaebelein numeşte aceste cuvinte singura rază de lumină ce străbate cu greu pâcla deasă, steaua ce străpunge bezna de la miezul nopţii. Dar imediat autorul se lansează într-o descriere plină de jale a stării disperate în care se află. Zi şi noapte plânge înaintea Domnului, dar tot nu are nici o uşurare. Când va sparge Dumnezeu impasul, ascultându-i rugăciunea şi intervenind?

Viaţa sa este o viitoare clocotitoare, cu o sumedenie de necazuri iar el înaintează fără să se poată opune spre moarte şi spre mormânt. De fapt a fost deja părăsit ca mort - socotit deja ca o pierdere. Orice fărâmă de tărie ce-o mai avea s-a dus. Acum pluteşte fără noimă printre morţi, ca un soldat inconştient pe câmpul de bătălie presărat cu cadavre. El se simte părăsit de Dumnezeu, uitat de El şi rupt de orice nădejde de ajutor divin. Ca un captiv sortit carcerei, aşa se vede el că a fost abandonat de Dumnezeu şi lăsat în groapa cea mai adâncă, în camera ororilor, cea întunecată şi îngrozitoare. Trebuie să fie doar o singură explicaţie, îşi spune el: Dumnezeu S-a mâniat pe el, drept care este copleşit de valurile năprasnice ale judecării divine.

Cunoştinţele sale l-au părăsit, de parcă ar fi lepros. Îl tratează ca şi când ar fi un strigoi sau „ca un blestemat" (Knox). Este zăvorât într-o celulă din care nu are scăpare. Ochii săi, cândva luminoşi şi expresivi, şi-au pierdut vioiciunea. Iar rugăciunea pare să fie zadarnică. Zi de zi strigă către Domnul cu mâinile ridicate spre cer, rugându-se fierbinte, dar nimic nu se întâmplă.

Apoi, printr-o serie de întrebări, el îl provoacă pe Dumnezeu, cerându-I să-i spună ce folos va avea din moartea psalmistului. Întrebările relevă cunoaşterea imperfectă pe care o aveau sfinţii din Vechiul Testament cu privire la moarte şi la viaţa de apoi, făcându-ne pe noi cei de azi să fim pe veci recunoscători pentru asigurarea ce o deţinem că a muri înseamnă a fi cu Cristos, ceea ce este cu mult mai bine (Filipeni 1:23). Aşadar iată întrebările:

Face Dumnezeu minuni pentru cei ce au murit? Răspunsul implicit este „Nu." Pentru un evreu care trăia sub lege, moartea era o tulburătoare regiune a uitării în care nu se întâmplă nici un lucru constructiv.

Oare umbrele se ridică să-L laude pe El? Cei ce au plecat dintre cei vii sunt priviţi ca nişte strigoi care nu au cum să-L laude pe Domnul.

Este oare dragostea statornică a lui Dumnezeu vestită în mormânt sau credincioşia Sa în Abadon, locul nimicirii? Întrucât se credea că nici o acţiune şi nici o vorbire nu putea avea loc în încăperile sumbre ale Şeolului, negreşit era în interesul lui Dumnezeu să-i ţină în viaţă cât mai mult pe cei ale căror laude îi erau întotdeauna plăcute lui Dumnezeu.

În continuare, aparent cu o intensitate reînnoită, psalmistul îşi pledează cauza înaintea Domnului. În fiecare dimineaţă, fără greş, el îşi rosteşte rugăciunea înflăcărată, exprimându-şi perplexitatea faţă de faptul că Dumnezeu l-a abandonat şi că nu-l mai priveşte cu îndurare sau cu bunăvoinţă. Din tinereţea sa el a trăit încontinuu experienţa tristă a suferinţei şi morţii. Acum în încleştarea terorilor divine, el este strâmtorat, gata să moară. Mânia aprinsă a lui Dumnezeu l-a copleşit ca un val uriaş iar terorile Sale i-au luat piuitul. Este împresurat de valuri necruţătoare, care-l asaltează fără încetare. Este ca şi când Dumnezeu i-ar fi făcut şi pe prieteni, şi pe rude să-l părăsească. Singurul său tovarăş care i-a mai rămas este întunericul.

Aşa se încheie cel mai trist dintre Psalmi. Dacă ne întrebăm ce caută în Biblie, poate n-ar strica să ascultăm mărturia lui J. N. Darby, care a spus că la un moment dat în viaţa sa acest pasaj din Scriptură a fost singurul care i-a fost de vreun folos, deoarece a văzut că a mai fost cineva care să fi coborât în aceleaşi adâncimi în care a coborât el. Clarke citează dintr-o sursă anonimă:

„Nu există decât un singur psalm de acest fel în toată Biblia, care să surprindă atât de viu această experienţă extrem de rară, dar există unul care să-l asigure pe cel mai cumplit afectat că Dumnezeu nu-l va uita."

Legământul lui Dumnezeu cu David

De la început, Etan îşi declară desfătarea pe care o găseşte în iubirea statornică şi în credincioşia lui Iehova, aşa cum sunt acestea exprimate în legământul davidic. El este hotărât să cânte îndurările Domnului pe veci, deoarece ele dăinuie în veci.

Credinţa îi aminteşte, cu reverenţă, lui Dumnezeu ca a încheiat un legământ cu David. Pentru că David a fost slujitorul său ales, Dumnezeu a jurat că David nu va duce niciodată lipsă de moştenitori care să ocupe tronul său şi că împărăţia sa va dăinui de-a lungul tuturor generaţiilor. O dinastie neîntreruptă, care să ocupe pe veci tronul!

Apoi credinţa recapitulează minunile Domnului care a încheiat legământul. Este ca şi cum Etan l-ar aminti Domnului că în joc e însăşi onoarea Sa.

El este mai mare decât toate oştirile îngereşti din ceruri. Miriadele de fiinţe cereşti sunt chemate să laude minunile Sale şi credincioşia Sa. Nici un înger nu se poate compara cu El. El este suprem, mai presus de toate fiinţele cereşti. Chiar şi cele mai mari din aceste fiinţe stau smerite şi uimite în faţa Sa. Ele recunosc faptul că Dumnezeu este mai mare în toate privinţele. Nimeni nu este atât de măreţ ca Domnul Dumnezeul oştirilor, splendid în mantiile credincioşiei.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Dumnezeu este mare în creaţia Sa, în providenţa şi în perfecţiunile Sale morale (v. 9-15). O ipostază dramatică a măreţiei Sale în cadrul creaţiei este modul în care stăpâneşte El peste marea înfuriată, potolind valurile. El a făcut acest lucru pe Marea Galileii în urma cu mulţi ani şi o face încontinuu în vieţile lovite de furtună ale copiilor Săi. Cât despre măreţia Sa în cadrul providenţei, ce exemplu mai bun am găsi decât cucerirea Egiptului (Rahab) cu prilejul exodului? El a zdrobit naţiunea aceea mândră cum zdrobeşte un leu prada. El i-a împrăştiat pe duşmanii Săi ca pe nişte frunze purtate de vânt.

Cerurile şi pământul sunt ale Sale, în virtutea dreptului de creator; lumea şi tot ce e în ea îi aparţin Lui pentru că El este cel care le-a întemeiat. Nordul şi sudul îi datoresc Lui obârşia. Muntele Tabor şi Muntele Hermon îşi înalţă capetele, ca şi când L-ar recunoaşte cu bucurie ca şi Creator al lor. Braţul Lui şi mâna Lui sunt tari. Dreapta Sa este mai presus de toţi, supremă în lumea puterii.

Cât despre perfecţiunile Sale morale, tronul Său este întemeiat pe principiul dublu al neprihănirii şi justiţiei, îndurarea şi adevărul se revarsă pretutindeni pe unde merge El.

După ce a relatat toată măreţia Dumnezeului legământului, Etan descrie în continuare starea binecuvântată a poporului Său: „Binecuvântat este poporul care cunoaşte strigătul de bucurie!" Pentru evreul cucernic, strigătul de bucurie era concretizat prin chiotele scoase de oameni cu prilejul sărbătorilor Israelului, când oamenii se suiau la Ierusalim în zilele sfinte ale calendarului religios. Pentru noi, el va fi întotdeauna strigătul de bucurie al evangheliei. Mai multe lucruri se remarcă cu privire la aceşti oameni fericiţi. Ei umblă... în lumina feţei Sale; adică umblă în bunăvoinţa Sa, fiind călăuziţi de prezenţa Sa. Ei găsesc în El izvorul tuturor bucuriilor lor şi nu încetează niciodată să se delecteze în neprihănirea Sa. Ei nu se laudă cu propria lor putere, ci numai şi numai în a Lui. Numai prin bunăvoinţa Sa este înălţat cornul lor. Cu alte cuvinte, ei sunt întăriţi.

Căci scutul nostru este al Domnului iar regele nostru este Sfântul lui Israel.

Şi asta îl aduce pe Etan la legământul pe care Iehova l-a încheiat cu David (v. 19-37). Cu mulţi ani înainte, Dumnezeu îi vorbise slujitorului său credincios într-o vedenie. „Sfântul" ar putea fi o referire la Samuel (1 Samuel 16:1-12), la Natan (2 Samuel 7:1-17) sau poate la Slujitorul lui Iehova, Domnul Isus Cristos. El a încheiat un legământ necondiţionat al harului fără plată, aşezând coroana asupra celui puternic şi înălţându-l din mijlocul poporului, în multe din aceste modalităţi de descriere a lui David, aproape instinctiv avem sentimentul că privim de fapt dincolo de David, la Regele Mesia care avea să vină.

Iehova îl selectase pe David dintre fraţii săi şi, prin Samuel, în unsese cu untdelemnul sfânt rezervat pentru cei ce erau unşi ca regi. Legământul garanta că mâna lui Dumnezeu va fi pe veci asupra lui David, păzindu-i şi ocrotindu-i pe moştenitorii tronului, braţul Lui asigurând toată tăria necesară. Duşmanii regelui nu vor putea să-l biruie, nici cei răi să-i facă vreun rău. Domnul a garantat că-i va zdrobi pe vrăjmaşii săi şi-i va lovi pe cei ce-l urăsc. Credincioşia şi îndurarea Domnului nu-l vor părăsi nicicând iar casa lui David îşi va trage seva şi tăria din El.

În conformitate cu promisiunea făcută lui Avram (Geneza 15:18), în final hotarele împărăţiei se vor întinde de la Marea Mediterană până la fluviul Eufrat, în Geneza 15, se spune de la râul Egiptului până la râul Eufrat, dar întrucât râul Egiptului se varsă în Mediterană, hotarele sunt aceleaşi.

David avea să-L recunoască pe Iehova ca Tată al său, Dumnezeul său, şi stânca sa de adăpost. La rândul Său, Dumnezeu îl va face întâiul său născut, cel mai înalt dintre regii pământului. Sintagma: „întâiul născut" înseamnă uneori primul în timp, ca în cazul în care Maria L-a născut pe Fiul ei întâi născut (Luca 2:7). Dar în cazul lui David nu poate avea acest sens, deoarece el a fost ultimul născut dintre fiii lui Isai. Aici înseamnă primul în ce priveşte rangul sau onoarea, aşa cum explică restul versetului: „cel mai înalt dintre regii pământului." Asta vrea şi Pavel să spună când se referă la Domnul Isus ca fiind „întâiul născut peste întreaga creaţiune" (Coloseni 1:15). Asta nu înseamnă că Isus, a fost prima fiinţă creată, cum propovăduiesc unele culte deraiate, ci că Ei este preeminent peste întreaga creaţiune.

Nimic nu va putea schimba în vreun fel dragostea lui Dumnezeu pentru David şi nimic nu va afecta legământul pe care L-a încheiat El. Întotdeauna va exista un tron al lui David iar spiţa sa regală se va perpetua în veci.

Legământul nu va scuti însă pe fiii lui David de pedeapsă, atunci când aceştia vor păcătui. Orice infracţiune a legii avea să fie tratată cu toată rigoarea. Din punct de vedere istoric, lucrurile s-au întâmplat exact aşa. Descendenţii lui David au fost necredincioşi faţă de Iehova şi El i-a pedepsit cu nuiaua şi cu biciul captivităţii babiloniene.

Dar legământul a rămas în picioare şi deşi împărăţia a fost eclipsată un timp, şi la Ierusalim nu a domnit nici un rege, totuşi Dumnezeu a păstrat în chip miraculos sămânţa regală, pentru a reinstaura împărăţia la timpul Său.

În cuvinte cât se poate de ferme, Dumnezeu repetă inviolabilitatea legământului şi hotărârea Sa de a-Şi respecta promisiunea făcută lui David. Spiţa lui David va dăinui pe veci iar tronul său va rămâne cât vor fi soarele şi luna pe cer.

În aparenţă s-ar fi putut crede că Dumnezeu a dat uitării legământul davidic. Iuda a fost invadată de babilonieni, locuitorii ei fiind duşi în exil. Nimeni nu a ocupat tronul lui David de atunci şi până azi. Dar Dumnezeu nu a uitat. În urmă cu aproape două mii de ani, Domnul Isus S-a

născut în cetatea regală a lui David. El a fost fiul adoptiv al lui Iosif şi, întrucât Iosif era parte din spiţa de regi ai Iudei, Isus a moştenit dreptul legal la tronul lui David prin el (Matei 1). Isus a fost fiul real al Mariei şi întrucât Maria era o descendentă a lui David prin Natan, Domnul nostru este din sămânţa lui David (Luca 3:23-38). Astfel legământul este împlinit în Domnul Isus Cristos. Tronul lui David se perpetuează prin El şi întrucât El trăieşte în puterea unei vieţi fără de sfârşit, întotdeauna va fi un descendent al lui David care să ocupe tronul. Într-o zi, poate foarte curând, El Se va întoarce pe pământ ca să-Şi ocupe locul de drept pe tronul lui David, pentru a domni ca Fiul cel mai mare al lui David. Desigur, Etan nu putea să vadă toate acestea. Lui i se părea că legământul a fost anulat. Ascultaţi cum se plânge că Dumnezeu a lepădat şi respins spiţa regală, că S-a mâniat pe regele pe care l-a uns. Pentru Etan nu exista altă explicaţie decât că Dumnezeu Şi-a călcat promisiunea pe care i-a făcut-o lui David, lăsând coroana lui să fie acoperită de praf. Etan ştia însă în adâncul inimii lui că Dumnezeu nu poate să-şi calce promisiunea, şi totuşi, iată că după toate aparenţele acest lucru s-a întâmplat.

Zidurile Ierusalimului aveau o mulţime de spărturi în ele iar turnurile de veghe erau sfărâmate. Călătorii de prin partea locului se serveau fără teamă din ce găseau pe acolo iar vecinii neevrei ai Israelului jubilau răutăcioşi pentru ce i s-a întâmplat. Armele poporului lui Dumnezeu s-au dovedit zadarnice în luptă. Ostaşii n-au putut ţine piept inamicului. Regele a fost detronat, tronul său fiind vandalizat. Umilit şi acoperit de ocară, el a îmbătrânit înainte de vreme.

Domnul care a încheiat legământul părea că se ascunde acum de poporul Său. Mânia Sa împotriva izraeliţilor era fierbinte ca un foc, încontinuu se înalţă către cer strigătul plin de durere: „Până când?" Etan Îl roagă pe Dumnezeu să-şi aducă aminte cât de scurtă a lăsat El să fie viaţa omului pe pământ, cât de firav este omul şi ce lipsit de importanţă este. În vremea lui, toţi se puteau aştepta să moară. Puterea mormântului îl copleşea până la urmă. Noi cei de azi avem o speranţă mai bună decât a lui Etan. Noi ştim că nu toţi vom muri, ci că toţi vom fi schimbaţi când va reveni Domnul Isus ca să-Şi ia biserica acasă, în cer (I Corinteni 15:15; 1 Tesaloniceni 4:13-18). Dar toate acestea erau o taină pentru sfinţii din Vechiul Testament.

Pledoaria lui Etan este plină de patos şi curaj. El întreabă ce s-a întâmplat cu bunătatea şi îndurarea pe care Dumnezeu le-a garantat lui David în termenii cei mai fermi cu putinţă. El este acut conştient de batjocurile adresate de duşmani Israelului, care îl ironizează pe Etan şi-l ridiculizează pe regele exilat ori de câte ori îl văd.

Dar în ultimul verset credinţa triumfă. Deşi Etan nu vede răspunsul la perplexitatea sa, el e în stare să-L binecuvânteze pe Iehova. E ca şi când ar spune: „Doamne, nu înţeleg, dar voi continua să am încredere." Şi astfel el îşi încheie rugăciunea pe o notă triumfătoare: Binecuvântat să fie Domnul în veci de veci! Amin şi Amin.

Dangătul clopotului morţii

Permiteţi-mi să dau puţin frâu imaginaţiei sfinte în explicarea acestui Psalm. Scena are loc în pustiul Sinai, la mai mulţi ani după întoarcerea spionilor din Cadeş-Barneea cu raportul lor pesimist şi rău. Acum israeliţii continuă să străbată deşertul, fără să aibă însă o ţinta precisă. Este o îndeletnicire aparent fără nici o noimă. În fiecare dimineaţă se înfăţişează în cortul lui Moise un izraelit care-i prezintă situaţia celor decedaţi. Decese, decese şi numai decese. Necrologul pare să fie cea mai citită parte a ziarelor iar deşertul parc să fie un cimitir tot mai mare. De fiecare dată când oamenii ridică tabăra, lasă în urma lor noi morminte. În ziua de care ne ocupăm, Moise, omul lui Dumnezeu, simte că a ajuns la capătul răbdării. Copleşit de numărul tot mai mare al decedaţilor, el se retrage în cortul său, se aruncă cu faţa ta pământ şi-şi varsă inima înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

Înconjurat peste tot de semnele vremelniciei şi ale morţii, el găseşte uşurare în caracterul etern al Domnului. Toate pot să treacă şi să dispară, Dumnezeu rămâne neschimbat, un cămin şi un adăpost pentru copiii Săi. Din veşnicia veşniciilor şi până în veşnicia veşniciilor, El este Dumnezeu, „nemărginit şi etern, neschimbat în fiinţa Sa, în înţelepciunea, puterea, sfinţenia, dreptatea, bunătatea şi adevărul Său."

În contrast puternic cu absenţa totală a fenomenului îmbătrânirii la Dumnezeu este scurtimea vieţii omeneşti. Se pare că Dumnezeu emite încontinuu ordinul: „Întoarceţi-vă în ţărână!" şi astfel vedem un şir neîntrerupt de oameni care se îndreaptă spre groapă. Pentru Cel Etern, chiar viaţa iniţială a omului căzut, de circa o mie de ani, nu este altceva decât memoria unei fracţiuni de noapte.

Chiar pentru Moise, viaţa umană nu este altceva decât un somn. Te culci, adormi, visezi, te trezeşti şi abia dacă observi scurgerea timpului. Sau, ca să folosim o altă figură de stil, viaţa e ca iarba - proaspătă şi verde dimineaţa, pentru ca apoi să se ofilească şi să se usuce până seara. Sau, cum s-a exprimat Spurgeon, ea este „semănată, crescută, bătută de vânt, tăiată şi apoi adunată."

Deşi moartea este în întregime rezultatul pătrunderii păcatului, Moise şi-a dat seama că ceea ce se petrecea în deşert era rezultatul cercetării speciale lui Dumnezeu. Toţi ostaşii în vârstă de douăzeci de ani sau mai mult când au părăsit Egiptul urmau să moară înainte de a ajunge în Canaan. Dangătul clopotului morţii este un semn că Dumnezeu S-a mâniat pe poporul Său din pricina faptului că israeliţii s-au postat de partea iscoadelor necredincioase, în loc să intre în Canaan, cum i-au îndemnat Caleb şi Iosua să facă. Fărădelegile şi păcatele lor ascunse sunt mereu înaintea Sa, ca pricină de iritare şi supărare permanentă. În consecinţă, israeliţii trăiau acum sub norul sumbru al mâniei Lui, copleşiţi de valurile mâniei Sale. Da, este adevărat, unii trăiesc timpul alocat de şaptezeci de ani şi unii apucă chiar să trăiască optzeci de ani. Dar chiar şi în cazul lor, viaţa e plină de trudă, de boli şi de neputinţe. Curând pulsul încetează şi o altă viaţă dispare de pe faţa pământului.

Omul lui Dumnezeu se minunează de puterea lui Dumnezeu, care a fost stârnită de mânie. Cine, se întreabă el, poate să-I aducă suficientă reverenţă, având în vedere imensitatea mâniei Sale? Un lucru e sigur: faptul acesta ar trebui sa ne facă să preţuim fiecare zi din viaţa noastră şi s-o cheltuim în ascultare de El, în aşa fel încât să conteze pentru veşnicie.

Moise îl roagă pe Dumnezeu cu stăruinţă să revină în mijlocul poporului Său, cu îndurare. Va arde oare mânia Lui pe veci? Nu va avea El oare milă de ei şi nu-i va satisface dis-de-dimineaţ cu îndurarea Sa, ca să-şi trăiască restul zilelor într-o anumită măsură de linişte şi fericire?

Acum Moise solicită ceea ce în termeni moderni se numeşte „timp egal" sau dreptul la replică, adică cere ca Israelul să aibă parte de tot atâţia ani de fericire pe cât a avut parte de suferinţă şi necazuri. Israeliţii au văzut deja puterea lui Dumnezeu desfăşurată în judecăţile Sale. Acum el cere ca Domnul să-Şi arate cealaltă faţă, a harului.

În cele din urmă, mijlocitorul cere ca Domnul să privească cu bunăvoinţă asupra poporului Său ales de pe acest pământ şi să-l facă să rodească şi să pro-păşească în tot ce va face: „Da, întăreşte lucrarea mâinilor noastre."

Conform tradiţiei, Psalmul 90 este de obicei textul preferat din Scriptură la înmormântările creştine, şi asta nu fără temei, deoarece ne aminteşte de scurtimea vieţii şi de nevoia de a răscumpăra timpul sau de a prinde prilejurile pe care le avem de a-L sluji pe Domnul. Dar Psalmul 90 nu este îmbibat de mângâierea şi asigurarea pe care le găsim în epoca Noului Testament. Cristos a adus „viaţa şi nemurirea la lumină prin evanghelie." Noi ştim că a muri este un câştig, deoarece înseamnă a fi absent cu trupul de pe acest pământ, dar prezent acasă cu Domnul. Şi astfel atmosfera sumbră a Psalmului 90 trebuie înlocuită cu bucuria triumfătoare a nădejdii credinciosului în Cristos, întrucât acum moartea şi-a pierdut boldul iar mormântul a fost deposedat de biruinţa sa. Credinciosul poate să cânte:

Moartea-i înfrântă! Vestiţi cu bucurie acest mesaj, credincioşilor!

Unde îţi este biruinţa, mormântule lăudăros? Isus e viu!

Nu-ţi mai sunt porţile întunecate. Isus e viu, Domn puternic, mântuitor.

-Fanny J. Crosby

Psalmul meu

În 1922, în Hebridele de Vest, un copilaş de cinci ani era pe punctul să moară, suferind de difterie. O membrană mucoasă se formase în gâtlejul sau, făcând respiraţia tot mai dificilă. Mama sa creştină şi-a întors spatele, ca să nu vadă clipa când fiul ei îşi va da ultima suflare. Chiar în momentul acela s-a auzit o bătaie la uşă. Era cumnatul ei, dintr-un sat învecinat, care a spus: „Tocmai am venit să-ţi spun că nu ai de ce să te îngrijorezi cu privire la copil, căci se va însănătoşi şi într-o zi Dumnezeu îi va salva sufletul." Dar mama a rămas pe gânduri, încă sub starea apăsătoare a iminenţei morţii copilului, nevenindu-i să creadă ce auzea. „Ce te face să spui asta?" a întrebat ea. Şi omul i-a explicat cum stătea lângă foc şi citea Psalmul 91, când L-a auzit pe Dumnezeu vorbindu-i clar prin ultimele trei versete:

Pentru că şi-a aţintit dragostea asupra mea, îl voi salva ţi-l voi elibera;

Pentru că a cunoscut numele meu măreţ, îl voi aşeza pe înălţime.

Mă va chema şi-i voi răspunde;

Voi fi cu el în necaz şi-l voi izbăvi Şi-l voi onora.

Cu o viaţă lungă pentru mintea lui îl voi sătura;

Şi voi face ca ochii lui Să cunoască mântuirea mea.

-din The Scottish Psalms In Metre

Băieţelul eram eu. Dumnezeu m-a izbăvit de la moarte în noaptea aceea; El mi-a salvat sufletul cu treisprezece ani mai târziu şi m-a săturat cu viaţă lungă. Prin urmare, sper că veţi înţelege de ce numesc Psalmul 91 Psalmul meu. De obicei când spun asta adaug, pe un ton glumeţ, că sunt dispus să-l împărtăşesc cu alţii - dar în primul rând acesta este Psalmul meu!

Cei mai mulţi teologi nu sunt de acord cu mine, afirmând că acesta este un psalm mesianic. Şi desigur ei au dreptate. Interpretarea primordială îl priveşte pe minunatul nostru Domn Isus Cristos. Iar noi îl vom studia din această perspectivă, amintindu-ne însă tot timpul că într-o măsură mai mică, şi noi ne putem însuşi minunatele promisiuni găsite în el:

Toate râurile harului Tău le iau ca pentru mine;

Peste fiecare promisiune îmi scriu numele.

Isus este Cel care, într-un mod preeminent, a locuit în locul tainic al Celui Preaînalt şi a stat sub aripa Celui Atotputernic. Nu a existat o viaţă ca a Lui! El a trăit în părtăşie absolută, neîntreruptă cu Dumnezeu, Tatăl Lui. El nu a acţionat niciodată după voia Sa proprie, ci a făcut doar acele lucruri pentru care a primit îndrumare directă din partea Tatălui. Deşi a fost Dumnezeu desăvârşit, a fost totodată şi Om desăvârşit şi-a trăit viaţa pe pământ în totală bizuire pe Dumnezeu, depinzând întru totul de El. Fără nici o ezitare El a putut privi în sus şi spune: „Adăpostul şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred."

Se pare că glasul Duhului Sfânt se aude în versetele 3-13, asigurându-L pe Domnul Isus de siguranţa desăvârşită de care avea parte, pentru că trăia o viaţă de încredere perfectă în Dumnezeu. Care sunt garanţiile siguranţei? Sunt nouă la număr:

Izbăvirea de primejdii ascunse. Laţul vânătorului de păsări se referă la urzelile celui rău prin care încearcă să-i prindă în laţ pe cei neveghetori.

Imunitate de boli fatale. În cazul Domnului, nu avem motive să credem că ar fi fost vreodată bolnav.

Scut şi refugiu în Cel Atotputernic. Grija personală şi plină de tandreţe a lui Dumnezeu este asemănată cu aceea a unei păsări care-şi adăposteşte puii sub aripi.

Ocrotire în credincioşia lui Dumnezeu. Promisiunile Sale sunt sigure. Ceea ce a spus El va şi face. Acestea sunt scutul şi pavăza credinciosului.

Eliberarea de frică. Sunt menţionate patru tipuri de pericole care produc panică:

Atacurile lansate de vrăjmaş sub acoperirea întunericului sunt cele mai terifiante, deoarece este greu de identificat sursa.

Săgeata care zboară ziua poate fi înţeleasă în sens literal, ca o ghiulea sau o rachetă, sau în sens figurat, „comploturi mârşave şi defăimările celor răi" (Versiunea Amplificată).

Ciuma care umblă in întuneric poate fi luată fie la propriu, fie la figurat. După cum boala fizică se dezvoltă acolo unde este ascunsă de razele soarelui, tot aşa răul se înmulţeşte la întuneric.

Nenorocirea care pustieşte ziua în amiaza mare nu este precizată şi poate că e mai indicat să ne oprim aici, pentru ca promisiunea să aibă o aplicaţie cât mai largă.

Siguranţă chiar în mijlocul unui masacru. Chiar atunci când s-a declanşat un masacru de proporţii, Preaiubitul Domn Isus este în siguranţă absolută. Când cei răi sunt pedepsiţi, El va fi doar spectator, ocrotit de orice vătămare posibilă.

Asigurare împotriva calamităţii. Pentru că Mântuitorul a făcut din Cel Preaînalt refugiul Său şi locuinţa Sa, nici un dezastru nu-l va lovi, nici o calamitate nu se apropia de El.

Păzit de o escortă de îngeri. Acesta este. pasajul pe care I l-a citat Satan Domnului Isus când L-a ispitit să Se arunce de pe streaşină templului (Luca 4:10, 11). Isus nu a negat că versetele I se aplică Lui, dar a negat că ele pot fi utilizate ca pretext de a-L ispiti pe Dumnezeu. Dumnezeu nu-l spusese să Se arunce de pe templu. Dacă Mântuitorul ar fi sărit, asta ar fi însemnat să acţioneze în afara voii divine, invalidând promisiunea protecţiei divine. .

Victorie asupra leului şi cobrei. Este interesant că Satan s-a oprit înainte de a ajunge la acest verset. Dacă l-ar fi citat, şi-ar fi descris propria sa pierzare! Diavolul este prezentat în Scriptură ca un leu care răcneşte (1 Petru 5:8) şi ca şarpele cel bătrân (Apocalipsa 12:9). Ca leu, el este prigonitorul înfiorător ce urlă şi recurge la violenţă fizică. Ca şarpe, el se foloseşte de stratageme menite să înşele şi sa distrugă. Şi astfel Duhul Sfânt a dat nouă garanţii de trecere sigură Fiului Omului în timpul vieţii Sale de perfectă încredere şi ascultare pe acest pământ. În acest punct Dumnezeu Tatăl confirmă garanţiile repetând de şase ori: „Voi face." În acestea există probabil o prefigurare a întregii cariere a omului Cristos Isus.

Viaţa sa fără pată trăită pe acest pământ. „Fiindcă şi-a aţintit dragostea asupra Mea, îl voi izbăvi; îl voi ridica pe înălţime, pentru că a cunoscut numele Meu."

Suferinţa Sa pentru păcate. „Mă va chema şi-i voi răspunde; voi fi cu el în necaz."

învierea şi înălţarea Sa la cer. „îl voi izbăvi şi-l voi onora."

Starea Sa actuală la dreapta lui Dumnezeu şi Împărăţia Sa viitoare. „Cu viaţă lungă îl voi sătura şi-i voi arăta mântuirea Mea."

Asta ne spune Psalmul acesta! Dar staţi puţin. Probabil vă gândiţi şi la lucrurile pe care nu le spune, la întrebările capitale la care nu oferă răspunsuri. De pildă, cum vom putea reconcilia toate aceste promisiuni măreţe de ocrotire a lui Mesia cu faptul că oamenii L-au omorât, în cele din urmă? Iar dacă aplicăm Psalmul la credincioşii din vremea noastră, cum se împacă aceasta cu faptul că unii dintre ei cad răpuşi de boală sau sunt doborâţi în bătălie sau mor în accidente aviatice?

O parte a răspunsului la această întrebare constă, cel puţin, în următoarea explicaţie: Cel care se încrede în Iehova este nemuritor până în clipa în care şi-a încheiat lucrarea. Isus a spus, de fapt, acest lucru ucenicilor Săi. Când El a propus să revină în Iudeea, ucenicii au spus:

„învăţătorule," I-au zis ucenicii, „acum, de curând, iudeii căutau să Te ucidă cu pietre şi Te întorci acolo?" Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina lumii acesteia; dar dacă cineva umblă noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el." (Ioan 11:8-10).

Domnul ştia că iudeii nu puteau să se atingă de El până ce nu-Şi va fi încheiat lucrarea. Şi acest lucru este valabil în cazul fiecărui credincios adevărat. El este păzit de puterea lui Dumnezeu prin credinţă. Apoi Domnul poate să-i vorbească unui credincios în mod special, personal printr-un verset din acest Psalm. Dacă o face, persoana poate să-şi însuşească promisiunea respectivă şi să se bizuiască pe ea. Incidentul personal de la începutul acestei secţiuni ilustrează elocvent principiul respectiv.

Şi, în fine, este în general adevărat că cei care se încred în Domnul sunt asiguraţi de ocrotirea Lui. Noi avem uneori tendinţa de a sublinia prea mult excepţiile. Regula generală rămâne însă valabilă: există siguranţă în Domnul.

O lecţie de botanică spirituală

Nimeni nu poate nega faptul că este bine să aduci mulţumiri Domnului. Este bine în sensul că Domnul este vrednic de o atare atitudine de recunoştinţă din partea noastră şi este bine de asemenea pentru cel care aduce mulţumiri şi pentru cei care aud acest lucru. A cânta laude numelui Celui Preaînalt este o activitate cât se poate de vrednică. Şi nu ducem lipsă de lucruri pentru care să mulţumim. Dragostea şi îndurarea Sa este o temă nesfârşită pentru a aduce mulţumiri dimineaţa iar credincioşia Sa este suficientă pentru a ocupa ceasurile noastre de seară şi chiar de noapte. Apoi putem spori frumuseţea cântării acompaniindu-ne la diverse instrumente muzicale cu zece coarde, cu lira şi cu harpa, toate producând sunete armonioase. Oricât I-am cânta Domnului pentru minunatele Sale lucrări ale creaţiei, providenţei şi răscumpărării nu va fi niciodată de ajuns. Doar sa ne gândim la tot ce a făcut El şi inima noastră va cânta de bucurie. Planurile minunate şi de nepătruns ale lui Dumnezeu, conceptele Sale profunde, înţelepciunea Sa - toate acestea înaripează inima noastră, determinând-o să-L laude.

Nu vă aşteptaţi însă ca omul firesc să poată înţelege aceste lucrări ale lui Dumnezeu. El nu le poate pricepe, „deoarece ele se percep în mod spiritual.'' (1 Corinteni 2:14). Cât priveşte realităţile spirituale, omul firesc este total insensibil şi chiar stupid, deşi omeneşte poate fi un intelect strălucit. El nu poate pricepe defel că legile morale imuabile din univers prescriu nimicirea celor răi. Deşi aceştia pot propăşi o vreme, succesul lor este de scurtă durată, precum iarba. După cum Domnul este întronat pe veci, tot aşa duşmanii Săi vor fi împrăştiaţi şi nimiciţi.

Reversul monedei este că Dumnezeu înalţă cornul celor neprihăniţi ca pe cel al boului sălbatic, adică El dăruieşte tărie şi onoare copiilor Săi. Iar El îi unge pe cei credincioşi cu untdelemn proaspăt, care este tipul lucrării pline de iubire a Duhului Sfânt. Când se va scrie ultimul capitol, sfinţii lui Dumnezeu vor fi asistat la moartea vrăjmaşilor lor şi vor fi auzit vaietul scos de aceştia în pierzarea lor.

Prosperitatea celor neprihăniţi se compară cu aceea a unui palmier sau cedru de Liban. Palmierul simbolizează frumuseţea şi rodnicia, iar cedrul este simbolul tăriei şi permanenţei. Motivul creşterii şi rodniciei credincioşilor îl constituie faptul că ei sunt săditi în casa Domnului şi înfloresc în curţile Dumnezeului nostru. Cu alte cuvinte, ei trăiesc zilnic în părtăşie cu Domnul, extrăgându-şi seva şi viaţa din El. Îmbătrânirea nu atenuează capacităţile lor de a da rod. Ei continuă să pulseze de viaţă spirituală (seva) iar mărturia lor rămâne de-a pururea verde. Prosperitatea lor este o dovadă a faptului că Domnul este drept în împlinirea făgăduinţelor Sale. Ne putem bizui pe El ca pe stânca cea mai de

nădejde. Nici o urmă de slăbiciune sau nestatornicie nu există la El. Cei răi sunt însă comparaţi cu iarba (v. 7), în timp ce neprihăniţii se aseamănă cu un arbore peren (v. 14). Cei răi se usucă şi se trec, pe când neprihăniţii merg din tărie în tărie. Aceasta este ordinea în botanica spirituală.

Regele etern şi tronul Său etern

Cântările ce vor fi intonate când va fi încoronat Domnul sunt deja pregătite, aceasta fiind una dintre ele. În ea este anticipată ziua glorioasă când Mesia al Israelului Se va proclama Rege. El va fi înveşmântat în maiestate, în contrast cu harul umil ce a caracterizat prima Sa venire. El Se va îmbrăca pe faţă cu tăria necesară pentru a domni peste lumea întreagă. Atunci se vor stabili condiţii mondiale pe o bază fermă, stabilă, nemaifiind supuse convulsiilor morale şi politice de amploare ce caracterizează lumea actuală. Desigur, tronul lui Iehova există din totdeauna, dar nu s-a manifestat cu pregnanţă până acum în maniera în care se va arăta când va începe Mileniul. Regele însuşi este, de asemenea, etern şi autoritatea Sa nu cunoaşte început, prin urmare, nu va cunoaşte nici sfârşit.

Când psalmistul pomeneşte de şuvoaie şi de valuri puternice, pare limpede că el se referă la naţiunile neevreieşti care au asuprit poporul Său de-a lungul veacurilor şi care vor conspira împotriva Lui când va veni să domnească. Dar eforturile lor vor fi zadarnice şi de scurtă durată. Deşi îşi vor înălţa glasul, rostind ameninţări groaznice şi lăudăroşenii incredibile, vor afla că Iehova întronat este mai puternic decât toate federaţiile lor, decât toate forţele armate ce le vor putea masa.

Şi astfel se va vedea că într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat şi că toate promisiunile pe care le-a făcut El cu privire la vrăjmaşii Lui şi la stabilirea domniei Sale de neprihănire s-au împlinit. Templul de la Ierusalim va fi curăţat de tot ce este rău, pentru ca să aibă puritatea ce se cuvine Celui care va locui în el. Totul va fi sfânt când va domni El. Şi totul se va caracteriza prin sfinţenie, cum s-a prezis la Isaia 23:18; Zaharia 14:20, 21; Apocalipsa 4:8.62

Dumnezeul răzbunării

În splendida sa lucrare Atributele lui Dumnezeu, A. W. Pink scrie:

Ce trist e să constatăm că atâţia oameni care-şi spun creştini par să desconsidere mânia lui Dumnezeu ca un lucru pentru care trebuie să-şi ceară scuze sau, cel puţin, ei sunt de părere că ea n-ar trebui să existe. Alţii se înşeală crezând că mânia lui Dumnezeu nu ar fi consecventă cu bunătatea Sa şi astfel ei încearcă s-o alunge din gândurile lor. Dar lui Dumnezeu nu-I este ruşine să facă cunoscut că răzbunarea şi furia sunt ale Lui. Mânia lui Dumnezeu face parte în egală măsură din perfecţiunea Sa divină cât face credincioşia, puterea sau îndurarea Sa. Însăşi natura lui Dumnezeu face ca Iadul să fie o necesitate tot atât de reală precum Cerul.

În Psalmul 94 auzim rămăşiţa credincioasă a Israelului din zilele de pe urmă apelând la Dumnezeul răzbunării să Se descopere pe Sine în ura Sa faţă de ce este rău. A venit timpul ca Judecătorul drept al întregului pământ să răzbune crimele comise de dregătorii răi împotriva preaiubitului Său popor. Strigătul: „Câtă vreme mai este?" va primi în curând răspuns. Jubilarea celor răi va fi curând redusă la tăcere.

Condamnarea persecutorilor mândri este redată aici în detaliu. „Ascultaţi obrăznicia lor! Priviţi aroganţa lor! Cum se mai laudă aceşti oameni răi!" (LB) Ei îi sfărâmă sub călcâiul lor pe copiii lui Iehova. Nu încetează să-i hărţuiască pe cei ce sunt moştenirea Sa loială. Victimizează văduva lipsită de apărare, pe oaspeţii care nu se aşteaptă la nici un atac, pe orfanii neajutoraţi. Ei sunt dominaţi de atitudinea conform căreia Dumnezeul lui Iacob nu ar înţelege sau nu I-ar păsa ce se întâmplă.

Ce proşti şi netrebnici sunt, de vreme ce cred că Dumnezeu nu ar fi conştient! Dacă a avut El îndemânarea de a sădi urechea în trupul omului, oare nu are El şi puterea de a auzi ce spun cei răi? Poate oare Creatorul ochiului să fie El însuşi orb la ceea ce se petrece? Dacă El are puterea de a pedepsi naţiunile, cum demonstrează clar istoria, este oare El incapabil să pedepsească mafia care îi asupreşte pe preaiubiţii Săi? Cum ar putea El să aibă mai puţine cunoştinţe decât cele pe care le dăruieşte omenirii? Realitatea este însă că Domnul cunoaşte totul, şi ştie ce gândesc aceşti oameni strâmbi; ştie că gândurile lor sunt nişte aburi ai suflării lor deşarte.

Credinţa îl învredniceşte pe psalmistul greu încercat să vadă că necazurile sale fac parte din educaţia pe care i-o dă Dumnezeu. Mare lucru este să fii astfel învăţat de Domnul şi instruit din Legea Lui! Dumnezeu îi dăruieşte odihnă în zilele de adversitate, până când va fi săpată groapa pentru cei răi. El are motive să fie încrezător că Iehova nu-i va da uitării nicicând pe ai Săi, că nu va abandona moştenirea Sa pe care o iubeşte. Inevitabil dreptatea va fi repusă la locul ce i se cuvine iar oamenii cinstiţi o vor arăta-o altora şi vor avea ei înşişi parte de ea.

Au existat momente în care psalmistul s-a întrebat cine îl va apăra în faţa puterii copleşitoare a răufăcătorilor. Dar el nu a fost lăsat niciodată singur. Domnul întotdeauna i-a venit în ajutor. Altminteri el ar fi fost demult redus la tăcere şi îngropat. Ori de câte ori s-a gândit că va cădea înaintea acestui val de oameni, a constatat cu uimire că este susţinut minunat de îndurarea Domnului. Când îngrijorările şi îndoielile i-au asaltat mintea, Domnul i-a mângâiat şi liniştit sufletul cu tot felul de alintări.

Poate exista vreo părtaşie între Iehova şi aceşti dregători răi? Poate fi vreun parteneriat între Cristos şi Anticrist? Poate Domnul să aprobe oameni care promulgă legi prin care sunt legiferate păcate? A pune această întrebare înseamnă a şi răspunde la ea. Dregătorii setoşi de sânge îi omoară pe cei neprihăniţi şi-i condamnă pe nevinovaţi. Dar Domnul este o fortăreaţă pentru ai Săi şi stânca în care se pot adăposti. El va răsplăti celor răi cu vârf şi îndesat pentru fărădelegea lor. Da, domnule, îi va şterge de pe faţa pământului.

Sic semper tyrannis! (Aşa să li se facă în veci tiranilor!)

Închinare şi avertisment

Psalmul acesta începe cu chemarea exuberantă la închinare şi este greu să-l citim fără să fim contaminaţi de entuziasmul scriitorului. (La Evrei 4:7 Psalmul pare să-i fie atribuit lui David, dar sintagma „în David" (JND) ar putea însemna în cartea Psalmi, întrucât atât de mulţi dintre ei au fost scrişi de el.)

Fără îndoială auzim glasul Duhului Sfânt în aceste versete, chemând Israelul înapoi la închinarea sa către Iehova, la sfârşitul întunecatelor zile ale marii strâmtorări. Dar nu trebuie să scăpăm din vedere şi chemarea pe care ne-o adresează El nouă, să ne dezlipim „de orice idol care ne-ar ţine departe de El". Este interesant de observat varietatea de expresii prin care este descrisă adevărata închinare. Este o cântare adresată Domnului. A ne închina Lui înseamnă apoi a striga către Stânca mântuirii noastre, adică Stânca de Veacuri ce a fost străpunsă, în

care ne găsim noi refugiul etern. Închinarea este să venim în prezenţa Lui, mărturisind cu mulţumire tot ce a făcut El pentru noi. Înseamnă să facem să răsune grinzile de psalmii de laudă pe care îi intonăm la adresa Lui.

Şi după cum există o mare varietate în lauda adresată de noi lui Dumnezeu, tot aşa există o infinitate în conţinutul laudei noastre. Domnul trebuie lăudat pentru că este Dumnezeul cel măreţ (în ebraică El, adică Cel Atotputernic). El este un Rege mare, mai presus de toţi zeii idolatri ai păgânilor. Locurile adânci ale pământului sunt în mâinile Sale în sensul că El e stăpânul lor. Piscurile muntoase sunt de asemenea ale Lui, pentru că El le-a plăsmuit. El a creat măreţele oceane şi mâinile Lui au dat formă continentelor şi insulelor.

Dar acum răsună o a doua invitaţie de a ne închina, care este mult mai personală şi mai intimă în caracterul ei. Trebuie să ne închinăm şi să îngenunchem înaintea Domnului Făcătorului nostru, pentru că El este Dumnezeul nostru. El este Dumnezeul nostru în virtutea creaţiei şi apoi a răscumpărării. El este Bunul Păstor care Şi-a dat viaţa pentru noi. Acum noi suntem poporul păşunii Lui, oile care sunt călăuzite, conduse şi ocrotite de mâna Sa străpunsă de cuie.

În mijlocul versetului 7 are loc o schimbare bruscă de la închinare la avertizare. Este vorba de suspinul plin de dor şi atât de grăitor al Duhului Sfânt: Astăzi dacă auziţi glasul Lui....

În restul versetelor din acest psalm auzim însuşi glasul lui Iehova care îi avertizează pe ai Săi ca nu cumva să aibă o inimă rea de necredinţă. La Meriba, în apropiere de Refidim, israeliţii L-au provocat pe Dumnezeu prin nemulţumirile lor legate de faptul că nu aveau apă (este acelaşi loc numit la Exod 17:7 Masa). Într-alt loc, numit tot Meriba, Moise L-a supărat pe Dumnezeu lovind stânca, în loc să-i vorbească (Numeri 20:10-12). Cele două evenimente, unu la începutul peregrinărilor prin pustiu iar celălalt către sfârşit, formează două puncte terminus semnificative ce exprimă prin înşişi denumirea lor (Meriba „răzvrătire"; Masa „încercare") necredincioşia poporului în acea perioadă. Deşi ei văzuseră lucrarea minunată a lui Dumnezeu care i-a izbăvit din Egipt, L-au pus la încercare şi L-au ispitit.

Această purtare provocatoare s-a manifestat pe tot parcursul celor patruzeci de ani. În cele din urmă, Dumnezeu a zis, cum ar veni: „De ajuns! M-am săturat. Oamenii aceştia au inimi dedate la rătăcire. Sunt hotărâţi să întoarcă spatele cărării pe care le-am trasat-o. Prin urmare, am rostit un jurământ solemn că nu vor intra în odihna pe care le-o plănuisem în Canaan." Acest apel de mare acuitate, îndreptat odinioară către Israel, este citat la Evrei 3:7-11 şi adresat celor care ar putea fi ispitiţi să-L părăsească pe Cristos, pentru a reveni la lege. Şi el va fi un avertisment adresat Israelului în zilele de pe urmă, atrăgându-le atenţia că necredinţa îi va împiedica să intre în odihna lui Dumnezeu din cadrul Mileniului. Necredinţa îi exclude pe oameni de la odihna lui Dumnezeu în orice dispensaţie.

Vine Regele!

Cel puţin şaptesprezece moduri diferite de a-L lăuda pe Domnul, date sub forma unor scurte porunci, se găsesc în Psalmul 96. Observaţi repetiţia verbelor ,,a cânta" (v. 1, 2), „a da" (v. 7, 8), şi „a lăsa" (v. 11, 12).

Noua cântare este imnul care va răsuna când Domnul Isus va reveni pe pământ pentru a-Şi începe glorioasa domnie. Va fi nu doar o nouă cântare, ci una universală. Oameni de pe întreg pământul îşi vor uni glasurile, cântând această cântare. Pământenii vor binecuvânta numele Domnului şi vor aduce mărturie încontinuu despre puterea Sa de a mântui. „în fiecare zi ei vor spune cuiva că El mântuieşte" (LB).

Ceea ce vor face ei în viitor noi ar trebui să facem de pe acum, adică să vestim slava Sa între naţiuni şi minunile Sale printre toate popoarele. Domnul este mare, infinit de superior faţă de toţi dumnezeii. Dumnezeii falşi făcuţi din lemn sau piatră sunt total neputincioşi. Adevăratul Dumnezeu este Iehova, care a făcut cerurile. Atributele Sale sunt ca nişte însoţitori inseparabili, ce-L însoţesc pretutindeni. Astfel onoarea şi maiestatea Îl preced, iar tăria şi frumuseţea Îl aşteaptă în curţile Sale. „Onoarea şi frumuseţea sunt escorta Sa; închinarea şi magnificul - însoţitorii lăcaşului Său" (Knox).

Dacă apreciem cu adevărat măreţia şi bunătatea Domnului, vom dori ca şi alţii să-I preamărească numele. Astfel psalmistul cheamă familiile popoarelor să se unească pentru a vesti cât de maiestuos este Domnul, ce măreţ şi puternic este El. Ei trebuie să-I atribuie Lui gloria ce se cuvine numelui Său. Se cuvine ca ei să-I aducă o ofrandă la picioarele Sale. Să I se închine în frumuseţea sfinţeniei sau în veşminte sfinte (NASB). Toate lumea trebuie să I se închine şi să-I aducă omagiu. Menţionarea veşmintelor sfinte ne aminteşte că până şi hainele pe care le purtăm când ne închinăm Domnului ar trebui să fie adecvate în acest sens. Într-adevăr, deşi închinarea este în principal o chestiune ce ţine de inimă, tot atât de adevărat este că ne putem exprima reverenţa faţă de El şi prin ţinuta vestimentară. Haine necorespunzătoare la cina Domnului, de pildă, ar denota o atitudine de indiferenţă de care nu ne-am face însă vinovaţi la nunţi sau la înmormântări.

Versetul acesta ne arată ce a prilejuit noua cântare: învestirea Regelui Mesia. Domnul Şi-a început domnia! Sistemul mondial este pus acum pe o temelie sănătoasă, ca să nu mai fie clătinat de războaie, depresiuni, sărăcie, nedreptate, catastrofe sau alte crize. Sintagma „nu se va clătina" trebuie înţeleasă în accepţiunea: „nu se va clătina niciodată în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos." Noi ştim că la sfârşitul acelei perioade, cerurile şi pământul vor fi distruse prin foc (2 Petru 3:7-12). Ideea care se desprinde de aici este că Domnul va domni peste popoare cu neprihănire şi le va ocroti de influenţe nefaste.

Întreaga creaţie este invitată să ia parte la această sărbătoare a bucuriei, când Domnul (Iehova sau Iahve - Iehova este pronunţia tradiţională a unei combinaţii a consoanelor JHWH (sau IAHVE) şi a vocalelor din Adonai (Domnul). Termenul ebraic se pronunţa probabil iniţial Iahve. De teama ca nu cumva să ia Numele lui Dumnezeu în deşert, evreii rosteau termenul pentru „Domnul" (Adonai) ori de câte ori apăreau în text literele sacre YHWH. E demn de remarcat că literele iniţiale ale celor patru cuvinte ebraice din prima propoziţie a versetului unsprezece redau numele personal al lui Dumnezeu, Iahve (YHWH). Traducerile KJV şi NKJV redau numele lui Dumnezeu prin „Domnul" deci cu majuscule, dar în general în citatele din Biblie nu se folosesc numai majuscule.) va sosi pentru a stăpâni lumea. Cerurile se vor bucura nespus de mult. Pământul va izbucni de bucurie. ‚Marea cu tot ce este în ea va răsuna de laude la adresa Lui" (Gelineau). Nici o câmpie nu va tăcea şi „nici un copac din pădure nu va rămâne fără glas, ci va izbucni de bucurie, salutând venirea Domnului" (Knox). Căci El vine să domnească asupra lumii. El va domni cu neprihănire şi onestitate absolută.

„Acum dar, de ce nu spuneţi nimic despre întoarcerea regelui?" (2 Samuel 19:10).

În primele cuvinte ale Psalmului, Domnul, Isus Cristos, Şi-a ocupat tronul. Ziua încoronării a sosit. Şi în toată lumea bucuria e în toi. Insulele de departe şi ţinuturile de pe coastă n-au cunoscut nicicând o bucurie atât de mare.

Sosirea Regelui este descrisă în termeni simbolici care ne inspiră la cea mai reverenţioasă atitudine. Mai întâi, El este înveşmântat în nori şi întuneric - o atenţionare că Domnul nostru este uneori tainic ascuns de ochii oamenilor şi maiestuos de nepătruns în căile Sale. Cât de puţin îl cunoaştem noi! Apoi neprihănirea şi dreptatea sunt temelia tronului Său. Doar El va avea un guvern ideal - acel al unei monarhii benefice, în care nu vor exista cazuri de pervertire a dreptăţii sau de denaturare a adevărului.

Flăcări mari de foc stau înaintea Sa, mistuindu-i pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu şi nu ascultă de evanghelia Domnului Isus (2 Tesaloniceni 1:8). Fulgerele judecăţilor Sale iluminează ţara. Oamenii privesc îngroziţi. E timpul despre care a vorbit profetul Isaia, când „orice munte şi orice deal va fi coborât" (Isaia 40:4). Cu alte cuvinte, timpul când tot ce se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu va fi smerit.

Cerurile vestesc neprihănirea Lui. Când coboară El pe norii cerului (Apocalipsa 1:7) împreună cu sfinţii Săi, răscumpăraţi prin sângele Său (1 Tesaloniceni 3:13), lumea vede că El Şi-a ţinut promisiunea, în neprihănire restaurând Israelul cum făgăduise. De asemenea, cum explică Gaebelein:

Acei mulţi fii pe care îi aduce împreună cu El la slavă îi fac cunoscută neprihănirea, respectiv măreaţa lucrare a neprihănirii de pe crucea de la Calvar prin care cei răscumpăraţi au fost salvaţi, fiind acum proslăviţi.

Şi toate popoarele văd gloria Sa.

Regele în toată frumuseţea Sa

Este văzut, fără să fie acoperit de nici un văl.

A fost o călătorie bine parcursă.

Deşi pe parcurs au intervenit şapte morţi.

Mielul cu falnica Sa oştire

Stă acum pe Muntele Sion.

Şi gloria învăluie

Ţara lui Emanuel.

- Arme Ross Cousin

Ce vor crede idolatrii în acea zi? Vor fi complet năuciţi, realizând că s-au închinat la deşertăciuni. „închinaţi-vă Lui, voi toţi dumnezeii" (din textul englez al NKJV, n.tr.) este redat în Septuaginta astfel: „Toţi îngerii lui Dumnezeu să I se închine," în această formă fiind citat textul şi la Evrei 1:6. Termenul ebraic Elohim ce apare, aici înseamnă de obicei Dumnezeu, dar se poate referi şi la îngeri, judecători, dregători sau chiar dumnezei păgâni sau zeităţi.

Cetatea Sion aude vestea victoriilor repurtate de Rege împotriva rebelilor şi a idolatrilor şi se bucură. Cătunele din Iuda se alătură mulţimii de oameni care jubilează de bucurie. „Veşti bune pentru Sion, bucurie pentru târgurile din Iuda, când judecăţile Tale, o, Doamne, sunt aduse la cunoştinţă" (Knox). În sfârşit Domnul este văzut aşa cum a fost dintotdeauna - Cel Preaînalt peste tot pământul şi cel înălţat mai presus de toţi ceilalţi potentaţi, reali sau născociţi.

Voi, cei care îl iubiţi pe Domnul, urâţi răul! Aceste două principii morale sunt corelate - iubirea pentru Iehova şi ura faţă de tot ce este contrar Lui. Cei care trec acest test special sunt ţinta grijii şi ocrotirii Lui speciale.

Lumina este semănată pentru cel neprihănit, adică venirea lui Cristos înseamnă răspândirea luminii pentru omul care face ceea ce este drept şi bucurie nespusă pentru toţi cei ale căror inimi sunt oneste şi sincere.

Şi astfel se lansează chemarea fericită către toţii oamenii neprihăniţi ai lui Dumnezeu să se bucure în Domnul şi să aducă mulţumiri în amintirea sfinţeniei Sale. Este surprinzătoare această încheiere a Psalmului 97. Ne-am fi aşteptat să se spună: „Mulţumiţi în amintirea iubirii - sau îndurării - sau harului - sau gloriei Sale." Dar nu se spune aşa, ci pentru sfinţenia Sa. Cândva sfinţenia Sa ne excludea din prezenţa Sa. Dar acum, prin răscumpărarea realizată de Domnul Isus, sfinţenia Sa este de partea noastră, în loc să fie împotriva noastră. Iar noi ne putem bucura când ne amintim de ea.

Noua simfonie a creaţiei

A doua venire a lui Cristos înseamnă izbăvirea finală a Israelului de asuprirea din partea celorlalte naţiuni. Această glorioasă emancipare dă naşterea unei cântări noi, prin care se sărbătoreşte victoria lui Mesia asupra duşmanilor Săi. „Minunate" sunt toate lucrările pe care Domnul le-a făcut cu dreapta puterii Sale şi cu braţul Său cel sfânt.

Psalmul înfăţişează împărăţia ca şi cum aceasta ar fi sosit deja. Victoria Sa este de-acum binecunoscută. Naţiunile au văzut împlinirea fără greş a legământului încheiat de El cu Israel. Când Isus a venit prima oară, Maria a cântat: „A venit în ajutorul robului Său Israel, ca să-Şi aducă aminte de îndurarea Sa, cum făgăduise părinţilor noştri şi să-Şi aducă aminte de sfântul Său legământ" (Luca 1:72).

Când va veni a doua oară, Israel va cânta:

Şi-a adus aminte de bunătatea şi credincioşia Sa faţă de casa lui Israel. Toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.

Îndurarea Domnului nostru L-a determinat să facă făgăduinţele măreţe pentru Israel şi credincioşia Sa este aceea care le împlineşte acum.

La prima vedere s-ar părea că toată lumea este chemată să se bucure împreună cu Israelul în versetele 4-6. Dar pământul din versetul 4 se referă, probabil, la pământul Israelului, cum traduce de fapt F. W. Grant acest text. (Sintagma a fost găsită şi în Sulurile de la Marea Moartă conţinând porţiunea Deuteronom 32:43 şi Septuaginta. E de conceput că masoreţii, adică acei cărturari care au păstrat tradiţia ebraică, au omis pasajul tocmai pentru faptul că creştinii se foloseau de el pentru a sprijini dumnezeirea lui Cristos (ca la Evrei 1:6).) Israeliţii salvaţi sunt

îndemnaţi să salte de bucurie, cântând cu înflăcărare. Leviţii sunt încurajaţi să se alăture, cu acompaniament de harpă. Iar în versetul 6 preoţii completează armonia cu trompete şi sunete din corn.

Apoi natura şi naţiunile sunt invitate să se alăture simfoniei. Marea şi puzderia de fiinţe ce o populează sunt prezentate ca urlând. Râurile şi munţii sunt îndemnaţi să bată din palme şi să cânte. Lumea şi cei ce locuiesc în ea este cuprinsă de acest delir al bucuriei. Dealurile îşi ridică capul cuprinse de extaz. Întreaga creaţie reacţionează cu o bucurie de nedescris când Regele vine să guverneze (să judece) pământul - ca să dea acestei lumi sărmane, pline de boli şi de tânguiri, o domnie a neprihănirii şi echităţii. Cine ar putea să nu se bucure?

Sfinţenia Regelui este acordul triplu ce străbate acest Psalm (v. 3, 5, 9). Psalmistul îl vede pe Mesia în postura de a-Şi fi întemeiat împărăţia. El este întronat „deasupra heruvimilor", care înseamnă, probabil, că tronul Său este susţinut de heruvimi simbolici. Aceştia sunt fiinţe îngereşti cu trup omenesc, înzestrate cu aripi. Ei au menirea de a răzbuna sfinţenia lui Dumnezeu împotriva păcatului omului. Imaginea Monarhului întronat este atât de mişcătoare încât naţiunile tremură de frică iar pământul este zguduit de groază.

Domnul este mare în Sion, înălţat peste popoare, domnind de pe tronul său din Sion. Este Dregătorul elevat mai presus de toate popoarele de pe pământ. Ele trebuie să onoreze numele Său mare şi înfricoşător, recunoscând faptul că este impecabil de sfânt.

Acest Rege puternic este totodată un iubitor al dreptăţii - combinaţie rar întâlnită în rândurile dregătorilor pământului şi în general printre oamenii mari. „Puterea şi dreptatea s-au comasat, în cele din urmă" traduce FWG. În împărăţia Sa, mita şi corupţia nu au ce căuta, nu pot fi acceptate. Echitatea, justiţia şi neprihănirea sunt regula, mai degrabă decât excepţia. O, cât de mult ar trebui să-L preamărească copiii Săi, prosternându-se înaintea aşternutului picioarelor Sale. În alte texte din Scriptură aşternutul picioarelor lui Dumnezeu are o diversitate de alte înţelesuri: chivotul legământului (1 Cronici 28:2), lăcaşul sfânt (Psalmi 132:7), Sion (Plângeri 2:1), pământul (Isaia 66:1) sau chiar duşmanii lui Dumnezeu (Psalmi 110:1). Textul de faţă se referă probabil la lăcaşul sfânt din Sion.

Acesta este acelaşi Rege care Şi-a călăuzit cu credincioşie poporul în trecut. Moise şi Aaron au fost printre preoţii Săi, iar Samuel a fost unul dintre marii Săi mijlocitori. (Tehnic vorbind, nici Moise, nici Samuel nu au fost preoţi, dar amândoi au îndeplinit funcţii preoţeşti, având dispensă specială din partea lui Dumnezeu). Ideea care se desprinde de aici este că atunci când au strigat către Domnul, El le-a răspuns. El a comunicat cu Moise şi Aaron în stâlpul de nor, transmiţându-le legea pe Muntele Sinai. Ei au ascultat de glasul Său, cu toate că nu au făcut acest lucru în chip desăvârşit, şi au păzit legea, deşi doar parţial.

Dar Dumnezeu a ascultat rugăciunile lor atunci şi ni se dă implicit asigurarea că va continua s-o facă acum. El a fost Dumnezeul care iartă, deşi nu a trecut cu vederea faptele lor rele. Deşi au fost iertaţi de pedeapsă, consecinţele abaterilor nu au încetat să se arate în vieţile lor. De pildă, harul lui Dumnezeu i-a iertat lui Moise păcatul, la apele de la Meriba, dar legea guvernării lui Dumnezeu l-a împiedicat pe Moise să intre în Ţara Promisă.

Suntem îndreptăţiţi să credem că aceşti eroi reprezintă partea credincioasă din cadrul naţiunii Israel şi că ceea ce a fost valabil în cazul lor s-a aplicat în egală măsură la toţi credincioşii lui Dumnezeu din cadrul legământului pe care l-a încheiat El cu poporul Israel. Ei au chemat Numele Domnului şi au fost mântuiţi. Tot aşa şi azi, oricine îl cheamă va fi mântuit.

Referirea triplă la sfinţenia lui Dumnezeu ne aminteşte de Isaia 6:3 şi de Apocalipsa 4:8. Trebuie amintii, în acest context, şi înălţătorul imn al lui Heber:

Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domn Dumnezeu Atotputernic!

Dis-de-dimineaţa cântarea noastră se va înălţa spre Tine;

Sfânt, Sfânt, Sfânt, plin de îndurare şi atotputernic!

Dumnezeu în trei persoane, Binecuvântată Trinitate.

- Reginald Heber

Bătrânul psalm o sută

Cunoscut sub denumirea afectuoasă de ,,Bătrânul Psalm o sută," după melodia cu acelaşi nume din Psaltirea de Geneva (1551), Psalmul acesta este o chemare către întregul pământ să se închine lui Iehova. Apelul depăşeşte cadrul strâns al Israelului, fiind lansat către toate ţările lumii. Barnes scrie:

Ideea care se desprinde din acest psalm este că datoria de a-L lăuda pe Domnul nu aparţine doar unei singure naţiuni, că nu doar un singur popor - evreii - trebuie să I se închine, ci că este loc pentru toate popoarele lumii, din toate limbile şi stările să se unească în a-L preamări. Temeiul acestei afirmaţii îl constituie, desigur, faptul că şi unii, şi alţii au fost creaţi de acelaşi Creator (v. 3).

Aflăm din aceste cinci scurte versete că închinarea nu este complicată. Cuvintele cele mai lungi (în engleză, n.tr.) sunt mulţumire, veşnic şi generaţii. Sunt cuvinte simple, fără înfloriturі. Mai aflăm şi faptul că simpla recitare a faptelor legate de Dumnezeu constituie închinare. Dar aceste cuvinte poartă o adâncă încărcătură spirituală. Faptele aşa cum se prezintă ele sunt mult mai semnificative decât orice lucrare de ficţiune.

Psalmul 100 este construit după un tipar bine alcătuit, după cum urmează:

Chemarea la închinăciune (v. 1, 2).

De ce trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu (v. 3).

Chemarea la închinăciune (v. 4).

De ce trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu (v. 5).

Ne sunt oferite şapte elemente ale închinării:

Scoateţi un strigă de bucurie! (v. 1). Slujiţi-L pe Domnul cu bucurie (v. 2a). Veniţi înaintea Lui cu cântări (v. 2b). Intraţi pe porţile Sale cu mulţumiri (v. 4a). Pătrundeţi în curţile Sale cu laudă (v. 4b). Mulţumiţi-I! (v. 4c). Binecuvântaţi-I numele! (v. 4d).

Avem datoria sa-L lăudăm pentru ceea ce este. El este: Domnul nostru (v. 1). Dumnezeul nostru (v. 3a). Creatorul nostru (v. 3b). Proprietarul nostru (v. 3c). Păstorul nostru (v. 3d).

Noi trebuie să-L lăudăm din pricina atributelor Sale: El este bun (v. 5). Îndurarea lui ţine în veac (v. 5)

Adevărul Său din generaţie în generaţie (v.5)

În primele trei versete, lui Dumnezeu I se aduce închinăciune în calitate de Creator. Dar în ultimele trei versete nu e greu de descifrat Calvarul care se împleteşte în cuvintele textului, deoarece în nici un alt loc nu vedem atât de clar bunătatea Sa, îndurarea Sa şi credincioşia Sa.

Toate lumile mărturisesc slăvită Sa putere, înţelepciunea Sa o vestesc toate lucrările Sale; Cât despre dragostea Sa - cine va putea s-o pătrundă îndeajuns?

Domnul nostru Isus pe toate le-a săvârşit în chip minunat! - Samuel MctUcy

Găsim o minunată înlănţuire de idei în versetul 3 pe care nu trebuie s-o scăpăm din vedere. Aflăm astfel că Domnul este Dumnezeu; asta înseamnă că El este mai presus de toţi, la o înălţime de care nimeni nu se poate apropia. Dar mai citim şi faptul că noi suntem ai Săi. Şi asta ne spune că El este în acelaşi timp aproape de noi, ca se apropie în chip intim de noi. Or, tocmai pentru că este atât de aproape de noi psalmul acesta ne transmite simţăminte deosebite de bucurie şi un duh al cântării, în locul fricii şi groazei.

Psalmul este o cântare de bucurie pentru fericitul Dumnezeu, mesajul său fiind preluat de cunoscuta cântare din limba engleză (pe care o redăm în traducere, n.tr.):

Toţi oamenii ce populează pământul îi cântă Domnului cu veselie;

Îl slujesc cu râvnă, lăudându-l numele! O, veniţi înaintea Lui cu bucurie!

Să ştiţi că Domnul este cu adevărat Dumnezeu,

Cel care fără să aibă ajutor din partea noastră ne-a creat.

Noi suntem turma Lui, fiind hrăniţi de El.

El se poartă cu noi ca şi cu oiţele Sale.

O, intraţi pe porţile Sale cu laudă,

Apropiaţi-vă cu bucurie de curţile Sale,

Al Său nume pe veci lăudaţi-L, slăviţi-L şi binecuvântaţi-L,

Căci nu e altă slujbă mai de preţ.

Se cuvine să facem aşa, căci bun este Dumnezeul nostru!

Îndurarea Sa pe veci rămâne neclintită.

Adevărul Său a rezistat neclintit în toate veacurile

Şi de-a pururea va rămâne în picioare.

-Psaltirea scoţiană

El începe prin preamărirea îndurării şi dreptăţii, aşa cum sunt acestea exemplificate în Domnul şi cum ar dori să se manifeste ele în propria sa viaţă. Probabil el are în vedere mai cu seama latura Dumnezeiască - îndurarea lui Dumnezeu faţă de Israel şi judecăţile drepte cu care i-a lovit pe duşmanii Săi - deoarece îl vedem adăugând numaidecât: „Ţie, Doamne, îţi voi cânta laude!"

Apoi se ocupă de câteva trăsături pe care ar dori să le vadă rodind în propria-i viaţă. El este hotărât să se ţină cu scumpătate de calea neprihănirii, adică să se comporte în aşa fel încât să aplice în viaţă învăţăturile Domnului în mod atât de fidel încât să nu existe temeiuri să i se facă reproşuri. Dorinţele lui sunt atât de arzătoare şi sincere încât el încheie gândul cu un suspin: „O, când vei veni la mine?" Aceste cuvinte au fost interpretate în diverse modalităţi de comentatori:

El tânjeşte de dor ca Dumnezeu să vină şi să-l găsească trăind o viaţă neprihănită; psalmistului îi este dor să vadă împlinirea legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu el (2 Samuel 7), respectiv întemeierea definitivă a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, în zilele de pe urmă;

El „simte că hotărârile pe care le-a luat necesită însăşi prezenţa lui Dumnezeu, pentru ca psalmistul să le poată aduce la îndeplinire.

El este hotărât să umble în integritatea inimii sale, în casa sa. În viaţa sa de familie, el se va purta cu dreptate şi sinceritate, nu cu ascunzişuri şi nu cu înşelăciuni!

Când spune el că nu va aşeza înaintea sa nici un lucru rău, prin asta înţelege că nu va privi cu indulgenţă nici un om rău, plan sau activitate nelegiuită. Cât priveşte lucrarea apostaţilor, el o urăşte şi e hotărât să nu fie mânjit de aceasta. Cei care se depărtează de la calea adevărului şi de la neprihănire nu vor avea nici o părtăşie cu el.

O altă caracteristică de care intenţionează să se ferească este aşa-numita inimă perversă - adică inima înclinată spre falsitate şi depravare. El însuşi nu se va complace în răutate şi nu va permite ca vreunul din consilierii săi să facă parte din această categorie. Vrednica hotărâre: ,,Nu

vreau să cunosc răutatea" se referă la viaţa sa, după cum poate fi o referire la diverse persoane de la curtea sa. Astfei versiunea KJV traduce versetul în felul următor: ,,Nu voi cunoaşte nici o persoană rea." Termenul „a cunoaşte" înseamnă aici a accepta, a privi cu bunăvoinţă sau a încuraja.

Oricine îşi defăimează aproapele va fi şters, ceea ce nu înseamnă că va fi omorât, cum traduce RSV, ci exclus din rândul celor care deţineau funcţii importante în administraţia regelui sau redus la tăcere.

Acelaşi lucru este valabil în cazul celui snob, care nu va deţine funcţii la palatul regal.

Calitatea cea mai de preţ care-l va face pe cineva vrednic de a deţine o poziţie de slujire în cadrul împărăţiei este integritatea morală şi spirituală. Credincioşii din ţară vor fi consilierii regelui iar cei ce trăiesc o viaţă curată vor fi slujitorii săi.

Cât priveşte hoţii şi tâlharii, înşelătorii şi mincinoşii - aceştia nu vor avea ce căuta la curtea regelui. Sau cum am spune azi: nu se vor afla pe statul său de plată. Cu şarlatanii şi cu escrocii nu va avea nimic de a face.

În fine, regele e hotărât să stârpească orice fel de nelegiuire şi să se ocupe cu promptitudine şi asprime de orice manifestare a fărădelegii. Din nou termenul „a distruge" din acest verset poate însemna că regele îi va pedepsi sau îi va alunga din Ierusalim, cetatea Domnului. „Răutatea de orice fel trebuie smulsă din rădăcini şi eradicată din ţară; toţi răufăcătorii trebuie eliminaţi din cetatea lui Iehova.

Trinitatea la Calvar

Cheia înţelegerii acestui psalm constă în sesizarea trecerii de la un vorbitor la altul.

Domnul Isus, atârnând pe cruce, I Se adresează lui Dumnezeu, (v. 1-11).

Tatăl îi răspunde preaiubitului Său Fiu; aflăm asta din compararea versetului 12 cu Evrei 1:8 (v. 12-15).

Nu se precizează vorbitorul, dar putem deduce cu temei că este Duhul Sfânt, care descrie restauraţia de care va avea parte Israel sub conducerea lui Mesia (v. 16-21).

Auzim din nou glasul Mântuitorului, suferind în mâna lui Dumnezeu pentru păcatele noastre (v. 23, 24a).

Din nou, comparând acest fragment cu cel de la Evrei 1:10-12, constatăm ca aici Tatăl I Se adresează Fiului (v. 24b- 28).

Aici, ca în nici un alt loc din Biblie, suntem învredniciţi să audiem conversaţia ce a avut loc între cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, când Domnul Isus ispăşea pentru păcatele lumii.

Citind rugăciunea celui apăsat din versetele 1 şi 2, să nu scăpăm nicidecum minunăţia faptului că eternul Fiu al Sui Dumnezeu S-a smerit atât de mult încât a fost ascultător până la moarte, chiar moartea pe cruce.

Isus, Ajutorul, Vindecătorul şi Prietenul meu;

De ce, oare de ce a fost El acolo?

Îl auzim implorându-L pe Domnul să-I asculte rugăciunea, să fie aproape de El în strâmtorarea Sa şi să-I răspunde degrabă.

Apoi El descrie câteva din suferinţele pe care a fost chemat să le îndure ca Om al Durerii. El era conştient că viaţa I se scurge. Zilele Sale se risipeau ca fumul. Trupul Său ardea, cuprins de febră. Era ca şi când organele Sale vitale se uscau, tăindu-I orice apetit. Tortura la care a fost supus a fost atât de intensă şi îndelungată încât trupul Său a ajuns să fie doar piele şi oase. Ca o pasăre în pustiu sau ca o bufniţă printre ruine, El a fost întruchiparea dezolării şi melancoliei. Părăsit de Dumnezeu şi de oameni, El a fost singur, ca vrabia pe acoperişul unei case.

Vrăjmaşii Lui nu au contenit să-L împroaşte cu insulte, pomenindu-I numele în semn de blestem. (Chiar şi astăzi numele lui Isus în limba ebraică, Yeşua este redat sub forma prescurtată Yeşu, care este un blestem însemnând: „Să-i piară numele de pe pământ). Cenuşa durerii a fost pâinea Lui iar băutura a fost diluată de lacrimile întristării. În toate acestea El Şi-a dat seama că suferă din pricina indignării şi mâniei lui Dumnezeu faţă de păcat. Nu că Dumnezeu ar fi fost supărat pe El însuşi, ci mai degrabă pe păcatele noastre, pentru care Mielul lui Dumnezeu ispăşea în trupul Său pe lemnul crucii. Părăsit de Dumnezeu, El Se simţea ca şi când ar fi fost ridicat şi lepădat, Zilele I se stingeau ca nişte umbre şi viaţa I se usca precum iarba.

Acum Dumnezeu îi răspunde Domnului Isus cu cuvinte de asigurare şi încurajare. Adresându-I-Se Fiului cu apelativul: Domnul, El îi aminteşte că va dăinui pe veci iar Numele Său va rămâne din generaţie în generaţie. Deşi, e drept, că va muri, totuşi El Se va înălţa la cer. Apoi El va reveni pe pământ ca Leul din tribul lui Iuda, şi Se va îndura de Sion. Atunci naţiunea care în prezent este pe tuşă va fi restaurată şi i se va arăta din nou îndurare. Între timp, aşteptând această restauraţie, israeliţii privesc cu nostalgie şi dor pietrele Sionului, purtându-se cu bunăvoinţă faţă de praful său. Asta se poate vedea, de pildă, din adânca consideraţie ce o au ei pentru Zidul de Vest, denumit în trecut Zidul Plângerii, precum şi din profundul lor ataşament faţă de Ierusalimul vechi. Când Sionul îşi va reprimi Regele, naţiunile neevreieşti se vor teme de Numele Domnului şi toţi dregătorii pământului îi vor aduce omagiu.

În versetele 16-22, se renunţă la pronumele personale pentru persoana întâi şi a doua, folosindu-se doar persoana a treia. Şi astfel, cum am menţionat deja, s-ar putea ca aici să fie glasul Duhului Sfânt, care descrie viitoarea restaurare a Israelului sub domnia lui Cristos. Mesia va reveni cu putere şi mare slavă, rezidind Sionul. Atunci rugăciunile poporului Său împrăştiat îşi vor primi răspunsul. Atunci se va vedea că toate rugăciunile lor fierbinţi nu vor fi fost în zadar. Se va vedea că toate cererile lor nu au fost zadarnice. Generaţiile viitoare vor putea citi minunata epopee despre modul în care Domnul a privit din cer, auzind strigătele poporului Său persecutat şi împrăştiat şi aducându-l înapoi în ţara Israel. Când naţiunile se vor aduna la Ierusalim ca să se închine Domnului, ele vor recapitula istorisirea despre modul în care i-a eliberat El pe deţinuţi şi pe cei osândiţi, şi-L vor lăuda pe Domnul pentru minunatele Sale lucrări săvârşite faţă de Israel, pentru modul în care S-a purtat cu israeliţii.

În acest punct al psalmului atenţia ne este din nou îndreptată asupra lui Isus, care îşi dă viaţa pe cruce. În această perioadă, Isus era un tânăr, cu doar câţiva ani peste treizeci. Dar deja tăria Sa a fost frântă în floarea vieţii. Viaţa era pe punctul de a-I fi curmată înainte de vreme. „O,

Dumnezeul meu, nu mă lua la mijlocul zilelor mele!"

Răspunsul de la Dumnezeu nu întârzie (v. 24b): „Doamne, Tu eşti viu în vecii vecilor" (TEV).

Ştim că Dumnezeu vorbeşte aici, deoarece cuvintele care urmează îi sunt atribuite lui Dumnezeu Tatăl la Evrei 1:1-12. Observaţi că Dumnezeu mărturiseşte cu privire la Fiul:

El a fost Agentul Activ din cadrul creaţiei: El a pus temeliile pământului şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Sale. Creaţia va pieri, dar El va rămâne în veac. Creaţia se va uza şi, ca o haină, va fi preschimbată cu alta mai bună. Dar Cristos este neschimbător şi etern. Iar eternitatea Sa - nu numai că este sigură, dar tot aşa este şi în cazul alor Săi şi al urmaşilor acestora. Copiii slujitorilor Săi vor locui în siguranţă iar descendenţii lor vor locui, de asemenea, sub protecţia Sa.

Unul din motivele pentru care iubim Psalmii atât de mult este că în ei găsim exprimate atât de minunat idei şi gânduri pe care adesea noi nu suntem în stare să le redăm. Nicăieri nu este acest lucru mai adevărat decât în Psalmul 103- în versurile sale măiestre, abundând în mulţumiri, regăsim propriile noastre sentimente de recunoştinţă. Şi astfel dăm frâu liber sufletului nostru să-L laude pe Domnul - şi, prin sufletul nostru, nu ne referim doar la partea materială a fiinţei noastre, ci la întreaga noastră făptură. Duhul, sufletul şi trupul sunt acordate armonios, pentru a binecuvânta sfântul nume al lui Iehova.

Chemarea la închinăciune răsună a doua oară, cu semnificativul adaos că nu trebuie să uitam nici una din binefacerile Sale. Este un adaos cât se poate de nimerit, deoarece prea de multe ori uităm. Da, uităm să-I mulţumim - pentru sănătatea trupului, pentru sănătatea mentală, pentru vedere, auz şi pentru atâtea alte îndurări, pe care le luăm de-a gata, fără să fim recunoscători.

Dar, mai presus de toate, trebuie să-I mulţumim pentru că ne-a iertat de toate fărădelegile. Este o minune nespus de mare a harului divin faptul că păcatele roşii cum e cârmâzul se pot face mai albe ca neaua. Sunt întru totul de acord cu omul care a lăsat să i se inscripţioneze pe piatra funerară un singur cuvânt: IERTAT. După cum împărtăşesc ideea exprimată de irlandezul care a spus: „Domnul Isus m-a iertat de toate păcatele, drept care nu voi conteni să-i mulţumesc pentru asta!" A şti că păcatele noastre au fost îndepărtate pe veci prin scump sângele lui Cristos - ei bine, asta e prea mult pentru mintea noastră. A doua binefacere de care nu trebuie să uităm este vindecarea tuturor bolilor noastre. Înainte de a ne ocupa de problema pe care o ridică acest verset, să notăm că vindecarea are loc după iertare, deoarece latura fizică este strâns legată de cea spirituală. Deşi nu toate bolile sunt urmarea directă a păcatului, unele sunt. Acolo unde există o corelaţie, iertarea trebuie să preceadă vindecarea.

Dar nu în asta constă problema evidentă cu care suntem confruntaţi. Versetul spune: “care îţi vindecă toate bolile." Şi totuşi, în viaţa de zi cu zi ştim că nu toate bolile sunt vindecate, că vom muri în curând, dacă nu va veni Domnul între timp. Atunci ce vrea să spună acest verset? În căutarea răspunsului, am dori să facem următoarele observaţii:

Mai întâi, orice vindecare autentică vine de la Domnul. Da ai fost bolnav şi apoi te-ai însănătoşit, poţi să-I mulţumeşti lui Dumnezeu pentru că te-a vindecat, El fiind sursa oricărei vindecări. Unul din numele lui Dumnezeu în Vechiul Testament este Iehova Rofi - Domnul, Vindecătorul tău. În toate cazurile de vindecare autentică El este Cel care a făcut vindecarea.

În al doilea rând, Domnul poate vindeca toate genurile de boli. Nu există la El nici o boală aşa-zis incurabilă.

În al treilea rând, Domnul poate vindeca prin mijloace naturale, pe parcursul unei perioade de timp, sau El poate vindeca miraculos şi instantaneu. Nu putem să impunem limite puterii Sale de a vindeca.

În al patrulea rând, când S-a aflat pe pământ Domnul realmente a vindecat toţi bolnavii care i-au fost aduşi (Matei 8:16).

În al cincilea rând, în timpul Mileniului El realmente va vindeca toate bolile (Isaia 33:24; Ieremia 30:17), cu excepţia celor de care vor suferi oamenii ce se vor răzvrăti împotriva Lui (Isaia. 65:20b).

Dar orice alt sens ar avea acest verset, el nu poate să însemne că un credincios are dreptul să pretindă să fie vindecat de orice boală, deoarece în alte versete din acest psalm ni se aminteşte de scurtimea vieţii şi de certitudinea faptului că ea se va sfârşi (vezi v. 15,16). Ceea ce-mi spune mie versetul respectiv este că ori de câte ori un credincios este vindecat, acesta e un semn al îndurării lui Dumnezeu, drept care trebuie să-I mulţumim şi să recunoaştem că El a fost cel care a produs vindecarea.

Nu numai că El vindecă boli, dar ne şi răscumpără viaţa din Groapă, sau din nimicire. Desigur, asta se poate aplica la faptul că ne salvează de iad, ca să nu ajungem acolo. Dar eu cred că sensul şi mai profund al acestui verset este că El ne izbăveşte încontinuu de pericole, accidente, tragedii şi astfel ne scapă, să nu ne ducem la groapă. Doar atunci când vom ajunge în cer ne vom da seama de câte ori am fost ocrotiţi prin intervenţia personală a Dumnezeului nostru, care nu ne-a lăsat să murim înainte de vreme.

Al patrulea beneficiu este că El ne încununează cu bunătatea şi îndurarea Sa. Este o minunată diademă pentru cei care erau cândva total lipsiţi de frumuseţe şi, pe deasupra, şi împovăraţi de vină. Suntem uimiţi cu o iubire eternă şi copleşiţi zilnic de îndurarea Sa.

Şi, pe lângă toate acestea, El ne satură cu bunătăţi toată viaţa noastră. Textul ebraic din acest punct este puţin cam greu de descifrat. Traducerea literală este: "El îţi satisface podoaba cu lucruri bune." Pornind de la acest text, traducătorii au redat în diverse moduri această sintagmă: „floarea vieţii tale," „anii tăi" sau „cât vei trăi." Dar chiar dacă nu putem ajunge la un numitor comun asupra sensului exact al versetului, adevărul este că Domnul împlineşte dorul inimii noastre şi nu le refuză nici un lucru bun celor ce umblă în neprihănire.

Urmarea acestor cinci binefaceri - iertarea, vindecarea, păstrarea vieţii noastre, încununarea, şi satisfacerea - este că tinereţea noastră ne este refăcută, că întinerim ca vulturii. Boala şi violenţa afectează uneori trupul nostru, dar ele nu pot să se atingă de duhul nostru. „Deşi omul nostru din afară se deteriorează (se descompune), omul nostru dinăuntru se înnoieşte zi de zi" (2 Corinteni 4:16). Pe pământ nu există nici un izvor de tinereţe eternă pentru trupul nostru, dar duhul poate să înainteze din tărie în tărie.

Cei care aşteaptă pe Domnul îşi vor reface tăria; Se vor avânta pe înălţimi cu aripi de vultur; Vor alerga şi nu vor obosi, Vor umbla şi nu vor cădea de oboseală (Isaia 40:31).

Vulturul se bucură de reputaţia unei longevităţi deosebite, însoţită de o tărie neobişnuită. Viaţa sa nu este însă un şir nesfârşit de vitalitate şi întinerire, căci şi această pasăre îmbătrâneşte, în cele din urmă, şi moare. Dar ceea ce vrea să spună psalmistul este că omul a cărui viaţă este ancorată în Dumnezeu se bucură de un reviriment continuu şi o duce din tărie în tărie, ca vulturul care se înalţă din înălţime în înălţime.

Îndurarea şi bunătatea Domnului sunt demonstrate şi în felul în care S-a purtat cu poporul Său, evreii, în special în modul în care i-a scos din Egipt. Este o purtare pilduitoare pentru modul în care înfăptuieşte El răzbunarea şi dreptatea pentru toţi cei asupriţi.

În lunga călătorie a poporului Său din Egipt spre Ţara Promisă, Dumnezeu Şi-a dezvăluit căile Sale lui Moise şi lucrările Sale măreţe poporului Israel. Lui Moise i-a împărtăşit planurile Sale intime, scopurile şi intenţiile Sale. Poporul Israel a văzut deznodământul în practică al acestor planuri. Deosebirea dintre căile Sale şi lucrările Sale constă în faptul că învăţăm căile Sale prin intermediul revelaţiei, pe când lucrările Sale pot fi observate.

În toate raporturile Sale cu poporul Său Domnul S-a dovedit a fi plin de îndurare şi iubire. El ne călăuzeşte, ne ocroteşte şi ne poartă de grijă în fiecare pas din viaţa noastră. Dar copiii Săi sunt îndărătnici, nemulţumiţi, răzvrătiţi şi neascultători. Şi totuşi El este îndelung răbdător, mânia Lui aprinzându-se doar într-un târziu, când nu se mai poate aştepta. Iar îndurarea Sa este statornică, - în pofida ingratitudinii cu care este tratat.

O, cât de nevrednic sunt, Doamne, de Tine,

Şi totuşi Tu mereu mă copleşeşti cu iubirea Ta minunată.

Deşi uneori mă rătăcesc şi mă poticnesc, nefăcând voia Ta,

Dragostea şi îndurarea Ta nu mă părăsesc nicicând.

- Autor necunoscut

Vine o vreme când Domnul trebuie să-Şi mustre copiii, dar chiar şi atunci disciplina Sa nu durează la nesfârşit. Judecata este lucrarea Sa neobişnuită, îndurarea Sa se bucură în pofida judecăţii. Dacă am primi ceea ce meritäm, am fi pe veci aruncaţi în iad. Dar îndurarea lui Dumnezeu a fost demonstrată prin faptul că El nu ne dă ceea ce meritäm. Pedeapsa pentru păcatele noastre a fost suferită de un Altul, pe crucea Golgotei. Când ne încredem în Mântuitorul, Dumnezeu este în măsură să ne ierte, fără să încalce neprihănirea Sa. Iar la El nu poate cineva să fie judecat a doua oară pentru aceeaşi infracţiune. Cristos a achitat datoria, odată pentru totdeauna şi astfel nouă nu ni se va mai cere niciodată s-o achităm.

Dragostea lui Dumnezeu manifestată prin asigurarea acestui minunat plan de mântuire, este incomensurabil de mare, depăşind orice putere de înţelegere omenească. Dacă am putea măsura distanţa dintre cecuri şi pământ, abia atunci ne-am putea forma o ideea despre magnitudinea iubirii Sale. Dar nu putem face acest lucru. Nu putem stabili nici măcar dimensiunea universului în care trăim. Cât priveşte distanţele infinit de mari, Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că atât de mult a îndepărtat El fărădelegile noastre de la noi. După cum „estul e est şi vestul e vest, iar cele două nu se vor întâlni niciodată", tot aşa credinciosul nu se va mai întâlni niciodată cu păcatele sale. Acele păcate au fost îndepărtate de faţa lui Dumnezeu în veci, printr-un miracol al iubirii.

Bine a zis cineva că: „slăbiciunea omului atrage compasiunea lui Dumnezeu." După cum un tată uman veghează cu dragoste şi înţelegere asupra copilaşului său, împovărat de cine ştie ce greutate ce-l apasă, tot aşa Domnul priveşte cu milă asupra noastră, în slăbiciunile noastre. El ştie ce suntem - că suntem făcuţi din ţărână - ca suntem slabi şi neputincioşi. Prea de multe ori uităm că Dumnezeu îşi aminteşte de acest lucru - că suntem ţărână. Asta conduce la mândrie, încredere în noi înşine, spirit de independenţă şi, în final, la eşecuri.

Nu numai că omul este ţărână, ci curând se va întoarce în ţărână. Edictul primordial: „Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce" funcţionează cu o inexorabilă eficienţă. Omul se naşte, trăind o vreme, după care curând se duce, ca floarea de pe câmp şi nu se mai ştie nimic de el.

În schimb, îndurarea lui Dumnezeu ţine din veşnicie în veşnicie pentru cei ce se tem de El. Atât ca durată, cât şi ca volum, ea este nemărginită. Iar neprihănirea Lui se extinde şi asupra copiilor copiilor. Multă mângâiere găsim în acest adevăr. Părinţii creştini sunt adesea îngrijoraţi cu privire la faptul că copiii şi nepoţii lor cresc într-o lume în care răutatea este în continuă creştere. Dar noi avem prilejul minunat de a-i încredinţa pe cei dragi ai noştri în mâna Celui a cărui dragoste este nemărginită şi a cărui neprihănire este suficientă nu numai pentru noi, ci şi pentru generaţiile care vor veni după noi. Desigur, aceste făgăduinţe sunt însoţite de o condiţie. Ele sunt valabile doar în cazul celor care păzesc legământul Său şi îşi aduc aminte de poruncile Sale, pe care să le păzească. E normal să fie aşa.

Domnul este Rege. Tronul Său este în ceruri. Autoritatea Sa este universală. Prin urmare, El trebuie să fie ţinta laudelor tuturor, a tot ce există. Astfel David urcă pe scena universului pentru a conduce uriaşul cor al creaţiei într-o înălţătoare cântare de laudă şi închinăciune la adresa lui Dumnezeu. Mai întâi, el face semn îngerilor, puternici şi ascultători, să înceapă să cânte imnul lor. Apoi el cheamă toate fiinţele create care-L slujesc pe Domnul să se alăture corului, intonând melodii armonioase de laudă. În continuare el invită toate lucrările lui Dumnezeu să-şi înalţe glasul, slăvind pe Dumnezeu. Şi, în timp ce acest măreţ cor, ce cântă Aleluia, răsună în tot universul creaţiei lui Dumnezeu, însuşi dirijorul îşi înalţă glasul, binecuvântând pe Domnul. Cineva şi-a imaginat că David ar fi spus în acest moment:

„În mijlocul laudelor creaţiei, să-L slăvească glasul meu, aducându-I închinăciune."

Creator şi susţinător

Gândiţi-vă ce complexă este sarcina de a gestiona şi administra metropole mari ale lumii, cum ar fi New York-ul, Londra sau Tokyo, cu milioanele de locuitori ale acestor centre urbane. Toate structurile de asigurare a serviciilor utilitare, apă, încălzire, electricitate, spaţiu locativ, aprovizionare cu alimente şi toate celelalte servicii vitale. Dar apoi gândiţi-vă cu cât mai complexă - infinit de complexă - este sarcina lui Dumnezeu de a gestiona lumea în care trăim. Sarcina aprovizionării creaturilor Sale cu apă. Imensa problemă logistică de a asigura hrana oamenilor, animalelor, păsărilor şi peştilor. Apoi nevoia de a le pune la dispoziţie un adăpost. Nu putem decât să ne minunăm în faţa acestui Creator şi Susţinător al vastei naturi a Sa.

După ce a chemat fiecare părticica a fiinţei Sale să-L preamărească pe Domnul, psalmistul (al cărui nume nu e precizat) ne prezintă una din acele măreţe descrieri ale lui Dumnezeu care îl va fi inspirat pe Michelangelo. Ea trebuie înţeleasă la modul figurat, întrucât cum am putea concepe măcar să-L descriem pe Dumnezeul invizibil sau să putem cuprinde nemărginita Sa slavă în mărginitele noastre cuvinte omeneşti? Stând şi privind minunăţiile creaţiei lui Dumnezeu, psalmistul exclamă: „O, Doamne Dumnezeul meu, Tu eşti mare!" Apoi începe să se contureze marea teofanie (adică o apariţie a lui Dumnezeu). Dumnezeu S-a înveşmântat în haine de neasemuită splendoare şi maiestate. S-a acoperit cu lumină, un simbol al purităţii şi neprihănirii Sale absolute. El întinde cerurile - atât atmosfera, cât şi spaţiul cosmic în care se află aştrii cereşti - deasupra pământului, ca o perdea - o lucrare a cărei imensitate e ameţitor de complexă pentru noi. Apoi perdeaua de nor ce acoperă pământul formează temelia în care sunt aşezaţi stâlpii cerurilor. Străbătând văzduhul, norii sunt carul lui Iehova, purtat pe aripile vântului.

Care face din îngerii Săi duhuri, iar din slujitorii Săi o flacără de foc. Întrucât în ebraică se foloseşte acelaşi termen pentru vânt şi pentru duh, iar celălalt termen important al acestui text poate fi tradus atât prin înger, cât şi prin sol, versetul se poate traduce astfel: „Care face din vânturi solii Săi, o flacără de foc slujitorii Săi." Cu această traducere rămânem în tonul general al psalmului, care se referă la natura creată de Dumnezeu, dar modul în care este citat acest verset în contextul versetului Evrei 1:7 reclamă recurgerea la traducerea tradiţională. (Limbajul din textul grec al originalului Noului Testament se pretează la acelaşi set de înţelesuri paralele, ceea ce înseamnă că dublura se aplică la ambele Testamente în acest caz.)

Parcurgând Psalmul, realizăm că se face o trecere în revistă a zilelor Creaţiei, din Geneza 1, deşi unele zile nu sunt la fel de reliefate ca celelalte. Psalmistul rămâne uimit de minunăţia providenţei lui Dumnezeu în felul Său de a le purta de grijă creaturilor Sale, în special omului.

Mai întâi, el reaminteşte cititorilor cum a creat Dumnezeu pământul pe temelii invizibile, aşa încât să asigure un mediu stabil şi neclintit în care să poată trăi oamenii şi celelalte vieţuitoare. La început întreg pământul era acoperit cu apă atât de adâncă încât acoperea munţii. În ziua a treia Dumnezeu a zis: „Să se adune apele de sub ceruri într-un loc şi să apară uscatul" (Geneza 1:9). Şi îndată apele s-au retras. Au apărut munţii şi văile, în locurile prestabilite de Dumnezeu. Mările şi oceanele au luat fiinţă, cu hotarele lor bine stabilite, ca să nu invadeze uscatul.

Apoi a fost pus în funcţiune minunatul sistem al circuitului apei, conceput şi creat de Dumnezeu. Izvoarele au început să pompeze apă din abundenţă. Pâraiele s-au rostogolit pe pante, îndreptându-se spre văi şi ajungând în cele din urmă în mări. Iar animalele şi-au potolit de-a pururi setea din aceste izvoare, râuri şi lacuri. Păsările şi-au făcut cuib în arborii ce cresc în preajma acestor ape. Un alt compartiment al sistemului de aprovizionare cu apă îl constituie ploaia. După cum a subliniat Elihu, Dumnezeu „trage sus picăturile de apă, le preface în abur şi dă ploaia, pe care norii o strecoară şi o picură din belşug peste mulţimea oamenilor" (Iov 36:27, 28). Şi astfel cu aceste stropitori uriaşe ale munţilor, pământul este mulţumit de rezultatele programului de irigaţie conceput şi întreţinut de Dumnezeu.

În continuare ne este descris departamentul de aprovizionare cu alimente. Dumnezeu asigură vegetaţie din abundenţă pentru vite şi cereale pentru om, ca să-l hrănească pe el şi pe animale. Printr-un miracol lent şi silenţios, hrana purcede din pământ. Sucul strugurilor se transformă în vin printr-un minunat proces chimic, înveselindu-l pe om. Măslina îşi dăruieşte untdelemnul ei auriu, cu multiplele sale întrebuinţări, având nu doar un gust plăcut, dar fiind şi util pe plan medical. Iar din cereale se pregăteşte pâinea, elementul de baza al alimentaţiei, ca omul să prindă putere să-şi poată desfăşura munca sa.

Falnicii copaci ai pădurii absorb tone de apă din sol. Cedrii Libanului cresc natural, fără să fie sădiţi. La rândul lor, aceştia asigură un adăpost pentru păsări. Barza, de pildă, îşi face cuibul în chiparoşi. Munţii înalţi asigură adăpost caprelor sălbatice iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.

Întrucât viaţa se desfăşoară în cicluri şi programatic, trebuie să existe o modalitate de măsurare a timpului. Prin urmare, Dumnezeu a lăsat ca luna să măsoare trecerea lunilor iar soarele, ca şi când ar fi conştient, ştie când să apună, marcând astfel sfârşitul zilei. Alternanţa aceasta a zilei cu noaptea este providenţiala, deopotrivă pentru animale şi pentru om. Sub acoperişul întunericului, fiarele pădurii pornesc în căutare de hrană. Când vine dimineaţa, ele revin în vizuinile lor. Dar omul se duce la lucru, utilizând ceasurile de lumină pentru a presta muncă productivă.

Varietatea lucrărilor lui Dumnezeu este de-a dreptul uluitoare. ,,Ce înţelepciune le-a conceput pe toate" (Knox). Pământul este plin de creaturile Sale iar El Se îngrijeşte de fiecare din ele cu o atenţie deosebit de mare până în cele mai mici amănunte. Marea mişună de diverse forme de viaţă, fiind plină de creaturi mici şi mari, de la cel mai mic peştişor până la balene.

Menţionarea corăbiilor în versetul 26 ar părea la prima vedere nelalocul ei într-un pasaj în care se vorbeşte despre creaturile vii. Unii înţeleg prin acest termen monştrii marini (Geneza 1:21), dar noi credem că traducerea corectă este corăbii. Leviatanul care apare în acelaşi verset pare să fie o referire la balene sau alte animale de dimensiuni mari, pentru care marea este locul ideal de joacă, în care acestea practică sporturi acvatice.

Deşi poate că nu sunt conştiente de acest lucru, toate organismele vii depind de Dumnezeu pentru a fi hrănite. El le furnizează hrana de toate zilele, după care ele o strâng. El deschide mâna şi ele sunt săturate din belşug. În versetul 13 citim că pământul este mulţumit de rezultatele lucrării lui Dumnezeu prin care îi trimite ploaie îndeajuns. Iar în versetul 16 aflăm că pomii sunt plini de sevă. Şi astfel toate creaturile sunt săturate. Există însă şi un aspect inexorabil al economiei lui Dumnezeu, constând în faptul că moartea seceră o generaţie, în locul ei venind alta. Când animalele mor, fie din pricina violenţei, fie datorită îmbătrânirii, s-ar părea la prima vedere că Dumnezeu Şi-a ascuns faţa. Dar în acelaşi timp în care acestea cad şi se întorc în ţărână, Dumnezeu îşi trimite Duhul, repopulând pământul cu ceea ce pare a fi o nouă creaţie. Pe de o parte asistăm la o continuă trecere şi ofilire, iar pe de altă parte există un proces constant de reînnoire pe faţa pământului.

După cum Psalmul a început cu creaţia iniţială, tot aşa acum se încheie cu o rugăciune fierbinte să vină epoca de aur, în care ravagiile păcatului să fie suprimate iar Domnul să fie onorat şi proslăvit în măreţia şi bunătatea Sa: Psalmistul tânjeşte de dor să vadă completa restaurare a propriei sale fiinţe şi a creaturilor lui Dumnezeu, această restauraţie încadrându-se în armonia lui Dumnezeu, aşa încât să se ivească zorii unui nou sabat al creaţiei, o odihnă a lui Dumnezeu, în care El Se va bucura de lucrările Sale, creaturile bucurându-se, la rândul lor, de El, iar universul devenind un templu plin de imnuri de laudă la adresa Lui. Cât priveşte pe Domnul, psalmistul se roagă ca slava Sa să dăinuie în veci, ca El să Se bucure de lucrările Sale - acest Dumnezeu măreţ a cărui simplă privire provoacă un cutremur, a cărui atingere face să erupă un vulcan.

Cât îl priveşte pe el, scriitorul sacru este hotărât să cânte splendoarea Dumnezeului său câtă vreme va trăi. El se roagă ca meditaţia sa să fie plăcută pentru Iehova în care el îşi găseşte adevărata bucurie. Cât priveşte păcătoşii care provoacă daune creaţiei lui Dumnezeu, el consideră că este normal, pe plan moral, ca aceştia să fie alungaţi de pe pământ. Dumnezeu a decretat deja ca toate acestea să se desfăşoare în acest fel şi astfel rugăciunea lui este în acord cu voia divină.

În ce ne priveşte pe noi, cu siguranţă putem să cântăm alături de psalmist cuvintele doxologiei:

Binecuvântează pe Domnul, suflete al meu! Lăudaţi pe Domnul!

Legământul încheiat cu Avraam

În cadrul legământului încheiat cu Avraam, Dumnezeu a promis descendenţilor săi pământul cuprins între râul Egiptului şi fluviul Eufrat (Geneza 15:18-21; Exod 23:31; Deuteronom 1 :7, 8; Iosua 1:4). A fost o făgăduinţă necondiţionată, un legământ al harului pur. Totul depindea de Dumnezeu, nimic de om.

Psalmul de faţă recapitulează cu mult entuziasm tot ce a făcut Dumnezeu. Nu se spune nimic despre păcatele şi abaterile Israelului, aceasta fiind situaţia în cei mai mulţi dintre psalmii istorici.

În realitate Israel nu a ocupat încă pe deplin întregul teritoriu ce i s-a promis. Cel mai mult s-a apropiat Israelul de adevărata dimensiune a promisiunii în timpul domniei lui Solomon. Deşi el a domnit asupra tuturor regatelor de la Eufrat şi până la graniţa cu Egiptul, locuitorii Iudei şi Israelului au ocupat în fapt teritoriul cuprins între Dan, în nord, şi Beerşeba, în sud (1 Regi 4:21-25). Dar când Mesia al Israelului va reveni cu putere şi slavă, graniţele Israelului se vor extinde, pentru a cuprinde întreg teritoriul pe care Dumnezeu i l-a dat cu titlu de proprietate lui Avraam. Când va sosi acea zi, Israelul credincios va cânta această cântare, cu un nou duh şi o nouă înţelegere.

Mulţumiţi şi lăudaţi!

Mulţi dintre psalmi încep pe un ton reţinut, pentru ca pe parcurs să se înalţe pe culmi de închinare. În schimb, cel de faţă începe cu o veritabilă explozie de laudă care-l antrenează pe cititor în emoţionantul îndemn. Observaţi varietatea de verbe la modul imperativ prin care cititorii sunt îndemnaţi să-L adore pe Dumnezeu:

O, mulţumiţi Domnului, Chemaţi numele Său; Faceţi cunoscute faptele Sale printre popoare; Cântaţi-I psalmi. Vorbiţi despre toate lucrările Lui minunate! Lăudaţi-vă cu numele Său cel sfânt Să se bucure inima celor care caută pe Domnul. Căutaţi pe Domnul şi tăria Sa; Căutaţi necurmat faţa Lui! Aduceţi-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile şi de judecăţile gurii Lui, Voi, sămânţă a slujitorului Său, Avraam, Voi, copii ai lui Iacov, aleşii Săi!

Legământul Său cu Avraam (105:7-11)

Cauza imediată a exaltării psalmistului este legământul avraamic (Genesa12:7; 13:14-17; 15:7, 18-21; 17:8; 22:17, 18; Exod 32:13). Legământul a fost încheiat de către Domnul Dumnezeul nostru, ale cărui fapte neprihănite se văd pretutindeni pe pământ. El nu-Şi va uita nicicând promisiunea, chiar dacă împlinirea ei s-ar face abia după o mie de generaţii. Orice a făgăduit El este tot atât de sigur ca şi când ar fi avut deja loc.

Legământul a fost încheiat iniţial cu Avraam (Geneza 12:1-20), fiind confirmat ulterior în cazul lui Isaac (Geneza 26:3, 4) şi apoi reconfirmat faţă de Iacov (Geneza 28:13-15). A fost cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate să mintă, prin care El a garantat pământul Canaan ca moştenire a poporului Său pe acest pământ.

În istoria ulterioară a Israelului, vedem cum Dumnezeu a îndepărtat obstacolele şi i-a cucerit pe inamici, făcând să se împlinească cuvântul Său.

Copilăria naţiunii

Când au ajuns israeliţii în Canaan, venind din Mesopotamia, nu erau decât o ceata de imigranţi lipsiţi de apărare. Zilele acelea de la început au fost marcate de o mulţime de deplasări, atât în interiorul ţării, cât şi în afară (Geneza 12:1-13; 20:1-18: 28:1-29:35). Dar Dumnezeu i-a păzit de primejdii şi de asuprire, mustrând dregători precum Faraon (Geneza 12:17-20) şi Abimelec (Geneza 20:1-18; 26:6-11), spunând, de fapt: „Nu cumva să vă atingeţi de aleşii Mei - de aceşti patriarhi cărora le-am dăruit descoperiri nemijlocite".

Înălţarea lui Iosif în Egipt la o poziţie de mare autoritate

După o vreme, o foamete cumplită s-a abătut asupra ţării Canaan. Rezervele de pâine s-au terminat, nemaiexistând mijloacele de întreţinere a vieţii. Dumnezeu este cel care a chemat foametea şi a distrus toată rezervele de pâine, dar numai în sensul că El a permis acestor lucruri să se întâmple. Dumnezeu nu este niciodată iniţiatorul răului, dar El permite uneori să existe, după care îl anulează spre slava Sa şi spre binele poporului Său. Omul de care S-a folosit Dumnezeu în această situaţie de criză a fost Iosif. Urât de fraţii săi, el a fost vândut în Egipt ca sclav. Acolo a fost acuzat pe nedrept de o femeie seducătoare şi aruncat în temniţă (Geneza 39:20). În versetul 18, intrăm în posesia unor amănunte legate de întemniţarea sa care n-au mai fost consemnate: „I-au strâns picioarele în butuci, l-au pus în fiare". În timpul celor doi ani petrecuţi în închisoare, Cuvântul Domnului a încercat măiestria sa în interpretarea visurilor şi în prezicerea viitorului. În cele din urma Dumnezeu a făcut ca Iosif să atragă atenţia lui Faraon, care nu numai că l-a liberat din închisoare, dar l-a şi promovat, acordându-i locul numărul doi după el în împărăţie. Astfel Iosif a căpătat autoritatea de a lega prinţi egipteni, la nevoie, şi înţelepciunea de a-i instrui pe oameni mult mai în vârstă decât el.

Migrarea lui Iacov şi a familiei sale

În cele din urmă, familia lui Iosif s-a mutat în Egipt şi de-a lungul anilor s-a înmulţit, prosperând şi întărindu-se pe plan militar. Dar în providenţa lui Dumnezeu, egiptenilor li s-a permis să devină virulent de antisemiţi, să-i asuprească şi să-i înşele pe evrei.

Moise şi plăgile din Egipt (105:26-36)

De data aceasta Dumnezeu l-a ridicat pe Moise şi pe asistentul acestuia, Aaron, ca să stea înaintea lui Faraon şi să ceară eliberarea poporului Său înrobit. Cererile lor au fost însoţite de o serie de plăgi, menite să zdrobească împotrivirea monarhului. În acest psalm urgiile nu sunt redate în ordine cronologică, două din ele fiind omise - a cincea şi a şasea.

Dumnezeu a trimis întuneric peste toată ţara (Urgia nr. 9). Psalmistul adaugă enigmaticul comentariu: „Şi ei nu s-au răzvrătit împotriva cuvântului Său." Datorită evidentei dificultăţi de traducere, redactorii ediţiei RSV au schimbat textul, redându-l în felul următor: „ei s-au răzvrătit împotriva cuvintelor Sale," dar nu au avut nici un manuscris care să le confere autoritatea de a opera această schimbare. Barnes explică această dificultate în sensul că Moise şi Aaron nu s-au răzvrătit împotriva cuvintelor Domnului, ci au făcut aşa cum le-a poruncit El. Sau înţelesul textului ar putea fi acela că întunericul a fost atât de adânc încât egiptenii nu i s-au putut împotrivi deloc.

Dumnezeu a transformat apele lor în sânge, distrugând peştii (Urgia nr. 1). Evident gradul de poluare a fost neobişnuit de mare.

Următoarea urgie menţionată în Psalmul 105 este cea a broaştelor (numărul 2). Broaştele s-au răspândit peste tot - chiar şi în cuptoarele de copt pâine şi în paturi. Nici măcar iatacurile regale nu au fost scutite de aceste creaturi atât de neatrăgătoare!

Un singur cuvânt din partea Domnului şi ţara a fost ruinată de roiuri de muşte (Urgia nr. 4) şi de nori de ţânţari supărători sau păduchi (Urgia nr. 3).

În loc de ploaie, El a trimis grindina distructivă şi fulgerele (Urgia nr. 7). Flăcări uriaşe de foc au străbătut pământul Egiptului, distrugând viţa, smochinii şi alţi pomi fructiferi. Urgia aceasta a adus nu doar stricăciuni, ci a vătămat şi omorât oameni (Exod 9:25).

Apoi au venit lăcustele, ca o armată invadatoare, mistuind toată vegetaţia din calea lor, lăsând în urma lor un pustiu (Urgia nr. 8).

Când nici una din aceste urgii nu a reuşit să înmoaie inima lui Faraon, Dumnezeu a nimicit toţi întâii-născuţi din Egipt, atât dintre oameni, cât şi dintre animale (Urgia nr. 10). A fost o noapte de pomină - când floarea fiecărei familii egiptene a fost ucisă.

Exodul

Evreii au părăsit Egiptul cu mult mai mult argint şi aur decât avuseseră când au sosit în această ţară. Egiptenii au fost bucuroşi să le dea orice, numai să scape de ei (Exod 12:33-36). Cu toate nenorocirile care s-au abătut asupra egiptenilor, israeliţii au rămas neatinşi, fiind în condiţie bună pentru a porni la drum. Nici unul din ei nu s-a împiedicat şi n-a rămas răzleţ. Mare a fost sentimentul de uşurare încercat de egipteni când au plecat israeliţii! De pe acum începuseră să aibă coşmar din pricina lor.

Călătoria prin pustiu

Dumnezeu S-a îngrijit în chip minunat de poporul Său, în călătoria acestuia prin pustiu. Norul respectiv nu numai că îi ajuta să nu se îndepărteze de la drumul bun (Exod 13:21), ci era şi un fel de perdea de fum care îi ocrotea de inamic (Exod 14:19, 20). Iar noaptea se transforma în stâlp de foc, asigurând iluminatul pentru ca să poată călători. Când au dorit alimente. El le-a dat ce e mai bun - prepeliţe din abundenţă şi mană, respectiv pâine din cer. Când le-a fost sete, a despicat stânca din care a ţâşnii apă: După ce au băut pe săturate, încă a mai rămas suficientă apă pentru a forma un râu prin deşert. Oare de ce S-a străduit Iehova să le împlinească nevoile până în cele mai mici amănunte? Deoarece El n-a putut uita promisiunea sfântă pe care o făcuse slujitorului Său, Avraam.

Sosirea în ţară, după toate peripeţiile

A fost o izbăvire măreaţă, însoţită de bucurii de nedescris şi cântări de laudă. Iehova i-a adus în ţara Canaan, izgonind din ea neamurile ce locuiau acolo. Totul era pregătit pentru sosirea izraeliţilor. Ei au cules roadele muncii naţiunilor. Şi, desigur, obiectivul urmărit de Dumnezeu a fost ca ei să asculte de El şi să păzească legile Sale. De fapt, păstrarea stăpânirii asupra ţării depindea de ascultarea lor (Levitic 26:27-33: Deuteronom 28:63-68; 30:19, 20).

Ultimul verset al Psalmului 105 constituie punctul său culminant, exprimând încununarea întregii lucrări pe care Dumnezeu o desfăşurase până în acel punct. Şi, desigur, versetul este valabil şi pentru noi. Dumnezeu a făcut şi din noi poporul Său, pentru ca noi sa putem trăi ceea ce se spune în ultimul verset:

Pentru ca ei să asculte de orânduirile Sale şi să păzească legile Sale. Lăudaţi pe Domnul!

Apropriindu-se de Dumnezeu, psalmistul începe cu închinăciunea. El intră pe porţile divine cu mulţumiri, şi în curţile sacre cu laudă. „Lăudaţi pe Domnul, cum se traduce termenul ebraic Aleluia, este prima şi ultima notă a cântării. Mulţumiri neîncetate trebuie să-I fie aduse Domnului pentru că a fost atât de bun cu fiecare dintre noi. Îndurarea Lui ţine în veac - faptul că am supravieţuit şi ne aflam în continuare în viaţă constituind dovada acestui adevăr. Dacă ar fi să primim ce meritäm, am fi pierduţi pe veci.

Nici o limbă omenească nu va putea istorisi toate intervenţiile miraculoase ale lui Dumnezeu în folosul poporului Său. Nu ne va ajunge toată veşnicia pentru a-L lăuda cum se cuvine pentru tot ce este şi tot ce a făcut.

Doamne, adu-Ţi aminte de mine!

Lauda este urmată de o cerere personală, în aşteptarea restaurării Israelului şi a glorioasei domnii a Regelui Mesia. Scriitorul se roagă să poată avea parte de binecuvântarea pe care o va aduce ziua când Dumnezeu îşi va manifesta îndurarea faţă de sfinţii Săi răscumpăraţi, îi este dor după ziua în care Israel se va bucura de prosperitate şi fericire neîntrerupte, după lunga şi îndurerata noapte prin care va fi trecut. El doreşte să împărtăşească gloria străvechiului popor ales de Dumnezeu pe acest pământ. Rugăciunea sa nu se deosebeşte prea mult de aceea a unuia dintre cei doi tâlhari răstigniţi lângă Cristos, care a crezut: „Doamne, adu-Ţi aminte de mine când vei veni în împărăţia Ta! (Luca 23:42).

Revolta de la Marea Roşie

În acest punct al Psalmului asistäm la o mărturisire, modelată, în mare, după Rugăciunea Tatăl Nostru. Ambele încep cu închinare, trecând apoi la cerere („Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele") şi solicitând iertare („Iartă-ne nouă greşelile noastre...").

E un semn de reală maturitate spirituală când un om nu se mulţumeşte să-şi mărturisească propriile sale păcate, ci şi pe acelea ale poporului său. Ce greu e să spui din inimă:

Am păcătuit împreună cu părinţii noştri,

Am săvârşit nelegiuire, ne-am purtat cu răutate.

Când examinăm păcatele izraeliţilor, să nu privim cu superioritate teologică asupra lor, căci nu suntem cu nimic mai buni decât ei! Dea Domnul ca eşecurile lor să ne amintească de propriile noastre defecte şi să ne aducă pe genunchi, pentru a ne pocăi!

Ingratitudinea lor - ei nu au apreciat cum se cuvine minunile pe care le-a făcut Dumnezeu în Egipt, pentru a-i răscumpăra.

Amnezia lor - nu a trecut mult timp până ce au uitat nenumăratele îndurări manifestate de Dumnezeu faţă de ei.

Răzvrătirea lor - când au ajuns la Marea Roşie, s-au plâns că Dumnezeu i-ar fi scos din Egipt pentru a-i lăsa să moară în pustiu şi că ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas în ţara robiei (Exod 14:11, 12).

Dar păcatul lor nu a stins dragostea lui Dumnezeu. În răzvrătirea lor El a găsit prilejul de a Se descoperi pe Sine ca Slujitor şi Mântuitor al lor. Rămânând fidel numelui Său, El i-a izbăvit - şi ce etalare gigantică a puterii Lui a fost această izbăvire! La mustrarea Sa, apele Mării Roşii s-au despărţit în două, făcând loc evreilor să traverseze de cealaltă parte pe teren uscat. Când au ajuns cu bine pe malul de răsărit, teferi şi eliberaţi de duşmanul ce-i urmărise, apele au revenit la loc, înecându-i pe egipteni. Când au văzut această contopire de evenimente, cum ar fi putut evreii să nu creadă în El şi să nu-I cânte laude?

Nemulţumirile şi văicărelile din deşert

Dar n-a trecut mult timp şi a început un nou ciclu de păcătuire.

Memoria lor scurtă - curând ei au dat uitării minunile săvârşite de El în folosul lor.

Îndărătnicia lor - ei n-au voit să aştepte călăuzirea Lui.

Poftirea lor - şi-au pierdut stăpânirea de sine, poftind alimente (Numeri 11:1-35).

Provocarea lor - L-au pus pe Dumnezeu la încercare.

Ei bine, de data asta Dumnezeu le-a dat ce-au cerut, dar a trimis o boală respingătoare în mijlocul lor (Numeri 11:20). Istoria lor ne învaţă să fim atenţi să ne rugăm totdeauna să se facă voia lui Dumnezeu, deoarece, cum a spus Matthew Henry, „Adesea ceea ce cerem cu pasiune ni se dă cu mânie."

Rebelii Datan şi Abiram

Ei au respins conducerea lui Dumnezeu -Datan şi Abiram, împreună cu Core si On, au fost capii răscoalei organizate împotriva lui Moise şi Aaron (Numeri 16:1 -30). Ei i-au invidiat pe aceşti doi oameni ai lui Dumnezeu. De asemenea, au dorit să pună mâna pe funcţia de preot. Răzvrătindu-se împotriva sfinţilor lui Dumnezeu, adică împotriva unor bărbaţi puşi deoparte ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu, ei s-au răsculat împotriva dregătoriei lui Dumnezeu. În consecinţă, pământul s-a deschis şi i-a înghiţit pe liderii aceştia şi familiile acestora. În acelaşi timp, a izbucnit focul, care a mistuit două sute cincizeci de alţi bărbaţi ce aduseseră Domnului o ofrandă de tămâie (Numeri 16:31-35).

Viţelul de aur

Idolatria lor - înainte ca Moise să se coboare de pe Muntele Sinai cu legea lui Dumnezeu, israeliţii au făcut un viţel de aur şi i s-au închinat (Exod 32:4). Ei au preschimbat slava lui Dumnezeu în chipul unui bou care mănâncă iarbă. În loc să-L recunoască pe Dumnezeu ca Mântuitorul care i-a scăpat din Egipt, ei au dat cinste unui viţel lipsit de viaţă. Dumnezeu i-ar fi distrus într-o clipă, dacă Moise nu ar fi mijlocit. Ca un soldat care se aşează la spărtură cu propriul său trup, Moise a stat înaintea Lui la spărtură pentru a potoli mânia lui Dumnezeu.

Raportul rău adus de iscoade

Necredincioşia manifestată de ei la Cadeş Barneea (Numeri 14:2, 27, 28) - Dumnezeu le promisese o ţară plăcută, ideal înzestrată pentru a putea fi locuită în condiţiile cele mai bune, pe planul resurselor naturale şi al climei. Dar ei n-au crezut promisiunea Lui, făcând nazuri şi dispreţuind această ţară. În loc să meargă înainte, prin credinţă, ei s-au bosumflat în corturile lor. Prin urmare, Dumnezeu Şi-a ridicat mâna, jurând că va distruge acea generaţie în pustiu şi-i va împrăştia descendenţii printre naţiunile pământului.

Păcătuirea cu moabiţii

Făcându-se vinovaţi de păcat grav, s-au închinat lui Baal la Peor - izraeliţii nu numai că au curvit cu fiicele lui Moab, ci au participat la jertfele aduse morţilor şi la alte ceremonii păgâne ce implicau închinarea la zeul Baal din Peor (Numeri 25:3-8). Dumnezeu S-a mâniat atât de tare încât a trimis o urgie să-i ucidă pe oameni cu miile. Când Fineas a văzut un izraelit ducând o femeie păgână în cortul său, i-a ucis pe amândoi cu suliţa. Lucrul acesta a pus capăt plăgii, dar numai după ce douăzeci şi patru de mii de oameni au fost omorâţi. Această acţiune a fost o dovadă a neprihănirii lui, fiind răsplătită printr-un legământ de pace. Domnul a zis: „Iată, îi dau legământul Meu de pace. Acesta va fi pentru el şi pentru sământa lui după el legământul unei preoţii continue, pentru că a fost gelos pentru Dumnezeul lui şi a făcut ispăşire pentru copiii lui Israel (Numeri 25:12, 13).

Necazurile de la Meriba

Păcatul lui Moise (Numeri 20:2-13) - La apele de la Meriba (zavistie), israeliţii au dat dovadă de o necredinţă neobişnuit de mare, acuzându-l pe Moise că i-a condus în pustiu ca să-i lase să moară de sete. În loc să-i vorbească stâncii, cum îi spusese Domnul să facă, Moise a lovit-o de două ori cu toiagul. De asemenea a vorbit aspru împotriva poporului, din pricina răzvrătirii sale. În consecinţă, Dumnezeu a decretat ca lui Moise să i se refuze privilegiul de a intra în ţara promisă, la cârma poporului ales.

Noul mediu al Canaanului nu a schimbat natura izraeliţilor, cum se poate observa din următoarele:

Eşecul lor de a-i extermina pe locuitorii păgâni. Canaaniţii decăzuţi constituiau un organ atacat de cangrenă pentru restul omenirii. După ce i-a răbdat sute de ani, Dumnezeu a decretat că singura soluţie rămasă era amputarea, încredinţându-i Israelului sarcina de a efectua operaţia. Dar israeliţii nu au ascultat de porunca Domnului (Judecători 1:27-36).

Căsătoriile mixte cu păgânii. Fraternizând şi acceptând căsătoriile mixte cu păgânii, israeliţii şi-au corupt religia şi normele morale.

Idolatria lor. Curând evreii au ajuns sa se închine la idoli, nu Dumnezeului celui adevărat şi viu.

Jertfele umane. Deosebit de revoltătoare a fost pentru Domnul jertfirea de către ei a fiilor şi fiicelor lor, pentru a aplana mânia demonilor (2 Regi 3:27; 21:6; Ezra 16:20, 21). Fii şi fiice din poporul ales al lui Dumnezeu au fost sacrificaţi idolilor respingători ai Canaanului şi astfel ţara a ajuns să fie întinată de aceste crime.

Perioada judecătorilor

„Supărat pe poporul Său" scrie Barnes, „Domnul i-a tratat pe israeliţi ca pe o urâciune înaintea Sa." I-a dat pe mâna Neamurilor - a mesopotamienilor, a madianiţilor, a filistenilor, a moabiţilor şi a altor popoare. Aceste naţiuni păgâne i-au asuprit pe evrei, supunându-i la tot felul de persecuţii, în pofida necazurilor prin care treceau, ei tot nu s-au lăsat de spiritul lor de răzvrătire, continuând să păcătuiască împotriva lui Iehova. Dar ori de câte ori s-au întors către El cu pocăinţă, El a privit spre ei cu îndurare. Mereu conştient de legământul pe care l-a încheiat cu ei, El a pus deoparte judecata, manifestându-Şi în schimb iubirea Sa neschimbătoare. Chiar în cele mai întunecate ceasuri ale captivităţii lor, Domnul a făcut să capete îndurare în ochii asupritorilor lor - acesta constituind un exemplu strălucit al îndurării care învinge judecata.

Salvează-ne şi regrupează-ne!

Psalmistul se roagă acum pentru regruparea poporului său, împrăştiat printre naţiunile lumii. Această strângere din nou a evreilor va face să se înalţe multe mulţumiri către sfântul nume al lui Dumnezeu. Poporul Său îşi va găsi desfătarea în slăvirea şi lăudarea numelui Său. Rugăciunea psalmistului anticipează cererile ce vor fi formulate de rămăşiţa credincioasă a Israelului în Marea Strâmtorare, cu puţin timp înainte de inaugurarea slăvitei împărăţii a Domnului Isus Cristos.

Doxologia

Pe această notă înălţătoare ajungem nu doar la capătul psalmului, ci şi la finele celei de-a patra cărţi a Psalmilor. Trebuie să nu cădem în ispita de a forţa acest psalm, făcându-l să se conformeze dispensaţilor şi de a se aplica doar la naţiunea neascultătoare a Israelului şi scăpând din vedere faptul că în acest psalm găsim şi un mesaj adresat nouă, în care se oglindeşte propria noastră istorie. La 1 Corinteni 10:11 se spune limpede: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor."

În acest verset, suntem preveniţi să nu ne facem vinovaţi de păcatul ingratitudinii. Dacă Israel ar fi trebuit să dea dovadă de recunoştinţă pentru că a fost răscumpărat din Egipt prin braţul puternic al lui Iehova, cu atât mai mult s-ar cuveni să fim recunoscători noi pentru că am fost răscumpăraţi de păcat şi de Satana prin sângele scump al lui Cristos!

De asemenea textul citat ne avertizează să nu uităm. Cât de uşor uităm suferinţele şi moartea Domnului Isus! De câte ori nu ne facem vinovaţi de „blestemul unui creştinism fără lacrimi."

Apoi ni se atrage atenţia să nu ne plângem. Asta pentru că văicărelile pot deveni un mod de viaţă, un fel de a doua natură, deoarece motive de nemulţumire sunt cu duiumul: condiţii meteorologice nefavorabile, împrejurări neprielnice de trai, apoi tot felul de mici neajunsuri. Ajungem să ne plângem chiar pentru găluştele ce au ieşit cu boţ!

Mai suntem avertizaţi să nu fim îndărătnici, adică să nu punem voia noastră mai presus de voia lui Dumnezeu. „El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletul lor" (v. 15).

Suntem de asemenea preveniţi să nu criticăm conducerea lui Dumnezeu, exprimată fie prin autorităţile administraţiei, fie prin presbiterii din adunare, fie prin părinţii în cadrul familiei.

Suntem avertizaţi şi împotriva idolatriei - închinării la bani, la case, la automobile, la educaţie, la plăceri sau succese lumeşti.

Mai suntem avertizaţi şi cu privire la necredinţă faţă de promisiunile lui Dumnezeu. Păcatul acesta este cel care l-a determinat pe Israel să rătăcească prin pustiu timp de patruzeci şi opt de ani, împiedicându-i pe cei vinovaţi de a intra în ţara promisă.

Suntem avertizaţi împotriva imoralităţii. Închinarea la idolul Baal din Peor implica groaznice păcate sexuale. Atitudinea lui Dumnezeu faţă de imoralitate se poate vedea limpede din nenorocirea care s-a abătut peste cei vinovaţi.

Suntem avertizaţi împotriva a ceea ce s-ar părea a fi, la prima vedere, drept un caz neînsemnat de neascultare. Moise a lovit stânca, în loc să-i vorbească. Poate că nouă nu ni se pare prea grav acest lucru, dar nici o faptă de neascultare nu poate fi considerată lipsită de importanţă.

Suntem avertizaţi împotriva căsătoriilor cu necredincioşii. Dumnezeu este un Dumnezeu al separării, al delimitării. Este o urâciune pentru El să vadă corupţie în rândul copiilor Săi, prin înjugarea lor la un jug nepotrivit (sau „inegal").

În fine, suntem avertizaţi să nu ne sacrificăm copiii. Prea de puţine ori părinţii creştini le prezintă copiilor lucrarea Domnului ca mod ideal de a-şi petrece restul vieţii. Prea de multe ori copiilor noştri li se imprimă, prin educaţia pe care o primesc, ambiţia de a se evidenţia pe plan profesional, de a reuşi în afaceri. Şi astfel îi creştem pentru lume - şi pentru iad!

S-o spună cei răscumpăraţi!

În vieţile copiilor lui Dumnezeu se remarcă două genuri tipice de comportament, ilustrate prin cele două serii de contraste:

Păcat	sau	Răzvrătire
Robie		Retribuţie
Rugăciune		Pocăinţă
Salvare		Refacere

Mai întâi, toţi oamenii se îndepărtează de Domnul, apucând-o pe căile neascultării de Cuvântul Său. Apoi suferă consecinţele amare ale alunecării în păcat. Când îşi vin în fire, strigă către Domnul, mărturisindu-şi păcatul. El le iartă păcatul şi-i readuce la starea de binecuvântare în care se găseau odinioară. Este vechea istorioara a fiului risipitor. Putem afirma că nu există o ilustraţie mai familiară, mai relevantă şi mai veridică pentru viaţă decât această relatare din Biblie.

Două elemente esenţiale se desprind din contemplarea acestui ciclu frecvent repetabil. Unul este înclinaţia permanenta a inimii umane de a se îndepărta de Dumnezeul cel viu. Cealaltă este aparent inepuizabila milă a Domnului, în virtutea căreia El îi restaurează pe ai Săi când vin la El cu pocăinţă.

Aici, în Psalmul 107, izbăvirea plină de îndurare a Domnului este prezentată sub patru aspecte diferite:

Salvarea celor pierduţi în deşert (v. 4-9). Eliberarea întemniţaţilor (v. 10-16). Însănătoşirea celor grav bolnavi (v. 17-22). Izbăvirea marinarilor aflaţi în pericol de înec pe marea înfuriată (v. 23-32).

Introducere

Mai întâi, să analizăm introducerea psalmului, care ţine loc de enunţare a temei: lansarea chemării de a-I aduce mulţumiri Domnului. Două sunt motivele enunţate: Domnul este bun şi îndurarea Lui ţine în veac. Oricare din aceste motive ar fi mai mult decât suficient pentru a ne determina să-I aducem neîncetat mulţumiri, cu inimi pline de recunoştinţă.

În continuare este evidenţiată o categorie specială de receptori ai bunătăţii şi dragostei Sale, respectiv cei pe care El i-a răscumpărat din persecuţii, sclavie, asuprire şi necazuri, readucându-i în ţara lor, după timpul îndelungat cât au fost împrăştiaţi printre naţiuni. Deşi e limpede ca psalmistul se referă la Israel, noi nu vom aplica aceste versete exclusiv la acea naţiune. Asta pentru că şi noi am fost răscumpăraţi de pe piaţa de sclavi ai păcatului. Or, ca răscumpăraţi ai Domnului, avem toată râvna de a cânta împreună cu toţi răscumpăraţii Săi imnul mulţumirii.

Salvarea celor pierduţi în deşert

Primul tablou pare să se refere evident la cei patruzeci de ani de peregrinări ai poporului ales, Israel, prin pustiul dezolant. Oamenii se rătăceau. Flămânzeau. Însetau. Ajungeau într-o stare de deznădejde şi descurajare. Apoi strigau către Domnul. Deodată rătăcirea lor înceta. Domnul i-a condus pe un traseu direct spre Câmpiile Moabului. Acesta s-a dovedit a fi trambulina de lansare pentru intrarea în Canaan. Iar acolo au găsit o cetate în care au putut, în sfârşit, să se simtă acasă. O, ce mult ar trebui să-I mulţumească ei (şi noi!) Domnului - încontinuu - pentru iubirea Sa nepieritoare si pentru grija minunată cu care îi înconjoară El pe ai Săi. Căci în Ţara Promisă El potoleşte setea şi asigură hrana cea mai aleasă pentru cei flămânzi.

Şi astfel, când va începe să se ocupe de duşmanii Săi, Regele va bea din izvorul de pe marginea drumului. Întrucât apa îl întruchipează adesea pe Duhul Sfânt (Ioan 7:38,39), înţelegem din acest verset că Domnul va fi înviorat prin slujba Duhului Sfânt, ceea ce explică de ce El îşi înalţă ulterior capul triumfător.

Eliberarea întemniţaţilor (107:10-16)

A doua vinietă din istoria Israelului priveşte captivitatea babiloneană. Psalmistul compară cei şaptezeci de ani de exil cu o întemniţare. Babilonul a fost ca o carceră întunecată şi apăsătoare. Israeliţii se simţeau aidoma unor prizonieri înlănţuiţi condamnaţi la muncă forţată (deşi condiţiile din Babilon nu au fost la fel de aspre cât au fost cele din Egipt). Tocmai datorită răzvrătirii lor împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, a nesocotirii Cuvântului Său, au fost duşi ei în exil. Zdrobiţi şi doborâţi de munca forţată, ei s-au prăbuşit sub poverile grele, neavând pe nimeni care să le vină în ajutor.

Dar ori de câte ori au strigat către Domnul, El i-a salvat şi a frânt lanţurile captivităţii. Acum singurul lucru civilizat pe care puteau să-l facă era să aducă mulţumiri Domnului pentru iubirea Sa statornică şi pentru toate lucrările minunate care le-a făcut pentru ei.

Căci a frânt porţile de bronz şi a tăiat în două drugii de fier.

Acest verset ne conduce la convingerea că psalmistul se referă la captivitatea babiloniană. Veriga de legătură cu acest text o găsim la Isaia 45:2, unde Domnul S-a folosit de cuvinte aproape identice pentru a descrie modul în care va pune capăt exilului. Adresându-se lui Cyrus, El a spus:

Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma uşile de bronz şi voi rupe zăvoarele de fier. Contextul indică clar că El S-a referit la încheierea exilului babilonean.

Însănătoşirea celor grav bolnavi (107:17-22)

Această a treia secţiune se referă, probabil, la naţiunea Israel în vremea primei veniri a lui Cristos, perioadă în care poporul ales era bolnav. Israeliţii tocmai traversaseră zilele dificile ale macabeilor. Unii erau nebuni, suferind judecata lui Dumnezeu din pricina fărădelegilor lor. Aceştia îşi pierduseră pofta de mâncare şi se apropiau rapid de porţile morţii. O rămăşiţă credincioasă a naţiunii se ruga şi aştepta nădejdea Israelului. Dumnezeu a trimis cuvântul Său şi i-a vindecat. Cuvântul Său se referă aici, după câte se pare, la Domnul Isus Cristos, Logos, care a venit aducând slujba tămăduirii casei lui Israel. De câte ori nu citim în evanghelii: „şi i-a vindecat pe toţi." Matei ne aminteşte că vindecându-i pe bolnavi, Mântuitorul a împlinit ceea ce se vestise prin proorocul Isaia: ”El însuşi a luat neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre" (Matei 8:17). Dacă cineva va obiecta, spunând că nu toate bolile izraeliţilor au fost vindecate, i se va răspunde că, tot aşa, nu toţi au intrat în ţara promisă şi nu toţi s-au întors din captivitatea babiloneană.

Din nou, psalmistul îi cheamă pe oameni să-L laude pe Domnul pentru bunătatea Sa şi pentru lucrările Sale minunate. Darul Fiului Său este un motiv special de a-I aduce jertfa mulţumirii şi de a rememora faptele Sale măreţe, în cântări de bucurie.

Izbăvirea marinarilor aflaţi in pericol de înec pe marea înfuriată (107:23-32)

Ultimul tablou este cât se poate de plastic, prezentându-ne marinari care au lucrat pe vase oceanice. Ei cunoşteau ceva din puterea Domnului ori de câte ori se abătea peste ei o furtună. Mai întâi vântul începea să bată ca un uragan. Apoi valurile formau munţi uriaşi de apă. Corabia era săltată de valurile uriaşe, trosnind din încheieturi, pentru ca apoi să fie aruncată în depresiunea dintre valuri. Până şi cele mai puternice corăbii erau total neputincioase în faţa acestor forţe dezlănţuite ale naturii. Pe o furtună ca aceasta, până şi cei mai căliţi marinari erau cuprinşi de frică, neputând face altceva decât să se clatine ca un beţiv. În asemenea momente oamenii îşi dădeau seama cât de insignifianţi erau, ce zadarnică le era toată înţelepciunea.

Nu e de mirare că până şi marinarii cei mai puţin înclinaţi spre religie, al căror limbaj este de multe ori presărat cu înjurături, se roagă pe o vreme ca asta! Iar Domnul este plin de îndurare ca să asculte aceste rugăciuni izvorâte din disperarea oamenilor. El potoleşte furtuna şi valurile se liniştesc. Ce eliberare! Ce uşurare! Oamenii pot să-şi continue astfel călătoria pe mare, ajungând la limanul dorit.

Marinarii astfel izbăviţi nu trebuie să uite să-I mulţumească Domnului pentru bunătatea Lui cea fără de margini şi pentru minunatele răspunsuri cu care întâmpină rugăciunile lor. Ei trebuie să-şi împlinească jurămintele pe care I le-au făcut, alăturându-se copiilor Săi credincioşi pentru a-L preamări şi lăuda în compania bătrânilor.

Forţăm oare nota, dacă afirmăm că acest tablou înfăţişează furtuna de pe urmă a Israelului, urmată de intrarea sa în împărăţia păcii? Furtuna sugerează Marea Strâmtorare. Marea înfăţişează naţiunile lumii, aflate într-o permanentă agitaţie şi fierbere. Marinarii întruchipează naţiunea Israel, purtată încolo şi-ncoace de naţiuni, în timpul Necazului lui Iacob. O rămăşiţa credincioasă a naţiunii îl va chema însă pe Domnul. El va interveni personal, venind a doua oară pe pământ, pentru a-Şi întemeia domnia de pace şi prosperitate.

Guvernul şi harul lui Dumnezeu (107:33-43)

Restul versetelor din acest psalm explică cum reacţionează Dumnezeu când copiii Săi sunt neascultători, şi când sunt ascultători. Prin puterea Sa atotputernică, El seaca râurile, făcând din albia lor un teren arid. Pentru El nu e deloc greu să facă ţinuturi mănoase să se transforme în pustiuri alcaline, atunci când copiii Săi îi întorc spatele.

În acelaşi timp, El poate inversa procesul şi tocmai asta se va întâmpla când Prinţul Păcii va reveni pentru a domni timp de o mie de ani peste întreg pământul. Deşertul Neghev va fi presărat cu iazuri de apă. Sahara şi Mojave vor fi grădini irigate din belşug. Se vor ridica aşezări omeneşti în locuri ce fuseseră nelocuite secole de-a rândul. Oraşe moderne vor fi clădite în toate aceste regiuni. Pustiul va deveni dintr-odată un teren arabil. Cerealele, legumele şi fructele vor creşte din abundenţă. Prin binecuvântarea Sa, peste tot se vor face recolte îmbelşugate iar vitele vor fi scutite de orice boală.

Reversul monedei îl constituie modul în care se poartă cu dregătorii răi: Tiranii îşi pierd tăria, fiind umiliţi şi cuprinşi de necazuri şi întristări. El îi face de ocară pe prinţi şi-i lasă să rătăcească printr-un pustiu nemarcat (v. 39, 40, NEB). Asta a fost soarta lui Faraon, Irod şi Hitler şi va constitui sfârşitul triumviratului răului din timpul Tribulaţiei. Dar pe cei nevoiaşi Dumnezeu îi ridică din necazurile lor şi-i binecuvântează cu familii numeroase. Când oamenii de bine văd lucrul acesta, se bucură nespus de mult. În schimb, când cei răi observă acest lucru, nu mai au nici un cuvânt de spus (ceea nu se întâmplă de obicei în cazul lor).

Oricine este înţelept va vedea mâna lui Dumnezeu în schimbările intervenite în soarta oamenilor şi a naţiunilor şi-şi va însuşi lecţiile istoriei şi învăţămintele prilejuite de evenimentele actuale. Ei vor urmări cu deosebit interes mai cu seamă dragostea şi îndurarea Domnului, manifestate în purtarea Sa faţa de cei ce ascultă de cuvântul Său.

Lauda (108:1-5)

Psalmistul e statornic în hotărârea sa de a-L lăuda pe Domnul pentru dragostea Sa neîncetată, fiind dornic să cânte şi să intoneze melodii alese în onoarea Celui Preaînalt. Pe când încă nu s-a luminat de ziuă, el îşi îndeamnă sufletul să se trezească, chemând alăuta şi harpa să rupă tăcerea pentru a întâmpina zorii cu cântări de mulţumire. Nu e deloc rea această idee de a începe ziua cu mulţumiri şi expresii de laudă la adresa lui Dumnezeu!

Psalmistul nu se mărgineşte să cânte doar în intimitatea casei sale sau în spaţiul restrâns al comunităţii sale. Oriunde se va duce, popoarele îl vor auzi închinându-se Domnului, iar naţiunile vor răspunde la imnul său de slavă la adresa Domnului. Şi noi ar trebui să fim animaţi de o atare râvnă.

Care e explicaţia acestui entuziasm debordant manifestat de David faţa de Domnul? Răspunsul: pentru că îndurarea Sa e mai presus de cerurile înalte, în imensitatea ei, iar adevărul Său se ridică până la cer. Lauda ce I se cuvine ar trebui să fie pe potriva măreţiei Sale. Prin urmare psalmistul spune: „Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi fie slava Ta peste tot pământul!"

Ascultându-l pe David cum îl preamăreşte pe Domnul, în cântări de adoraţie, înţelegem mai bine motivaţia care a stat la baza cuvintelor unui autor:

Lauda este mai divină decât rugăciunea; Rugăciunea ne trasează calea fericită spre cer. Pe când rugăciunea deja a ajuns în cer.

Rugăciunea

În continuare psalmistul îşi formulează o cerere, în contextul în care ţara era ameninţată de trupe străine inamice. Situaţia era disperată. Minunatele victorii supranaturale de care avusese Israel parte în trecut acum păreau total din domeniul trecutului. De aceea, psalmistul îl imploră pe Domnul să-i izbăvească pe preaiubiţii săi, trimiţându-le ajutor, ca să poată să-i alunge pe cotropitori.

Promisiunea (108:7-9)

Neatins de vreo perturbaţie, splendid în maiestatea Sa, Dumnezeu îşi afirmă, din lăcaşul Său cel sfânt, drepturile suverane asupra Israelului şi asupra naţiunilor neevreieşti din jur. El promite că stăpânirea lui Mesia se va întinde şi peste districtul Sihem, unde se află fântâna lui Iacob; peste valea Sutoc, unde Iacob şi-a clădit colibele pentru vitele sale (Geneza 33:17); peste falnicul podiş Ghilead, renumit atât pentru păşunile sale mănoase, cât şi pentru balsamul său; şi peste Manase, trib al cărui teritoriu cuprindea ambele maluri ale râului Iordan. Efraim va fi coiful Său, acest trib având rolul de apărător al celorlalte triburi. Iuda va fi legiuitorul Său, sediul guvernului lui, conform făgăduinţei de la Geneza 49:10.

Sunt menţionate trei naţiuni neevreieşti - Moabul, Edomul şi Filistia - acestea reprezentând teritoriul străin care va fi cuprins în hotarele împărăţiei. Moabul va fi ligheanul în care Se va spăla El - sintagma exprimând dispreţ şi semnificând faptul că acest teritoriu va fi adus la supunere. El îşi va arunca încălţămintea asupra Edomului, asta implicând că Edomul va fi al Său, într-o stare de servitute şi umilire. Dacă Moabul şi Edomul vor fi vasali, plătind tribut, Filistia va fi zdrobită. „Asupra Filistiei voi triumfa."

Problema

Promisiunea biruinţei asupra Edomului îl face pe David să nu aibă astâmpăr până când o va vedea împlinită. Sela, capitala acestui teritoriu, cunoscută şi sub denumirea de Petra, era renumită, ca cetate de necucerit şi inaccesibilă. David ar dori ca cineva să-l conducă la Edom, ca să poată scoate strigăte de biruinţă asupra sa. Dar există o problemă: Dumnezeu Şi-a ascuns faţa de Israel! Ajutorul Său nu s-a mai arătat, rezultatele fiind cât se poate de dezastruoase. Oştirile Israelului au pornit la război, dar au fost învinse, deoarece Domnul n-a mai ieşit cu ele.

Rugăciunea

Fără Domnul situaţia este deznădăjduită, căci nimeni altul nu-l poate ajuta pe Israel. David e suficient de matur să-şi dea seama că ajutorul omului este total inutil. De aceea, El îl imploră pe Dumnezeul cel Atotputernic să apere cauza Israelului, dându-i victorie pe câmpul de luptă.

Perspectiva

De îndată ce părăseşte locul de rugăciune, psalmistul izbucneşte în cântece de biruinţă. „Cu Dumnezeu vom face fapte măreţe, căci El este cel care va zdrobi opoziţia, dăruindu-le biruinţă preaiubiţilor Săi. Este acea atitudine de încredere, izvorâtă din credinţă, pe care Paul Gerhardt a descris-o atât de elocvent:

E Dumnezeu de partea mea? Nu mă tem! De s-ar ridica toţi oamenii împotriva mea; Când îl chem pe Cristos Mântuitorul meu, Oştirea forţelor rele dă înapoi. Prietenul Meu, Domnul, cel Atotputernic, Dumnezeu, cel care mă iubeşte; Ce rău ar putea să-mi facă duşmanul, Chiar de s-ar năpusti asupra mea val-vârtej?

Lumea poate să treacă, ba chiar să piară,

Dar Tu, Dumnezeule, nu Te vei clătina;

Să mă urască diavolii cât vor,

De dragostea Ta în veci nu mă vor despărţi;

Nici foamea, nici setea,

Nici grijile, nici lipsurile,

Nici furia celor mari şi ţari

Nu-mi poate răpi siguranţa pe care o am în adăpostul Tău.

Inima-mi tresaltă de bucurie, întristarea-i alungată.

Sufletul mi se înalţă spre culmi de slavă,

Pe cerul însorit de Isus Soarele iubirii Mele

Ce cu a Sa dragoste eternă

Mă înconjoară zi de zi,

El, izvorul meu nesecat de bucurie,

Înviorare, şi nespusă încântare,

Din sfântul Său lăcaş ceresc.

Soarta duşmanilor lui Dumnezeu

Dintre toţi psalmii imprecativi, nici unul n-are şanse să ocupe poziţia neegalată a acestuia în privinţa tonului incisiv. Nici un alt psalm nu face un apel mai fierbinte ca Dumnezeu să-Şi reverse judecata cu mai mult vitriol sau în amănunte atât de vii. E imposibil ca cititorul să nu rămână intrigat şi fascinat de neegalatul grad de ingeniozitate manifestat de psalmist în varietatea de pedepse pe care le invocă la adresa inamicilor săi!

Psalmul începe cu o dezarmantă acalmie. David cere ajutorul Dumnezeului laudei sale, căruia I se închină el. Duşmanii săi l-au atacat cu multă răutate, punându-i în cârcă tot felul de fapte rele pe care el nu le-a comis. Din toate părţile este asaltat de cuvinte pline de ură. Ceea ce face şi mai greu de suportat aceste acuzaţii este faptul că sunt total neadevărate şi nefondate.

Însă David s-a purtat cu mărinimie faţă de atacatorii săi. Şi totuşi, cu ce s-a ales? Cu un potop de învinuiri! Asta deşi se roagă neîncetat pentru ei. La fiecare faptă de omenie din partea lui, ei răspund cu insulte; dragostea i-o răsplătesc cu ură.

În acest punct David pare să-şi înmoaie pana în călimara cu acid. De acum încolo din sufletul lui oropsit se revarsă încontinuu numai săgeţi aprinse şi distrugătoare. Din mulţimea de vrăjmaşi prezenţi în versetele 1 -5, el îşi concentrează atenţia asupra unuia din ei.

În cele din urmă omul acesta va fi prins şi adus la judecată. Când se va întâmpla lucrul acesta, Domnul să facă în aşa fel încât învinuitorul său să fie un om rău, pârâş să-i fie o persoană satanică. Iar la încheierea procesului să fie neapărat găsit vinovat. Dacă va înainta cumva contestaţie, aceasta să-i fie respinsă de instanţă, adăugându-i-se la pedeapsa deja pronunţată.

Cât despre viaţa sa, să n-aibă zile multe şi altul să-i preia funcţia. Această imprecaţie este citată în legătură cu Iuda şi funcţia sa de casier al cetei de ucenici, la Fapte 1:20: „în adevăr, în cartea Psalmilor este scris: «Locuinţa lui să rămână pustie şi nimeni să nu locuiască în ea.» Iar slujba lui s-o ia altul."

Ne va fi mai uşor să înţelegem tonul extrem de sever al acestui psalm, dacă ne vom aminti că se referă nu numai la David şi inamicul sau, ci şi la Mesia şi la vânzătorul său şi, probabil, la Israel şi la Anticrist, în viitor.

Cât despre familia duşmanului, copiii să rămână orfani iar soţia văduvă. Copiii săi să fie de-a pururi vagabonzi şi cerşetori, daţi afară din ruinele casei pe care o ocupau cândva.

Cât despre averea lui, creditorul să vină şi să-i ia tot ce posedă şi tot ce a agonisit să încapă pe mâna străinilor. Întrucât nu s-a purtat mărinimos cu alţii, nici el să nu aibă parte de milă, iar de copiii lui orfani să nu se îndure nimeni. În mai puţin de o singură generaţie să piară numele familiei. (în cultura orientală, aceasta este una din cele mai ruşinoase pedepse ce i se poate aplica cuiva.)

Nici predecesorii acestui om nu sunt scutiţi de vină. Domnul să-Şi amintească de fărădelegea părinţilor săi şi păcatul mamei sale să nu fie şters. Nu se precizează natura exactă a delictelor comise de aceştia, dar vinovăţia lor trebuie să fi fost mare, de vreme ce psalmistul cere, în continuare, ca păcatele lor să nu fie uitate niciodată de Domnul, iar lor să li se şteargă pomenirea de pe pământ.

În versetul 16 citim despre groaznicul rechizitoriu ce i se face omului rău. Acesta şi-a făcut un mod de viaţă din a-şi întoarce spatele faţă de orice persoană nevoiaşă. Mai degrabă el i-a urmărit şi persecutat pe cei săraci şi nevoiaşi, băgându-i în mormânt pe cei cu inima zdrobită. Nu ne este greu să-l recunoaştem pe Iuda aici, urmărindu-l cu înverşunare pe Mântuitorul Cel fără de păcat şi împingîndu-L către cruce.

Dar pe tărâmul moral funcţionează legea retribuţiei. Ce seamănă un om, aceea va culege, pentru că nu va putea scăpa de consecinţele faptelor sale. Nu te poţi juca cu păcatul. Aici psalmistul cere ca legea cauzei şi efectului să-şi spună pe deplin cuvântul. Acesta era omul căruia îi plăcea să-i blesteme pe alţii, dar iată că acum blestemele se întorc împotriva sa. Niciodată n-a dorit ca alţii să se bucure de vreo binecuvântare; fie ca acum şi el să fie ocolit de binecuvântări. A umblat ţanţoş, înveşmântându-se în blesteme; fie ca acum acele blesteme să-i străpungă viaţa cum este îmbibat buretele de apă. Să-i pătrundă în toate fibrele fiinţei sale, chiar şi în măduva oaselor. Să fie acoperit de blesteme aidoma hainelor cu care este îmbrăcat, „să se ţină de el ca o cingătoare de care nu poate scăpa" (Knox).

Aşadar iată ce le doreşte David acuzatorilor şi calomniatorilor săi. Nu prea este vreun amănunt care să-i fi scăpat lui David din acest catalog al judecăţilor. Cum s-a exprimat cineva: „Sunt rostite împotriva celui rău toate relele posibile pe care ar dori cineva să le vadă aplicate celui mai mare duşman al său."

Psalmistul se încheie cu două rugăciuni şi o explozie de laudă. Întâi, se roagă pentru izbăvirea din necazurile sale. El doreşte ca Domnul să-i ia partea din pricina numelui Său, de Dumnezeu atotputernic şi drept. Luând astfel partea lui David, Domnul va demonstra încă o dată că îndurarea Lui e bună.

Gravă e soarta psalmistului! Nu numai că e sărman şi nevoiaş, ci, pe deasupra, inima-i cuprinsă de întristare în lăuntrul său. Viaţa i se scurge ca o umbră. Este scuturat şi smuls din viaţă cum scapă un om de lăcusta ce i s-a aşezat pe mână, lovind-o. De atâta post genunchii i-au slăbit şi e atât de slăbit de i se văd oasele gata să-i iasă prin piele. Inamicii îi râd în nas, bucurându-se de răul ce s-a abătut asupra sa, şi dând din cap.

În cea de-a doua rugăciune a sa, el îi cere Domnului să-i facă dreptate înaintea duşmanilor săi. Când Iehova îi va veni în ajutor, scăpându-l, agresorii lui vor şti că aceasta a fost o dovadă a intervenţiei divine, a mâinii lui Dumnezeu. Ce bine va fi să vadă cum pe măsură ce sporesc blestemele lor, Domnul îl binecuvântează şi mai mult! Duşmanii vor fi ruşinaţi, dar psalmistul se va bucura cu acel prilej. Să fie ei acoperiţi de ocară şi confuzie, înveşmântaţi în dizgraţie!

În fine îl auzim pe David pregătindu-şi lauda ce I-o va adresa Domnului când îi va răspunde la rugăciuni. Şi nu-i va mulţumi Domnului oricum, ci din toată inima. N-o va face doar în particular, ci în văzul mulţimii. Tema o va constitui faptul că Iehova stă la dreapta celor săraci, izbăvindu-i de cei ce îi sortiseră pierzării. Ce puternică este încrederea pe care o dobândim când ştim că Domnul ne apără, cum s-a exprimat F. B. Meyer:

Ce curaj prinde pârâtul, când păşeşte în sala de judecată la braţ cu cel mai nobil din toata ţara! Cât de zadarnic este să-l condamni pe cineva, când Judecătorul e alături de el, îndreptăţindu-l!

În primul verset, David citează cuvintele Domnului spunându-I Domnului său:

„Stai la dreapta Mea până voi face din vrăjmaşii Tăi aşternutul picioarelor Tale."

Cheia înţelegerii acestui text stă în identificarea celor două persoane distincte desemnate prin termenul: „Domn". Mai întâi termenul se referă fără îndoială la Iehova (în traducerile KJV şi NKJV „Lord" („Domnul" întotdeauna cu majuscule) se foloseşte pentru termenul Iehova (=Iahve), numele personal folosit de Dumnezeu în cadrul legământului). Celălalt termen tradus prin „Domn" este în originalul ebraic adon, care înseamnă „stăpân" sau „dregător". Uneori se folosea cu referire la numele lui Dumnezeu, alteori se aplica la un stăpân uman. Deşi termenul în sine nu desemnează o persoană divină, cuvintele care urmează arată că Domnul lui David (Adori) este egal cu Dumnezeu.

Într-o zi, adresându-se fariseilor de la Ierusalim, Isus i-a întrebat ce cred cu privire la identitatea lui Mesia. Din cine avea să descindă Cel Făgăduit? Ei au răspuns, corect, că El va fi fiul lui David. Dar Isus le-a arătat că, potrivit Psalmului 110 (recunoscut de ei ca mesianic), Mesia avea să fie şi Domnul lui David. Dar cum ar putea El să fie simultan fiul lui David şi Domnul lui David? Şi cum ar putea David, regele, să aibă

pe pământ pe cineva care să fie Domnul său?

Evident, răspunsul este că Mesia avea să fie şi Dumnezeu, şi om. Ca Dumnezeu, El avea să fie Domnul lui David. Ca om, El avea să fie fiul lui David. Şi Isus Cristos însuşi, întrunind în Persoana Sa Dumnezeirea şi umanitatea Sa, a fost Stăpânul lui David şi fiul lui David.

Pentru farisei acesta a fost momentul adevărului. Şi totuşi, în pofida tuturor dovezilor, ei nu au voit să recunoască în Isus pe mult-aşteptatul Mesia. De aceea citim: Şi nimeni n-a fost în stare să-I răspundă cu nici un cuvânt, după cum din ziua aceea nimeni n-a mai îndrăznit să-l mai chestioneze (Matei 22:41-46; cf. Marcu 12:35-37; Luca 20:41-44).

Scriitorii Noului Testament nu lasă nici o îndoială asupra faptului că Cel care este aşezat la dreapta lui Dumnezeu nu este altul decât Isus din Nazaret (Matei 26:64; Marcu 14:62; 16:19; Luca 22:69; Fapte 2:34,35; 5:31; 7:55,56; Romani 8:34; 1 Cor. 15:24;Efeseni 1:20; Coloseni 3:1; Evrei 1:3, 13; 8:1; 10:12,13; 12:2; 1 Petru 3:22; Apocalipsa 3:21). Prin urmare, versetul 1 ne spune ce I-a spus Iehova Domnului Isus în ziua înălţării lui Isus, când S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu. Dar El va sta acolo doar până când duşmanii Lui vor fi fost făcuţi aşternutul picioarelor Sale.

Între versetele 1 şi 2 avem ceea ce H. A. Ironside a numit „marea paranteză" - adică Era Bisericii care durează de la întronarea lui Cristos până la a doua Sa venire. În versetul 2 îl vedem pe Iehova trimiţând din Sion toiagul regal al lui Mesia. Cu alte cuvinte, Domnul îl statorniceşte pe Cristos ca Rege având capitala la Ierusalim, de unde va domni. Sceptrul este simbolul autorităţii regale. Cristos primeşte autoritatea de a domni peste tot pământul, în mijlocul duşmanilor Săi. „Domneşte în mijlocul duşmanilor Tăi." Până în acest punct Domnul Isus îşi va fi nimicit duşmanii Săi nepocăiţi. Aici nu se pune problema distrugerii vrăjmaşilor Săi, cât domnia Sa asupra acelor duşmani care au devenit prietenii Săi, supunându-I-se acum de bună voie domniei Sale.

Că aşa stau lucrurile ne-o dovedeşte versetul 3. Poporul Său I se va oferi de bună voie, în ziua în care El va urca pe muntele Său cel sfânt, în fruntea oştirii Sale. Sau, cum se exprimă traducerea NKJV:

Ai tăi vor fi voluntari în ziua Puterii Sale; în frumuseţile sfinţeniei...

Aici un popor ataşat Domnului îl va saluta pe Rege, în straie sfinte. ,,în vieţile lor, şi în conduita lor," scrie Barnes, „ei vor da dovadă de toată frumuseţea sau farmecul ce rezidă într-un caracter sfânt şi curat."

Ultima parte a versetului 3 a dat multe bătăi de cap traducătorilor şi comentatorilor. Scroggie o parafrazează după cum urmează: „...după cum rouă se naşte din maica ei, dimineaţa, tot aşa oştirea Ta va veni la Tine numeroasă, proaspătă, luminoasă şi puternică."

Una din trăsăturile extraordinare ale împărăţiei este faptul că Domnul Isus va întruni în persoana Sa două funcţii: acea de rege şi de preot. Este o combinaţie foarte periculoasă în cazul dregătorilor umani, cum reiese şi din îndelungata luptă pentru separaţia dintre stat şi biserică, ce nu e lipsită de merit. Dar combinaţia este ideală atunci când Diriguitorul este Isus. Regalitatea necoruptă şi preoţia spirituală vor oferi lumii acea administraţie pe care o doreşte de multa vreme, dar de care nu a avut parte până acum.

În versetul 4 aflăm patru lucruri cu privire la Mesia:

El a fost făcut preot printr-un jurământ al lui Iehova.

Această numire a fost irevocabilă.

Preoţia Sa este eternă.

Ea este după ordinul lui Melhisedec.

Sintagma „după ordinul lui Melhisedec" ne este tălmăcită la Evrei 5-7. Acolo preoţia lui Melhisedec este comparată şi contrastată cu preoţie aaronică sau levitică. Sub lege Dumnezeu a desemnat ca bărbaţii din tribul Levi şi din familia lui Aaron să fie preoţi. Preoţia lor se transmitea din tată în fiu şi lua sfârşit odată cu moartea lor. Preoţia acelui personaj misterios Melhisedec a existat însă prin numire specială din partea lui Dumnezeu şi nu s-a moştenit din părinţi („fără tată, fără mama, fără genealogie," Evrei 7:3a). De asemenea, nu se pomeneşte nicăieri că preoţia sa ar fi avut vreun început sau sfârşit („neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii," Evrei 7:3b). În aceste privinţe şi în altele, preoţia lui Melhisedec a fost superioară preoţiei lui Levi. Melhisedec a fost prototipul Domnului Isus. Preoţia Domnului nostru nu s-a transmis prin părinţi. El provenea din tribul lui Iuda, nu al lui Levi. Preoţia Sa a fost stabilită prin decretul suveran şi etern al lui Dumnezeu. Şi, întrucât El trăieşte în puterea unei vieţi fără de sfârşit, preoţia Sa nu se va sfârşi niciodată.

Un alt mod în care Melhisedec L-a întruchipat pe Mesia a fost faptul că el a fost şi rege, şi preot. Numele şi titulatura sa semnifică faptul că a fost rege al neprihănirii şi rege al păcii (Evrei 7:2). De asemenea el a fost preot al lui Dumnezeu (Cel Preaînalt, Geneza 14:18).

Ultimele trei versete ale Psalmului îl înfăţişează pe Domnul Isus în calitate de Mare Cuceritor, eradicând orice fărădelege şi răzvrătire, înainte de a-Şi inaugura împărăţia. Problema identificării personajelor din acest verset se rezolvă în mare parte dacă le separăm pe cele care se adresează lui Iehova de cele ce se adresează lui Mesia Regele. În felul acesta versetul 5 ar suna astfel:

Domnul (Adonai - aici fiind vorba de Domnul Isus) este la dreapta Ta (a lui Iehova); El (Mesia) va executa regi în ziua mâniei Sale.

Domnul Isus este Cel care mărşăluieşte împotriva naţiunilor ne-evreieşti, El duce la îndeplinire judecata printre naţiuni, presărând terenul cu cadavre. Următoarea afirmaţie: „El va executa căpeteniile multor ţări" poate fi tradusă şi astfel: „El va lovi peste cap căpetenia peste o mare parte a pământului." Asta ar putea fi o aluzie la pierzarea Omului Păcatului, „pe care Domnul îl va mistui cu suflarea gurii Lui şi-l va distruge cu strălucirea venirii Sale" (2 Tesaloniceni 2:8).

Cântarea începe cu chemarea lansată către cei credincioşi să-L laude pe Domnul (în ebraică: ,Haleluia") şi cu propria dorinţă fierbinte a psalmistului de a-L lăuda pe Domnul fără inhibiţii sau elemente care să-i distragă atenţia. El va face acest lucru în adunări mici de credincioşi şi în adunări mari de oameni, sau, cum ne-am exprima noi astăzi: şi în viaţa particulară, şi în public.

Cele patru descrieri ale lucrărilor Domnului sunt valabile cu privire la tot ce face El, dar „Muntele Everest" al tuturor lucrărilor lui Dumnezeu pentru evreii din VT a fost izbăvirea din Egipt. Lucrările Domnului sunt măreţe; ele formează un studiu rodnic pentru toţi cei ce-şi găsesc plăcerea în ele. Sunt manifestări uluitoare ale slavei şi maiestăţii Sale; iar neprihănirea Sa dăinuie în veac.

El a întemeiat Pastele ca prilej veşnic de aducere aminte a izbăvirii Israelului prin sângele mielului, pomenire eternă a harului şi îndurării Sale. Prin Cina Domnului El ne-a lăsat un memorial al mântuirii noastre prin sângele unui Miel mai bun, amintirea de neuitat a faptului că El este plin de har şi de îndurare. Poate că versetul 5 se referă în special la modul minunat în care Dumnezeu le-a asigurat izraeliţilor hrana (textual: prada) în timpul peregrinărilor lor prin pustiu. El n-a uitat nici o clipă că ei erau poporul cu care a încheiat un legământ. Dar Întotdeauna este adevărat că El este credincios faţă de promisiunile pe care le-a făcut.

El le-a dăruit copiilor Săi o altă demonstraţie a măreţelor Sale lucrări prin faptul că a dezrădăcinat naţiunile canaanite, ducând în Ţara Promisă poporul Său, pe care psalmistul îl numeşte „moştenirea naţiunilor."

Toate lucrările lui Dumnezeu demonstrează că El este întotdeauna credincios şi drept. El îşi ţine promisiunile în veci şi le împlineşte în chip onorabil şi fidel. El a trimis poporului Său răscumpărarea cu prilejul exodului lor din Egipt şi mai târziu, când i-a răscumpărat pe israeliţi din captivitatea babiloneană. El va face din nou acest lucru când îşi va readuce cele douăsprezece triburi în Ţara Israel, înainte de a începe domnia Sa glorioasă. Toate acestea se înscriu în legământul Său, prin urmare neputând să dea greş. Numele său este sfânt şi înfricoşat sau care îndeamnă la reverenţă. Da, aşa este numele Său, şi aşa este El!

Numai omul care I se închină cu adâncă reverenţă a început să meargă pe calea înţelepciunii. Cu cât ascultăm mai mult de El, cu atât vom primi mai multă lumină din partea Lui. „Ascultarea este organul cunoaşterii spirituale." El e vrednic să fie lăudat în veci!

Există o strânsă corelaţie între Psalmul acesta şi cel precedent, atât în ce priveşte faptul, că sunt acrostihi, cât şi bogăţia de învăţăminte spirituale pe care ambii le conţin. Psalmul 112 continuă din punctul în care se terminase Psalmul 111: cu omul care se teme de Domnul şi practică înţelepciunea. O seamă de afirmaţii făcute la adresa Domnului în 111 se aplică la omul evlavios din 112. În Psalmul 111 îl vedem pe Soarele Neprihănirii strălucind în toată gloria Sa. Iar în psalmul de faţă, 112, îl vedem pe credincios, aidoma lunii, reflectând acea slavă. Contemplând frumuseţea Domnului, credinciosul este transformat de Duhul Sfânt, dobândind aceeaşi frumuseţe (2 Corinteni 3:18).

„Lăudaţi pe Domnul!" Cuvintele acestea au exprimat adesea sentimentele psalmistului, lăsându-ne un exemplu demn de urmat.

Cine este omul fericit? Este cel care îl respectă profund pe Domnul si I se predă; este cel care îşi găseşte desfătarea în poruncile Lui, demonstrând aceasta prin ascultarea de aceste porunci şi împlinirea lor. El culege beneficiile ce decurg dintr-o viaţă de evlavie practică, cum ar fi.

O posteritate distinsă. Descendenţii săi vor ocupa poziţii de autoritate şi prestigiu; vor fi onoraţi din pricina moştenirii lor evlavioase. (În tălmăcirea acestor binecuvântări pentru Era Bisericii, vom da dovadă de înţelepciune dacă le vom transfera din domeniul lor material, pământesc în corespondentul lor spiritual.)

Prosperitate. În general este adevărat că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu îi scuteşte pe oameni de risipă şi de sărăcie. Rezultatele neprihănirii sale, adică onestitatea sa, hărnicia şi cumpătarea sa, vor dăinui generaţii de-a rândul.

Asigurarea că va primi lumină. Nu există nici o garanţie că va fi scutit de întuneric, dar se face promisiunea că lumina va străluci în întuneric. În toate momentele întunecate ale vieţii Domnul însuşi va fi plin de har şi plin de îndurare.

Generozitatea. Lucrurile îi merg mult mai bine celui cu mână largă, ce nu se codeşte să împrumute celor aflaţi în nevoi reale. Omul acesta se chiverniseşte cu discreţie şi dreptate. Viaţa sa e clădită pe o temelie sigură iar numele său va dăinui multă vreme după ce va fi părăsit această viaţă.

Eliberarea de frică. El nu va trăi mereu cu frica în sân, temându-se de ştiri rele, de pierderi în afaceri sau de calamităţi naturale. El se încrede în Domnul şi ştie că nimic nu i se poate întâmpla fără voia lui Dumnezeu.

Încredere când este atacat. Nici chiar duşmanii lui nu sunt în stare să-i tulbure calmul şi echilibrul interior. El este plin de încredere, chiar atunci când ci par să aibă câştiguri de moment, ştiind că în cele din urmă prăbuşirea lor este sigură iar el va avea câştig de cauză.

Rodnicie şi onoare trainică. Pentru că a fost cu mână largă, rezultatele generozităţii sale faţă de săraci nu vor înceta să fie pomenite. Nu va avea motive să-şi atârne cornul (simbolul tăriei) acoperit de ruşine. Mai degrabă, capul îi va fi încununat cu elogii. Pavel citează acest verset la 2 Corinteni 9:9 pentru a demonstra binefacerile trainice ale generozităţii.

Duşmanul celor răi. Când cei răi vor vedea că oamenii evlavioşi sunt, în cele din urmă, îndreptăţiţi şi onoraţi, nu vor mai putea de ciudă şi de invidie. Vor scrâşni din dinţi furioşi, fiind acoperiţi de ocara şi nimiciţi. Toate lucrurile pentru care au muncit în viaţă vor dispare odată cu ei. Barnes face următoarea observaţie: Asta contrastează puternic cu ceea ce ne spune Psalmul că li se va întâmpla celor neprihăniţi, care vor fi fericiţi şi vor propăşi. Vor putea să-şi ducă la îndeplinire planurile şi vor fi respectaţi toată viaţa, iar după moarte vor fi pomeniţi. Vor constata că în ceasurile cele mai grele Dumnezeu se interpune între ei şi problemele pe care le au. Iar ei vor rămâne calmi şi siguri în ziua primejdiei şi a necazului, îşi vor pune încrederea în Domnul şi totul va fi bine. Negreşit este un mare avantaj să fii prietenul lui Dumnezeu.

Atât de mare, şi totuşi atât de indurator

Primele cinci versete ni-L prezintă pe Dumnezeu ca fiind Cel care este mai presus de orice şi oricine, iar ultimele patru ca pe Cel care este foarte aproape.

Dumnezeul nostru este nespus de slăvit şi înălţat, drept care I se cuvine să fie preamărit şi lăudat.

De cine De toţi slujitorii Săi (v. 1)

Cum? Binecuvântându-I numele, adică mulţumindu-I pentru tot ce este El (v. 2a).

Cât de des? Necontenit - acum şi în veci de veci (v. 2b).

Unde ? Peste tot - din ţările de la răsăritul soarelui până în cele de la apusul soarelui (v. 3a).

Pentru ce ?

Pentru măreţia Sa. El este Înălţat mai presus de toate naţiunile, slava Lui este mai presus de ceruri (v. 4).

Pentru că este fără seamăn. Nimeni nu se poate asemui cu El, pe tronul Său din înălţimi (v. 5)

Pentru viziunea Sa nemărginită. . Nu există nimic în cer sau pe pământ care să fie ascuns privirilor Sale (v. 6). Textul sugerează că El trebuie să Se smerească doar şi pentru a privi lucrurile din cer!

Dar, slăvit să-I fie numele, Cel care este infinit de sus şi preamărit este în acelaşi timp şi aproape de noi, în mod intim.

Săracii să ştie că El îi ridică din ţărână. Cei nevoiaşi să fie încredinţaţi că El îi înalţă din starea lor smerită şi-i aşează alături de prinţi, în compania celor cu vază de pe pământ.

S-o ştie şi femeia infertilă că El îi dăruieşte un cămin şi o face să fie aidoma unei mame bucuroase cu copii. La evreice infertilitatea era considerată o mare ruşine. Iar izbăvirea de acest blestem prilejui a o bucurie nespus de mare, cum se arata în Prayer Book Commentary (Comentariul la cartea de rugăciune).

Aplicaţia

Cândva eram sărac, dar prin credinţa în Cristos am devenit fantastic de bogat în lucruri spirituale.

Cândva eram nevoiaş, dar Domnul Isus l-a luat pe acest cerşetor din groapa de gunoi şi i-a dăruit fraţi şi surori de credinţă, în cadrul unei părtaşii care întrece tot ce are mai bun lumea asta să ne dăruiască.

Cândva eram arid şi sterp, în viaţa mea neexistând roade pentru Domnul. Dar El m-a izbăvit de un trai deşert şi plin de risipă, pentru a putea trăi o viaţă productivă, plină de semnificaţie.

Nici nu e de mirare că mă alătur psalmistului, spunând ca el: Slăvit să fie Domnul!

El umple tronul - măreţul tron de sus, îl umple cu dreptate; Ţinta iubirii Tatălui Său,. Tema cântării celor răscumpăraţi. Deşi e mai presus de oricine şi orice, El primeşte lauda Pe care I-o aduc oameni de pretutindeni. Toate strigătele lor, oricât de anemice ar fi. Sunt auzite de urechea Mântuitorului.

-Thomas Kelly

Epopeea răscumpărării Israelului din Egipt, a experienţelor sale în peregrinările prin pustiu şi sosirea sa în ţara făgăduinţei alcătuiesc cu toate un tablou măreţ al puterii lui Dumnezeu, de la început şi până la capăt. De fapt, pentru mintea evreilor aceasta a fost cea mai mare demonstraţie a puterii divine.

Ce clipe istorice au trăit israeliţii, când au ieşit din Egipt, după atâţia ani de robie şi asuprire! Cine va putea cuprinde extazul unui popor emancipat şi eliberat de egipteni, ca să nu se mai teamă de ce le-ar putea face aceştia? Gata, s-a terminat cu toate sudalmele şi ameninţările cu care au fost împroşcaţi, pe deasupra şi într-o limbă străină!

Cu timpul, teritoriul repartizat tribului Iuda a devenit lăcaşul sfânt al lui Dumnezeu. Templul a fost ridicat acolo, la Ierusalim. Şi întreaga ţară a Israelului a devenit domeniul stăpânirii Sale - o zonă asupra căreia El Şi-a revărsat grija şi ocrotirea Sa neegalate. Ceea ce a fost valabil pe plan geografic cu Iuda şi Israel, odinioară, este adevărat în sens spiritual cu biserica, în zilele noastre.

Când israeliţii au ajuns la Marea Roşie, apele au aruncat o privire şi s-au retras îngrozite. Dar să fim înţeleşi: nu vederea unei gloate de refugiaţi îmbrăcaţi ca vai de ei a provocat groaza mării, ci faptul că a privit şi L-a zărit pe Creatorul, după care s-a retras îndată pentru ca Israelul să poată trece pe uscat, fără să-şi ude picioarele. Acelaşi lucru s-a întâmplat după patruzeci de ani, când au intrat în Ţara Promisă. Râul Iordan şi-a întrerupt cursul în dreptul cetăţii Adam şi astfel ultima barieră din calea lor s-a transformat în dig prin care au pătruns în Canaan.

Traversarea Mării Roşii şi a Iordanului sunt două puncte terminus ce marchează acest capitol epic din istoria naţiunii Israel. Trecerea Mării Roşii întruchipează răscumpărarea noastră din lume, prin puterea lui Dumnezeu, prin identificarea cu Cristos în moartea, îngroparea şi învierea Sa. Traversarea Iordanului simbolizează izbăvirea din peregrinările lor prin pustiu şi însuşirea moştenirii noastre spirituale, de asemenea prin moartea, îngroparea şi învierea lui Cristos.

Între aceste două evenimente au existat, desigur, multe alte exemple măreţe ale atotputerniciei lui Dumnezeu. Unul din cele mai spectaculoase a fost darea Legii, pe Muntele Sinai. Natura a fost atât de convulsionată încât munţii au săltat ca berbecii iar deluşoarele ca mieii. Se pare că slava lui Dumnezeu a fost atât de copleşitoare încât întreaga regiune a fost zguduită, ca lovită de un cataclism. Atât de terifiantă a fost scena încât omul lui Dumnezeu, Moise, a exclamat: „Sunt peste măsură de timorat şi tremur tot" (Evrei 12:21). Scriitorul Epistolei către Evrei ne aminteşte că noi nu ne-am apropiat de muntele acela înfricoşător al legii, ci de tronul de har.

Grozăviile legii şi ale lui Dumnezeu

Nu au nimic de a face cu mine.

Ascultarea Mântuitorului meu şi sângele Său

Ascund privirilor toate fărădelegile mele.

- Augustus M. Toplady

Psalmistul este atât de încântat de aceste manifestări ale puterii lui Dumnezeu încât provoacă marea, Iordanul, munţii şi deluşoarele să explice de ce au acţionat în acest fel. Întrebările se constituie astfel într-o cântare interogatorie, relatând cum câteva dintre cele mai semnificative simboluri ale puterii şi stabilităţii din natură au dat înapoi în faţa Domnului.

De aici decurge constatarea că întregul pământ trebuie să manifeste cea mai profundă reverenţă şi respect pentru un aşa Dumnezeu. El este eternul şi măreţul EU SUNT şi, în acelaşi timp, este Dumnezeul lui Iacob, cel nevrednic. El a transformat stânca într-un izvor de apă, cremenea într-o fântână de ape. De fapt acest lucru s-a întâmplat de două ori (Exod 17:6; Numeri 20:11). Israeliţii erau total descurajaţi fiindcă nu-şi puteau potoli setea. Şi astfel au început să cârtească, în amărăciunea lor dorind chiar să nu fi părăsit Egiptul. Dumnezeu le-a asigurat însă în chip miraculos un iaz de apă ce a ţâşnit din stâncă, mai întâi la Horeb, şi apoi la Meriba. Pavel ne spune că stânca a fost un tip al lui Cristos, care a fost lovit pentru noi la Calvar, din El ţâşnind apă dătătoare pentru toţi cei care vin la El cu credinţă (1 Corinteni 10:4).

Israel renunţă la idoli

În acest psalm îi găsim pe evrei întorşi din exilul lor babilonean. Sunt din nou în patria lor, acasă. Dar ei nu-şi atribuie meritele pentru această realizare, întrucât restauraţia a avut loc exclusiv prin voia şi puterea lui Iehova. El a făcut acest lucru din pricina iubirii Sale nepieritoare pentru poporul Său şi din pricina credincioşiei Sale faţă de promisiunea pe care o făcuse.

Prea mult timp păgânii şi-au bătut joc de israeliţi cu cuvintele: „Unde este Dumnezeul vostru? Pe El nu pare să-L intereseze soarta voastră, devreme ce vă lasă să vă chinuiţi timp de şaptezeci de ani în captivitate!" Dar iată că a sosit momentul ca această ocară să nu mai poată fi rostită la adresa Israelului. Dispreţul şi batjocurile duşmanilor izraeliţilor au amuţit. Dumnezeu Şi-a răzbunat numele.

A sosit timpul ca lumea întreagă să ştie că singurul Dumnezeu adevărat este transcendent - „Dumnezeul nostru este în cer" şi este suveran - „El face tot ce doreşte." Prin transcendenţa lui Dumnezeu se înţelege că El este înălţat mai presus de univers, având fiinţa independent de acesta. Suveranitatea lui Dumnezeu înseamnă că El este liber să facă tot ce doreşte şi ceea ce doreşte El este întotdeauna bun, drept şi înţelept.

Tocmai din pricina idolatriei lor a îngăduit Dumnezeu ca evreii să fie duşi în captivitate de către babilonieni. Dar între timp ei au învăţat prin propria lor experienţă cât de neputincioşi şi netrebnici sunt idolii, drept care îi tachinează pe păgâni din pricina chipurilor lor cioplite. Idolii sunt confecţionaţi din argint şi aur, valoarea lor fiind astfel stabilită în funcţie de condiţiile existente la un moment dat pe piaţă. Sunt confecţionaţi de oameni, fiind astfel inferiori celor care li se închină. Ei au gură, dar nu pot să-i înveţe pe oameni sau să prezică viitorul. Au ochi, dar nu văd problemele cu care se confruntă cei ce li se închină. Au urechi, dar nu posedă deloc puterea de a asculta rugăciunile. Au nas, dar nu pot sa miroasă tămâia ce li se aduce ca ofrandă. Au mâini, dar nu şi puterea de a pipăi, de a simţi. Au picioare, dar nu se clatină de pe soclurile lor. Nici măcar un muget răguşit nu pot scoate.

Cei care îi confecţionează sunt ca ei. Este un principiu bine stabilit în domeniul spiritual că oamenii devin aidoma obiectului căruia i se închină. Normele lor morale sunt croite după calapodul dumnezeului lor. Toţi cei care îşi pun încrederea în chipuri [cioplite] devin necuraţi, anemici, obtuzi şi lipsiţi de pricepere.

Numai Iehova este demn de încredere. Iată ca acum păşeşte în faţă un solist, chemând Israelul la o viaţă de încredere neclintită în Domnul. Corul răspunde la această chemare cu mărturisirea: El este ajutorul lor şi scutul lor.

În continuare casa preoţească a lui Aaron este îndemnată să-şi pună încrederea în Domnul, fără rezerve. Corul răspunde din nou cu refrenul că El este ajutorul lor încercat şi dovedit, Apărătorul lor tare. A treia oară crainicul se adresează tuturor celor care se tem de Domnul, inclusiv, după câte se pare, convertiţilor dintre Neamuri, îndemnându-i să nu uite că El este ajutorul lor, adevăratul lor scut.

Se pare că preoţii preiau cântarea, asigurându-i pe oameni că acelaşi Domn care a avut grijă de naţiune, restaurând-o, este Cel care-i va binecuvânta - pe oameni, pe preoţi, pe prozeliţi, pe cei de toate vârstele şi rangurile, categoriile şi condiţiile sociale. Ei se roagă ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oameni şi pe descendenţii lor cu spor - dorindu-se probabil o creştere numerică a unui popor ale cărui rânduri au fost mult împuţinate. Dar rugăciunea ar putea să cuprindă şi o seamă de binecuvântări spirituale şi materiale. În plus, ei invocă binecuvântarea generală a Domnului, a Celui care a făcut cerul, şi pământul.

Dumnezeu a făcut cerurile în care să locuiască, dar pământul l-a desemnat ca locuinţă pentru oameni. Or, în acest loc omul poate să I se închine şi să-L slujească.

Versetul 17 oglindeşte părerea răspândită în rândurile sfinţilor din Vechiul Testament, potrivit căreia moartea pune capăt capacităţii cuiva de a-L lăuda pe Domnul. În cunoştinţa lor limitată, morţii sunt încremeniţi într-o stare de totală muţenie. Noi cei de azi ştim însă că cei credincioşi care mor intră imediat în prezenţa Domnului. Deşi trupurile lor zac tăcute în mormânt, duhurile lor sunt descătuşate, putând să se închine şi să-L adore pe Domnul. Dar esenţa argumentării este valabilă şi în cazul nostru, anume că trebuie să-L binecuvântăm pe Domnul cât suntem în viaţă. Şi Psalmul se încheie cu următorul jurământ:

Vom binecuvânta pe Domnul de acum şi până-n veac. Lăudaţi pe Domnul!

Îl iubesc pe Domnul!

Bucuria şi încântarea dimineţii învierii străbat acest Psalm de la un capăt la altul. Mormântul din grădină este gol. Cristos a fost înviat din morţi prin gloria Tatălui Său. Drept care El izbucneşte acum într-o cântare de mulţumire către Dumnezeu pentru că I-a răspuns la rugăciune în legătură cu învierea.

Observaţi cum începe: „Îl iubesc pe Domnul." Doar şase silabe, dar sintagma este una din cele mai pure forme de închinare. Pentru sufletele timide care cred, eronat, că se pot apropia de Dumnezeu doar animate de cel mai înălţător şi solemn limbaj trebuie să fie un prilej de reală îmbărbătare să ştie ca cele mai simple declaraţii de iubire pentru Domnul constituie o autentică formă de închinare. Dar să nu ne oprim aici. Asemenea Mântuitorului, şi noi putem continua, menţionând lucrările măreţe pe care le-a făcut Dumnezeu pentru noi. Căci şi aceasta constituie o formă de închinare. Domnul Isus nu a contenit să-I mulţumească Tatălui pentru că I-a ascultat cererile înfrigurate rostite în grădina Ghetsimane şi pe Golgota. Când moartea Îl înfăşura în legăturile ei iar junghiurile dizolvării fizice îl strângeau ca într-un cleşte, când îndura o agonie de nedescris, El a strigat către Domnul ca să-L scape. Şi Domnul L-a ascultat. Nu L-a salvat ca să nu moară, dar L-a salvat sau

izbăvit din moarte.

Un al treilea element al închinării îl regăsim în istorisirea splendorilor Domnului. Cristos înviat enumera aici câteva din virtuţile lui Dumnezeu ce au fost desfăşurate la învierea Sa. Dumnezeu este plin de îndurare şi bunătate. Dumnezeu este neprihănit. Tot ce face El este drept şi echitabil. Dumnezeu este milostiv. Este plin de compasiune. Domnul îi păstrează în viaţă pe cei lipsiţi de viclenie, adică, în cazul Domnului Isus pe cruce, asta înseamnă că El i-a păzit pe cei sinceri, lipsiţi de viclenie sau neajutoraţi. Dumnezeu îi salvează pe ai Săi când sunt în primejdie.

În fine, Dumnezeu se poartă cu nespusă bunătate faţă de cei ce se încred în El - El îşi revarsă cu mână largă binecuvântările. Şi astfel Domnul Isus spune: „întoarce-te la odihna ta, suflete al meu." Agitaţia Sa, chinul Său, agonia Sa au trecut. Dumnezeu L-a auzit şi L-a izbăvit. Acum El intră în binemeritata odihnă.

Domnul nostru face în continuare o trecere în revistă a ceea ce a realiza Tatăl pentru El. Aflăm de aici că nu trebuie să ne temem că ne vom repeta atunci când ne închinăm Domnului. Dumnezeu nu oboseşte niciodată ascultând laudele pe care I le aduc copiii Săi. La urma urmei, tema închinării noastre este demnă de a fi repetată la nesfârşit. Inima lui Cristos a fost plină de recunoştinţă către Tatăl pentru tripla Sa izbăvire: Sufletul Său a fost izbăviţi din moarte. Ochii Săi au fost izbăvit din lacrimi. Şi picioarele Sale au fost izbăvite din cădere sau din înfrângere. Acum El a umblat înaintea Domnului în ţara celor vii - biruitor asupra păcatului, morţii, mormântului şi Şeolului.

Trebuie să recunoaştem că este greu de urmărit firul gândurilor din versetele 10 şi 11. Poate că traducerea TEV reuşeşte cel mai bine să prindă sensul lor:

Am continuat să cred, chiar şi când am spus: „Sunt complet zdrobit;" chiar când m-am temut, am spus: „în nimeni nu te poţi încrede."

Credinţa Lui nu s-a clătinat chiar în clipele celei mai cumplite agonii prin care a trecut sau când oamenii s-au dovedit total nevrednici de încredere. Ceea ce a spus El nu a izvorât din neîncredere, ci dintr-o profundă convingere.

Acum intervine un ultim element al închinării, exprimat prin întrebarea: „Ce-I voi da Domnului pentru toate binefacerile sale faţă de mine?" În cazul nostru, nu se poate pune problema de a-L răsplăti, deoarece orice gând de răsplată ar fi o insultă la adresa harului Său. Mai degrabă, există în noi dorinţa înnăscută de a răspunde la harul Lui într-o manieră corespunzătoare, şi anume să luam paharul mântuirii şi să chemăm numele Domnului. A ridica paharul mântuirii înseamnă a exprima mulţumiri la adresa Domnului pentru că ne-a mântuit. A chema numele Domnului înseamnă a înfăptui un act special de devoţiune prin recunoaşterea măreţiei mântuirii Sale.

Mântuitorul înviat era decis să-Şi împlinească juruinţele faţă de Domnul. În prezenţa tuturor oamenilor Săi. Acestea au fost juruinţele de laudă, închinare şi mulţumire pe care le-a făcut înaintea şi în timpul patimilor Sale. Acum El împlineşte aceste juruinţe.

Din nou, firul gândirii pare întrerupt dintr-odată de observaţia Domnului: „Scumpă este înaintea Domnului moartea copiilor Săi." Chiar daca ne este greu să integrăm această afirmaţie în contextul versetului, nu putem să nu tresăltam de bucurie faţă de acest mesaj de mângâiere, aşa izolat cum este de restul textului. Într-adevăr, moartea tuturor sfinţilor este scumpă înaintea Dumnezeului nostru, deoarece asta înseamnă că de-acum ei sunt în prezenţa Sa slăvită. Şi acest adevăr nu a fost niciodată mai valabil decât în cazul Domnului Isus. Moartea Sa a fost scumpă pentru Tatăl Său întrucât a asigurat temeiul pe baza căruia El să-i poată justifica pe păcătoşii nelegiuiţi.

În versetul 16 Isus Cel înviat este, în continuare: „Slujitorul lui Iehova." E ca şi când ar spune: „îl iubesc pe stăpânul meu... prin urmare nu mă voi elibera" (Exod 21:5). Şi astfel El se supune de bună voie să fie slujitor al Său pe veci. Ca rob a lui Dumnezeu, El jură că-L va sluji pe Dumnezeu cum a făcut şi mama Sa, Maria, pentru că Iehova I-a dezlegat legăturile.

Iarăşi El jură ca-I va aduce Tatălui jertfa mulţumirii şi va chema numele Domnului. În adunarea copiilor lui Dumnezeu, reunită la templul din Ierusalim, Domnul Isus îşi va împlini jurămintele, slăvind pe Domnul în osanalele intonate de măreţul cor. Asta se va întâmpla când Domnul, Marele Emanuel, va reveni pe pământ pentru a lua în mâna Lui străpunsă de cuie sceptrul universului.

Neamurile îl slăvesc pe Dumnezeu

În acest capitol - cel mai scurt din Biblie - Neamurile sunt chemate să-L laude pe Domnul pentru bunătatea şi îndurarea Sa, pentru adevărul Lui ce rămâne în veac. Apostolul Pavel i-a prins tâlcul atunci când a citat versetul 1 în textul de la Romani 15:11, pentru a arăta că naţiunile se bucură alături de Israel de îndurarea lui Mesia. El a venit nu doar pentru a confirma promisiunile făcute faţă de patriarhi, ci şi pentru ca „Neamurile să-L poată slăvi pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa."

În cuvinte pline de farmec, Isaac Watts parafrazează elevatul mesaj al Psalmului 117:

Din inimile tuturor celor ce locuiesc sub bolta cerească

Să se înalţe laude către Creatorul.

Fie numele Răscumpărătorului intonat

În orice ţară, de către orice limbă.

Eterne sunt îndurările Tale, Doamne.

Adevărul etern însoţeşte cuvântul Tău.

Lauda către Tine va răsuna de la un ţărm la altul,

Până când sorii nu vor mai răsări.

SOLISTUL: O, aduceţi-I mulţumiri Domnului, căci este bun!

CORUL: Căci în veac ţine îndurarea Lui.

(Asistenţa aprobă lucrul acesta, oamenii dând din cap.)

SOLISTUL: Să spună acum Israel:

CORUL: „îndurarea Lui ţine în veac."

SOLISTUL: Să spună şi casa lui Aaron:

CORUL: „îndurarea Lui ţine în veac."

(Din gâtlejurile preoţilor care stau la uşa templului pot fi auzite „Amin"-uri profunde.)

SOLISTUL: Să spună cei ce se tem de Domnul:

CORUL: „îndurarea Lui ţine în veac."

(La auzul acestor cuvinte, o ceată de oameni dintre Neamuri îşi muşcă buzele, încercând să-şi stăpânească lacrimile de recunoştinţă pentru harul care le-a fost dat de a lua şi ei parte la gloria acestei clipe fără egal.)

SOLISTUL: În strâmtorarea mea L-am chemat pe Domnul şi Domnul mi-a răspuns şi m-a scos la loc larg. Domnul este de partea mea; nu mă voi teme. Ce poate să-mi facă omul? Domnul este de partea mea printre cei ce mă ajută; De aceea, îmi voi vedea împlinită dorinţa faţă de cei ce mă urăsc. Mai bine este să te încrezi în Domnul decât să-ţi pui încrederea în om. Mai bine să te încrezi în Domnul decât să-ţi pui încrederea în cei mari (în prinţi). (Audienţa înţelege că acestea sunt cuvintele rămăşiţei credincioase a Israelului, care a fost păzită în chip minunat de Dumnezeu în timpul Marii Strâmtorări. Evreii din această categorie au învăţat să se încreadă numai şi numai în Dumnezeu, ca unii care au încetat să se mai teamă de oameni. În sfârşit ei îşi dau seama că este mai bine să te încrezi în Domnul decât să-ţi pui încrederea chiar şi în prinţi, adică în cei mai buni dintre oameni.)

SOLISTUL: Toate naţiunile m-au înconjurat,

CORUL: Dar în numele Domnului le voi distruge.

SOLISTUL: M-au înconjurat, m-au împresurat;

CORUL: Dar în numele Domnului le voi distruge.

SOLISTUL: M-au înconjurat ca nişte albine; Dar au fost stinse ca un foc de spini; (Se ştie ce mare e vâlvătaia unui foc de spini, dar cât de repede se stinge acesta!)

CORUL: Căci în numele Domnului le voi distruge.

SOLISTUL: M-ai îmbrâncit cu violenţă, ca să cad, dar Domnul m-a ajutat.

Domnul este tăria mea şi cântarea mea. Şi El a devenit mântuirea mea.

(Solistul se referă în versetul 13 la Anticrist şi la tratamentul bestial aplicat de acesta rămăşiţei, pentru refuzul ei de a ceda pretenţiilor sale. La momentul potrivit Domnul a intervenit şi l-a aruncat pe mesia cel fals în iazul de foc [Apocalipsa 19:19,20].)

SOLISTUL: Strigăt de biruinţă şi mântuire E în corturile celor neprihăniţi;

(în tot Israelul răsună strigătele de bucurie prilejuite de triumful lui Mesia. În toate familiile oamenii cântă cântarea biruinţei.)

CORUL: Dreapta Domnului face fapte mari de vitejie. Dreapta Domnului este înălţată. Dreapta Domnului face fapte mari de vitejie.

SOLISTUL: Nu voi muri, ci voi trăi Şi voi vesti lucrările Domnului. Domnul m-a disciplinat aspru, Dar nu m-a dat pradă morţii.

(Dând acum glas rămăşiţei, solistul rememorează numeroasele pogromuri dezlănţuite împotriva evreilor, situaţiile limită când păreau pe cale de dispariţie. Dar Domnul i-a scăpat, în chip miraculos, din gura leului, drept care acum pot privi viitorul cu încredere şi siguranţă.)

SOLISTUL: Deschideţi-mi porţile neprihănirii, Ca să intru şi să laud pe Domnul.

(Israelul răscumpărat solicită harul de a fi primit în curţile templului pentru a aduce jertfe de mulţumire Domnului. Sistemul jertfelor va fi parţial reinstituit în timpul domniei lui Cristos, jertfele îndreptând privirile închinătorilor înapoi, la Calvar. Cu alte cuvinte, jertfele vor avea caracter de comemorare.)

CORUL: Iată poarta Domnului Prin care vor intra cei neprihăniţi.

(Sunt cuvintele leviţilor - uşierii templului. Ei explică că această poartă îi aparţine lui Iehova, fiind destinată celor credincioşi, care doresc sa se apropie de El.)

SOLISTUL: Te voi lăuda, Căci mi-ai răspuns Şi ai devenit mântuirea mea.

(Israel îl aclamă pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al său.)

CORUL: Piatra pe care au lepădat-o zidarii A devenit piatra unghiulară (sau a ajuns să fie pusă în capul unghiului).

(Domnul Isus este piatra. Zidarii au fost evreii, şi în special liderii lor, care L-au respins la prima Sa venire. Acum israeliţii mărturisesc ceea ce Parker defineşte drept „stupiditatea specialiştilor," când aceştia văd cum dispreţuitul Nazarinean este încununat cu slavă şi cinste. Piatra respinsă a devenit Piatra de căpetenie a unghiului [ASV]. S-au formulat unele semne de întrebare referitoare la piatra de căpetenie. Este ea:

1. piatra unghiulară a unui edificiu?

2. piatra unghiulară a unui arc de boltă?

3. piatra din vârful unei piramide?

Indiferent care ar fi răspunsul corect, contextul ne obligă să credem că este vorba de cea mai înaltă onoare posibilă.)

Domnul a făcut lucrul acesta şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri.

(Corul îl reprezintă pe Israel în contextul în care recunoaşte că Iehova este cel care l-a dăruit Domnului Isus locul cuvenit în inimile şi în afecţiunea poporului Său. Mult aşteptata zi a încoronării a sosit în sfârşit!)

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; Ne vom bucura şi veseli în ea.

(Barnes scrie: „Ca şi când ar fi o zi nouă, creată special pentru această ocazie, o zi pe care oamenii nu se aşteptau s-o vadă şi care, prin urmare, a părut creată în afara cursului obişnuit al lucrurilor, de parcă ar fi fost adăugată la celelalte zile.")

O, Doamne, mântuieşte, Te rog! O, Doamne, te rog, trimite prosperitate!

(Acesta e versetul pe care l-au citat locuitorii Ierusalimului cu prilejul aşa-numitei intrări „triumfale" a lui Cristos; „Osana" este termenul din textul original tradus prin „Mântuieşte" [Matei 21:9J. Numai că ei degrabă au preschimbat acest salut cu cererea ca El să fie executat. Acum însă Israel îi spune Domnului „bun-venit" în ziua puterii Sale, sentimentele lor fiind de data aceasta sincere şi durabile.)

SOLISTUL: Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!

(Pe măsură ce Domnul se apropie de zona templului, coristul principal intonează melodia prin care se rosteşte o binecuvântare asupra poporului. Este un moment istoric. Cu veacuri mai devreme Isus avertizase Israelul că nu-L va mai vedea decât atunci când va spune: „Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului" [Matei 23:39]. Acum în sfârşit ei îi recunosc cu bucurie ca pe Mesia şi Regele lor.)

CORUL: V-am binecuvântat din casa Domnului.

(Se poate ca aceasta să fie binecuvântarea preoţilor care stau la uşa templului.)

Dumnezeu este Domnul şi El ne-a dat lumină; Legaţi animalul de jertfă cu funii de coarnele altarului.

(Adunarea Israelului se închină acum lui Isus ca Dumnezeu, ca Celui care a adus lumină în inimile lor întunecate. Pe măsură ce procesiunea înaintează spre altarul de alamă, avându-L în frunte pe El, se lansează chemarea ca jertfa să fie legată cu funii.)

SOLISTUL: Tu eşti Dumnezeul meu şi eu Te voi lăuda.

Tu eşti Dumnezeul meu, şi eu Te voi preamări.

(Un popor care folosea odinioară numele Său ca vorbă de pomină îl mărturiseşte acum pe Domnul Isus ca Dumnezeu.)

CORUL: O, mulţumlţi-I Domnului, că este bun. Căci îndurarea Lui ţine în veac.

(Cântarea a atins între timp un profund crescendo de laudă şi închinare. Acordurile răsună pe străzile vechiului Ierusalim. Apoi, pe măsură ce muzica se pierde, oamenii se întorc la locuinţele lor, pentru a se bucura de domnia de o mie de ani a slăvitului Dorim, care deţine toate drepturile de a domni.

Binecuvântat sau fericit este omul a cărui viaţă se conformează Cuvântului Domnului! Chiar dacă păcătuieşte şi greşeşte, el găseşte în Cuvânt asigurarea mărturisirii şi restaurării, care îl păstrează într-o stare neîntinată.

Ceea ce contează este ascultarea de mărturiile Sale - nu o ascultare silită, cu jumătate de inimă, făcută mai mult de formă, ci o dorinţă profundă de a-I fi plăcuţi cu toată inima!

În latura negativă, fericirea se află în separarea de orice formă de nelegiuire. În sens pozitiv ea înseamnă să urmăm traseul pe care ni l-a trasat El în Scripturi. Cea mai sigură cale de a ne feri de rău este de a ne ocupa cât mai mult din timpul nostru cu facerea de fapte bune.

Preceptele lui Dumnezeu nu sunt facultative, ci porunci iar ele nu trebuie păzite la întâmplare, ci cu grijă.

Psalmistul trece acum de la ceea ce este adevărat în general la ceea ce doreşte a fi adevărat în propria sa viaţă. Trecând pe nesimţite de la precept la rugăciune, el recunoaşte că dorinţa şi puterea de a fi statornici în ascultarea de Domnul trebuie să provină de la El.

Atâta timp cât el păzeşte toate statutele Domnului, va fi scutit de ruşinea care torturează mintea, de obrajii care roşesc şi uneori de tremurul trupului aflat într-o poziţie incomodă.

„De la rugăciune la laudă nu este o cale lungă sau dificilă." Cei care învaţă să asculte de orânduirile drepte ale lui Dumnezeu au parte de bucurie deplină, ceea ce-i determină să izbucnească în strigăte de adorare.

Hotărârile ferme sunt corelate cu o stare de smerită dependenţă de Domnul. Psalmistul este hotărât să calce cu toată stăruinţa pe urmele Domnului. Dar îşi da seama de neputinţele sale. Rugăciunea: „Nu mă părăsi de tot" nu înseamnă că psalmistul crede neapărat că Domnul l-ar părăsi, ci mai degrabă arată că, dacă n-ar fi îndurarea Domnului, ar merita într-adevăr să fie părăsit!

Una din problemele cele mai cruciale din viaţa oricărui tânăr este cum să se păstreze curat. Răspunsul este: prin ascultarea practică de cuvintele Bibliei.

În chestiunea sfinţeniei, găsim o interesantă îmbinare a dorinţei omului (Din toată inima Te-am căutat) cu învrednicirea divină (Nu mă lăsa să mă rătăcesc de la poruncile Tale).

El nu ne face sfinţi împotriva voinţei noastre sau în absenţa cooperării din partea noastră. Înţelept a fost cel care a zis:

„Cea mai bună carte din lume este Biblia. Cel mai bun loc în care o putem aşeza este în inimă. Cel mai bun motiv pentru a o aşeza acolo este că ne salvează de a păcătui împotriva lui Dumnezeu."

Întrucât Dumnezeu este atât de bun şi îndurător, natura reînnoită doreşte să înveţe statutele Sale si să fie modelată de ele. Dragostea lui Cristos ne constrânge!

Dorinţa profundă după comorile aflate în Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce inevitabil la dorinţa de a le împărtăşi altora. Este o lege a vieţii că atunci când credem cu adevărat într-un lucru, vom dori să-l transmitem mai departe.

Nici un căutător de comori nu a fost vreodată mai încântat de bulgării de aur decât cel care caută comorile ascunse ale Scripturii.

Cuvântul lui Dumnezeu asigură un material inepuizabil pentru cea mai satisfăcătoare dintre meditaţii, dar asta nu trebuie să fie niciodată despărţită de hotărârea de a fi şi împlinitori ai Cuvântului.

„Poruncile Lui nu sunt grele" (1 Ioan 5:3). Oricine este născut din Dumnezeu se va desfăta în statutele (legile) Domnului, fiind hotărât să le păzească şi să şi le amintească mereu.

Fără El nu putem face nimic. Avem nevoie de harul Său pentru a trăi şi a asculta de Cuvântul Său. Întrucât nevoia noastră e atât de mare, să cerem har din belşug!

Biblia e plină de tot felul de bunătăţi spirituale, ascunse celor care privesc în treacăt. Numai să fie ochii noştri deschişi să le observăm!

Biblia este harta care îl călăuzeşte fără greş pe pelerin, ajutându-l sa ajungă la destinaţie.

Este bine când setea noastră după Scripturi este enormă şi nepotolită. Sufletul psalmistului era mistuit de dorul după Cuvântul lui Dumnezeu şi de a purta în piept mereu această dorinţă fierbinte.

Istoria e plină de exemple de oameni mândri care au nesocotit poruncile Domnului, fiind apoi doborâţi de mâna atotputernică a lui Dumnezeu.

Credinciosul este ridiculizat şi batjocorit de lume. „Ei consideră un lucru ciudat ca voi nu alergaţi împreună cu ei în acelaşi potop de destrăbălare şi vă vorbesc de rău" (1 Petru 4:4). Dar integritatea va fi negreşit răsplătită şi „bravo" al Său va compensa cu vârf şi îndesat toate ocările şi dispreţul de care am avut parte aici.

Chiar şi atunci când cei ce deţin poziţii de autoritate îşi dau concursul în batjocorirea creştinului, acesta poate găsi mângâiere şi tărie meditând asupra Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, „răspunzând batjocoritorilor săi prin faptul că nu le răspunde deloc."

Matthew Henry comentează:

S-a pierdut David cu firea când prinţii au vorbit împotriva lui? Legile lui Dumnezeu au fost sfetnicii săi, care l-au sfătuit să rabde în tăcere această ocară şi să-şi încredinţeze lui Dumnezeu cauza.

Viaţa îşi are văile şi munţii săi. Chiar când suntem doborâţi de întristare, putem să strigăm către Domnul, ca să ne înviioreze, prin lucrarea de restaurare pe care o face Cuvântul.

Când îi vorbim despre căile noastre, cu alte cuvinte când ne mărturisim păcatele, Domnul ne răspunde, iertându-ne. Asta trezeşte în noi o dorinţă şi mai mare după sfinţenie, exprimată în rugăciunea: „învaţă-mă legile Tale!"

Trebuie să înţelegem sensul preceptelor lui Dumnezeu şi modul în care le putem aplica în mod practic în viaţa noastră de zi cu zi. Asta ne va determina să medităm asupra minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu.

În clipele de întuneric din viaţa noastră, când sufletele ni se topesc, scăldate de lacrimi, Dumnezeul oricărei mângâieri Se apleacă spre noi şi, adesea printr-un singur verset, ne ridică şi ne întăreşte, ca să putem merge mai departe.

Prin Duhul lui Dumnezeu şi prin Cuvântul lui Dumnezeu putem deosebi adevărul de neadevăr, de greşeală şi de rătăcire. Biblia imprimă în noi o ură sfântă pentru orice fel de minciună. De asemenea ne învaţă ca adevărul este ceea ce spune Dumnezeu despre un anumit lucru (Ioan 17:17).

Nimeni nu dă de sfinţenie ca din întâmplare, ci trebuie să alegem în mod deliberat calea adevărului aşa cum ne este revelată în Scripturi. Spurgeon spune: „Poruncile lui Dumnezeu trebuie aşezate înaintea noastră ca ţel spre care să tindem, ca model prin care sa trăim şi ca drum pe care să mergem."

Psalmistul aderase la mărturiile lui Dumnezeu de parcă ar fi fost lipit de ele. Cu toate acestea el îşi dă seama de tendinţa sa de a se îndepărta de ele, drept care strigă către Domnul, bizuindu-Se pe El.

Când Domnul ne dăruieşte inimă largă, nu un cap mare - atunci ne grăbim să păzim poruncile Sale. E o chestiune ce ţine mai mult de afecţiune, decât de intelect.

Trebuie să ne rugăm să primim instrucţiuni. Ca elevi în şcoala lui Dumnezeu trebuie să fim dornici să învăţăm cum să transpunem preceptele în practică, fiind hotărâţi să ascultăm de Cuvântul Său până la capătul vieţii noastre.

Apoi trebuie să ne rugăm să căpătăm pricepere. Este important să avem concepţiile corecte cu privire la Scripturi, ştiind ce înseamnă ele şi care sunt obligaţiile noastre în lumina descoperirilor pe care le-am făcut. Oare cum altfel am putea să mergem pe urmele Sale fără şovăire?

Trebuie să ne rugăm să primim călăuzire. Duhul este plin de râvnă, dar carnea este slabă. Prin urmare, dorim ca Domnul să ne îndrume paşii pe cărarea voii Sale, întrucât aceasta este singura cale pe care vom găsi fericirea adevărată.

Trebuie să ne rugam pentru bogăţii spirituale, nu materiale. „Evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig" (1 Timotei 6:6). Este un miracol al harului atunci când iubirea de bani a unui om este înlocuită cu iubirea pentru Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Trebuie să ne rugăm pentru a percepe realităţile spirituale, iar nu umbrele. Iată comentariul lui Dumnezeu asupra televizorului: „Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deşarte." Televiziunea ne prezintă o lume de basm, care nu există. În schimb, Cuvântul lui Dumnezeu se ocupă cu viaţa aşa cum este ea în realitate.

Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să-Şi împlinească promisiunea: „Toate râurile harului Tău prin credinţă mi le însuşesc. Deasupra oricărei făgăduinţe mi-am scris numele." Temeiul de pe care putem cere să se împlinească faţă de noi făgăduinţele Sale este faptul că ne temem de El.

Trebuie să ne rugăm să fim păziţi de orice faptă care aduce ocară, adică de orice lucru care ar putea aduce dezonoare şi ruşine numelui Domnului Isus. Judecăţile Sale sunt bune iar noi trebuie să le urmăm cu străşnicie.

Trebuie să ne rugăm pentru trezire personală. „Pământul ars se va transforma în iaz şi pământul uscat în izvoare de apă" (Isaia35:7). Arzând şi fiind mistuiţi de dorul după preceptele Sale, vom fi înviorați şi treziţi de El la neprihănirea Sa.

Nu trebuie să desconsiderăm îndurările şi mântuirea lui Dumnezeu, deoarece depindem de mila şi protecţia Sa la fel de mult ca şi atunci când am fost mântuiţi. Prin urmare ne însuşim promisiunea pe care a făcut-o El că va avea grijă de noi şi ne va păzi zi de zi.

Dovezile de netăgăduit că Dumnezeu ne-a răspuns la rugăciuni au darul de a reduce la tăcere reproşurile necredincioşilor. Credinţa noastră este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate să dea greş.

Să nu ne fie niciodată frică sau ruşine de a rosti cuvântul adevărului. Dacă ne-am pus nădejdea în orânduirile lui Dumnezeu, El ne va asigura mereu prilejuri de a-L mărturisi.

Răspunsul nostru la dragostea şi harul Său trebuie să fie hotărârea fermă de a păzi Cuvântul Său câte zile vom avea de trăit pe pământ. „Cum aş putea să mă mulţumesc cu puţin, când pot să-I dau totul, predându-mă Lui pe de-a întregul, după tot ce a făcut pentru mine?"

Cei ce sunt eliberaţi de Fiul lui Dumnezeu sunt liberi cu adevărat (Ioan 8:36). Lumea crede că viaţa creştină este o robie. Dar cei ce caută preceptele Lui sunt cei ce se bucură cu adevărat de libertate.

Credinţa ne dă ghes să vorbim despre şi pentru Isus în prezenţa regilor. Câţi potentaţi nu au auzit Vestea cea Bună din gura unor umili şi adesea dispreţuiţi supuşi ai lor!

Cei ce iubesc Biblia găsesc desfătări personale de mare preţ pe paginile ei. Scriptura este un izvor de bucurie, un râu de plăcere, o sursă inepuizabilă de satisfacţie.

Tratăm Biblia cu reverenţă în sensul că ne minunăm de măreţia ei, de profunzimea ei, de puterea ei, de comorile şi de caracterul ei nemărginit. O iubim pentru ceea ce este şi pentru ceea ce a făcut. Şi meditǎm asupra ei zi şi noapte.

Este cu neputinţă ca Dumnezeu să-Şi uite făgăduinţa, dar în cuptorul suferinţei, când credinţa şovăie, ni se îngăduie să ne rugăm: „Doamne, adu-Ţi aminte..." „Nu se poate ca El să ne fi învăţat să ne încredem în numele Său, şi în acelaşi timp, să ne fi lăsat să fim daţi de ruşine."

Cei ce au experimentat puterea învierii ce rezidă în Cuvânt vor constata că este un izvor nesecat de mângâiere. Cuvintele unor oameni de bine sunt adesea goale şi lipsite de sens, dar Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna viu, relevant şi eficient.

Dacă vom fi credincioşi Domnului, ne vom putea aştepta să avem parte de batjocuri şi de ironii, dar când am găsit principiile divine, trebuie să rămânem alipiţi de ele.

Suntem încurajaţi de amintirea modului în care Domnul a intervenit în favoarea noastră în trecut. Aceeaşi îndurare care ne-a purtat până în acest punct ne va purta cu siguranţă şi pe mai departe, până la capăt. „Dragostea Lui din trecut ne interzice să ne gândim că ne va părăsi cumva în viitor sau că ne va lăsa să cădem în întuneric."

Credinciosul este umplut de indignare aprinsă când vede cum este dezonorată şi nesocotită legea lui Dumnezeu. Acest lucru a fost valabil în cazul Domnului Isus: „Ocările celor care Te-au ocărât pe Tine au căzut asupra Mea" (Romani 15:3). Orice dezonoare adusă Tatălui a fost considerată de Fiul ca o insultă personală.

Graţie minunatului Cuvânt al lui Dumnezeu, pelerinul poate cânta în casa pelerinajului său sau, cum s-a exprimat Knox, „în ţara exilului, drumul e uneori aspru, dar nu durează la nesfârşit. Noaptea e neagră, dar Dumnezeu ne înviorează inima cu cântări.

Aparent interminabilele ceasuri de nesomn din timpul nopţii pot fi răscumpărate meditând asupra Domnului, aşa cum ni-L descoperă Cuvântul. Cu cât ajungem să-L cunoaştem mai mult, cu atât îl iubim mai mult şi iubindu-L dorim să păzim lege Lui.

Ascultarea este o binecuvântare. „Evlavia este de folos în toate privinţele, întrucât prinde promisiunea pentru viaţa actuală şi pentru cea viitoare" (1 Timotei 4:8).

Când ne dam seama ce comoară incomparabilă avem în Domnul, asta ar trebui să ne facă să jurăm că vom păzi cuvintele Lui. El este Cel Atotsuficient. A-L avea pe El înseamnă a fi fabulos de bogaţi.

Deşi El este Atotsuficient, noi nu suntem. „Suficienţa noastră este de la Dumnezeu" (2 Corinteni 3:5). Prin urmare, trebuie să fim oameni ai rugăciunii, care să-L rugăm fierbinte pe Dumnezeu să-Şi arate îndurarea, conform făgăduinţei Sale.

Călăuzirea este o problemă ce apare mereu. Încotro s-o iau? Ce să fac? Trebuie să recunoaştem că nu dispunem de înţelepciune pentru a găsi singuri răspunsul la aceste întrebări şi la altele de acest fel. În consecinţă, să ne îndreptăm paşii pe cărările trasate de Sfânta Scriptură.

Trăim în epoca modernă, marcată de fast-food, de servicii extrem de rapide şi de tot felul de comodităţi. Ascultarea instantanee de voia lui Dumnezeu este un lucru la care trebuie să ne gândim serios, fiind gata de a o pune în practică.

Oamenii răi n-au decât să unelteasc tot felul de planuri rele la adresa credinciosului nevinovat, dar asta nu e decât un motiv ca el să-şi amintească şi mai abitir Cuvântul lui Dumnezeu, care îi poate oferi călăuzire şi ocrotire.

„La miezul nopţii Pavel şi Sila se rugau şi cântau imnuri lui Dumnezeu" (Fapte 16:25). Ei erau maltrataţi pe nedrept de oameni, dar chiar şi în aceste condiţii au putut să cânte despre judecăţile drepte ale lui Dumnezeu.

Cei care îl iubesc pe Dumnezeu îi iubesc şi pe copiii Lui. Iar cei care iubesc Biblia îi iubesc şi pe cei ce iubesc Biblia. Este o părtăşie mondială care transcende barierele de ordin naţional, social şi rasial.

Dragostea statornică a lui Dumnezeu se poate vedea pretutindeni în lume, dar şi mai mult, pământul este plin de ea. Inimile noastre recunoscătoare răspund, spunând: „Doamne, fie ca întotdeauna să mă las învăţat de Duhul Tău cel Sfânt."

De când nu I-am mulţumit Domnului pentru modul minunat în care m-a tratat, după promisiunea Cuvântului Său? „Numără-ţi binecuvântările, numeşte-le una câte una, şi vei rămâne surprins de ceea ce a făcut Domnul!"

Cu toţii avem nevoie să ne rugăm să căpătăm o bună judecată, însoţită de cunoştinţă. E posibil să avem cunoştinţă, dar să fim lipsiţi de discernământ şi de echilibru. Din Cuvânt şi din disciplinele vieţii învăţăm să recunoaştem şi să ne însuşim judecata sănătoasă.

Disciplina pe care ne-o aplică Dumnezeu „aduce roadă dătătoare de pace a neprihănirii pentru cei care au fost încercaţi prin ea" (Evrei 12:11). Amintirea preţului extrem de ridicat ce a trebuit să fie plătit din pricina rătăcirilor noastre poate avea rolul de a ne descuraja de a mai face în viitor această faptă.

Termenii englezi „God" (Dumnezeu) şi good (bine, bun) au, probabil, o origine comună. Dumnezeu este bun şi tot ceea ce face El este bun. Pentru a deveni buni, trebuie să luăm asupra noastră jugul Său şi să învăţăm de la El.

Când oamenii răi încearcă să ne strice reputaţia, răspândind tot felul de minciuni despre noi, putem găsi ocrotire în ascultarea credincioasă de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

N-au decât să se lăfăiască în huzur şi în plăceri cei lumeşti. Cât despre noi, ne vom găsi desfătarea în instruirea spirituală, mai degrabă decât în complacerea în satisfacerea simţurilor.

Suferinţele ţin doar o clipă, pe când binefacerile pe care le conferă suferinţa sunt veşnice. Oamenii ne persecută cu intenţia de a ne face rău, dar Dumnezeu intervine, schimbând răul în bine.

Biblia este cel mai de preţ bun din lume. Un computer poate să calculeze cifre imens de mari, dar nu poate calcula valoarea Scripturilor.

Întrucât Dumnezeu ne-a făcut prin intermediul unei iscusinţe fără seamăn, nu e normal atunci ca tot El să ne fie şi învăţător? Se cuvine să căutăm şi să găsim scopul pentru care ne-a creat şi apoi să-l împlinim până în cele mai mici amănunte.

Mare este înviorarea pe care o cunoaştem în duhul nostru când întâlnim un creştin ce arde pentru Domnul Isus! Cei ce nădăjduiesc în Cuvântul lui Dumnezeu devin radioactivi cu Duhul Sfânt.

Boala, suferinţa şi strâmtorările nu vin direct de la Dumnezeu, ci El doar le îngăduie, în anumite împrejurări, făcând ca ele să împlinească scopurile sale. Este un semn de maturitate spirituală când demonstrăm dreptatea şi credincioşia Lui prin răbdarea cu care reacţionăm la toate acestea.

Şi totuşi, în noi înşine, nu suntem decât ţărână, drept care avem nevoie de iubirea şi îndurarea Lui, care să ne susţină. „De aceea, să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului, pentru a căpăta îndurare şi a găsi har care să ne ajute în vremuri de nevoie" (Evrei 4:16).

Orice manifestare a îndurărilor pline de duioşie ale lui Dumnezeu este ca o transfuzie nouă de viaţă pentru sfântul greu încercat. Cei care îşi găsesc desfătarea în legea Lui au motive să creadă că El le va veni în ajutor.

Gelineau traduce versetul 78 astfel: „Ruşinează-i pe cei mândri, care mă rănesc cu minciunile lor, în timp de meditez la preceptele Tale." Dumnezeu permite păcatului să-şi desfăşoare lucrarea, aducând consecinţe neîntârziate, iar psalmistul nu face altceva aici decât să se roage ca Dumnezeu să facă exact ceea ce a promis că va face.

Este un instinct spiritual să căutăm părtăşia celor care cunosc şi iubesc Cuvântul lui Dumnezeu. Dar de câte ori ne rugăm ca Domnul să facă să ni se încrucişeze cărarea cu aceea a celor care se tem de Dumnezeu?

Multe sunt motivele pentru care trebuie să dorim să fim fără pată în ascultarea de legile Domnului. Dintre acestea psalmistul îl alege pe cel conform căruia trebuie să dorim să fim fără pată pentru ca să evităm ruşinea nespus de mare şi de umilitoare de a cădea în păcat.

Credinciosul poate fi lovit, dar nu zdrobit. Copleşit de perplexitate, dar nu împins la disperare. Persecutat, dar nu părăsit. Doborât la pământ, dar nu nimicit (2 Corinteni 4:8,9). Aici el tânjeşte după ajutorul şi izbăvirea lui Dumnezeu, dar nădejdea este în continuare vie.

Deşi ochii i se împăienjenesc de atâta aşteptare ca Domnul să-Şi împlinească făgăduinţa că-l va izbăvi, el nu se roagă: „Mă vei mângâia oare Doamne?" ci „Când mă vei mângâia?"

Un burduf atârnat în mijlocul fumului se va usca şi se va umple de funingine. Este o comparaţie cu realităţile spirituale ce se poate observa numaidecât. Credinciosul hărţuit se sfrijeşte, se perpeleşte şi-şi pierde frumuseţea exterioară în tot acest timp în care aşteaptă în răbdare izbăvirea, dar el nu este fără nădejde atâta timp cât are Cuvântul lui Dumnezeu pe care să se bizuiască.

Chiar şi în cele mai bune condiţii, viaţa este foarte scurtă. Zilele suferinţei par să ocupe un loc disproporţionat de mare în viaţă. A venit vremea ca Domnul să intervină, pedepsindu-i pe asupritori.

Mişeii din versetul acesta sunt cei fără Dumnezeu, nelegiuiţii, căci aceste trăsături merg mână în mână. Ei uneltesc pierzarea celor neprihăniţi şi nevinovaţi - ceea ce e o dovadă că refuză să se conformeze legii lui Dumnezeu.

Pe nimic nu ne putem bizui la fel de tare ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. El a promis că-i va scăpa pe copiii Săi supuşi prigoanelor. Aşadar, când suntem atacaţi de pârâşi care rostesc minciuni la adresa noastră, putem rosti cu încredere rugăciunea de aur: „Ajută-mă!"

Spurgeon a spus: „Dacă ne vom ţine de precepte, vom fi salvaţi de către promisiuni." Chiar dacă ajungem în punctul în care ne cuprinde disperarea, temându-ne că ne vom pierde viaţa, să nu şovăim în ascultarea noastră. Ajutorul va veni negreşit. Crede numai!

Cea mai frumoasă rugăciune izvorăşte dintr-o puternică nevoie lăuntrică. Aici psalmistul se roagă ca Domnul să-i cruţe viaţa, pentru ca el să poată slăvi pe Dumnezeu ascultând de Cuvântul Său.

Credinţa nu este un salt în gol, ci se întemeiază pe cel mai sigur lucru din univers - Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nici un risc în a crede într-un cuvânt ce este ancorat temeinic şi veşnic în cer.

Credincioşia lui Dumnezeu este desfăşurată nu doar în Cuvântul Său, ci şi în lucrările Sale. El îşi extinde credincioşia Sa peste toate generaţiile, aceasta putându-se vedea în ordinea şi în precizia naturii create de El.

Cerul şi pământul ascultă de legile Lui, Vremea semănatului şi a secerişului, a frigului şi a căldurii, a verii şi a iernii, a zilei şi a nopţii este stabilită de Dumnezeu. Toate acestea sunt slujitorii Lui. Şi toate sunt reglate şi susţinute de cuvântul puterii Sale.

Barnes comentează:

„M-aş fi prăbuşit de o mie de ori," mi-a spus un minunat, dar mult încercat om, „dacă nu ar fi fost această declaraţie din Cuvântul lui Dumnezeu: «Dumnezeul cel Etern este refugiul tău iar dedesubt sunt aripile veşnice.»"

Cei care au experimentat puterea Scripturilor în viaţa lor nu le vor uita cu una, cu două. Am fost „născuţi din nou, nu dintr-o sămânţă putrezicioasă, ci neputrezicioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu care trăieşte şi rămâne în veac" (1 Petru 1:23).

Chiar după ce am fost salvaţi de plata păcatului, încă mai avem nevoie să fim salvaţi zi de zi de întinare şi vătămare. Familiarizarea cu preceptele lui Dumnezeu şi cu însăşi inima noastră ne face conştienţi de nevoia acestei mântuiri actuale, la timpul prezent.

Singurul mod în care am putea evita atacurile celor răi ar fi să trăim o viaţă măruntă, lipsită de semnificaţie. Dar atâta timp cât vieţile noastre sunt eficiente pentru El, ne putem aştepta la opoziţie. Numai că odată cu opoziţia avem încurajarea de a căuta tărie şi mângâiere când luăm aminte la mărturiile Sale.

Chiar cele mai alese lucruri din lumea aceasta nu ating nivelul de perfecţiune dorită şi se sfârşesc curând, dar Cuvântul tui Dumnezeu este perfect şi infinit. Cu cât ajungem să cunoaştem Biblia mai temeinic, cu atât mai mult ne dăm seama cât de departe suntem noi înşine de acel nivel de perfecţiune.

Cei care îl iubesc pe Domnul vor iubi, negreşit, şi Cuvântul Său. Şi această iubire se va manifesta prin faptul că vom medita asupra Cuvântului lui Dumnezeu ori de câte ori vom avea prilejui. Tocmai în aceste momente de meditaţie descoperim dintr-odată noi frumuseţi, noi minunăţii în Scripturi.

Credinciosul smerii, echipat cu înţelepciunea Cuvântului, va vedea mai mult când stă pe genunchi decât vor vedea duşmanii săi când se ridică pe vârfurile picioarelor.

Dacă învăţătorul se lasă pe tânjală, culcându-se pe laurii victoriilor anterioare, curând va fi întrecut de un om mai tânăr decât el, care meditează însă necurmat asupra Cuvântului.

Ceea ce urmează ar putea părea, la prima vedere, un caz de lăudăroşenie iresponsabilă, dar nu este aşa. Nu vârsta unei persoane, nu inteligenţa sa contează, ci ascultarea sa. Prin urmare, tinerii îi pot întrece pe bătrâni, dacă vor poseda un coeficient mai mare de ascultare.

Aici avem ascultarea în acţiune. Psalmistul îşi păzeşte paşii de cărările păcatului, pentru ca să poată fi ascultător în toate privinţele.

Influenţa sfinţitoare a Bibliei este deosebit de mare. Fiind învăţaţi de Domnul prin Cuvântul Său, cultivăm în noi o ură împotriva păcatului şi o dragoste pentru sfinţenie.

Dar Biblia mai este şi o sursă de pură desfătare. Nici o altă carte din lume nu poate să ne ofere satisfacţii atât de mari. Mierea e dulce, dar Cuvântul lui Dumnezeu este mai dulce.

Pentru a putea depista banii falşi, oamenii studiază bancnote autentice. Tot aşa, o bună familiarizare cu adevărul ne va ajuta să depistăm şi să dispreţuim orice cale a minciunii.

Cuvântul ne călăuzeşte şi sub aspect negativ, în sensul că interzice anumite tipare de comportament. Iar în latura pozitivă ne călăuzeşte în sensul că ne arată calea bună. Cât de mult datorăm razelor calde ale acestei candele!

Găsim aici o hotărâre fermă de a asculta de Sfintele Scripturi. Asta e pentru slava lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea altora, precum şi spre binele nostru.

Spurgeon spune:

În versetul precedent psalmistul depusese jurământul de oştean în oastea Domnului, iar în versetul de faţa este chemat să îndure o seamă de rigori, în virtutea calităţii ce o posedă. Slujindu-L pe Domnul nu suntem scutiţi de încercări, ci, mai degrabă, ni se garantează că vom avea parte de ele.

Ne înfăţişăm înaintea Domnului ca preoţi şi elevi. Ca preoţi, „aducem jertfa laudei către Dumnezeu, adică, rodul buzelor, mulţumind numelui Său" (Evrei 13:15). Ca elevi, ne deschidem inimile şi minţile pentru a primi învăţătura divină.

Când viaţa noastră este mereu în pericol, găsim siguranţă şi ocrotire amintindu-ne de legea Domnului. Ceea ce trebuie să evităm însă cu tot dinadinsul este să cădem în ispita de a intra în panică, de a deveni isterici şi a da uitării Cuvântul lui Dumnezeu.

Cei ce se instruiesc din Cuvânt nu sunt în necunoştinţă de planurile Satanei. Prin simpla ascultare de Biblie, ei evită capcanele acestuia.

Trebuie să alegem Scriptura ca pe o comoară de mare: preţ, ca pe o moştenire de valoare incomensurabilă, Gândiţi-vă la bucuria ce-l cuprinde pe un moştenitor când află că a moştenit o mare avere. Cu cât mai mare ar trebui să fie bucuria noastră, ştiind că avem la dispoziţia noastră Cartea cărţilor.

Toţi cei care îşi dau seama de valoarea ei trebuie să se decidă să asculte de ea până la sfârşitul vieţii lor. Nu trebuie să existe concedii, vacanţe sau timp liber în şcoala ascultării.

Moffat traduce acest verset astfel: „Urăsc oamenii cu inima împărţită. Iubesc legea ta." Oamenii cu două feluri de a gândi sunt de partea lui Dumnezeu o clipă, dar în clipa următoare sunt de partea lumii. Ei sunt cu două feţe, una spun, şi alta fac, fiind trădători faţă de legea lui Dumnezeu.

Domnul este locul nostru de adăpost când suntem urmăriţi şi scutul nostru când suntem atacaţi frontal. Cei ce nădăjduiesc în promisiunile Sale nu vor fi niciodată dezamăgiţi, pentru că El nu poate înşela şi nu poate fi înşelat.

Ne despărţim de cei care nu păzesc poruncile Dumnezeului nostru. Deşi ne separăm de căile lor păcătoase, întreţinem totuşi legături cu oamenii din lume cu scopul de a le împărtăşi Vestea Bună.

Argumentul din această rugăciune este: „Tu ai promis că mă vei susţine. Acum fă cum ai promis. Altfel oamenii vor zice că nu Ţi-ai împlinit promisiunea faţă de mine, în care caz aş fi dezamăgit în nădejdea mea.

Nu suntem cu nimic mai capabili de a ne păzi şi ocroti decât am fost capabili de a ne mântui din capul locului. Dacă Dumnezeu ne susţine, vom fi în siguranţă. Dar partea ce ne revine este să păzim în veci legile Sale.

Domnului nu-I plac cei ce se depărtează de legile Sale. Deşteptăciunea lor se va dovedi într-o zi că n-a fost altceva decât o mare prostie.

Cuvântul ne învaţă limpede că Dumnezeu va îndepărta de pe pământ pe toţi oamenii răi, cum un topitor de metale îndepărtează zgura ce se ridică la suprafaţa metalului topit. Dacă nu S-ar purta drept faţă de păcat, n-am putea respecta Cuvântul Său scris.

Când ne gândim la judecăţile lui Dumnezeu revărsate peste cei răi, asta ne face probabil să tremurăm. Dar, în acelaşi timp, cum arată Barnes, suntem „umpluţi de uimire şi reverenţă faţă de stricteţea, spiritualitatea şi asprimea legii Sale."

Rugăciunea fierbinte a psalmistului, în care spune că a făcut ceea ce a fost drept şi bun trebuie înţeleasă ca fiind regula generală, iar nu interpretată în sens strict. Viaţa sa neprihănită a fost rodul mântuirii sale şi, prin urmare, temeiul adecvat de pe care să ceară ca Domnul să nu-l dea pe mâna asupritorilor săi.

Un zălog este cel care se oferă în locul altuia, care îl reprezintă. Cel care a fost zălogul nostru la Calvar pledează cauza noastră cu succes, pe tot parcursul vieţii noastre şi nu ne dă pe mâna asupritorilor noştri.

Iată omul care a aşteptat izbăvirea Domnului până când l-au durut ochii. El a aşteptat până la epuizare împlinirea promisiunii neprihănite conform căreia Domnul va interveni în folosul său.

În pofida a ceea ce ar părea un strigăt după dreptate, în versetul 121, psalmistul se aruncă aici cu totul pe îndurarea sau harul Domnului. O formă pe care o îmbracă această îndurare este minunata Sa slujbă de învăţare, de predare. „învaţă-mă legile Tale!"

Cu cât un slujitor îşi cunoaşte mai bine stăpânul, cu atât mai util şi mai eficace îi va fi. Tot aşa şi noi avem nevoie de înţelegere pentru a cunoaşte voia lui Dumnezeu, aşa cum este aceasta revelată în mărturiile Sale.

Se face aici o întorsătură de o sută optzeci de grade. Slujitorul Îl cheamă, indirect, pe Stăpân să acţioneze, deoarece legea Lui a fost călcată. Şi acest strigăt este strigătul copiilor lui Dumnezeu, în orice vremuri de întunecime. „A venit timpul să treci la acţiune, Doamne!"

Un indiciu al preţuirii noastre faţă de Biblie îl va constitui timpul pe care îl petrecem citind-o. Dacă o preţuim mai mult decât aurul curat, atunci Biblia noastră va avea copertele şi paginile uzate, dovadă că am folosit-o din plin.

O altă dovadă a stimei noastre pentru Cartea cărţilor o va constitui gradul în care ascultăm de ea. Dacă nu facem ce spune ea şi nu urâm toate căile mincinoase, ne înşelăm singuri.

Cuvântul lui Dumnezeu este minunat şi prin faptul că este atemporal. E minunat datorită purităţii sale, acurateţei sale, armoniei sale şi relevanţei sale universale; puterii şi suficienţei sale. Se cuvine ca o atare carte să fie citită şi pusă în aplicare.

Dezvăluirea Cuvântului lui Dumnezeu dă lumină, fie naţiunilor, fie familiilor, fie persoanelor individuale. Prea puţin ne dăm seama de influenţa sfinţitoare pe care, o are Cuvântul în toată lumea. El dăruieşte pricepere celor care se recunosc pe ei înşişi ca fiind simpli şi, prin urmare, având nevoie de ajutor.

O sete profundă, enormă după Cuvântul lui Dumnezeu - iată de ce avem nevoie cu toţii! ,,Ca nişte prunci nou-născuţi, să doriţi laptele Cuvântului (1Petru 2:2).

S-ar putea să ne obosească apelurile la îndurare, dar pe psalmist nu l-au obosit, după cum nu l-a obosit Cuvântul. Nu ajungem niciodată în acel punct al vieţii în care să nu avem nevoie de harul Său.

Aici avem cele două feţe ale sfinţeniei - să fim păziţi pe drumul alipirii permanente de Domnul, în conformitate cu cuvântul Său şi să fim izbăviţi de puterea păcatului ce sălăşluieşte în interiorul nostru.

Prima parte a acestei rugăciuni nu e deloc neobişnuită; oricare dintre noi ar dori să fie izbăvit de asuprirea oamenilor. Dar observaţi scopul neobişnuit: „ca să păzesc preceptele Tale."

În slujirea noastră pentru Domnul, îl rugăm uneori să ne dăruiască un semn al bunăvoinţei, prezenţei şi puterii Sale. El ştie cum să trimită aceste „prime" ca să le spunem aşa, prin care să ne încurajeze în răspunsul Său la rugăciunile noastre. Iar noi nu trebuie să pierdem niciodată dorinţa de a fi învăţaţi de El din ce în ce mai mult.

Lacrimile ce curg ca nişte şiroaie de apă - o dramatică prezentare a celei mai profunde întristări, a zbuciumului celui mai adânc! Şi pentru ce? Pentru nedreptatea făcută psalmistului? Nu, ci pentru nesocotirea de către oameni a legii lui Dumnezeu şi astfel dezonorarea numelui Său.

Bendetti autorul lucrării „Slabat Matcr," a fost găsit într-o zi plângând şi când a fost întrebat care e motivul lacrimilor sale, a răspuns: ..Plâng pentru că Iubirea rămâne fără să fie iubită la rândul Său."

Autorul Cărţii este neprihănit. Prin urmare, nu e de mirare că şi Cartea este neprihănită. Cei mai mulţi dintre noi ştim lucrul acesta, dar puţini dintre noi transformă această cunoaştere într-un act de laudă şi închinare la adresa Domnului, mulţumindu-I.

Tot ce spune Dumnezeu este drept şi credincios, iar Cuvântul Său este cu totul vrednic de încredere. A crede Cuvântul lui Dumnezeu nu este deloc o mare ispravă, pentru care să merităm să fim lăudaţi. Este doar un act rezonabil.

Barnes comentează cu mult tâlc:

Este un mare triumf în sufletul omului atunci când, privind purtarea persecutorilor, calomniatorilor şi bârfitorilor, este mai întristat de faptul că aceştia calcă legea lui Dumnezeu, decât de răul pe care i-l provoacă lui.

Biblia a fost supusă la toate încercările posibile. Mii de oameni au testat promisiunile sale, constatând că sunt adevărate. „Ea a supravieţuit ura oamenilor, focurile preoţiei false, batjocurile necredincioşilor şi înţelepciunea carnală a criticilor din epoca modernă" (Scripture Union).

După socoteala duşmanilor săi, psalmistul era mic şi dispreţuit. Dar dispreţul oamenilor nu l-a speriat şi nu l-a îndepărtat de Biblie.

Neprihănirea lui Dumnezeu nu este o stare de dispoziţie trecătoare, ci o virtute veşnică. Nu e de ajuns să spunem că Biblia conţine adevăr; Biblia este adevărul. Toate cuvintele rostite de Dumnezeu sunt adevărate.

Paharul psalmistului era plin de necazuri şi strâmtorări, dar cu Cuvântul lui Dumnezeu el a putut vedea curcubeul oglindit în lacrimile sale.

Mărturiile lui Dumnezeu nu sunt adevărate doar pentru vremea de acum, ci pentru toată veşnicia. Cu cât le înţelegem mai mult, cu atât mai mare va fi capacitatea noastră de a ne bucura de viaţă, acum şi în cer.

Verbul a striga este cheia acestui pasaj.(Versetele 145-152 încep cu litera „qof," prima literă din cuvântul ebraic „a plânge.") Găsim aici un strigăt după ajutor rostit de o inimă încrezătoare. Dumnezeul Atotputernic nu poate rezista la rugăciunile izvorâte dintr-o inimă neîmpărţită, care exprimă dorinţa de a face voia Sa.

Când, asemenea lui Petru, începem sa ne cufundăm sub valuri, putem în orice moment rosti acea scurtă rugăciune: „Salvează-mă!" Domnul ne ridică apoi ca să mergem mai departe şi să trăim din nou pentru El.

Weigle scrie: „Aceasta e descrierea obiceiurilor de devoţiune ale unui om cucernic care se scoală înainte de a se face ziuă, cu meditaţie şi rugăciune pe buze." Motoul nostru ar trebui să fie: „Nu mănânc dimineaţa dacă nu citesc Biblia."

Chiar şi ceasurile de nesomn din timpul nopţii pot fi utilizate pentru meditarea la Cuvântul Domnului. Şi nu de puţine ori se întâmplă ca tocmai în asemenea clipe Domnul să ne dea „comori învăluite de întuneric."

Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că avem acces imediat în prezenţa lui Dumnezeu, prin rugăciune. Aidoma psalmistului, şi noi putem cere dragostea, bunătatea şi dreptatea lui Dumnezeu, pentru a putea fi ţinuţi în viaţă.

Vrăjmaşul este aproape. Potrivnicii sunt hotărâţi să-i facă rău slujitorului lui Dumnezeu. După ce au refuzat autoritatea lui Dumnezeu asupra vieţii lor, ei par acum de nestăvilit, ca unii care nu se dau în lături de la nimic.

Dar Domnul este aproape şi doar unu alături de Dumnezeu constituie o majoritate. „Nici un vrăjmaş nu ne poate face nici un rău, nici o teamă nu ne poate alarma, când suntem de partea victoriei." Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat şi El nu-i va părăsi nicicând pe ai Săi.

Ce mare mângâiere este să ştim că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac „Stând pe promisiunile ce nu pot da greş, când furtunile de îndoială şi frică ne dau târcoale, prin Cuvântul lui Dumnezeu vom învinge; stând pe promisiunile lui Dumnezeu."

Domnul priveşte cu adevărat asupra strâmtorării noastre. „În toate durerile ce ne sfâşie inima, Omul obişnuit cu durerea ia parte alături de noi." Şi El vine să-i izbăvească pe cei ce rămân alipiţi de El şi de Cuvântul Său.

Scriitorul îl roagă pe Dumnezeu să-i fie Avocat şi Dătătorul său de viaţă, deoarece i s-au adus grave acuze; el are nevoie de un apărător. A fost persecutat până la epuizare. Are nevoie de o nouă infuzie de viaţă.

Dumnezeu nu-i salvează pe oameni împotriva voinţei lor. El nu va popula cerul cu oameni care nu doresc să fie acolo. Nu este nici o mântuire pentru cei ce refuză să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu.

Nici o limbă omenească nu va putea descrie cum se cuvine îndurarea lui Dumnezeu. Îndurările Sale pline de tandreţe nu vor putea epuiza nicicând cererile noastre. Psalmistul persecutat cere îndurarea vieţii, adică izbăvirea de cei ce vor să-i ia viaţa.

Multe din aceste versete îşi găsesc, desigur, împlinirea adevărată în Domnul Isus. Înconjurat de persecutori şi duşmani, El a rămas în continuare credincios mărturiilor Tatălui Său.

Este un indiciu al maturităţii spirituale să te întristezi mai mult pentru insultele aduse lui Dumnezeu, decât pentru nedreptăţile ce ţi s-au făcut ţie. O, dea Domnul să fim mistuiţi de o aşa râvnă pentru El!

În versetul 153, psalmistul a scris: „Vezi-mi apăsarea," adică apăsarea din pricina preceptelor lui Dumnezeu. De asemenea el cere, pentru a treia oară în această secţiune, să i se păstreze viaţa (v. 154, 156).

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul în întregime. Toate promisiunile sale sunt absolut sigure şi se vor împlini negreşit. „Cât timp nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de literă din Lege, până nu se vor împlini toate" (Matei 5:18).

Oamenii aflaţi în poziţii de mare autoritate i-au asuprit adesea pe slujitorii lui Dumnezeu. Dar un profund respect şi reverenţă pentru Cuvântul lui Dumnezeu îi va păzi pe credincios ca nu cumva să-L trădeze pe Domnul.

Bucuria nespus de mare de a descoperi o comoară ascunsă este trăită de cel care se adânceşte în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, descoperind adevărate bogăţii spirituale.

Familiarizarea cu Cuvântul ne va învaţă să iubim ce iubeşte Dumnezeu (legea) şi să urâm ceea ce urăşte Dumnezeu (minciuna), până când vom ajunge să gândim gândurile lui Dumnezeu.

Întrucât şapte este cifra perfecţiunii sau completitudinii, înţelegem de aici că psalmistul vrea să spună că îl lăuda pe Domnul încontinuu şi din toată inima pentru orânduirile Sale drepte.

Cuvântul ne dăruieşte pacea, într-o lume plină de zbucium, şi siguranţă pentru a nu cădea în ispită. Versetul nu înseamnă însă că credincioşii sunt scutiţi de întristări sau necazuri, ci mai degrabă că ascultând de legea lui Dumnezeu ei sunt învredniciţi să se ferească de cursele păcatului.

Psalmul 37:3 spune: ,,Încrede-te în Domnul şi fă binele!" Aici psalmistul spune că a urmat acest sfat. Mai întâi este credinţa, apoi vin faptele, care sunt rodul credinţei.

Oamenilor din vremea lui Maleahi li s-a făcut lehamite de ascultare (Maleahi 1:13). Nu tot aşa s-a întâmplat însă cu scriitorul. El a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu, ajungând să-l iubească din ce în ce mai mult.

Aceste ultime trei versete din fragmentul de care ne-am ocupat până acum se referă la ascultarea practică de Biblie. Dacă ni s-ar părea cam forţat să le aplicăm la majoritatea credincioşilor, concepeţi-le ca pe cuvintele rostite de Mântuitorul, şi orice dificultate dispare.

Pe măsură ce Psalmul 119 se apropie de sfârşit, se pare că exprimă un punct culminant al cererilor fierbinţi. Cuvântul „să" e folosit de şapte ori. Mai întâi găsim cererea urgentă de a i se acorda o audienţă. Apoi psalmistul cere să i se dăruiască pricepere spirituală.

Duşmanul pare să fie mereu prin preajmă în aceste versete, de unde şi rugămintea reiterată de a fi izbăvit, conform promisiunii Cuvântului.

Sporirea cunoaşterii legilor lui Dumnezeu nu trebuie să conducă la o creştere a mândriei sau la o exagerată concepţie despre noi înşine, ci la lăudarea şi adorarea Domnului.

În loc să discutăm tot felul de fleacuri şi chestiuni lipsite de importanţă, ar trebui să ne disciplinăm pentru a vorbi despre lucruri duhovniceşti. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt neprihănire şi extrem de importante.

Este o imagine minunată aceasta prin care mâna străpunsă de cuie a Celui Atotputernic este întinsă din cer pentru a-l scăpa pe un biet om, acesta fiind însă unul care a ales de bună voie preceptele Domnului ca regulă de viaţă şi conduită pentru el.

Deşi ne bucurăm de mântuirea sufletului nostru ca fapt împlinit, tânjim de dor să fim salvaţi de prezenţa păcatului, când va reveni Isus. Între timp, găsim mari desfătări în citirea Bibliei şi ascultarea de ea.

Nu suntem salvaţi doar pentru a sluji, ci şi mai direct: pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Orice izbăvire de boală sau de accidente trebuie să ne dea ghes să ne închinăm lui Dumnezeu cu şi mai multă râvnă, făcând ca rugăciunile noastre de mulţumire şi de strigare după ajutor să fie şi mai stăruitoare, şi mai fierbinţi.

Aceasta este una din puţinele mărturisiri ale păcatului din Psalmul 119. „Până şi «cele mai înălţătoare stări de sfântă comuniune cu Domnul din nefericire coboară din nou la mărturisirea păcatului şi recunoaşterea nevredniciei noastre."

Victima neputincioasă a calomniei

Una din cele mai amare experienţe din viaţa unui credincios este aceea de a fi victima unor minciuni şi calomnii. Abia atunci îşi dă el seama, neputincios, de adevărul observaţiei făcute de Spurgeon, conform căreia „minciuna va face înconjurul lumii, până să-şi pună adevărul încălţămintea." Şi astfel credinciosul poate ajunge să fie turtit de umiliri şi frustrări.

Aceasta a fost genul de strâmtorare care l-a trimis pe psalmist urgent la Domnul în această primă „Cântare a treptelor." (Psalmii 120-134 sunt numiţi „Cântările treptelor" deoarece pelerinii îi cântau când se suiau la Ierusalim cu prilejul sărbătorilor anuale ale Domnului). Cererea sa a fost scurtă, simplă şi la obiect. El a dorit să fie izbăvit de buzele mincinoase ale duşmanilor săi, de limba vicleană a păgânilor.

Apoi, cât ai bate din palme, el îşi îndreaptă atenţia asupra unui anumit vinovat, prezicând că va fi pedepsit aspru. Ce sentinţă i se va aplica? Săgeţi ascuţite lansate din arcul Maestrului Arcaş. Şi ce i se va face acelei limbi viclene? Va fi spălată cu săpun? Nu, ci va fi cauterizată cu cărbunii aprinşi de ienupăr! Rădăcina acestui arbore ce creşte în deşert se foloseşte pentru a produce cărbuni cunoscuţi pentru marea lor capacitate termică.

Într-o clipă de auto-compătimire, psalmistul iubitor de pace se lamentează pentru făptul că este obligat să locuiască în mijlocul triburilor lui Meşec şi Chedar. Meşec a fost fiul lui Iafet (Geneza 10:2) iar descendenţii săi şi-au câştigat faima de oameni sălbatici, necivilizaţi. Chedar a fost al doilea fiu al lui Işmael (Geneza 25:13) iar descendenţii săi au fost de asemenea oameni cunoscuţi pentru cruzimea şi lipsa lor de omenie. Potrivit enciclopediei Standard Bible Encyclopedia, „prin filiera lui Chedar specialiştii în genealogii musulmane au stabilit că Mahomed

descinde din Işmael."

Exilul forţat al psalmistului printre barbarii ce urau pacea a durat mult prea mult pentru el. Eforturile sale de a ajunge la o convieţuire paşnică cu aceştia au fost respinse prin noi acte de război. Dacă ar fi trăit în perioada Noului Testament, ar fi fost mai bine pregătit pentru a se aştepta la zâzanie şi sfadă, putând face mai bine faţă situaţiei. Ar fi avut atunci exemplul Domnului Isus, care:

Când a fost insultat, nu a răspuns la insulte; când a suferit, nu a ameninţat, ci S-a încredinţat în mâinile Celui care judecă drept (1 Petru 2:23).

Şi desigur psalmistul ar avea învăţătura lui Petru:

Dar când suferiţi cu răbdare atunci când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este demn de laudă înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 2;20b).

Neîntorcând rău pentru rău, nici batjocură pentru batjocură; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvântarea (1 Petru 3:9).

Şi, în sfârşit, ar fi avut Cuvântul Domnului Isus:

Binecuvântaţi sunteţi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi săltaţi de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri, căci aşa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi.

Păzit!

În traducerea KJV, psalmul începe astfel:

Îmi ridic ochii spre munţi. De unde îmi va veni ajutorul?

Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile şi pământul.

Ulterior traducătorii au considerat că s-ar fi strecurat un element păgân de erezie aici, respectiv ideea că ajutorul ar veni de la dealuri, mai degrabă decât de la Domnul (Ieremia 3:23). Prin urmare, ei au formulat partea a doua versetului 1 ca o întrebare. De pildă traducerea NKJV redă astfel versetul 1:

Îmi voi ridica ochii spre dealuri. De unde vine ajutorul meu? Ajutorul meu vine de la Domnul, care a făcut cerul şi pământul.

Totuşi eu prefer traducerea KJV în acest punct şi am să va spun de ce: Templul din Ierusalim a fost locuinţa lui Dumnezeu pe pământ. Norul de slavă din Sfânta Sfintelor semnifica prezenţa Domnului în mijlocul copiilor Săi. Cetatea Ierusalim era aşezată pe un munte, fiind înconjurată de munţi. Prin urmare, când un evreu din alte ţinuturi ale Israelului avea nevoie de ajutor, privea spre dealuri. Pentru el era totuna cu a privi spre Domnul. Întrucât locuinţa Creatorului era situată pe dealurile din Ierusalim, în sens poetic tot ajutorul venea de la dealuri. În primele două versete psalmistul este vorbitorul, exprimându-şi totala bizuire pe Făcătorul cerului şi al pământului.

Începând cu versetul 3, asistăm la o schimbare de vorbitor. În restul versetelor îl auzim pe Duhul Sfânt garantând siguranţă eternă celor care se încred în Domnul. Nu există nici o garanţie de stabilitate în sensul că nu vor fi atacuri. Piciorul credinciosului va fi păzit de căderе. Întrucât piciorul reprezintă temelia sau rămânerea noastră în picioare, asta înseamnă că Dumnezeu îl va păzi pe copilul Său ce se încrede în El de alunecare sau cădere.

Avem chezăşia unui Păzitor, care nici nu dormitează, nici nu doarme. Alexandru cel Mare le-a spus soldaţilor săi: „Stau treaz pentru ca voi să puteţi dormi." În ceasurile nopţii când nu mai suntem conştienţi de lumea din jurul nostru, există Unul care este mai mare decât Alexandru, care veghează asupra noastră cu grijă constantă şi neobosită.

Mai avem şi chezăşia faptului că păzitorul nostru nu e altul decât însuşi Domnul. Marele Suveran al universului este personal implicat în securitatea tuturor sfinţilor Săi, până la cel mai mic dintre ei. Avem chezăşia faptului că ne va ocroti de orice influenţă rea. Când se spune că El este „umbra ta pe mâna ta cea dreaptă," asta înseamnă că El e alături de noi, ca o gardă de corp, ca să ne ocrotească de orice rău, zi şi noapte. Criticii din epoca modernă au interpretat sintagma: Soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea ca având sensul de insolaţie.(A nu se uita că această secţiune a Bibliei este poezie şi, prin urmare, ambele sensuri s-ar putea să fie valabile. Este ceea ce s-a numit un merism. Un alt exemplu este „la plecarea şi la venirea ta" (v. 8), adică în tot modul tău de viaţă). Aluzia la lună este tratată adesea ca pe o concesie pe care Biblia ar face-o superstiţiilor şi tradiţiilor din antichitate. Dar pentru cei ce au fost izbăviţi de demonism şi care realizează rolul important pe care îl joacă soarele şi luna pe tărâmul spiritismului, aceste versete promit o binevenită ocrotire şi eliberare de lanţurile posesiunii demonice.

Avem apoi garanţia izbăvirii de orice rău. Este o realitate de neclintit că nimic nu poate interveni în viaţa unui credincios, decât cu voia lui Dumnezeu, care îngăduie un anumit lucru. Nu există împrejurări care să apară la întâmplare, nici accidente fără noimă, nici tragedii fataliste. Deşi nu El este autorul bolilor, suferinţelor sau morţii, El le anulează şi le captează pentru a le face să ducă la îndeplinire planurile Sale. Între timp, copilul Său încrezător poate fi sigur că Dumnezeu lucrează în aşa fel ca toate lucrurile să fie spre binele celor care-L iubesc, care sunt chemaţi după planul Său (Romani 8:28).

În fine, avem garanţia că Dumnezeu va avea grijă de noi, în toate clipele cât va ţine timpul, şi apoi de-a lungul întregii veşnicii. El va păzi plecarea şi venirea noastră, de acum şi până în veac.

Cuvintele „păzi" şi „păzitor" apar de trei ori în spaţiul acestor opt versete. Termenul „preserve" (tradus în româneşte tot prin „a păzi," n.tr.) apare de trei ori. (Toate aceste forme traduc verbul ebraic samar). Frecvenţa acestor termeni semnifică faptul că nimeni nu beneficiază de atâta siguranţă cât persoana care L-a primit pe Domnul ca singura lui nădejde.

Sufletul care pe Isus s-a rezemat El niciodată nu-l va lăsa pe mâna duşmanilor săi.

Sufletul acela, chiar de-ar fi să i se împotrivească tot iadul,

Domnul niciodată, nicicând nu-l va părăsi!

- Richard Keen (1787)

David a sesizat ceva din dulceaţa acestei îndeletniciri, când evrei temători de Dumnezeu l-au înştiinţat că a sosit timpul să se suie la Ierusalim, pentru a participa la praznic. David s-a bucurat, aceasta nefiind o îndatorire nesuferită sau un obicei plictisitor. Ducându-se la templu ca să se închine a fost pentru el un prilej de împlinire şi bucurie.

Acum pelerinii credincioşi au ajuns în inima cetăţii. „Picioarele noastre stau la porţile tale, Ierusalime!" Ca şi când ar poseda-un mecanism divin de reperare, ei s-au întors la locul pe care Dumnezeu l-a ales. Ce minunat a fost sa se afle în acel loc!

Ei se dau îndărăt pentru a admira cetatea aureolată în ocrul ei antic, cu structura ei compactă. În interiorul zidurilor ei scăldate de soare, pe o suprafaţă de o milă pătrată, se aflau case cu acoperişul plat şi o mulţime de străduţe înguste. Între acestea se înălţa clădirea pentru care evreii aveau o consideraţie deosebită: Templul Domnului. Nu e o exagerare dacă afirmăm că templul făcea ca cetatea să aibă importanţa pe care o deţinea în sufletele lor. Acela era lăcaşul spre care triburile Domnului se îndreptau în cadrul pelerinajelor lor. Era locul unic de pe pământ în care decretase Dumnezeu ca poporul său să se adune şi să-I aducă mulţumiri numelui Său.

Desigur, Ierusalim mai era şi capitala politică a Israelului. Era sediul casei regale a lui David şi, prin urmare, era centrul administrativ şi judiciar al ţării.

Deşi numele înseamnă cetatea păcii, până în prezent el nu s-a adeverit. Puţine cetăţi au cunoscut luptele, suferinţele şi vărsările de sânge pe care le-a cunoscut această cetate:

Pietrele Ierusalimului poartă stigmatul sanctităţii sale iar zidurile îi aminteşte de crimele comise în ea în numele religiei. David şi Faraon, Senaherib şi Nebucadneţar, Ptolomeu şi Irod, Titus şi cruciaţii lui Godefrey de Bouitlon, Tarmerlane şi Saracenii lui Saladin -au luptat cu toţii ,şi au fost ucişi în această cetate. Atât în cadrul profeţiilor, cât şi al istoriei, cutremurătorul apel: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului!" este încărcată de profunde semnificaţii. Zile negre îi stăteau înainte! Străzile sale înguste aveau să răsune de paşii invadatorilor neevrei, până când Prinţul Păcii, Mesia al Israelului, se va întoarce ca să preia frânele guvernării. (Luca 21:24).

F. B.Meyer remarcă frumoasa aliteraţie din versetul 6:

Pace în Cetatea Păcii.

Pace peste cei ce o iubesc!

Benedicţia păcii se odihneşte peste toţi cei ce iubesc cetatea Marelui Rege.

Dragostea aceasta e exprimată în rugăciunea ca între zidurile ei să fie prosperitate iar în turnurile ei siguranţă. Ceea ce-i dorea evreul evlavios Ierusalimului ar trebui să-i dorim noi bisericii. O, ce mult ar trebui să ne străduim să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii (Efeseni 4:3)! Prin pacea şi prosperitatea bisericii se va revărsa binecuvântarea către lume.

Acesta e gândul exprimat de versetul 8. Din pricina rudelor şi prietenilor, noi ar trebui să tânjim de dor pentru a vedea vindecarea rănilor interne ale bisericii, tămăduirea certurilor din sânul ei şi a dezbinărilor de tot felul. Barnes explică: Asta exprimă adevăratele sentimente de pioşenie din toată lumea; este unul din temeiurile puternicei iubiri pe care prietenii lui Dumnezeu le au pentru Biserică - pentru că ei nădăjduiesc şi doresc ca prin Biserică cei scumpi ai lor să găsească mântuirea.

Cum am arătat deja, gloria supremă a cetăţii constă în faptul că acolo se află locuinţa Domnului. Nu în poziţia cetăţii, nici în clădirile sale nu tocmai arhitectonice, nici măcar în trista ei istorie - ci în faptul central conform căruia Dumnezeu a ales această cetate în care să fie aşezat templul Său. Prezenţa Domnului învăluie într-o aureolă de slavă tot ce atinge El prin harul Său.

Cu secole mai târziu Isus avea să le amintească fariseilor şi cărturarilor de acest adevăr. Ei puneau mai mare preţ pe aurul din templu, decât pe templul propriu-zis, pe darul de pe altar, mai mult decât pe altar! Isus a scos în evidenţă faptul că templul este cel care îi conferă aurului caracterul sacru, după cum altarul sfinţeşte darul de pe el (Matei 23:16-22). Şi tot aşa este Domnul însuşi, care a pus deoparte Ierusalimul, ca cetate aleasă a Sa dintre toate cetăţile lumii.

Cu privirile aţintite în sus spre ceruri, aşteptând vreun semn al îndurării divine, captivii îl roagă pe Domnul să pună capăt îndelungatei şi întunecatei nopţi a prigoanelor.

Ei se compară cu robii care privesc spre mâna stăpânilor lor ca o roabă ce se uită la mâna stăpânei ei. De obicei interpretarea care se dă acestui text este aceea de a fi gata să pricepem şi să ascultăm de voia stăpânului. Dar nu despre asta este vorba aici. Mai degrabă, textul se referă la starea de expectativă şi de speranţă a evreilor care aşteaptă ca Iehova să Se îndure de ei. Şi în mod concret ei aşteaptă ca El sa pună capăt exilului lor şi să-i readucă în patria lor mult dorită. Ei aşteaptă ca mâna Lui să-i salveze din ghearele asupritorilor.

De doua ori strigătul sfâşietor după îndurare se înalţă către tronul lui Dumnezeu din pieptul unor oameni care au fost dispreţuiţi peste măsură de mult. Zi de zi ei se hrănesc cu batjocurile şi ura îndreptată împotriva lor de către stăpânii neevrei. De prea multă vreme suferă, ei sub jugul arogant al trufaşilor lor stăpâni babilonieni (Ieremia 50:31, 32). Acum ei au ajuns la capătul răbdării. Nu mai pot! Consideră că au atins punctul maxim de rezistenţă. Şi astfel îşi varsă sufletul în această rugăciune fierbinte către Cel care este singurul lor refugiu şi loc de scăpare în această lume plină de antisemitism şi discriminare - către Prietenul celor asupriţi şi oropsiţi.

„Dacă n-ar fi fost Domnul de partea noastră..."

Totul depinde de acest dacă, cuvânt care a constituit diferenţa dintre izbăvire şi dezastru. Dar Domnul a fost acolo şi în asta a constat toată deosebirea.

Probabil că nici un alt popor nu a avut atâtea situaţii limită când supravieţuirea lor era pusă sub semnul îndoielii, câte au avut evreii. Conform legilor naturale, ei ar fi trebuit de mult să dispară. Când ne gândim la toate asediile, masacrele, - pogromurile, camerele de gazare, cuptoarele

şi bombele dezlănţuite împotriva lor, este o minune că au supravieţuit. Dar au supravieţuit - şi asta dintr-un motiv extrem de important: Domnul a fost de partea lor.

Din nefericire poporul evreu nu a fost întotdeauna pregătit să recunoască acest fapt. Prea de multe ori evreii au pus victoriile lor pe seama propriei lor deşteptăciuni şi puteri. Dar au existat întotdeauna evrei evlavioşi, care şi-au dat seama că dacă n-ar fi fost Domnul, ar fi fost de mult exterminaţi.

Psalmistul se gândeşte la toate împrejurările în care duşmanii lor s-au ridicat furioşi împotriva Israelului, fiind mult mai numeroşi decât ei şi dispunând de arme mult superioare lor. Proviziile de alimente s-au împuţinat foarte mult iar medicamentele s-au terminat. Liniile de comunicaţie au fost întrerupte. Evreii au fost nevoiţi să facă faţă nevoilor acute de alimentaţie cu ce s-a găsit prin partea locului. Apoi au fost complet încercuiţi. Duşmanii lor au ameninţat că-i vor arunca în mare. Perspectivele erau cât se poate de sumbre.

Ca nişte fiare sălbatice, duşmanii s-au năpustit să-i înghită de vii. Sau, ca să recurgem la altă figură de stil, evreii au fost cât pe-aci să fie copleşiţi de un val uriaş al forţelor militare neevreieşti. Dar apoi s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. Domnul i-a făcut pe inamici să se certe între ei cu privire la strategia ce trebuiau s-o utilizeze împotriva evreilor. Sau le-a trimis informaţii militare eronate cu privire la evrei. Sau a umplut inimile inamicilor de panică în urma morţii unui lider. Sau i-a determinat să semneze un acord de încetare a focului când victoria părea aproape sigură. Pe de altă parte, e posibil ca Domnul să-i fi condus pe evrei la rezerve ascunse de hrană. Sau la depozite secrete de arme. Sau le va fi trimis ajutor extern dintr-o sursă total neaşteptată. În orice caz, concursul de împrejurări a fost atât de minunat încât numai mâna lui Dumnezeu ar fi putut să aranjeze lucrurile în acest fel.

Cei care posedă inteligenţă spirituală acordă toată slava Domnului pentru izbăvirea lor misterioasă şi minunată. Neamurile, aceste fiare sălbatice carnivore, nu au reuşit să devoreze Israelul. Poporul lui Dumnezeu a scăpat din cursa ce i-au întins-o Neamurile reunite la summit-urile lor. Laţul a fost frânt, cercul de oţel ce-i apăsa pe evrei a fost tăiat şi din nou ei au scăpat.

Iată mărturisirea lor plină de smerenie şi recunoştinţă:

Ajutorul nostru este în numele Domnului, Care a făcut cerul şi pământul.

Dar Israel nu deţine monopolul asupra miracolelor lui Dumnezeu. Biserica poate să-şi însuşească şi ea cuvintele nimerite ale acestui Psalm, celebrând ocaziile în care Domnul i-a izbăvit pe creştini ,,în ultima clipa." Şi credincioşii individuali ştiu că dacă n-ar fi fost Domnul de partea lor, ar fi fost cu totul înfrânţi de lume, de firea veche şi de diavolul.

Muntele Sion este una din înălţimile din cetatea Ierusalim, fiind folosit uneori ca figură de stil reprezentând însăşi Ierusalimul. Aici Muntele Sion semnifică stabilitatea şi tăria supremă, o citadelă ce nu poate fi clătinată.

Aşa este omul credinţei. Viaţa sa este clădită pe stânca tare. Când vin ploile torenţiale şi şuvoaiele, când suflă uraganul, lovind casa lui, aceasta nu va cădea, deoarece a fost construită pe stâncă (Matei 7:25).

Psalmistul spune că Muntele Sion rămâne în veac. Cât priveşte cetatea pământească, lucrul acesta trebuie înţeles în sensul în care li s-a părut credincioşilor la vremea respectivă. Noi ştim din Noul Testament că pământul va fi nimicit într-o zi prin forţa focului (2 Petru 3:7, 10, 12). Cu toate acestea şi noi folosim expresii similare. Astfel spunem: dealurile eterne şi cetatea eternă (Roma).

Ideea care se desprinde de aici este că deşi Muntele Sion va fi nimicit într-o zi, credinciosul în Cristos nu va pieri niciodată. Pentru că poziţia sa este ferm ancorată în Cristos, el beneficiază de siguranţa maximă pe care i-o poate acorda Dumnezeu.

Psalmistul a văzut un alt adevăr spiritual în topografia Ierusalimului. Acesta este înconjurat de munţi, de pe ale căror înălţimi oştenii pot să vegheze asupra tuturor căilor de acces în cetate. Tot aşa şi Domnul însuşi formează un inel protector în jurul copiilor Săi, „de acum şi până-n veac." Acesta este gardul protector la care se referea Satana, când spunea că-l înconjoară pe Iov:

Nu l-ai înconjurat Tu cu un gard de protecţie, pe el, casa lui şi tot ce este al lui? (Iov 1:10)

Ceea ce înseamnă, desigur, că nimic nu poate sa se atingă de sfântul încrezător, decât ceea ce îngăduie voia lui Dumnezeu.

O altă afirmaţie uluitoare se face în versetul 3:

Căci sceptrul răutăţii nu va rămâne pe moştenirea celor drepţi, ca nu cumva cei drepţi să întindă mâinile spre nelegiuire.

Unii ar putea obiecta faţă de prima parte a versetului, scoţând în evidenţă că teritoriul Israelului a fost adesea invadat şi cucerit de oameni răi. Într-adevăr, aşa stau lucrurile. Dar versetul trebuie interpretat în contextul său. Psalmul se ocupă de oamenii care se încred în Domnul. Promisiunile sale sunt destinate doar acestor oameni. Numai atunci când Israelul s-a depărtat de Domnul i-au fost violate frontierele şi străpunse zidurile. Atâta timp cât evreii au ascultat de Domnul şi s-au încrezut în El, sceptrul răutăţii, adică, stăpânirea monarhilor neevrei, nu a fost lăsat să se apropie de ei.

Se oferă un motiv interesant pentru care Dumnezeu i-a ţinut pe duşmanii ameninţători departe de Israel când cetăţenii săi au umblat cu Domnul. Motivul a fost ca nu cumva israeliţii drepţi să fie ispitiţi să întindă mâinile ca să săvârşească răul. Dumnezeu ne salvează nu numai de duşmanii din afară, ci şi de eul nostru lăuntric şi de tendinţa sa de a păcătui, atunci când este tratat nedrept.

Al patrulea verset trebuie de asemenea înţeles în contextul său: Fă-le bine, Doamne, celor care sunt buni, şi celor care sunt drepţi în inimile lor. Oamenii buni de aici sunt cei care au fost salvaţi prin credinţă şi care umblă în ascultare de Domnul. Dreptatea lor nu este temeiul mântuirii lor, ci rodul încrederii şi ascultării lor.

Sunt unii care se proclamă membri ai familiei lui Dumnezeu, dar care apucă pe căi sucite. Domnul îi va face să meargă în captivitate, împrăştiindu-i printre lucrătorii nelegiuirii.

Pacea să fie peste Israel! Psalmul însuşi ne oferă formula păcii, atât pentru Israel, cât şi pentru oricine. Ea se găseşte în încrederea în Domnul Isus. Când israeliţii se vor întoarce la Cel pe care L-au străpuns şi-L vor plânge cum îşi plânge cineva singurul Fiu, atunci pacea care i-a ocolit

de atâtea veacuri va fi, în sfârşit, a lor!

Şalom, Şalom!

Când vestea a ajuns la urechile comunităţilor de evrei din exil, oamenii au fost cuprinşi de o bucurie fără margini. Regele persan Cirus a emis un decret în virtutea căruia captivii se puteau întoarce în patria lor. A fost o veste atât de minunată încât nu le-a venit să creadă că e adevărată. În timpul îndelungaţilor ani de exil, mulţi dintre ei s-au întrebat dacă vor mai vedea vreodată Ierusalimul. Dar iată că acum în sfârşit a sosit acea zi măreaţă. Şi astfel, adunându-şi puţinele bunuri agonisite, ei au continuat să se poarte ca nişte oameni aflaţi într-o transă.

Acest popor, care în mod obişnuit este destul de vorbăreţ şi de - expansiv, a început să facă o zarvă de nedescris. Pentru prima oară în şaptezeci de ani, au avut parte de o bucurie autentică - de o veste menită să-i umple de emoţie paralizantă. Da, mergeau acasă! Pregătirile lor de drum s-au desfăşurat în contextul râsetelor şi cântecelor pline de bucurie, de care n-au avut parte înainte.

Evenimentul a constituit o extraordinar de frumoasă mărturie pentru neevrei, care păreau să-şi dea seama că se întâmplă ceva cu totul deosebit cu israeliţii, ce nu putea fi explicat pe bază naturală. Şi astfel aceşti oameni au recunoscut că Dumnezeul evreilor a intervenit în favoarea lor în chip miraculos. Mai presus de celelalte naţiuni ale pământului, Israelul părea să se bucure în mod deosebit de dragostea şi grija lui Iehova.

Exilaţii plini de recunoştinţă au recunoscut alături de Neamuri că izbăvirea lor a fost cu totul şi cu totul lucrarea lui Dumnezeu.

Domnul a făcut lucruri mari pentru noi iar noi ne bucurăm.

Dar ei reveneau într-o ţară în număr foarte redus, neavând alte lucruri decât, practic, hainele cu care erau îmbrăcaţi. Ei aveau nevoie de mână de lucru, de finanţe şi de pază bună, ceea ce explică rugăciunea lor:

Adu, Doamne, înapoi pe captivii noştri, ca pe nişte râuri din sud.

Prin sud (ebr. Neghev) se înţelege deşertul din sudul ţării, cu clima sa aridă. În urma unor ploi torenţiale albia uscată a râurilor se umplea de apă, făcând să înflorească pustiul. Tot aşa şi exilaţii care s-au întors în patrie se roagă acum ca mica lor ceată să se transforme într-o mulţime mare, până când toate cele douăsprezece triburi se vor fi întors acasă. Ei se roagă ca Domnul să le asigure mijloacele de a reconstrui şi reface ce-au lăsat în urmă. Şi se mai roagă ca să li se dăruiască toate cele de trebuinţă pentru a putea fi iarăşi un popor fericit şi prosper în patria lor.

În primul an după revenirea lor lucrurile aveau să fie deosebit de dificile, deoarece nu existau recolte. Ei erau nevoiţi să pornească de la zero, arând şi semănând şi abia după o lungă aşteptare putând să culeagă roadele. Avea să fie o perioadă de austeritate, de drămuire foarte atentă a proviziilor de hrană. Iar însămânţatul nu se va face fără întristări şi frustrări, în condiţiile în care din puţinul pus deoparte pentru hrana familiei, fermierii trebuiau să-l aloce semănăturilor. Trebuia să decidă dacă păstra mai mult pentru familie, sau dacă folosea cea mai mare cantitate pentru însămânţat, în speranţa unei recolte îmbelşugate. Şi astfel când întindea mâna în şorţ ca să ia seminţe, din ochi îi curgeau lacrimi, gândindu-se la soţia şi la copiii săi, care trebuiau să se mulţumească cu puţin, jertfind pentru ca să poată spera într-o recoltă bună în viitor. Fermierul avea impresia că ia hrana de la gura familiei sale.

Dar din gura exilaţilor se aude un strigăt de biruinţă:

Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu bucurie. Cel ce umblă plângând se întoarce cu cântec purtând snopii.

Şi astfel ei continuă însămânţatul cu bucurie în suflet, ştiind că actuala lor întristare va fi înlocuită cu bucurie când vor aduce snopii îmbelşugaţi, depozitându-i în hambare.

Principiul se aplică, desigur, şi la domeniul spiritual. Cei ce trăiesc o viaţă de jertfă pentru răspândirea evangheliei sunt supuşi uneori la privaţiuni, dar asta nu e nimic faţă de bucuria de a vedea suflete mântuite în cer, închinându-se Mielului lui Dumnezeu pe veci de veci!

Principiul e valabil şi în domeniul câştigării de suflete. Bine a spus cineva că „cei ce câştigă suflete sunt mai întâi cei ce varsă lacrimi pentru suflete." Prin urmare iată cum trebuie să ne rugăm noi:

Dea Domnul să privesc mulţimea cum a privit-o Domnul,

Până când ochii mi se vor înceţoşa de lacrimi.

Oile rătăcite să le privesc cu îndurare iubindu-le cu iubirea Lui.

- Autor necunoscut

Două sunt modalităţile în care se poate construi o casă. Unul este să porneşti la lucru cu cunoştinţele pe care le posezi, îndemânarea şi resursele financiare de care dispui, după care să ceri binecuvântarea lui Dumnezeu peste lucrarea încheiată. Celălalt este să aştepţi până când vei primi lumină de la Domnul, fiind sigur de călăuzirea Sa, pornind apoi lucrările în totală bizuire pe El. În primul caz, proiectul nu depăşeşte nivelul cărnii şi sângelui. În al doilea, există bucuria de nedescris de a-L vedea pe Dumnezeu la lucru, asigurând cele de trebuinţă, aranjând desfăşurarea la timpul potrivit a lucrărilor şi ordinea evenimentelor şi crearea împrejurărilor propice care în alte condiţii, naturale, nu s-ar fi întâmplat nicidecum, pe baza legilor întâmplării. Ce mare deosebire este atunci când construieşti sub oblăduirea şi cu binecuvântarea Domnului! Cazul al doilea ilustrează zădărnicia eforturilor omeneşti, lipsite de binecuvântarea lui Dumnezeu şi bizuirea pe El, mai ales în domeniul siguranţei: Dacă nu păzeşte Domnul casa, degeaba veghează cel ce o păzeşte. Asta nu înseamnă că trebuie să renunţăm la serviciile poliţiei sau al altor formaţiuni de pază. Mai degrabă, textul ne spune că, în ultimă instanţă, siguranţa noastră depinde de Domnul; că dacă nu ne bizuim cu adevărat pe El, toate precauţiile noastre nu vor fi suficiente pentru a ne asigura securitatea.

La locul de muncă, în zadar am munci ore multe, câştigându-ne existenţa cu trudă şi sudoare, daca n-am fi din capul locului în slujba în care doreşte Dumnezeu să fim. Să nu mă înţelegeţi greşit; pretutindeni în Biblie ni se spune să lucrăm cu hărnicie pentru a putea acoperi nevoile noastre, ale familiei şi ale altora. Psalmul acesta nu le dă carte btanche celor leneşi, ca să stea toată ziua cu mâinile în sân, bând pepsi-cola şi

trăind pe spinarea prietenilor; Iată însă care e esenţa chestiunii: dacă lucrăm independent de Dumnezeu, nu ajungem nicăieri. Hagai descrie foarte plastic această situaţie:

Aţi semănat mult, şi strângeţi puţin; mâncaţi, şi tot nu vă săturaţi; beţi, şi tot nu vă potoliţi setea; vă îmbrăcaţi, şi tot nu vă este cald; şi, cine câştigă un salariu îl pune într-o pungă spartă (Hagai 1:6).

Pe de altă parte, dacă suntem cu adevărat călăuziţi de Domnul, trăind pentru slava Sa, El ne poate da daruri în timp ce dormim, pe care nu le-am putea dobândi nicicând, oricâte ore îndelungate am munci despărţiţi de El. Acesta pare să fie sensul sintagmei: „Căci El îi dă preaiubitului Său pâine ca în somn," sau cum traduce Moffatt: „Darurile lui Dumnezeu se revarsă asupra lor în timp ce aceştia dorm."

A patra şi ultima ilustraţie are de a face cu întemeierea unei familii. Iar copiii sunt unul din darurile de la Dumnezeu. „Iată copiii sunt o moştenire de la Domnul; rodul pântecelui este o răsplată dată de El." Ceea ce se spune despre copii presupune că au fost crescuţi într-o familie în care Domnul a fost onorat şi ascultat. Ei au fost crescuţi în disciplina şi învăţătura Domnului.

„Ca săgeţile în mâna unui războinic - aşa sunt copiii tinereţii." Când părinţii îmbătrânesc, ei se pot bizui pe copiii lor evlavioşi, ştiind că-i vor apăra vitejeşte şi că le vor asigura cele necesare traiului, cum face vânătorul cu ajutorul arcului şi săgeţilor sale.

„Fericit este omul care şi-a umplut tolba de săgeţi cu ei!".

În pofida virulentei propagande desfăşurate împotriva ideii de a avea familii numeroase, Dumnezeu rosteşte o binecuvântare peste omul care îşi umple tolba de copii. Dar, iarăşi, implicaţia este că aceştia sunt copii credincioşi, membri ai casei credinţei. Altminteri ei ar fi o mare durere de cap, iar nu o binecuvântare.

„Ei nu vor fi ruşinaţi, ci vor vorbi cu vrăjmaşii lor la poartă." F. B. Meyer ne aminteşte că o confruntare între două armate inamice se petrecea la poartă. Iar aici ideea este că un om care are copii poate fi apărat de aceştia în chestiuni civile sau juridice, pentru a nu suferi pierderi sau vătămări. Copiii aceştia vor avea grijă să se facă dreptatea.

Psalmul constituie o extraordinară desfăşurare a Cuvântului Domnului prin gura profetului Zaharia: „Nu prin forţă, nu prin tărie, ci prin Duhul Meu, spune Domnul oştirilor" (Zaharia 4:6). Există pericolul să ne bizuim pe forţa dolarului sau pe ingeniozitatea noastră omenească. Dar voia Domnului nu se va înfăptui în felul acesta. Ci, prin Duhul Lui, vom construi pentru eternitate. Nu ceea ce facem pentru Dumnezeu prin propriile noastre resurse contează, ci ceea ce face El prin noi, folosind măreaţa Sa putere. Tot ce putem noi produce este lemn, fân şi paie. El poate să Se folosească de noi pentru a produce aur, argint, pietre preţioase. Când acţionăm cu propriile noastre forţe, nu facem decât să pedalăm în gol. Când îl rugăm pe Domnul să participe la tot ceea ce facem, vieţile noastre devin cu adevărat eficiente. Armele fireşti nu pot produce decât rezultate fireşti. În schimb, armele spirituale produc rezultate spirituale.

Credinciosul care se bucură din plin de viaţă este cel care îl recunoaşte pe Domnul în toate compartimentele vieţii sale, umblând în practică în deplină ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu.

Sub legea lui Moise omul acesta era răsplătit cu binecuvântări naturale.

Longevitate. Acest, om nu murea prematur, ci trăia până la adânci bătrâneţi, putând să se bucure de bogăţiile materiale pentru care a trudit.

Fericire. El se bucura de libertatea de a nu fi măcinat de discordii şi lupte şi de mulţumirea de a şti că faţa lui Dumnezeu străluceşte asupra sa.

Prosperitate. Lucrurile îi mergeau bine acestui om, el fiind protejat de calamitate, de pecingine, de secetă, de ciumă şi de înfrângere.

Productivitate. Ca o viţă rodnică de vie, soţia sa îi năştea mulţi copii. Ce frumos stăteau în jurul mesei, ca nişte măslini - plini de sevă, vigoare şi vitalitate.

În Dispensaţia Harului, credinciosul este deja binecuvântat în Cristos cu tot felul de binecuvântări cereşti în locurile cereşti (Efeseni 1:3). Dar, cum spune Williams, „credinţa poate spiritualiza binecuvântările materiale din această cântare, făcându-le reale şi actuale." Şi mai de dorit decât o viaţă îndelungată pe acest pământ este viaţa Domnului Isus care să ne umple de energia Sa. Nici o fericire nu se compară cu aceea gustată de sufletul eliberat. Prosperitatea sufletului este cea mai bună prosperitate. Iar reproducerea spirituală întrece bucuriile fertilităţii fizice.

Ultimele două versete ale Psalmului ar putea fi citite ca o promisiune sau ca o rugăciune. Adoptând varianta din urmă, constatăm că ei îi cer Domnului să-Şi binecuvânteze credincioşii din locuinţa Sa în lăcaşul de închinăciune din Sion sau de pe tronul Său de la Ierusalim. Ei se roagă ca cei evlavioşi să vadă prosperitatea Ierusalimului, câtă vreme vor trăi. Şi se roagă ca pacea să fie peste Israel.

Psalmul acesta anticipează cu mult entuziasm binecuvântarea de care vor avea parte evreii pe plan personal şi ca naţiune când Regele Israelului Se va întoarce şi va domni cu neprihănire.

Secerişul antisemitismului

Această Cântare a Treptelor recapitulează tratamentul de care a avut parte Israelul din partea numeroşilor săi inamici, după care îl roagă pe Domnul să aibă grijă ca agresorii aceştia să nu rămână nepedepsiţi.

Încă din zorii istoriei naţiunii Israel, evreii au fost greu încercaţi. De pildă, asuprirea lor în Egipt a fost un capitol neuitat de servitute şi suferinţă în tinereţea naţiunii. Cu toate acestea, duşmanul nu a reuşit să-i extermine pe iudei. Poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna izbăvit din captivitate. Supravieţuirea evreilor constituie unul din cele mai mari miracole din istoria omenirii.

Suferinţele lor au fost profunde şi îndelungate. Stăpânii de sclavi ai Neamurilor i-au călărit şi i-au asuprit ca un fermier ce-şi ară ogorul. Brazdele de pe spinările lor au fost pricinuite de cumplitele lovituri de bici ce le-au fost aplicate.

Dar Domnul, care este neprihănit, a intervenit la timp, tăind legăturile sau lanţurile cu care erau ţinuţi legaţi copiii Săi de asupritorii lor haini.

Dea Domnul ca antisemiţii să fie de-a pururea dizgraţiaţi şi alungaţi! Să nu aibă parte de nici an seceriş al binecuvântării! Mai degrabă să fie ca nişte bulgări de ţărână cu fire răzleţe de iarbă ce cresc pe acoperişurile plate ale locuinţelor în Orientul Mijlociu! Pentru că nu posedă un sol adânc, aceşti bulgări nu pot să-şi dezvolte rădăcini solide, fiind, prin urmare, arse de arşiţa soarelui. În realitate iarba se usucă înainte de a avea şansa de a se dezvolta. Secerătorul nu va reuşi să strângă nici un mănunchi mai acătării, ca să nu mai vorbim de snopi.

Iarba de pe acoperişul caselor nu ar putea produce niciodată scena încântătoare a secerişului în cadrul căreia trecătorii le spun secerătorilor: „Fie binecuvântarea Domnului peste voi!". La care secerătorii le răspund: „Vă binecuvântăm în numele Domnului" (vezi Rut 2:4). Cât despre duşmanii Israelului, să fie privaţi de orice deznodământ fericit, din pricina faptului că au arat atâtea secole de-a rândul înjugându-i pe evrei! Să culeagă ce-au semănat!

Din adâncimi

Cineva a afirmat că cea mai bună rugăciune se naşte dintr-o imperioasă necesitate lăuntrică. În vremuri de propăşire şi linişte, rugăciunea stăruitoare este adesea înăbuşită de lipsa oricărei îngrijorări. Dar atunci când suntem purtaţi încolo şi-ncoace de furtunile vieţii, ştim cum să ne apropiem de tronul de har, cu rugăciuni fierbinţi şi insistente.

Rămân adesea uimit de adâncimile întristării şi suferinţei pe care le poate îndura fiinţa umană. Psalmistul trece aici printr-una din văile întunecate ale vieţii. Ajuns la cel mai de jos nivel, nu mai are unde să meargă decât în sus. Şi astfel strigătul său de ajutor se înalţă din adâncimi către tronul din cer. El se roagă fierbinte ca să-i fie auzit glasul gâtuit de durere, ca Domnul să-l primească în audienţă. Şi, desigur, rugăciunea îi este ascultată, ca întotdeauna!

În mintea petentului necazurile prin care trecea erau oarecum legate de vreun păcat din viaţa sa - fie că aşa stăteau lucrurile în realitate, fie că nu. În orice caz însă nu e deloc o idee rea să eliminăm orice păcat nemărturisit, ca pe o cauză posibilă a nenorocirii ce s-a abătut peste noi.

Dacă Domnul ar ţine seama de fărădelegi, adică dacă le-ar contabiliza, făcându-ne pe fiecare dintre noi să achităm la zi contul, atunci situaţia ar fi cu adevărat fără nădejde. Dar, slavă Domnului, putem să-I fim pe veci recunoscători pentru faptul că este o cale prin care putem fi iertaţi. Este iertare pentru păcătosul vinovat şi este iertare pentru sfântul care păcătuieşte.

Prima este iertarea justiţiară, adică iertarea acordată de Dumnezeu, Judecătorul şi care se obţine prin credinţa în Domnul Isus Cristos. Această iertare acoperă pedeapsa pentru toate păcatele - trecute, prezente şi viitoare. Ea este posibilă din pricina lucrării încheiate a lui Cristos la Calvar; prin moartea Sa El a achitat plata, a suferit pedeapsa pentru toate păcatele noastre iar acum Dumnezeu poate să ne ierte fără plată, din pricina faptului că pretenţiile Sale neprihănite au fost satisfăcute de înlocuitorul nostru.

A doua este iertarea părintească - iertarea pe care ne-o acordă Dumnezeu, Tatăl nostru. Ea se obţine mărturisindu-I păcatele noastre şi are ca rezultat restaurarea părtaşiei cu Dumnezeu şi cu familia Sa. Şi această iertare ne-a fost cumpărată prin sângele lui Isus, vărsat pe cruce.

Un rezultat al iertării Sale este ca El să fie de temut. Când mă gândesc cât L-a costat pe El să-mi ierte păcatele, şi când îmi dau seama că iertarea Sa este deplină, gratuită şi eternă, faptul acesta mă umple de reverenţă, făcându-mă să-L respect, să mă încred în El, să-L iubesc şi să mă închin Lui în veci.

Deşi psalmistul nu a cerut iertare în mod direct, ea este negreşit sub înţeleasă în versetele 3 şi 4. Dar când spune el în versetul 5 că-L aşteaptă pe Domnul, el nu vrea să spună că aşteaptă iertarea, deoarece este asigurat de ea din clipa în care mărturiseşte. Mai degrabă, el aşteaptă pe Domnul, ca El să-l izbăvească din adâncimi. Uneori Dumnezeu răspunde la rugăciuni imediat. Alteori ne învaţă să aşteptăm. Dumnezeu răspunde la rugăciune; uneori când inimile ne sunt slăbite, Ei le dăruieşte copiilor Săi chiar darurile cerute de ei,

Dar adesea credinţa trebuie să înveţe să-şi însuşească odihna mai profundă

Şi să se încreadă în Domnul şi când El nu poate vorbi;

Căci El, ce se cheamă Iubirea, ne va trimite negreşit ce-i mai bun pentru noi;

Aştrii cereşti se pot stinge, lanţurile muntoase putând şi ele dispare,

Dar Dumnezeu este adevărat, promisiunile Sale fiind sigure

Pentru cei ce le caută.

- Autor necunoscut

Astfel psalmistul a învăţat să-L aştepte pe Domnul şi să nădăjduiască în cuvântul Său, adică în promisiunea Sa că va auzi şi va răspunde. Mai intens decât aşteaptă străjerii să se ivească zorii, aşa tânjeşte psalmistul de dor să vadă pe Domnul aducând lumină în ungherul său întunecos.

Dar versetele 5 şi 6 au o aplicaţie mult mai largă, ce nu trebuie să ne scape. Ele exprimă dorinţa fierbinte a credinciosului din zilele noastre ca să vină mai repede ziua minunată a întoarcerii lui Cristos, când El îşi va strămuta biserica în cer. Nădejdea aceasta binecuvântată nu va rămâne nerăsplătită.

Ultimele două versete ale acestui psalm ar putea fi considerate drept mărturia psalmistului rostită după ce a primit răspuns la rugăciunea sa de izbăvire. După ce a dovedit credincioşii lui Dumnezeu pe cont propriu, acum el doreşte ca şi alţii sa aibă parte de această experienţă. Şi aşa este întotdeauna: dacă cineva crede cu adevărat în ceva, nu va putea să nu spună şi altora acest lucru. Prin urmare, Israelul este încurajat să nădăjduiască în Domnul. Trei sunt motivele ce ni se oferă: Mai întâi, îndurarea Sa e neschimbătoare. Apoi răscumpărarea Sa este nespus de bogată. Şi, în fine, disponibilitatea Sa de a-L răscumpăra pe Israel din toate fărădelegile sale este asigurată.

Psalmul a început cu scena adâncimilor de întristare, dar se termină cu mişcătoarea chemare la încredere în Dumnezeul pentru care nici o problemă nu e insurmontabilă, nici o dilema nu-i de nedezlegat.

David n-a avut pretenţia că ar cunoaşte toate răspunsurile. Inima lui nu s-a semeţit ca a unui nesuferit ce pretinde că le ştie pe toate. Privirile nu i s-au înălţat prea sus, ca şi când ar fi el ar fi egoistul intelectual desăvârşit. El şi-a recunoscut limitele şi nu i-a fost ruşine să spună: „Nu ştiu." El s-a mulţumit cu cunoştinţele pe care le-a dobândit, lăsând tainele în mâna Domnului. De ce să-şi muncească creierul cu lucruri prea mari, prea adânci pentru el? Mai degrabă, el I-a acordat lui Dumnezeu creditul de a înţelege lucrurile ce lui i-ar fi cu neputinţă să le pătrundă.

Atitudinea aceasta de încredere în înţelepciunea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu au adus sufletului său pace şi linişte. A fost ca un copil înţărcat ce este alintat la sânul mamei sale. La început, pruncul ţipă impacientat. Dar apoi vine ora alăptatului, când bebeluşul se liniştеşte dintr-odată, relaxându-se în braţele mamei sale. Tot aşa şi noi putem să ne frământăm, căzând pradă tuturor frustrărilor şi neliniştilor, încercând să înţelegem lucruri ce ne depăşesc. Dar de îndată ce lăsăm întrebările fără răspuns pe seama lui Dumnezeu, sufletul nostru este eliberat din încleştarea neliniştii.

Psalmistul îi recomandă întregului Israel această atitudine de încredere în Domnul, după cum o face şi A. W. Tozer, în cuvintele: „Nu uitaţi că este un privilegiu nespus de mare de a te putea minuna, de a contempla în tăcere, cu profundă încântare, Taina Supremă, şoptind apoi: «O, Doamne Dumnezeu, Tu ştii!

Rugăciune şi promisiune

Există destul de multe divergenţe în ce priveşte stabilirea identităţii autorului şi evenimentului care a prilejuit acest psalm. Unul din punctele de vedere verosimile susţine că a fost compus de către Solomon, când a adus chivotul legământului la locul ce i se cuvenea în de curând construitul templu de la Ierusalim. În acest caz, primele zece versete sunt rugăciunea lui Solomon, ca Domnul să descindă în Şechina (norul de slavă) şi să locuiască deasupra chivotului. Versetele 11 şi 12 reafirmă legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu David. Iar ultimele şase versete conţin promisiuni concrete din partea lui Dumnezeu ce corespund rugăminţilor specifice formulate de Solomon.

Cererea cu care începe psalmul, ca Domnul să-şi amintească favorabil toate necazurile îndurate de David nu se referă la greutăţile care s-au ţinut scai de el pe tot parcursul vieţii sale, ci la experienţele fizice şi emoţionale de mare intensitate pe care le-a trăit pentru a pune bazele construirii templului, acelui lăcaş în care să locuiască Dumnezeu pe pământ. Că aşa stau lucrurile ni se explică în versetele următoare. Într-o ocazie nemenţionată în alt loc din Scriptură David a încheiat un contract solemn cu Iehova în virtutea căruia el nu va intra în casa lui, nu se va culca în patul lui şi nu va adormi până când nu va fi aranjat ctitorirea unei case pentru Domnul, un loc în care Cel Atotputernic al lui Iacob să poată locui. Jurământul acesta nu trebuie înţeles în sens strict literal, ci mai degrabă ca pe modul figurat al lui David de a spune că nu se va lăsa până ce nu va stabili un loc permanent în care să locuiască chivotul lui Dumnezeu. Ştim că lui David nu i s-a îngăduit să construiască templul, din pricina faptului că a fost un om al războiului, dar a fost învrednicit să facă contribuţii materiale însemnate de care fiul său, Solomon, avea să se folosească pentru a făuri templul. Desigur, Dumnezeu l-a răsplătit pe David pentru dorinţa sfântă de care a fost animat.

Versetele acestea par să fie o rememorare a acelui timp când chivotul se afla la Chiriat, exprimând hotărârea lui David de a aduce chivotul la Ierusalim.

Versetul 6 este deosebit de dificil, întrucât pare să asocieze chivotul cu Efrata (Betleem), dar nu găsim nici o consemnare a faptului că chivotul s-ar fi aflat vreodată acolo. Redăm în continuare soluţiile propuse pentru soluţionarea acestui aparent conflict:

1. Regele şi oamenii săi au aflat prima oară unde se află chivotul pe când erau la Betleem, dar l-au găsit în cele din urmă la Iaar, adică Kiriat-Iearim.

2. Efrata ar putea fi în realitate Efraim, referindu-se la reşedinţa chivotului la Silo.

3. Efrata ar putea însemna Caleb Efrata (vezi 1 Cronici 2:24), iar nu Betleem. Conform acestei teorii, Caleb Efrata este identic cu Iaar (lemn) din Kiriat-Iearim, care înseamnă „cetatea pădurilor." Dacă aşa stau lucrurile, atunci cele două propoziţii din versetul 6 formează un paralelism, reprezentând una şi aceeaşi localitate.

Iată, am auzit de el în Efrata, l-am găsit în ogoarele pădurilor.

În contextul procesiunii de transportare a chivotului sacru la Ierusalim, oamenii se bucurau nespus pentru faptul că se suiau la cortul lui Dumnezeu pentru a se închina la picioarele Sale. Chivotul a fost conceput ca aşternut al picioarelor lui Dumnezeu, întrucât El era prezent în norul de slavă de deasupra sa.

În continuare ne este prezentată rugăciunea lui Solomon rostită cu prilejul dedicării templului (v. 8-10; cf. 2 Cronici 6:41,42). El îl roagă pe Dumnezeu să vină şi să locuiască în Templu, transformând în realitate simbolismul chivotului. De asemenea Solomon solicită o spiţă evlavioasă de preoţi, pentru un popor copleşit de bucurie şi pentru ca Domnul să continue să-Şi reverse bunătatea şi îndurarea peste rege. Sintagma: „Unsul Tău" poate fi înţeleasă ca o referire la Solomon, dar în ultimă instanţă şi la Mesia.

Domnul îi răspunde la rugăciune, referindu-Se pe scurt la legământul davidic - un legământ necondiţionat, în ce-l privea pe David, prin faptul că-i promitea tronul în perpetuitate şi că acesta va fi veşnic ocupat de un descendent al său. Dar legământul era condiţionat în privinţa urmaşilor lui David, în sensul că depindea de ascultare. Astfel, deşi Domnul Isus este descendent al lui David, fizic el nu este descendent al lui Solomon, ci al unui alt fiu al lui David, Natan (Luca 3:31).

Apoi sunt date răspunsuri concrete la cererile lui Solomon, după cum se poate vedea din următoarea comparaţie:

Scoală-te, Doamne, la locul Tău de odihnă, Tu şi chivotul puterii Tale! (v.8)	Acesta este local Mea de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci l-am dorit (v.14)
Preoţii tăi să se îmbrace în neprihănire (v. 9a)	îi voi îmbrăca pe preoţii ei cu mântuire (v. 16a)
şi sfinţii Tăi să strige de bucurie (v. 9b)	Şi sfinţii ci vor striga de bucurie (v. 16b)
Pentru David, slujitorul Tău, nu întoarce faţa Unsul Tău! (v. 10)	Acolo voi face să crească puterea lui David; voi pregăti o candelă pentru Unsul Meu... şi coroana Lui va străluci pe El (v.17,18b)

În realitate Domnul răspunde cu prisosinţă, mult peste ceea ce ceruse Solomon. Remarcăm şi promisiunea suplimentară a proviziilor îmbelşugate de hrană şi pâinea pentru săraci (v. 15). Avem apoi promisiunea că preoţii vor fi îmbrăcaţi cu mântuire, nu doar cu neprihănire (v. 16a). Avem promisiunea că sfinţii vor striga de bucurie (v. 16b). Şi promisiunea că duşmanii vor fi acoperiţi de ruşine (v. 18a).

Sensul versetului 17 este că în Ierusalim Dumnezeu va face să purceadă din David un Rege puternic (vezi Luca 1:69) şi că a pregătit o candelă sau Fiu (vezi 1 Regi 15:4) pentru David, Unsul Său. Aceste promisiuni referitoare la o dinastie necurmată sunt împlinite în Domnul Isus Cristos.

Duşmanii lui Cristos vor fi acoperiţi de ruşine, dar Capul Său va fi încununat cu slavă şi cinste.

Capul ce a fost cândva încununat cu spini este acum încununat cu slavă!

Diadema regală a Cerului împodobeşte Fruntea marelui nostru învingător!

- Thomas Kelly

Unitatea între fraţi este o privelişte încântătoare! Dar unitatea nu presupune că toţi trebuie să aibă absolut aceleaşi vederi, până la cel mai mic amănunt, în chestiuni de importanţă fundamentală, ei sunt în deplin acord. În chestiuni de importanţă secundară avem libertatea de a îmbrăţişa opinii diferite. În toate lucrurile trebuie să fie un spirit de dragoste . Poate exista unitate, fără să trebuiască neapărat să avem şi uniformitate. Suntem cu toţii diferiţi, dar asta nu ne împiedica să conlucrăm împreună. Toate mădularele trapului uman se deosebesc între ele, dar funcţionează într-o minunată unitate, ascultând de cap. Poate exista unitate, fără să existe unanimitate. Dumnezeu nu a lăsat ca toţi să trebuiască să fie de acord în chestiuni de importanţă minoră. Este de ajuns dacă putem conveni asupra chestiunilor de bază. În toate celelalte privinţe putem avea deosebiri de vedere, cu condiţia ca acestea să nu ducă la dezacorduri, la sciziuni. Adevăraţii duşmani ai unităţii sunt gelozia, bârfa, vorbirea de rău (pe la spate), spiritul de cenzură şi lipsa de dragoste.

Unitatea este ca parfumul înmiresmat ce s-a folosit pentru ungerea preotului Aaron (Exod 30:22-30), care a fost turnat pe capul lui, prelingându-se pe barba sa şi apoi pe tivul robei sale. Această mireasmă a fost apreciată nu doar de preot, ci şi de toţi cei ce aflau în preajma sa. Untdelemnul sfânt pentru ungere reprezintă slujba Duhului Sfânt care coboară ca o mireasmă de miros plăcut asupra copiilor lui Dumnezeu când aceştia trăiesc fericiţi împreună, făcând să se răspândească această aromă a mărturiei lor în zonele din jur.

Unitatea aduce înviorare. „Este ca rouă Hermonului, care descinde asupra munţilor Sionului." Psalmistul vede Muntele Hermon ca izvor al umezelii înviorătoare pentru ceilalţi munţi de aproape şi de departe. Iarăşi, această imagine este un tip al Duhului Sfânt, care răspândeşte înviorarea provenită de la fraţii ce trăiesc în unitate până la marginile pământului. Nimeni nu va fi în stare să măsoare magnitudinea influenţei pe care 6 pot exercita credincioşii ce umblă în părtăşie cu Dumnezeu şi unii cu alţii!

Ultima ideea care se desprinde din acest psalm este că Domnul dăruieşte binecuvântare acolo unde fraţii şi surorile locuiesc împreună în unitate. Să luăm ca exemplu situaţia de la Rusalii. Ucenicii trăiau în armonie şi în pace, uniţi în rugăciune şi aşteptând promisiunea Duhului Sfânt. Deodată Duhul lui Dumnezeu a coborât peste ei în toată plinătatea Sa, după care ei au răspândit mireasma şi înviorarea evangheliei în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului.

Ni se arată că binecuvântarea este viaţa pentru veşnicie - afirmaţie ce poate fi înţeleasă în două moduri: Mai întâi, când există unitate între copiii lui Dumnezeu, ei înşişi se bucură de viaţă în sensul cel mai deplin al cuvântului. Dar lucrurile nu se opresc aici, ci ei devin canale prin care se răspândeşte viaţa spre alţii.

Veniţi să-L binecuvântăm pe Domnul!

După încheierea programului obişnuit al activităţilor zilnice de la templul din Ierusalim, oamenii se întorceau la casele lor, dar erau preoţi şi leviţi care vegheau pe tot parcursul nopţii (1 Cronici 9:33), arzând tămâie, aducând mulţumiri şi lăudându-L pe Domnul (2 Cronici 29:11; 31:2). S-ar putea ca atunci când oamenii se retrăgeau de la templu, să fi cântat aceste două versete din cântare pentru preoţi. Reiese clar că versetele se adresează slujitorilor Domnului ce-şi desfăşurau slujba la templu pe timp de noapte şi că misiunea acestor oameni era de a-L binecuvânta pe Domnul şi de a ridica mâinile spre lăcaşul de închinăciune, în postură de rugăciune.

Răspunsul din versetul 3 este binecuvântarea preoţilor care invocă binecuvântarea lui Dumnezeu peste persoane individuale. Observaţi patru lucruri în legătură cu binecuvântarea:

Cel care binecuvântează - Domnul, Iehova, Dumnezeul care-Şi respectă legământul.

Măreţia Sa - El a făcut cerul, şi pământul.

Cel Binecuvântat - Să te binecuvânteze Domnul!

Locul în care se află cel ce binecuvântează - în Sion, unde se afla templul.

Motivul laudei

Primele două versete sună ca o chemare generală ca toţi să-L laude pe Domnul şi se adresează direct preoţilor şi leviţilor, dar probabil şi izraeliţilor şi tuturor celor care se tem de Domnul (vezi v. 19,20).

Observaţi numeroasele motive pentru care trebuie să lăudăm numele Său. El este bun. Nici o limbă creată, în timp sau în eternitate, nu va fi vreodată în stare să spună cât de bun este El. Tot ce putem face este să exprimăm realitatea şi să-L adoram. Numele Său este minunat. Măreţul har este cel care îi salvează pe păcătoşii nenorociţi, ducându-i în slava eternă.

Domnul a ales Israelul să fie poporul Său. Alegerea suverană a lui Dumnezeu îl determină pe sufletul uimit să întrebe mereu: „Cum de te-ai îndurat tocmai de mine, Doamne?" Aceasta face din noi adevăraţii închinători!

Domnul este mare. Când Îl contemplăm în ipostaza de Creator, Susţinător şi Răscumpărător, resimţim îndemnul de a intona cântarea; „O, Doamne mare, când privesc eu lumea..."

Domnul nostru este suprem, mai presus de toţi dumnezeii, adică mai presus de toţi dregătorii şi potentaţii şi mai presus de toţi idolii. „Pe mantia Sa şi pe coapsă avea scris un nume: REGE AL REGILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR" (Apocalipsa 19:16).

El este Suveranul universului (v. 6). El face cum doreşte în toate domeniile imaginabile. După cum s-a exprimat Arthur Pink:

Suveranitatea divină înseamnă că Dumnezeu este Dumnezeu, în fapt şi în nume, că El este pe Tronul universului, conducând toate lucrurile, elaborând toate lucrurile „după sfatul voii Sale."

El deţine puterea absolută asupra naturii. Norii, fulgerele şi vântul - oricât de formidabile ar fi - sunt supuse mâinii Sale atotputernice. Stephen Charnock spune: „Puterea lui Dumnezeu este ca El însuşi: infinită, eternă, incomprehensibilă, neputând fi nici stăpânită, nici controlată, nici zădărnicită de nici o creatură."

El a izbăvit Israelul din Egipt. Cea mai mare desfăşurare de forţă din istoria Israelului a fost zdrobirea lui Faraon prin intermediul plăgilor (care au culminat prin moartea întâilor născuţi) şi prin despărţirea apelor Mării Roşii.

El a înfrânt duşmanii Israelului, în îndurarea Sa, Dumnezeu a dăruit poporului Său izbândă asupra lui Sihon, Og şi a naţiunilor păgâne ce locuiau în Canaan.

El a dăruit Canaanul Israelului. Ţara Canaan a fost dată ca moştenire celor care au scăpat din Egipt.

El este etern. Numele Său dăinuie în veac. Or, numele Său, desigur", reprezintă tot ce este El. Faima Sa este veşnică, El fiind pomenit din generaţie în generaţie, în veşnicia veşniciilor.

El este drept şi plin de compasiune. Putem să ne bizuim pe faptul că Dumnezeu îşi va răzbuna poporul şi va avea milă de slujitorii Săi. Moise a cântat această cântare la Deuteronom 32:36, dar ea nu se va încheia niciodată.

El este superior idolilor. Simpla descriere a acestor dumnezei falşi este de ajuns pentru a demasca toată deşertăciunea lor. Ei sunt confecţionaţi din argint şi aur, fiind, prin urmare, perisabili. Ei sunt creaţi de către om, fiind, în consecinţă, inferiori omului. Ei sunt muţi, orbi şi surzi, total lipsiţi de viaţă. Şi, cu tristeţe trebuie s-o spunem, cei ce îi confecţionează sunt ca ei - orbi din punct de vedere spiritual, surzi, muţi şi morţi.

O atare contemplare a măreţiei lui Dumnezeu ne îndeamnă să-L binecuvântăm, adică să-L copleşim cu onoare, laudă, omagiu, închinare şi mulţumire. Toată casa lui Israel să-L binecuvânteze! Toţi cei ce slujesc ca preoţi (casa lui Aaron) să-L binecuvânteze! Toţi cei care au reverenţă pentru Domnul să-L binecuvânteze, ceea ce înseamnă că toate categoriile de oameni trebuie să-L laude. De aceea Israel va cânta când Mesia va reveni în Sion, domnind de la Ierusalim.

Binecuvântat să fie Domnul din Sion, care locuieşte în Ierusalim! Lăudaţi pe Domnul!

Asta trebuie să spunem şi să facem acum.

Marele Hallel!

Ceea ce-i conferă acestui Psalm caracterul unic este că al doilea rând din fiecare din cele douăzeci şi şase de versete ale sale este un răspuns antifonal identic: „Ca şi când un singur VEŞNIC nu ar fi de ajuns," a scris Thomas Goodwin, „avem douăzeci şi şase în acest psalm."

Se ştie că Marele Hallel era cântarea ce se înscria în celebrarea sărbătorilor Pesach şi Roş Haşana, adică la evrei Paştele şi Anul Nou. De asemenea era folosită de evrei în închinarea lor zilnică. Repetarea unei teme unice nu este deloc obositoare, reamintindu-ne că dragostea statornică a Domnului trebuie să fie mereu înaintea noastră şi că subiectul iubirii noastre nu se va epuiza niciodată. Bunătatea, îndurarea, loialitatea şi fidelitatea Sa nu vor înceta niciodată.

Chemarea la închinăciune

Introducerea ne cheamă să-I aducem mulţumiri Domnului pentru ceea ce este El şi pentru bunătatea Sa intrinsecă. El este Iehova - Domnul care-Şi respectă legământul. El este Dumnezeul dumnezeilor - suprem peste toţi dregătorii măreţi ai universului. El este Domnul domnilor-suveran peste toţi cei ce deţin poziţii de conducere, fie îngeri, fie fiinţe omeneşti. Dar El nu este doar măreţ, ci şi bun - bun ca şi Creator, Răscumpărător, îndrumător, Apărător şi Purtător de grijă pentru ai Săi.

Creator

Bunătatea şi îndurarea Sa se văd mai întâi de toate în marile minunăţii ale creaţiei. Prin înţelepciunea Sa a făcut El minunata întindere a cerurilor. El a dat formă continentelor, ca şi când acestea ar fi nişte uriaşe insule plutitoare. El a aşezat minunaţii luminători pe cer: soarele, care ne dăruieşte lumina zilei, luna şi stelele, cu lumina tor diminuată, potrivită pentru ceasurile de odihnă ale omului.

Răscumpărător

Marele Creator mai este şi Marele Răscumpărător. Pentru a-Şi scăpa poporul de sub tirania egipteană, El a secerat floarea bărbaţilor Egiptului, după care i-a luat pe copiii Săi de mână şi i-a condus spre libertate. Pentru a realiza acest lucru, El a trebuit să despice Marea Roşie în două, croind o cale prin mijlocul ei, pentru ca Israel să poată trece pe uscat de cealaltă parte. Israel a trecut cu bine de partea cealaltă, dar soldaţii lui Faraon au fost înghiţiţi de apele Mării Roşii care au revenit la loc, A fost o manifestare de neuitat a iubirii statornice a lui Iehova pentru poporul Său.

Îndrumător

Timp de patruzeci de ani, Dumnezeu i-a condus pe israeliţi prin pustiul dezolant, în care nu existau nici şosele pavate, nici indicatoare rutiere şi, desigur, nici hărţi. Doar de Domnul au avut nevoie, El fiindu-le îndrumătorul şi Călăuza lor de neegalat.

Apărătorul

Ba mai mult, Dumnezeu a luptat în locul lor. Când regele Sihon şi regele Og au blocat înaintarea poporului evreu, Domnul i-a înfrânt cu desăvârşire, dându-i Israelului teritoriul lor.

Ajutor, Mântuitor, Purtător de grijă

În chip de rezumat, psalmistul îl preamăreşte pe Iehova pentru că este un aşa minunat Ajutor, Mântuitor şi Purtător de grijă. El Şi-a adus aminte de Israel când poporul era redus la număr, lipsit de apărare şi asuprit. El i-a scăpat pe israeliţi din ghearele duşmanilor lor. El asigură cu credincioşie hrana tuturor fiinţelor vii.

Dumnezeul cerului

Prea de multe ori îl luăm pe Dumnezeu de-a gata, nepreţuindu-L la justa valoare. Dar dacă am fi conştienţi mereu de măreţia Lui personală şi de îndurarea Sa nemărginită, ne-am simţi îndemnaţi să-i mulţumim tot mai mult.

Scris după întoarcerea din robia babiloneană, Psalmul acesta priveşte în urmă la amărăciunea condiţiei de exilat, aflat departe de Sion. Ori de câte ori aveau timp liber, poate în ziua de sabat, ei se adunau, pe malurile râurilor Babilonului ca să se roage. Şi erau năpădiţi de amintiri iar din ochi le curgeau lacrimi. Îşi aduceau aminte de Sion. Pentru ei Sionul a fost centrul spiritual al întregului pământ şi centrul vieţii lor. Ei şi-au amintit de bucuria spirituală şi momentele de înălţare pe care le-au resimţit cu prilejul adunărilor sfinte. Dar acum ei nu se mai puteau sui să se închine în Sion, lăcaşurile sfinte aflându-se în mâinile întinate ale păgânilor netăiaţi împrejur. Privind râurile Babilonului, ei au văzut în acestea o imagine a propriilor lor râuri de lacrimi şi întristare. După cum s-a rugat Ieremia: „Şuvoaie de apă îmi curg din ochi, din cauza prăpădului fiicei poporului meu" (Plângeri 3:48). Şi din nou: O! De mi-ar fi capul plin cu ape, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plânge zi şi noapte omorârea fiicei poporului meu! (Ieremia 9:1)

Ei îşi atârnaseră harpele pe ramurile sălciilor sau, cum s-ar spune, le puseseră pe raft. Cum puteau face altfel? Instrumentele muzicale erau acum de prisos. Cel puţin din punct de vedere omenesc, nu mai aveau motive să cânte. Or, fără cântare, instrumentele nu mai aveau ce acompania.

De multe ori stăpânii lor babilonieni îi rugau să le cânte din melodiile lor populare. Ca şi când ar fi dorit să-i facă să sufere, îi rugau pe evrei să le cânte una din cântările lor fericite pe care le cântau în patria lor!

Ridicol! Evreii nu voiau să cânte. Nu doar pentru că aveau inimile amărâte, ci şi pentru ca nu vedeau nici un rost în a cânta cântarea Domnului în ţara unui popor păgân şi idolatru. Ar fi însemnat să uite Ierusalimul. Pentru ei ar fi fost un gest de imoral să amestece lucrurile Domnului cu lucrurile lumii. „Se constată că ţara străinului şi cântarea Domnului nu au ce căuta împreună," a scris F. G. Meyer.

Acum, după ce s-a întors în patrie, psalmistul exprimă hotărârea fermă, a poporului său de a face din Ierusalim centrul vieţii lor - şi desigur ne vom aminti că Ierusalimul îl reprezintă pe Domnul, care locuia acolo. Iar de s-ar întâmpla, prin absurd, ca vreodată psalmistul să nu mai aibă acest simţământ profund, instinctiv şi inexplicabil de ataşament faţă de Sion, atunci nu ar merita decât să i se usuce mâna dreaptă şi să nu mai poată, mângâia coardele harpei cu ea. Da, dacă s-ar întâmpla ca Ierusalimul să nu mai ocupe locul întâi în inima lui, atunci psalmistul e de acord că limba ar trebui să i se lipească de cerul gurii, pentru ca să nu mai poată cânta străvechile cântări ale Sionului.

După ce a rostit blestemele de care s-ar cuveni să aibă parte dacă ar uita vreodată Sionul, psalmistul se ocupă în continuare de cei care au avut de a face cu distrugerea Cetăţii Sfinte. De pildă, fiii lui Edom, care i-au îndemnat pe invadatori să nu lase nimic în picioare, să distrugă cu desăvârşire Ierusalimul. „Radeţi-l!" au strigat ei, „Radeţi-l din temelii!". Să-Şi aducă Domnul aminte de perversa satisfacţie pe care au resimţit-o ei la vederea dărâmării cetăţii!

A nu se uita Babilonul, acel asupritor plin de cruzime. Deşi naţiunea aceasta a fost instrumentul de care S-a folosit Dumnezeu pentru a-Şi pedepsi poporul, El nu i-a scutit pe babilonieni de răspundere pentru atrocităţile cumplite pe care le-au comis.

Mă mâniasem pe poporul Meu, îmi pângărisem moştenirea şi-i dădusem în mâinile tale. Dar tu n-ai avut milă de ei, ci ţi-ai apăsat greu jugul asupra bătrânului (Isaia 47:6).

Şi sunt plin de o mare mânie împotriva popoarelor care stau fără grijă; căci Mă mâniasem numai puţin, dar ele au ajutat spre nenorocire (Zaharia 1:15).

În mintea psalmistului nu era nici o îndoială cu privire la faptul că Babilonul va fi distrus, aşa cum preziseseră profeţii (Isaia 13:1-22; Ieremia 50:15, 28; 51:6, 36). Cei care au executat nimicirea au avut satisfacţia de a fi instrumentele prin care i-a judecat Dumnezeu pe israeliţi.

Ultimul verset al Psalmului este cel care ne pune cel mai mult în încurcătură.

Ferice de cine va apuca pe pruncii tăi şi-i va zdrobi de stâncă!

Celor ce au fost crescuţi cu învăţăturile Noului Testament ce se opun violenţei acest verset li se va părea probabil deosebit de aspru, răzbunător şi lipsit de iubire. Adică de ce să fie copilaşii nevinovaţi şi lipsiţi de apărare trataţi atât de inuman? Ca răspuns la această întrebare, sugerăm următoarele:

Mai întâi, pornim de la premisa că versetul face parte din Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat verbal şi plenar. Prin urmare, orice problemă care s-ar ivi rezidă în dificultatea noastră de a înţelege, nu în Cuvântul propriu zis al Domnului. În al doilea rând, distrugerea copilaşilor Babilonului a fost prezisă cu claritate de Isaia:

Copiii lor vor fi zdrobiţi sub ochii lor, casele le vor fi jefuite şi femeile vor fi necinstite (Isaia 13:16).

Prin urmare, psalmistul nu face altceva decât să repete ceea ce Dumnezeu prezisese deja (cu excepţia fericirii celor care execută sentinţa dată de Dumnezeu).

De asemenea să nu uităm că de multe ori copilaşii nevinovaţi culegeau roadele păcatelor părinţilor lor (vezi Exod 20:5; 34:7; Numeri 14:18; Deuteronom 5:9). Nici un om nu este o insulă. Ceea ce face el va avea înrâurire asupra altora, fie în bine, fie în rău. Unul din efectele negative ale păcatului îl constituie faptul că, dacă e lăsat să-şi ducă la capăt lucrarea, îi va prinde şi pe alţii în mreaja consecinţelor sale.

În aceste pasaje imprecative, trebuie să subliniem din nou că purtarea şi atitudinile acceptabile pentru cineva care trăia sub legea lui Moise, nu sunt însă acceptabile pentru creştinul care trăieşte sub har. Domnul Isus a spus de fapt că aşa stau lucrurile, în Predica-de pe Munte (vezi Matei 5:21-48).

Indiferent cum interpretăm versetul, aplicaţia spirituală este clară: Trebuie să ne purtăm cu asprime faţă de păcatele mici din viaţa noastră. Aceste lăstare trebuiesc retezate numaidecât, fiindcă dacă nu le distrugem, ne vor distruge ele pe noi. Iată ce sune C. S. Lewis în această privinţă:

Cunosc în lumea lăuntrică anumite lucruri care sunt ca nişte bebeluşi; pornirile infantile ale unor mici abateri pe care ni le permitem, uşoare resentimente, care pot deveni mai târziu dipsomanie sau ură înverşunată, dar care ne încântă şi ne atrag cu glasul lor plângăreţ, părând atât de firave încât nu ne vine să ne împotrivim lor, de parcă a face acest lucru ar echivala cu a ne purta inuman faţă de animale. Ele încep prin a ni se văicări: „Eu nu cer mult, dar..." sau „sperasem măcar că..." sau „ai datoria să dai dovadă de puţină consideraţie." împotriva tuturor copilaşilor acestora atât de drăgălaşi (căprioarele sunt atât de gingaşe, nu-i aşa?). Psalmistul ne dă cel mai bun sfat: Loveşte-i fără cruţare! Şi binecuvântat este cel ce poate face acest lucru, deoarece una e să spui, şi alta să încerci să faci acest lucru.

Mulţumirile lui David izvorăsc dintr-o inima predată pe de-a întregul Domnului. Psalmistul nu se joacă cu cuvintele, ci îl binecuvântează pe Iehova din răsputeri, cu toate fibrele fiinţei sale. Iar actul său de închinăciune nu este particular sau anemic, ci el cântă cu îndrăzneală înaintea dumnezeilor, adică înaintea regilor pământului. Termenul „dumnezei" în acest context ar mai putea avea sensul de „îngeri" sau „idoli," dar înţelesul primar este cel de dregători.

După datina evreilor cucernici, David s-a aplecat spre sfântul cort când s-a închinat (templul nu fusese încă ridicat - Termenul tradus prin templu (hekal) mai înseamnă şi palat sau alt edificiu, inclusiv un cort; nu totdeauna înseamnă templul evreiesc). Apoi a preamărit numele lui Iehova, pentru dragostea şi credincioşia Sa. Dragostea Lui este aceea care îl determină să ne dea: „Promisiunile Sale scumpe şi nespus de mari" şi credincioşia Domnului este cea care ne asigură că fiecare din ele se împlineşte.

„Căci Tu Ţi-ai preamărit cuvântul Tău mai presus de numele Tău." Contextul ne arată că este vorba despre credincioşia cu care îşi împlineşte Dumnezeu cuvântul, sensul fiind acela că El nu numai că a făcut ceea ce a spus că va face, ci chiar mai mult. De asemenea s-ar putea desprinde ideea că „în împlinirea abundentă a promisiunii Sale (faţă de David) Dumnezeu depăşise toate revelaţiile pe care le făcuse în trecut despre Sine." Dacă versetul acesta se aplică la Cuvântul întrupat, atunci înseamnă, desigur, că Dumnezeu a preamărit pe Domnul Isus mai presus de orice altă manifestare a Sa.

Versetul 3 ne dezvăluie ce anume a prilejuit această izbucnire de laudă a psalmistului la adresa Domnului. Într-o zi când avea nevoie disperată, a strigat către Domnul şi a primit imediat răspuns. O mare cantitate de tărie a fost turnată în sufletul său, fiindu-i alungată teama şi dându-i-se curajul de a înfrunta pericolul.

Credincioşia lui Dumnezeu prin răspunsul acordat la rugăciunea lui David constituie o mărturie puternică pentru regii pământului. Aceştia ştiu ce a promis Dumnezeu, putând acum să vadă împlinirea profeţiei. Prin urmare, şi ei recunosc cât de mare este slava lui Iehova. Ei îşi dau seama că deşi Dumnezeu este Cel Preamărit, Lui nu-I este greu să Se coboare şi să se intereseze cu toată atenţia de oameni umili precum David, ţinând însă în contul Său faptele celor răi, precum duşmanii lui David.

Ce minunat tablou! David înconjurat de vrăjmaşi de tot felul, de boli şi necazuri, de primejdii, şi totuşi Domnul îl învredniceşte să umble în siguranţă ca şi când toate acestea n-ar exista. Aceeaşi mână care îi loveşte pe adversarii săi îl va păzi de năpastă.

Cu îndreptăţită încredere, David afirmă: „Domnul va desăvârşi ceea ce mă priveşte." (În traducerea GBV; „Domnul va sfârşi ce a început pentru mine"). Este aceeaşi încredere pe care a exprimat-o şi Pavel la Filipeni 1:6: „Sunt încredinţat că Acela care a început în voi o bună lucrare o va duce la capăt până în ziua lui Isus Cristos."

Lucrarea pe care a început-o bunătatea Sa, Braţul tăriei Sale o va termina; Promisiunea Sa este Da şi Amin: Nici lucrurile viitoare, nici cele de acum. Nici toate lucrurile de jos, nici cele de sus Nu pot să-L facă să renunţe la planurile Sale sau să despartă sufletele noastre de dragostea Sa. - AugustM. Toplady

Da, iubirea Sa statornică dăinuie în veac şi deşi ni se permite să ne rugăm împreună cu David: „Nu uita lucrările mâinilor Tale," realitatea este că El nu poate uita niciodată, nici nu va uita nicicând.

Dumnezeu este atât de mare!

Dumnezeu este atât de mare! Nu este nici un lucru pe care să nu-l ştie El. Nu e loc unde să nu fie prezent. Nu e vreun lucru pe care să nu-l poate face. Dacă oamenii se încăpăţânează să fie vrăjmaşi unui Dumnezeu atât de mare, atunci îşi merită din plin soarta. Asta e, în mare, esenţa meditaţiei lui David din acest Psalm minunat.

Mai întâi, el începe cu atotştiinţa lui Dumnezeu: Dumnezeu ştie totul. Nu este vreun lucru pe care să nu-l ştie El. Deşi nemărginit şi slăvit este universul, El cunoaşte istoria eternă a fiecărui bob de nisip. Dar aici avem cunoştinţa Sa cu privire la viaţa individuală a unei persoane. În 198S s-a estimat că existau circa 5 miliarde de oameni în lume. Şi totuşi Dumnezeu este familiarizat cu fiecare dintre aceste fiinţe, în modul cel mai profund. El ne cunoaşte în întregime. El ne-a căutat şi ne-a cunoscut! Cuvintele şi faptele, gândurile şi motivele - nu este vreun lucru legat de noi pe care să nu-l cunoască El. El ştie când ne aşezăm să ne odihnim şi când ne ridicăm să ne apucam de diverse activităţi ale vieţii. El ştie ce gândim, ba chiar ştie dinainte ce vom gândi.

El ne vede când umblăm şi când stăm culcaţi. Cu alte cuvinte, El veghează în permanenţă asupra noastră. Nici una din căile noastre nu-I este ascunsă.

El ştie ce vom spune, înainte de a rosti cuvintele respective. Viitorul, cât şi trecutul îi sunt complet descoperite.

„Şi nu există nici o făptură care să fie ascunsă de faţa Sa, dar toate lucrurile sunt descoperite înaintea celui căruia trebuie să-I dăm socoteală" (Evrei 4:13). Şi fiindcă ne cunoaşte în mod atât de absolut şi total nepătruns pentru noi, El poate să păzească în spate şi în faţă. Întotdeauna, în orice timp mâna Sa este aplecată asupra noastră, ocrotindu-ne.

Cunoştinţa infinită a lui Dumnezeu ne uluieşte, fiind prea mare pentru ca mintea noastră s-o poată pricepe. Creierul nostru uman este suprasolicitat când este vorba să înţeleagă această complexitate. Este prea înaltă pentru cunoaşterea noastră. Dar când ajungem la marginile capacităţii noastre de a înţelege, nemaiputând înainta, putem să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu, închinându-ne în faţa imensităţii

cunoaşterii Sale!

Nu numai că Dumnezeu este atotştiutor, ci şi atotprezent! El este omniprezent. Se află în orice moment în orice loc şi în orice timp. Dar omniprezenţa lui Dumnezeu nu e totuna cu panteismul, acea învăţătură conform căreia creaţia ar fi chiar Dumnezeu! Biblia ne învaţă că Dumnezeu este o Persoană separată şi distinctă de creaţia Sa. Există vreun loc în care omul să poată să se sustragă prezenţei lui Dumnezeu? Să presupunem că omul s-ar sui în cer. Oare ar putea el să-L evite pe Dumnezeu? Desigur că nu! Cerul este tronul lui Dumnezeu (Matei 5:34). Chiar dacă şi-ar face culcuşul în Şeol, adică în acea stare lipsită de trup, şi acolo L-ar găsi pe Domnul.

„Dacă voi lua aripile zorilor şi mă voi duce să locuiesc la marginile mării, şi acolo mâna Ta mă va conduce şi dreapta Ta mă va ţine." Sintagma „aripile zorilor" este o aluzie la razele soarelui de dimineaţă care scaldă zarea de la răsărit la apus cu viteza de 300.000 de kilometri pe secundă. Chiar dacă ne-am putea deplasa într-un colţ al universului, cu viteza luminii, am constata că şi acolo este Domnul, aşteptând să ne călăuzească şi să ne susţină.

Apropo, versetele 9 şi 10 sunt uimitor de armonizate cu epoca zborurilor cu avioane supersonice în care trăim. Nu voi uita niciodată cum mi-a vorbit Domnul prin această minunată promisiune pe când mă pregăteam să încep o lucrare de proporţii în anul 1969. Numeroasele avioane cu reacţie la bordul cărora am zburat erau ca aripile zorilor, ducându-mă literalmente până la marginile pământului. Dar în tot timpul am avut simţământul prezenţei şi ocrotirii Domnului, indiferent de viteza cu care călătoream sau distanţele pe care le parcurgeam. Prin urmare, luaţi pentru dumneavoastră această promisiune, însuşiţi-o şi împărtăşiţi această experienţă cu fraţii şi surorile care călătoresc pe calea aerului.

Dacă cineva ar dori ca întunericul să-l poată ascunde de faţa lui Dumnezeu, s-ar înşela, neputând găsi refugiu în beznă. Noaptea nu poate opri prezenţa lui Dumnezeu. Întunericul nu e întuneric pentru El. „Noaptea străluceşte ca ziua; întunericul şi lumina sunt totuna pentru Tine."

Este cu neputinţă să poţi scăpa de Dumnezeu. După cum s-a exprimat Pascal: „Centrul Său este pretutindeni; circumferinţa Sa nu e nicăieri."

Iată dar omniprezenţa lui Dumnezeu. Acum David se ocupă de puterea şi dibăcia Sa, alegând din măreţia atotputerniciei divine procesul zămislirii unui prunc în pântecele mamei sale. Într-o fărâmă de materie apoasă, mai mică decât punctul de pe această literă „i" toate trăsăturile cu care va fi înzestrat copilul sunt programate - culoarea pieii, a ochilor şi a părului, fizionomia feţei, capacităţile sale naturale. Tot ce va fi copilaşul pe plan fizic şi mental se află în acest germene din oul fertilizat. Din el se vor dezvolta 60 de bilioane de celule, 100 de mii de mile de fibră nervoasă, 60 de mii de mile de vase ce transportă sângele în toate colţurile organismului, 250 de oase, ca să nu mai vorbim de încheieturi, ligamente şi muşchi."

David descrie formarea fătului în cuvinte de mare sensibilitate şi frumuseţe: „Tu mi-ai întocmit rărunchii; Tu m-ai ţesut în pântecele mamei mele." Da, Dumnezeu ne-a întocmit rărunchii, fiecare fiind o capodoperă a ingineriei divine. Gândiţi-vă, de pildă, la capacitatea creierului de a înregistra fapte, sunete, mirosuri, imagini, senzaţii tactile, durere; apoi capacitatea sa de a rememora; puterea sa de calcul; aparent infinita sa abilitate de a lua decizii, şi de a rezolva probleme.

Şi apoi Psalmul spune că Dumnezeu ne-a ţesut în pântecele mamei noastre. Asta descrie foarte adecvat minunata alcătuire a muşchilor, tendoanelor şi ligamentelor, a nervilor, a vaselor sanguine şi a oaselor corpului uman.

David izbucneşte în exclamaţii de laudă la adresa Domnului. Gândindu-se apoi la om, coroana creaţiei lui Dumnezeu, psalmistul mărturiseşte că nu are cum să-l descrie decât să spună că a fost făcut în mod înfricoşător şi admirabil. Cu cât medităm mai profund la minunăţiile corpului uman, la ordinea şi complexitatea sa, la frumuseţea, la instinctele sale la factorii genetici - cu atât mai mult ne întrebăm cum este posibil ca o persoană cu pregătire în biologie să nu fie credincioasă în Creatorul nemărginit.

Din nou, psalmistul revine la perioada zămislirii sale în pântecele mamei lui. Observaţi că acum vorbeşte la persoana întâi singular când se referă la embrion sau făt. Potrivit concepţiei biblice, personalitatea fiinţei umane există înainte, de momentul naşterii, drept care, cu excepţia unor cazuri extrem de rare motivate de circumstanţe medicale grave, avortul este o crimă de omucidere.

David a fost conştient de faptul că Dumnezeu l-a cunoscut în întregime, de la bun început. Oasele sale nu au fost ascunse de Dumnezeu când David a fost creat într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Desigur nu e vorba aici de zonele subterane, deoarece nici o creatură nu ia fiinţă acolo. Mai degrabă, în context sintagma se referă evident la pântecele mamei. Găsim o expresie similară la Efeseni 4:9, unde se spune că Cristos a coborât în părţile mai de jos ale pământului. Din nou, în acel context este vorba despre faptul că Domnul a pătruns în lume prin anticamera pântecelui fecioarei, ideea subliniată: fiind aceea a întrupării Sale.

Când psalmistul se referă la substanţa sa neformată, el utilizează un cuvânt care înseamnă învelit sau împachetat. Barnes şi alţi comentatori cred că termenul este o referire la embrion sau făt, „unde toate mădularele organismului sunt înfăşurate sau încă nedezvoltate; adică, înainte de a îmbrăca forma lor distinctă şi proporţiile caracteristice." Chiar şi în acea fază preliminară a existenţei sale, ochii lui Dumnezeu au privit asupra minunatului bard al Israelului. Şi în cartea lui Dumnezeu toate zilele vieţii lui David au fost consemnate de Arhitectul divin înainte de momentul istoric în care David a anunţat sosirea sa pe lume, scoţând primul scâncet de nou-născut.

Psalmistul se gândeşte la modul minunat în care Dumnezeu a planificat crearea duhului său, a sufletului şi a trupului său. Ce scumpe sunt gândurile Sale - atenţia deosebită pe care o acordă El până şi celor mai mici amănunte. Andrew Ivy spune: „Aproape fără nici o excepţie, fiecare celulă îşi cunoaşte rolul în transmiterea designului şi scopului ei, pentru bunăstarea întregului organism."

„Când mă trezesc, sunt tot cu Tine." Mi se pare că psalmistul se referă aici la momentul naşterii sale. În versetele precedente (13-18a) el a evidenţiat apropierea lui Dumnezeu faţă de el în timpul celor nouă luni premergătoare naşterii. Dar chiar şi după ce s-a născut, imaginea nu se schimbă, Domnul fiind în continuare alături de el, susţinându-l, ocrotindu-l şi călăuzindu-l. Psalmistul defineşte naşterea sa ca pe o trezire sau cum am spune noi „când a văzut lumina zilei."

După ce a contemplat atotştiinţa, omniprezenţa şi atotputernicia lui Dumnezeu, psalmistul se gândeşte la acei oameni mărunţi care îndrăznesc să I se împotrivească şi conchide că îşi merită pedeapsa. Aproape sigur cineva va obiecta faţă de rugăciunea lui David din versetele 19-22, ca neavând un ton creştin corespunzător. Şi va protesta, spunând că psalmistul este stăpânit de un duh de judecată, incompatibil cu dragostea divină. În ce mă priveşte, eu consider că dragostea lui Dumnezeu a fost subliniată în mod cu totul disproporţionat faţă de sfinţenia şi neprihănirea lui Dumnezeu. Da, e adevărat că Dumnezeu este dragoste, dar prin asta n-am afirmat întreg adevărul,

dragostea lui Dumnezeu fiind doar unul din atributele Sale. Mai mult, faptul că Dumnezeu este dragoste nu înseamnă că este incapabil de a urî, cum reiese din următoarele texte: „sufletul Său îl urăşte pe cel ce iubeşte violenţa" (Psalmi 11:5); apoi Dumnezeu îi urăşte pe toţi cei ce fac rău (Psalmi 5:5); El urăşte ochii trufaşi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care concepe planuri rele, picioarele ce se grăbesc să alerge la rău, un martor mincinos, după cum El îl urăşte pe omul ce seamănă discordie între fraţi (Proverbe 6:16-19).

Sa luăm aminte la atenţionarea lui Edward J. Young:

Înainte de a-l condamna pe David pentru rugăciunea sa, bine ar fi dacă am observa că şi noi înşine ne rugăm la fel, ori de câte ori rostim rugăciunea „Tatăl nostru," spunând: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta!" Venirea împărăţiei lui Cristos va fi precedată de nimicirea vrăjmaşilor Săi. Prin urmare, a ne ruga pentru împlinirea .venirii împărăţiei lui Cristos înseamnă a ne ruga şi pentru nimicirea duşmanilor Săi. David nu se sfiieşte să spună că tânjeşte de dor după acel timp în care Dumnezeu îi va ucide pe cei răi, în care oamenii setoşi de sânge vor fi opriţi pentru totdeauna de a-l mai hărţui (v. 19). Aceştia sunt oamenii care, îl sfidează cu neruşinare .pe Domnul Dumnezeu, care se semeţesc împotriva Sa cu intenţii rele.

Ora lui David pentru aceşti oameni nu a fost o chestiune de râcă personală. Indignarea psalmistului a fost cauzată de faptul că aceşti oameni îl urau pe Dumnezeu şi se răzvrăteau împotriva Celui Preaînalt. Râvna lui pentru onoarea Domnului l-a determinat să-i urască pe. aceşti oameni cu o ură desăvârşită şi să-i socotească drept inamicii săi personali. Prin asta el ne aminteşte de Domnul - Isus, a cărui râvnă pentru casa Tatălui Său l-a determinat să-i izgonească pe schimbătorii de bani din templu. „Coardele harpei lui David au fost coardele inimii lui Isus." Din nou Young explică:

David a urât, dar ura sa a fost ca ura lui - Dumnezeu, izvorând nu din emoţii rele, ci din dorinţa sinceră şi fermă ca planurile lui Dumnezeu să fie duse la îndeplinire şi răutatea să piară. Dacă David nu ar fi urât, asta ar fi însemnat să dorească înaintarea răului şi însăşi prăbuşirea lui Dumnezeu. Este bine să avem mereu în vedere aceste gânduri, când ne gândim la natura urii lui David.

Psalmul se încheie cu o rugăciune adecvată pentru copiii lui Dumnezeu din toate timpurile - rugăciune ce nu va pieri atâta timp cât există sfinţi păcătoşi pe acest pământ. În rugăciune David cere ca Atotputernicul Dumnezeu să-i cerceteze inima cu de-amănuntul: şi să-i cunoască gândurile şi anxietăţile. Îl roagă să demaşte orice cale rea, pentru ca să poată fi mărturisită şi iertată. Şi, în fine, îl roagă să-l conducă pe calea eternă. Nu este-provocarea unei persoane ce-şi afirmă nevinovăţia sau neprihănirea proprie, ci mărturisirea unuia care se afla în prezenţa Domnului, fiind profund conştient de păcătoşenia sa. El realizează că nu cunoaşte toate nelegiuirile sale, drept care doreşte ca Domnul să i le indice, pentru ca să se poată ocupa de ele cum se cuvine.

Din mâinile celor răi

David începe cu o rugăciune, cerând să fie izbăvit de defăimările vrăjmaşului. Oameni răi îl vorbeau de rău, persoane violente urzeau tot felul de planuri mârşave împotriva sa. Ei erau hotărâţi să nu se lase până când nu vor stârni un război. Limbile şi le-au ascuţit iar de sub buze le picura otravă nimicitoare.

Dar psalmistul avea nevoie de ocrotire şi faţă de cursele vrăjmaşului. Oamenii aceştia răi erau maeştri în arta uneltirilor, pricepându-se de minune să-i întindă capcane ca să-l prindă. Ei au întins o mreajă ca să-l imobilizeze. Apoi au presărat momeli şi ademeniri pe tot drumul.

De asemenea, psalmistul avea nevoie de protecţie în faţa tentativelor lor de asasinare, ceea ce l-a determinat să se apropie de Dumnezeu în angajament - ,,Tu eşti Dumnezeul meu." în rugăciune - „Ascultă-mi glasul cererilor mele." în bizuire pe Domnul - „O, Doamne Dumnezeu, tăria mântuirii mele." în recunoştinţă - „Tu mi-ai acoperit capul" (ca şi cu un coif) „în ziua bătăliei." în pledoarie - „Nu le acorda, Doamne, celor răi dorinţele lor; nu lăsa să propăşească planurile lor rele."

Această ultimă rugăminte înseamnă: ”Nu-l lăsa pe cel rău să facă ceea ce şi-a pus în gând împotriva mea. Nu lăsa, Doamne, să se înţeleagă că ar fi părtaş la acest complot rău împotriva mea, doar prin faptul că ai îngăduit să se petreacă." Ştim că Dumnezeu nu ar acorda niciodată ajutor şi nu ar avea nimic de a face cu nici o formă de răutate, dar ideea care se desprinde de aici este că simpla tolerare a ei ar putea părea un semn de aprobare din partea Sa.

În continuare psalmistul se roagă să intervină o răsturnare de situaţie, ca lucrurile pe care le-au plănuit aceştia împotriva sa să se întoarcă împotriva lor, să cadă asupra capetelor lor trufaşe, ca peste ei să se abată o ploaie de cărbuni aprinşi, să fie aruncaţi în carcere fără nici o posibilitate de scăpare. El se roagă să-i fugă pământul de sub picioare celui bârfitor, să se abată neîntârziat nenorocirea peste omul violent.

Psalmul se încheie cu încrederea plină de seninătate în Domnul cel neprihănit. Orice s-ar întâmpla, David ştie că cei drepţi vor învinge - că Domnul este de partea celor oropsiţi şi sărmani. Iar cei neprihăniţi nu vor duce niciodată lipsă de motive să-l mulţumească Domnului pentru ajutorul Său. Cei drepţi vor locui în prezenţa Sa pe veci şi asta va face ca toate suferinţele vieţii să pară ca nişte simple împunsături de ac.

Chiar la începutul psalmului, David se roagă să fie ascultat şi bine primit. În timp ce glasul său plin de jale se ridică spre cer, el cere ca Domnul să-i vină degrabă în ajutor şi să ia aminte la rugăciunea sa.

Versetul acesta este de o frumuseţe rară, psalmistul cerând ca rugăciunea sa să fie plăcută înaintea lui Dumnezeu, de o mireasmă aleasă, ca tămâia iar ridicarea mâinilor sale în rugăciune să aibă acelaşi impact la Domnul ca jertfa de seară.

În continuare David trece de la general la concret. Prima sa preocupare este ca să fie păzit de vreo părtăşie cu oamenii răi, şi în faptă, şi în cuvânt. El cere să fie postat un paznic la gura lui, ca să nu-i scape din gură nici un cuvânt rău, ca uşa buzelor sale să fie păzită să nu rostească vorbe ce ar aduce vreo ocară numelui Domnului. Apoi mai cere o inimă eliberată de vreo complacere sau colaborare cu oamenii stricaţi ce practică fapte rele. El nu vrea să aibă parte de nici unul din avantajele lor, oricât de atrăgătoare sau ispititoare i s-ar părea acestea.

Sugestiile, criticile şi mustrările prietenilor evlavioşi sunt primite cu dragă inimă de oamenii cu scaun la cap. Adesea nu ne vedem greşelile cu aceeaşi claritate cu care ni le văd alţii. Numai cei care au o reală simpatie pentru noi, cărora le pasă de noi sunt gata să ne arate defectele şi aşa-numitele „puncte oarbe." Făcând astfel, ei dau dovadă de bunătate faţă de noi, cuvenindu-se să le mulţumim ca pentru un medicament bun pe care ni l-au pus la dispoziţie.

Căci rugăciunea mea încă este împotriva faptelor celui rău.

Aici asistăm la o trecere bruscă de la tema anterioară, dar sensul pare să fie că David continuă să se roage ca planurile criminale ale oamenilor răi menţionaţi în versetul 4 să nu izbutească. Darby traduce această propoziţie astfel: „căci rugăciunea mea este totuşi [pentru ei] în calamităţile lor." Aici ideea pare să fie că el se roagă pentru cei ce-l mustră cu blândeţe când se abate peste ei nenorocirea. Unii interpretează versetul în sensul că psalmistul s-ar ruga pentru vrăjmaşii săi în calamităţile acestora, dar o atare atitudine creştină plină de mărinimie pare să fie contrazisă de versetul 10.

Judecătorii lor sunt aruncaţi de pe versanţii stâncii şi ei aud cuvintele mele, căci ele sunt dulci.

Prin „judecătorii lor" se înţelege probabil aici capii răutăţilor, şefii acestei Mafii sinistre. Când aceştia îşi vor primi plata cuvenită, având parte negreşit de pierzare, restul păcătoşilor îşi vor da seama că David a grăit adevărul.

Oasele noastre sunt împrăştiate la gura mormântului, ca atunci când s-a arat peste el.

Aici se pare că asistăm la o trecere de la tema duşmanilor Israelului la israeliţii propriu-zişi. Persecuţiile de care au avut ei parte sunt asemănate cu pământul brăzdat. Acum după toate nenorocirile ce s-au abătut peste ei, se pare că n-au mai rămas decât schelete, iar Şeolul şi-a deschis larg gura să le devoreze oasele. Asta ne duce cu gândul la viziunea profetului Ezechiel referitoare la oasele uscate, ce reprezintă, desigur, Israelul (Ezechiel 37:1-14).

În ultimele trei versete, psalmistul se roagă să fie izbăvit iar duşmanii să-şi primească răsplata cuvenită, încrederea sa este numai în Domnul, singurul în care şi-a pus nădejdea să fie izbăvit şi apărat. Prin urmare, el cere să fie izbăvit de cursele ce i-au fost întinse cu atâta dibăcie de cei răi şi ei înşişi să cadă în cursa ce i-au întins-o.

Nimănui nu-i pasă

Urmărit de duşmanii săi, părăsit de prieteni, ascuns într-o peşteră - iată unde îl găsim pe David la începutul acestui psalm.

El se roagă cu glas tare - chiar dacă este singur. Strigătele şi apelurile acestui om părăsit răsună cu putere în peştera pustie. David îşi varsă durerea inimii înaintea Domnului - nu că ar fi mânios sau plin de resentimente, ci doreşte să-I spună Domnului tot necazul ce s-a abătut asupra sa, toată amărăciunea ce i-a cuprins inima. Este o mare mângâiere pentru el să ştie că atunci când l-au părăsit puterile, Iehova nu l-a uitat, că ştie prin ce trece.

Un factor major în această tristă odisee a psalmistului este primejdia constantă a unui atac din partea vrăjmaşilor săi, gata mereu să-i întindă o cursă prin locurile prin care cred ei că va trece David. Când se uită în dreapta, adică spre locul din care speră să-i vină un ajutor, un apărător, constată că nu e nimeni care să-l ajute. Toţi par total nepăsători faţa de nevoia sa disperată. Nimănui nu-i pasă de viaţa sa. E sfâşietor strigătul acesta: „Nimănui nu-i pasă de sufletul meu" - o groaznică înfierare a societăţii egoiste şi depersonalizate şi poate împotriva bisericii adormite din zilele noastre.

Dar dacă nu există nici un refugiu pe plan omenesc, el se poate întoarce spre Domnul, găsind un adăpost ce nu dă greş, o binecuvântată parte pe pământul celor vii. Aşadar David îi cere Domnului să-i vină în ajutor şi să-l scape degrabă pentru că se află la capătul puterilor. Cei ce-l urmăresc deţin balanţa puterii; prin urmare, el are nevoie ca Domnul să facă să încline balanţa în favoarea sa. Când Iehova îl va izbăvi din închisoarea exilului şi a necazului, David îşi va manifesta din plin recunoştinţa. De asemenea credincioşii vor face cerc în jurul său, felicitându-l şi mulţumind împreună cu el pentru că Domnul s-a îndurat de el. Cum spune Clarke: „Cei ce nu ne pot ocroti în necazul nostru ne pot felicita, ulterior, în triumful nostru."

O cerere generală să fie primit în audienţă. „Ascultă-mi Doamne rugăciunea, pleacă-Ţi urechea la cererile mele!" Nu se constată nici o sfială aici în formularea cererilor, dar observăm o mare varietate. David îl roagă pe: Dumnezeu să-i răspundă în credincioşia Lui (la făgăduinţele Sale) şi în neprihănirea Sa (adică pentru că e drept ca Dumnezeu să-l apere pe slujitorul Său lipsit de apărare).

Penitenţa. El nu doreşte ca Dumnezeu să se poarte cu el după justiţia Sa, deoarece asta ar fi un mare dezastru. Toţi suntem păcătoşi. Nimeni nu poate să producă de unul singur neprihănirea cerută de Dumnezeu. Prin urmare, omul trebuie să se arunce asupra harului lui Dumnezeu. Când ne apropiem de El cu pocăinţă, recunoscându-ne păcatele şi acceptându-L pe Cristos cape Cel care ne mântuieşte de păcat, Dumnezeu ne acordă neprihănirea Sa, ne-o trece în cont iar în Cristos suntem făcuţi apţi pentru cer.

Criză acută. Situaţia este disperată. Duşmanul l-a urmărit pe psalmist fără - încetare. El se simte doborât la pământ. Torţionarii săi l-au obligat să trăiască izolat, în întuneric, să se ascundă, să se ferească de oameni, departe de toţi, singur cuc, uitat şi părăsit ca un vechi cadavru în cavou.

Disperare. El se teme că va da bir cu fugiţii, că nu va mai putea merge mai departe. Duhul său este gata să se dea bătut iar inima îi este amorţită de durere.

Reminiscenţe. Psalmistul se duce cu gândul înapoi la zilele când Dumnezeu lucra din plin în viaţa sa, izbăvindu-l atât pe el, cât şi pe poporul Israel. Unde s-au dus zilele acelea?

Stăruinţă. Sinceritatea şi ardoarea rugăciunii sale reies şi din postura sa: - cu mâinile ridicate spre cer, implorând mila lui Dumnezeu.

Intensitate. El tânjeşte de dor după Dumnezeu, ca un pământ uscat ce aşteaptă cu ardoare ploaia binecuvântată.

Urgenţă. Domnul trebuie să-I vină degrabă în ajutor, pentru că altfel nu ştie cât va mai rezista.

Solicitarea bunăvoinţei divine. Dacă Domnul Şi-ar ascunde faţa, fie pentru că S-a mâniat pe David, fie pentru că nu l-ar mai interesa persoana sa, asta ar însemna pentru psalmist curată moarte.

Rugămintea să aibă parte de mila şi îndurarea Domnului. Psalmistul tânjeşte de dor să-L audă pe Dumnezeu vorbindu-i cu cuvinte pline de iubire şi siguranţă „dis-de-dimineaţă” - adică fără întârziere.

Rugăciunea pentru călăuzire. Bine a spus cineva că acesta ar putea fi luat de toată lumea ca moto al vieţii: „Fă-mă să aud dis-de-dimineaţă bunătatea Ta, căci mă încred în Tine; arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalţ sufletul." Este imposibil să ajungem la liman fără călăuzirea divină. Pur şi simplu nu cunoaştem calea, nu ştim ce este mai bun pentru noi. Numai o viaţă călăuzită de Dumnezeu poate avea eficacitate şi savoare.

Cererea de izbăvire. Ameninţarea duşmanilor săi îl face pe David să strige către Domnul să-l scape şi să-l izbăvească. El nu s-a bizuit pe nimeni altul, n-a căutat eliberare de la alţii, ci numai de la Domnul, drept care această încredere unică în Domnul formează miezul cererii sale.

Cere să i se dea învăţătură. Psalmistul nu dorea doar să cunoască voia lui Dumnezeu (v, 8b), ci voia să aibă şi o inimă instruită să asculte de acea voie. La urma urmelor, Dumnezeu era Dumnezeul lui şi ce poate fi mai nimerit pentru o făptură decât să se supună Creatorului ei?

Rugăciunea pentru o cărare netedă. Toţi avem suişurile şi coborâşurile noastre în viaţă, dar se pare că nu toţi am avut parte de un drum atât de accidentat ca cel al lui David. Dorinţa lui în acest punct este ca bunul Duh al Domnului să-l conducă printr-un teren mai neted, mai eliberat de formele extreme de pericol şi dezastru la care fusese până acum expus.

Rugăciunea pentru ocrotire. Legând propria sa ocrotire de slava lui Dumnezeu („Pentru Numele Tău"), psalmistul recurge la unul din cele mai puternice motive menite să determine intervenţia mâinii şi inimii Celui Atotputernic. În acelaşi mod el citează dreptatea lui Dumnezeu ca motiv pentru izbăvirea sa din necaz. Este o rugăciune puternică!

Duşmanii săi să primească ce merită. În fine el îi cere lui Dumnezeu ca El să-i caute şi să-i distrugă pe duşmanii săi, arătându-şi astfel îndurarea faţă de el. Dacă aceste lucruri - nimicirea şi îndurarea - ni se par elemente ireconciliabile, să nu uităm că: nimicirea celor răi este un serviciu adus universului, tot aşa după cum arestarea şi pedepsirea unui tâlhar este un act de caritate în folosul societăţii, al omenirii şi după cum orice închisoare este o deopotrivă o manifestare a îndurării, dar şi a justiţiei - îndurare pentru societate în general şi justiţie pentru infractori.

Ultimul apel al lui David se întemeiază pe faptul că este slujitorul lui Iehova, că este de partea Domnului, că-L slujeşte pe Domnul. Numai dacă duşmanii lui vor fi îndepărtaţi crede el că va putea continua.

Oamenii fericiţi

Deşi Psalmul acesta este, în mare parte, format din extrase luate din alţi Psalmi, însăilarea acestor pasaje nu s-a făcut la întâmplare, ci este marcată de continuitate.

Mai întâi, David îi dă cinste lui Dumnezeu recunoscând că El este împlinirea tuturor nevoilor sale în bătălia vieţii. Domnul este cel care îi dăruieşte dibăcie şi dexteritate în confruntările sale cu inamicul. Domnul este Stânca lui, binefăcătorul său, cetăţuia sa, Salvatorul său, scutul său, turnul lui de scăpare şi biruinţa sa. Ce i-ar mai lipsi, ce ar mai putea dori?

În lumina măreţiei lui Dumnezeu, omul este cu totul insignifiant. Este o minune faptul că Dumnezeu îl bagă în seamă pe om, care este la fel de trecător ca o suflare într-o zi geroasă, ca o umbră care trece. Aceasta e realitatea în cazul întregii omeniri, dar poate că David se gândeşte aici în mod special la duşmanii săi.

Asta îl determină pe David să se roage să vină clipa în care Dumnezeul invincibil să pornească la atac împotriva acestor duşmani insignifianţi. Dar cum va putea el descrie sosirea Dumnezeului nevăzut? Singurul mod în care va putea s-o facă este să schiţeze una din acele maiestuoase teofanii în care toată natura este zguduită iar universul este convulsionat. Cerurile se apleacă, când coboară Dumnezeu. El atinge munţii şi aceştia se prefac în vulcani fumegând. Fulgerele brăzdează bolta cerească în faţa Celui Atotputernic. Apoi, după ce vrăjmaşul a fost pus pe fugă şi dezorientat, Dumnezeu Se apleacă şi-l scapă pe. David din talazurile învolburate ale vieţii, cu necazurile ce-i dau târcoale. Îl izbăveşte din mâna invadatorilor străini ce sunt nişte mincinoşi neruşinaţi, care-şi ridică mâna dreaptă pentru a rosti minciuni, mai degrabă decât pentru a confirma prin acest gest adevărul.

Ca urmare a izbăvirii sale, psalmistul îi va cânta Domnului o cântare nouă. Cu harpa cu zece coarde el îl va preamări pe Cel ce l-a scăpat de sabia ucigaşă a inamicilor străini - de oamenii aceştia care nu ştiu decât să mintă, chiar când li se cere să spună adevărul sub prestare de jurământ.

Când regele va fi fost izbăvit de aceste elemente subversive, regatul său va avea parte de condiţiile ideale descrise aici. În fapt aceste condiţii nu-şi vor cunoaşte împlinirea deplină decât atunci când va reveni Domnul, zdrobind orice rebeliune şi stabilindu-Şi Domnia de o Mie de ani. Mai întâi, se va manifesta binecuvântarea unor familii restaurate, pătrunse de o nouă .vitalitate. Fiii vor fi sănătoşi, integri şi frumoşi, ca nişte plante sănătoase şi viguroase. Fetele vor fi frumoase şi prezentabile, ca stâlpii sculptaţi dintr-un palat.

Apoi va exista un mare belşug pe planul agriculturii. Hambarele şi silozurile vor geme de grâne şi alimente. Oile se vor reproduce din plin, iar oamenii vor avea turme de zeci de mii de animale pe câmpii. Vitele vor făta fără pierderi sau poate că boii vor fi încărcaţi de poveri imense. Sintagma: „nici o pagubă, nici o ieşire, nici un ţipăt pe străzile noastre" ar putea însemna că ţara va fi liberă de invadatori străini, că nu se vor produce migrări forţate sau exilări, că nu vor avea loc demonstraţii zgomotoase sau tulburări sociale pe străzi. Avem aici tabloul unei stări de fericire cum nu s-a mai întâlnit, o fericire de care vor avea parte cei ce-L recunosc pe Iehova ca Dumnezeu al lor.

Nun-ul lipsă

Acest „Psalmul de laudă" al lui David este un acrostih, în care fiecare verset începe cu o altă literă, la rând, din alfabetul ebraic. Dar în textul ebraic tradiţional (masoretic) litera „nun," ce corespunde literei „n" din alfabetul nostru, ce trebuia să apară între versetele 13 şi 14, lipseşte. Versiunile din limba greacă, siriacă şi latină adaugă următorul text aici:

„Domnul este credincios în toate cuvintele Sale şi plin de îndurare în toate lucrările Sale."

În secolul al douăzecilea acest rând, corespunzând literei „nun" lipsă, a fost găsită şi în textul ebraic al Manuscriselor de la Marea Moartă.

Tema Psalmului este măreţia Domnului. Psalmistul este mistuit de hotărârea sfântă de a preamări, binecuvânta şi lăuda pe Dumnezeul său şi pe Regele său, atât în timp (în fiecare zi), cât şi în eternitate (în veci de veci). Esenţa acestei cântări nesfârşite va fi că Dumnezeu este mare,

că măreţia Sa este vrednică de laudă necontenită şi că măreţia Sa este necuprins de mare.

Faptele şi lucrările măreţe ale lui Dumnezeu vor fi preamărite din generaţie în generaţie. Cântarea nu va înceta nicicând.

Plin de recunoştinţă, psalmistul însuşi va medita la splendoarea plină de slavă a maiestăţii lui Dumnezeu, aşa cum este aceasta revelată în minunatele Sale lucrări de izbăvire.

Oamenii vor reitera încontinuu puterea măreţelor fapte de judecată săvârşite de Dumnezeu iar David va vesti încontinuu măreţia Domnului.

Oamenii de pretutindeni vor vesti cu entuziasm marea bunătate a Domnului. Iar măreţia neprihănirii Sale va fi tema permanentă a cântărilor pline de bucurie.

Măreţia Domnului cuprinde şi harul şi compasiunea Lui. El este măreţ în stăpânirea Sa de Sine, după cum măreţ este şi în îndurarea Sa.

Bunătatea Domnului îi cuprinde pe toţi, fără discriminare, El fiind plin de îndurare faţă de toate creaturile Sale, fără excepţie.

Toate lucrările Sale îi aduc mulţumiri, chiar dacă nu o fac cu glas tare. Însăşi existenţa lor demonstrează înţelepciunea şi puterea Sa. Iar sfinţii Săi se alătură creaţiei binecuvântând nemărginita sa desăvârşire.

Apoi măreaţă este şi împărăţia Sa. A Lui sunt puterea şi slava! Oamenii Lui îi comunică omenirii faptele Sale măreţe, perfecţiunile strălucitoare ale domniei Sale. Împărăţia este veşnică, ţinând în toate generaţiile.

Domnul este mare în felul în care îi sprijină pe toţi cei ce cad şi-i îndreaptă pe toţi cei încovoiaţi. Îi ridică pe cei ce abătuţi şi împovăraţi de greutăţile şi presiunile vieţii.

Apoi este măreţ în felul în care Se îngrijeşte de toate făpturile Sale, care se bizuiesc pe El, aşteptând îndurarea Sa. Da, El le asigură hrana necesară - o minunată realizare în modul în care se face creşterea ei, pregătirea şi distribuirea ei. Fără nici un efort, doar deschizându-Şi mâna, El hrăneşte nenumăratele Sale fiinţe din tot universul. Ce mare este Dumnezeu!

El este mare în neprihănirea şi în bunătatea Sa. Nici una din faptele Sale nu este greşită sau lipsită de îndurare. Numai în Dumnezeu sunt întrunite în chip desăvârşit aceste virtuţi.

El este mare în condescendenţa şi în disponibilitatea Sa - fiind mereu aproape de cei ce-L caută dintr-o inimă sinceră.

El este mare în mântuirea Sa. Nici o persoană care se apropie de El cu căinţă şi credinţă nu va fi izgonită.

El este mare în grija cu care îi înconjoară pe toţi cei ce-L iubesc. El îi îmbie să arunce toate grijile asupra Lui. În fine, El este mare în mânia Sa. În cele din urmă, toţi cei răi vor fi nimiciţi.

Cât despre David, nimic nu-l putea clătina din hotărârea pe care a luat-o, de a-L lăuda pe acest Dumnezeu măreţ în veci de veci şi de a-i îndemna pe toţi să procedeze la fel.

Ceea ce mă îndeamnă să fac următorul comentariu pe marginea „nun"-ului lipsă: de vreme ce întregul univers îl laudă pe Domnul, tu să nu lipseşti din ceata lor, iubite cititor!

Primul verset conţine două imperative în cadrul cărora psalmistul se îndeamnă pe sine să-L laude pe Domnul!

Al doilea verset conţine două declaraţii, în care el răspunde astfel: „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi; voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi." Ce minunat este acest dialog dintre un om şi eul lui cel mai bun!

În restul psalmului ni se explică de ce Dumnezeu, iar nu omul, este vrednic de încrederea noastră deplină şi neclintită. Celor mai mulţi dintre noi nu ne-a trebuit prea mult să constatăm că nu e înţelept să ne încredem în om - nici măcar în cei mari („prinţi" în engleză, n.tr), care s-ar cuveni să fie persoane superioare. Până şi cei mai buni oameni sunt, în cel mai bun caz, tot oameni, neputându-se mântui singuri, darămite pe alţii! Când inima omului încetează să bată, el moare, fiind îngropat, trupul său întorcându-se în ţărâna din care a fost luat. Toate planurile sale, oricât de grandioase, pier în acest moment. Prin urmare, nu greşim dacă afirmăm despre om că este lipsit de probitate, neputincios, muritor şi trecător.

Calea fericirii, ajutorului şi speranţei este de a ne bizui pe Dumnezeul lui Iacob, adică pe Dumnezeul celor lipsiţi de merite. Iată câteva din motivele pentru care El este vrednic de toată încrederea noastră.

Dumnezeu Atotputernic. El a făcut cerurile, pământul, marea şi toate creaturile din univers. Dacă poate El face toate acestea, oare este vreun lucru pe care să nu-l poată face?

Cel pe care ne putem bizui. El ţine adevărul în veci. Este cu neputinţă ca El să mintă sau să-Şi calce cuvântul. Nu exista nici un risc în a te încrede în El, pentru că El nu poate greşi.

Apărătorul celor neajutoraţi. El are grijă ca cei drepţi să fie răzbunaţi, să li se dea câştig de cauză în cele din urmă. Uneori valurile par să le fie potrivnice, dar până la urmă se va vedea că ei vor triumfa.

Cel ce poartă de grijă. El dăruieşte hrană celor flămânzi, atât pe plan spiritual, cât şi fizic. El ne introduce în lăcaşul său de ospăţ şi ce masă îmbelşugată ne întinde!

Emancipator. El îi eliberează pe captivi - de asuprirea oamenilor, de lanţurile păcatului, de strânsoarea lumii, de robia diavolului şi de traiul egoist.

Cel ce dăruieşte vederea. Domnul deschide ochii orbilor; unii sunt orbi fizic, alţii pe plan mental şi spiritual, alţii din naştere, iar alţii în urma unui accident, după cum alţii sunt orbi fiindcă au dorit să fie orbi. Nici un caz de vindecare nu este prea dificil pentru El.

Cel care înalţă. El înalţă duhul celor doborâţi de întristare sau descurajare, ale celor încovoiaţi de poverile îngrijorării, suferinţelor, necazurilor şi durerilor.

Cel ce-i iubeşte pe oamenii buni. Barnes scrie că: „Este o trăsătură caracteristică a lui Dumnezeu, un temei solid pentru a-I aduce veşnic mulţumiri, faptul că El îi iubeşte pe cei ce păzesc legea, pe cei ce fac binele."

Protector al exilaţilor. El Se preocupă de bunăstarea străinilor, călătorilor şi exilaţilor. Pelerinii găsesc un adevărat paraclet în Iehova.

Prietenul celor îndoliaţi. El îi susţine pe cei fără tată si pe văduve, precum şi pe toţi cei lipsiţi de ajutor din partea oamenilor.

Cel ce judecă răul. El zădărniceşte planurile cele mai iscusite ale oamenilor răi, făcând ca drumul celor răi să sfârşească în ruină.

Regele Etern. În contrast cu vremelnicia omului, ce mare binecuvântare este să avem eternitatea lui Dumnezeu! Domnul va domni în veac - din generaţie în generaţie! Lăudaţi pe Domnul!

Nu-i aşa că te bucuri nespus de faptul că-L cunoşti?

Natura reînnoită a omului îl îndeamnă în mod instinctiv să spună că este bine să lăudăm pe Domnul. Că este plăcut şi că se cuvine la modul suprem să-L lăudăm.

El este Dumnezeul care reface, restaurează. În acest psalm I se aduc mulţumiri pentru reconstruirea Ierusalimului, pentru strângerea şi regruparea tuturor emigranţilor israeliţi din captivitatea lor. Faptul că o naţiune sau un individ a eşuat nu înseamnă ca Dumnezeu a terminat cu ei. În lucrarea Sa minunată de restaurare, El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită şi le leagă rănile. Şi întrucât El numără stelele şi le chemă pe nume pe fiecare din ele, rezultă că îi numără şi pe ai Săi, cunoscându-le în mod intim şi individual nevoile fiecăruia dintre ei.

Modul în care s-a realizat, în versetul 3, juxtapunerea îndurării pline de compasiune a lui Dumnezeu alături de nemărginita Sa cunoaştere l-a făcut pe Archibald G. Brown să exclame:

„Duhule Sfânt, cu smerită reverenţă ne încumetăm să afirmăm că niciodată n-ai adunat şi n-ai alăturat Tu două elemente mai superbe decât [cele cuprinse în cuvintele:] „El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită şi cunoaşte numărul stelelor."

Cu o mână tămăduind inima zdrobită, Iar cu alta sprijinind un astru, Pentru Dumnezeul nostru minunat Spaţiul dintre acestea nu e deloc imens.

- M. P. Fergustm

Mare e Domnul nostru - măreţ în puterea Sa, nemărginit în înţelegere. El îi ridică pe cei apăsaţi şi-i doboară pe cei asupritori.

Apoi se cuvine să-I aducem mulţumiri şi laude lui Dumnezeu pentru felul în care poartă de grijă în mijlocul naturii. E drept să-I cântăm cu recunoştinţă pentru norii ce străbat întinderea cerurilor. Să intonăm melodii armonioase pentru ploaia binefăcătoare pământului însetat. Să-L lăudăm pentru covorul de iarbă ce acoperă văile şi munţii. Câte tomuri nu s-ar putea scrie despre rolurile esenţiale jucate de nori, de ploaie şi de iarbă! Deşi este atât de mare, El are grijă ca animalele sălbatice să nu rămână flămânde şi răspunde la strigătul puilor de corb ce-şi cer hrana.

Se cuvine să ne închinăm lui Dumnezeu pentru prioritatea pe care o acordă lucrurilor spirituale, mai presus de cele fizice. Pe El nu-L impresionează caii falnici din unităţile de cavalerie sau de picioarele puternice ale infanteriştilor. Sau, ca să ne exprimăm în alt registru, nu-Şi găseşte plăcerea în caii ce aleargă la curse sau în atleţii ce concurează la Jocurile Olimpice. Dar Domnul îşi găseşte desfătarea în cei care Îl adoră şi nădăjduiesc în îndurarea Sa.

Lui I se cuvine toată adoraţia şi pentru bunătatea arătată faţă de Ierusalim. Patru sunt binecuvântările care se desprind din text:

Siguranţă civilă - El făureşte zăbrele puternice să nu-i lase pe cotropitori să invadeze cetatea.

Pace şi fericire în familie - Locuitorii oraşului se bucură de o viaţă fericită şi împlinită.

Pace şi seninătate pe plan naţional - El face pace de-a lungul frontierelor.

Prosperitate pe plan agricol - El îi satură pe oameni cu cele mai alese alimente.

Controlul Său asupra forţelor naturii este un alt motiv de a-L slăvi, ce nu trebuie să ne scape. Când emite El ordinele Sale, aceste forţe ascultă de El fără întârziere, producând rezultate dramatice. Pământul este acoperit de nămeţii de zăpadă, aidoma unei pături de lână. Bruma o presară ca cenuşa. Când azvârle grindina, cine poate rămâne nepăsător, fără să caute adăpost? Apoi El emite alte ordine şi zăpada şi gheaţa încep să se topească. Vântul de miază-zi aduce cu el temperaturi ridicate, pornind dezgheţul. Şi iată cum deodată cumplita iarnă face loc căldurii binecuvântate a naturii reînviate de mult-aşteptata primăvară!

În fine, lui Dumnezeu I se cuvine toată cinstea şi închinăciunea pentru îndurarea şi iubirea manifestate faţă de Israel - singura naţiune căreia Dumnezeu i-a încredinţat legile şi legămintele Sale. Nici un alt popor nu a avut parte de o bunăvoinţă atât de mare din partea Domnului! Nu Neamurilor le-au fost dăruite regulile şi orânduirile Sale, după cum ne aminteşte Williams:

Faptul că Dumnezeu a ales Israelul să fie păstrătorul Cuvântului Său şi canalul transmiterii acestuia către lume (v. 19 şi 20) i-a determinat şi pe Moise, şi pe Pavel să se minuneze şi să se I se închine din adâncul fiinţei (Deuteronom 4:8; Romani 3:2;ll:33)

Corul creaţiei

Am avut prilejul să văd şi să audiez multe formaţii corale, dar nici una ca aceasta, alcătuită din întreaga creaţie, însufleţită şi neînsufleţită. Balconul îl constituie întregul univers, cu şirurile sale nesfârşite de fiinţe ce intonează cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu;

În rândul de sus sunt îngerii, ce-L laudă pe Domnul din ceruri, oştirile de îngeri ce-i cântă osanale lui Iehova. Soarele, luna şi stelele ocupă locul următor, partitura lor fiind muzica înaltelor sfere. Cerurile preaînalte şi norii încărcaţi de ploaie trâmbiţează cu ardoare: .,Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte..." Toate îl cinstesc pe Dumnezeu, Creatorul lor, prin al cărui cuvânt au luat cu toate fiinţă. El e Cel ce a statornicit şi întărit creaţia Sa, imprimându-i legi şi principii imuabile.

La nivelul următor, în ordine descrescătoare, se află marile creaturi ale mării, întreaga pleiadă de fiinţe ce populează oceanele. Şi acestea mărturisesc că Mâna divină le-a dat viaţă. Focul, grindina, zăpada, norii şi vânturile aducătoare de furtună - grabnice să împlinească porunca Sa - ne amintesc că Iehova este stăpân peste anotimpuri şi peste condiţiile climaterice, înhămându-le să facă voia Sa desăvârşită.

Apoi urmează munţii şi toate dealurile, ridicându-şi capetele în semn de adoraţie. Toţi pomii roditori, alături de arborii ce-i dau omului lemnul de trebuinţă; cu toţii îşi înalţă ramurile spre numele Său. Animalele sălbatice, precum şi cele domestice, toate târâtoarele şi păsările înaripate slăvesc înţelepciunea şi puterea Domnului.

Ajungând în rândurile din faţă, zărim marea adunare a omenirii - regii, prinţii şi toţi slujbaşii statului, alături de oamenii de rând. Băieţi şi fete, bătrâni şi copii - cu capul dat pe spate, având gura deschisă, cântând şi închinându-I-se lui Iehova.

Corul acesta vast laudă numele Domnului, numele ce este mai presus de orice nume, pe Cel a cărui slavă nu poate fi întrecută. Cât despre tema cântării - aceasta Îl preamăreşte pe Domnul pentru ceea ce a făcut pentru Israel, cum a ridicat un corn pentru poporul Său, adică pe Mesia. La a doua venire a Domnului Isus, El le va fi dat sfinţilor Săi prilejul deosebit de a-L lăuda. Copiii lui Israel, aşezaţi în rândul din faţă, ocupa un loc aparte, în imediata Sa apropiere. Şi astfel, prin naţiunea restaurată a Israelului, se revarsă binecuvântarea spre întreaga lume. Drept care, corul îşi înalţă glasul, intonând măreţul Aleluia: „Lăudaţi pe Domnul!"

Înălţătoarele laude la adresa lui Dumnezeu

Psalmul acesta are două părţi: în prima (v. l-6a) sfinţii cântă. În a doua (v. 6b-9) ei domnesc. Timpul avut în vedere de psalm este cel în care Domnul Isus va reveni pe pământ şi va inaugura mult aşteptata Sa împărăţie.

Noua cântare pe care o cântă Israelul este cântarea creaţiei, răscumpărării şi domniei. Israeliţii se bucură în Iehova, Autorul creaţiei lor naturale şi spirituale, Monarhul lor slăvit. Îl laudă nu numai cu cântul, ci şi cu dansul (în versiunea românească publicată de editura germană GBV: „cu jocuri," n.tr.). Cum vine asta? Credincioşi care dansează? Da, dansează în semn de pură şi sfântă încântare înaintea Domnului. Ca expresie a adevăratei bucurii spirituale şi închinări, dansul este acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Dar cu totul altceva este ca cineva să se folosească de acest verset pentru a justifica dansul, aşa cum este el practicat în vremea noastră. Există o mare deosebire între folosirea sacră a dansului şi abuzurile la care este supus de lumea profană. Tot aşa este şi cu muzica instrumentală. Dacă ţimbalele şi alăutele ar avea emoţii, negreşit ar intona melodii de slavă la adresa lui Dumnezeu. Prea de multe ori ele sunt supuse însă de oameni la tot felul de abuzuri, ca instrumente de satisfacere a senzualismului lor. Aşadar, folosite cu evlavie, ele sunt instrumente de folos în exprimarea închinăciunii. Când încap însă pe mâinile unor oameni fără Dumnezeu, rezultatele sunt dezastruoase!

Dar ce a prilejuit această însufleţire? Pentru ce această înălţătoare muzică? Pentru că Domnul îşi găseşte plăcere în poporul Său restaurat; pentru că a încununat rămăşiţa credincioasă cu ghirlandele izbânzii. Marea Strâmtorare a trecut; a răsărit Soarele după ploaie.

Oamenii aceştia au motive întemeiate să se bucure de slava ce le-a fost conferită ca apropiaţi ai Regelui Gloriei. Sunt îndreptăţiţi să facă să răsune cerurile de cântarea lor de bucurie, ziua stând pe tronurile lor iar noaptea stând întinşi pe paturile lor (termenul tradus prin „paturi" poate avea ambele sensuri). Este cu totul nimerit ca din pieptul lor să răsune înălţătoarele laude la adresa lui Dumnezeu.

Cum spuneam psalmul acesta are două părţi distincte, la mijlocul versetului 6 intervenind o schimbare bruscă de registru, începând din acest punct şi până la sfârşitul psalmului, Israelul este prezentat în postura de judecător, israeliţii fiind cei care fac dreptate, aplică justiţia. Este, probabil, o referire la nimicirea vrăjmaşilor Israelului, ce va avea loc la întoarcerea lui Mesia. Judecata va fi administrată de către Domnul, dar, la figurat, se poate afirma că şi Israelul participă la împărţirea judecăţii. Pe de altă parte, eu cred că aceste versete se referă la rolul de căpetenie a naţiunilor pe care îl va îndeplini Israelul în timpul Mileniului. Domnul Isus va domni cu un toiag de fier în această perioadă (Apocalipsa 2:27). Apostolii vor sta pe tronuri, judecând cele douăsprezece triburi ale Israelului (Matei 19:28). Iar Israelul propriu-zis va fi părtaş la stăpânirea asupra Neamurilor (Daniel 7:22).

Aşadar sfinţii au săbii cu două tăişuri în mâinile lor, administrând răzbunarea şi pedepsele asupra popoarelor oriunde va fi nevoie. Regii rebeli şi nobilii lor vor fi legaţi cu lanţuri şi cătuşe de fier. Va fi o domnie a neprihănirii (dreptăţii) absolute, a unei justiţii fără ezitare.

Acesta va fi rolul de mare cinste pe care îl va îndeplini Israel în acea zi - să aibă grijă ca orice act de nesupunere şi subversiune să fie îndată pedepsit.

Tot atât de adevărat este însă că şi sfinţii Noului Testament vor lua parte împreună cu Cristos la domnia Sa. Căci aşa citim la 1 Corinteni 6:2, 3.

Dar unde? Trebuie să-L lăudăm în lăcaşul Său cel sfânt şi în măreţul Său firmament, cu alte cuvinte pretutindeni - pe pământ şi în ceruri. Nu este nici un loc în care să nu fie nimerit să ne închinăm Lui.

Şi pentru ce? Pentru faptele Sale cele mari şi după mărimea Sa nemărginită. Cu alte cuvinte, trebuie să-L lăudăm pentru ceea ce a făcut pentru noi şi pentru ceea ce este El. Dar nu numai pentru mărimea Lui nemărginită, ci şi după mărimea Lui nemărginită. Este un păcat să nu răspunzi cu entuziasm la reiterarea strălucirii şi desăvârşirii Creatorului şi Răscumpărătorului nostru.

Cum? Cu o orchestră alcătuită din toate instrumentele. Cu sunet de trompetă, cu sunetele sale maiestuoase ca de marş. Cu lira şi cu harpa. Cu tamburina, adică pe un ton festiv, fără inhibiţii, în acompaniamentul dansului. Cu instrumente cu coarde de tot felul: violoncel, violă, vioară, mandolină, chitară - cu toate sunetele şi notele muzicale din care să răsune lauda noastră la adresa Marelui Rege. Cu instrumente de suflat - flautul, oboiul, clarinetul - să nu lipsească nici un instrument din această superbă orchestră simfonică. Să fie incluse şi instrumentele cu percuţie, da, fie binecuvântate - în special chimvalele sunătoare, zăngănitoarele chimvale, punctate de puternicele Amin-uri.

Dar cu aceasta ajungem la ultima întrebare: Cine? Şi răspunsul e, desigur: „Tot ce are suflare să laude pe Domnul." Corul uriaş al tuturor glasurilor de pe pământ primeşte semnalul să se alăture eternei izbucniri de laudă la adresa lui Dumnezeu. Aleluia! Lăudaţi pe Domnul!

clickbible.org